

Giới thiệu Bà Xã, Hầy Đợi Anh

Truyện Bà Xã, Hầy Đợi Anh của tác giả ẨN Mây Muội Muội là câu chuyện tình yêu của một người chồng sói phúc hắc và nữ chính tiểu bạch thỏ.

Một con sói phúc hắc đang giăng bẫy để bắt con thỏ vào động, con thỏ bị ép cũng sẽ cắn ngược lại mi một ngụm, cho dù mi cung chiều đến tận đâu lại cũng không thể làm gì... vì đen trắng kết hợp khó cưỡng lại.

Vì thế, trên đoạn đường muốn đem tiểu bạch thỏ cưới về nhà, chú sói già nhà chúng ta đã phải làm ra rất nhiều chuyện vi phạm quy tắc nhưng có thể nước bé về hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hầy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thai Ngoài Tử Cung

Trương Cảnh sắp đến giờ tan tầm, từ khoa cấp cứu chuyển đến bệnh nhân, nữ bệnh nhân này rất quen thuộc, quá tháng trước Trương Cảnh làm giải phẫu tử cung cho bệnh nhân này.

Khúc Trì Viện, nữ, 20 tuổi, qua kiểm tra sơ bộ có khả năng có thai ngoài tử cung rất lớn, đặc biệt cầu khoa cho tiến hành kiểm tra xác định.

Trương Cảnh nhìn xem đơn hội chẩn, lắc đầu cười khổ, bây giờ các trẻ càng ngày càng còi mớ, biết bảo vệ mình, về sau có lúc khóc ra nước mắt.

Khúc Trì Viện với khuôn mặt tái nhợt nằm giường bệnh, bởi vì đau đớn thân thể co lại chỗ, bên cạnh trấn an ấy là chàng trai trẻ mà Trương Cảnh từng gặp lúc Khúc Trì Viện sinh non lần trước, là bạn trai của ấy.

Chàng trai nhìn thấy Trương Cảnh đỏ mặt, biết còn xấu hổ cái gì, tóm lại là cúi đầu xuống dám nhìn.

Nhớ lần trước sau khi làm phẫu thuật xong, Trương Cảnh hết lần này đến lần khác dặn dò chàng này trong vòng tháng được ở cùng bạn, phòng ngừa tái phạm, chàng trai gật đầu liên tục bảo đảm tuyệt đối, nhưng chưa đến tháng, này lại đến đây với cái thai ngoài tử cung! Trương Cảnh nhìn chàng trai cười lạnh, hoa ngôn xảo ngữ lừa con người ta rất có thủ đoạn, xảy ra chuyện rồi mới biết sợ hãi.

Trương Cảnh hề ngất lời, mang khẩu trang và bao tay kiểm tra cho người bệnh.

Mang theo bao tay cao su, tay thuần thục bụng bệnh nhân ấn mấy chỗ, quan sát phản ứng của bệnh nhân, miệng hỏi: "Nơi này có đau?"

"Rất đau" ước chừng theo như tay đè lên, Khúc Trì Viện thống khổ gật đầu.

Bệnh nhận phần bên phải dưới bụng đau đớn, kèm theo muốn ói, kinh nghiệm phụ khoa mấy năm làm cho Trương Cảnh gần như muốn khẳng định bệnh nhân là thai ngoài tử cung.

"Tiểu Vương, cho bệnh nhân làm châm cứu" Trương Cảnh nói với Tiểu Vương theo, còn chính chuẩn bị tắm, Nếu châm cứu rút ra động lại máu phải lập tức phẫu thuật.

Kết quả có rất nhanh, xác thực là động máu, với kết quả này những báo trước bệnh nhân là thai ngoài tử cung, mà thay đổi của đồ thị lúc này ổng dần trướng bị vỡ, ổ bụng có máu tụ, bất cứ lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng của người bệnh.

Trương Cảnh đem kết quả cho chàng trai trẻ này biết, rồi cuộc là còn chưa ra xã hội, nên dọa cho tái xanh mặt mũi, hoang mang lo sợ: "Bây ... Bây giờ phải làm sao...?"

"Hừ, còn có thể làm sao đương nhiên lập tức giải phẫu" Sớm biết hôm nay, lúc trước đừng có làm.

Sắc mặt Trương Cảnh nghiêm túc với "lần giải phẫu này phải đơn giản như lần trước, cậu thông báo với người nhà bệnh nhân, tại cậu có quyền kí tên"

Ngay lúc Chàng trai run rẩy tìm điện thoại của người, thể trạng bệnh nhân phát ra cảnh báo: Huyết áp 70/48 mmHg, tâm ti lê một 30 lần / phút, mạch đập 32 lần / phút máu đang bão hòa đủ 70%, thể chờ người nhà đến kí tên, Trương Cảnh quan được nhiều như vậy, nhanh chóng chỉ huy hộ sĩ chuẩn bị máu, xe đẩy, lên bàn mổ.

Quả nhiên, Trương Cảnh thuần thục cầm dao mổ, lúc cắt tới lớp thịt cuối cùng, vì ở bụng người bệnh lúc này áp chế cực cao, máu cơ hồ văng lên tung tóe, văng lên cả áo phẫu thuật của Trương Cảnh, mặt, mắt kính, tránh được tất cả là máu.

Trương Cảnh quay đầu, tự có ý tá tiến lên lau khô vết máu kính mắt, cùng lúc đó, động tác tay dừng lại, đem máu trong ổ bụng bệnh nhận thu về, tiếp máu cho bệnh nhân lần nữa. Trương Cảnh liền hoang mang tìm được ổ bệnh, ổng dần trướng bên phải trong xương chậu trướng thụ thai bị vỡ chia làm hai đoạn,

nếu lúc này đem nói lại chỉ làm bệnh nhân có cơ hội lại lần nữa có thai ngoài tử cung cần nhắc hết lần này đến lần khác, Trương Cảnh phải cắt bỏ toàn bộ ống dẫn trứng bên phải, điều này ý nghĩa bệnh nhân chỉ còn lại nửa tỷ lệ sinh con.

Ca mổ kéo dài đến hai giờ, Trương Cảnh đem vết mổ khâu lại, người bệnh được y tá đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, tự mình tắm rửa tẩy sạch vết máu, bệnh nhân như thế này mỗi ngày đều có thể đựng hai trường hợp, phải là Trương Cảnh máu lạnh, mà là thấy quá nhiều, thấy mà trách. Người người đều khoa phụ sản là nơi nhìn hết được nhân gian, đúng vậy, cha mẹ chồng đối xử tốt, chồng đối xử tốt, bạn trai đối xử tốt... đến đây là ít biết.

Như bạn trai của Khúc Trì Viện còn nhiều mà, lúc vô cùng thuận miệng, lúc xảy ra chuyện mặc kệ nhà sống chết, Khúc Trì Viện tại ở loại tình huống này, Trương Cảnh cũng nghĩ cho rằng người bạn trai này thương ấy đến suốt đời.

Trương Cảnh thở dài hơi, còn chưa bước chân ra khỏi trường đại học.

Trương Cảnh tắm rửa xong, đến phòng bệnh xem bệnh án của Khúc Trì Viện, ngoài trừ bạn trai của Khúc Trì Viện, giờ lại có thêm người Đàn ông, đưa lưng về phía, Trương Cảnh nghĩ đây chắc là người nhà bệnh nhân.

Nghĩ vậy, Trương Cảnh mở miệng với người có trách nhiệm của ấy:

“Là người nhà của Khúc Trì Viện giường số 2 phải, mời ra ngoài chuyện với tôi lát.”

Đội đối phương đứng dậy quay đầu, Trương Cảnh liếc mắt nhìn cả người liền ngây dại.

Người đàn ông này vóc dáng rất cao, cả người cao to, thân tây trang thủ công màu đen càng làm cho thêm cao ngất, ngũ quan khắc sâu, đôi mắt hẹp dài lộ ra ánh tinh quang, đứng ở đó có cỗ khí thế nghiêm nghị thể xâm phạm, làm cho người khác kính sợ.

lâu Trương Cảnh mới tìm được giọng của mình:” Anh Khúc”

Khúc Trì Nghiêu cũng ngẩn ra, nghĩ tới ở chỗ này, tình huống này lại gặp lại cô lòng mảy May Khúc Trì Nghiêu chau lại, giọng lộ ra vui vẻ:” Tiểu Cảnh ngờ em lại còn nhớ.”

Mười lăm năm trước lần đầu tiên thấy ở nhà nội, mới chỉ là nữ sinh mới tốt nghiệp cấp 3, tại là, nếu Trương Cảnh gọi, nghĩ cũng nhận ra, tại nhìn kĩ, đúng là so với mười mấy năm trước thay đổi nhiều lắm, vẫn tóc thẳng dài, vẫn mặt mộc trang điểm, vẫn giữ bộ dáng thanh tú của năm đó.

Khúc Trì Nghiêu, Khúc Trì Viện, sớm nên nghĩ đến, tên tương tự như thế, hiển nhiên phải là em, có tầng quan hệ như vậy, Trương Cảnh càng cảm thấy này đáng thương.

“Khúc, theo em chút, em có chuyện cần với.” Mặc dù lúc này Khúc Trì Viện vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, nhưng bản luận bệnh tình trước mặt bệnh nhân là đạo đức tối thiểu của người bác sĩ.

Khúc Trì Nghiêu nhìn em ngủ, ánh mắt mang theo cung chiều lại có chút đau lòng, nhìn lại chàng trai với ánh mắt lạnh lẽo, thanh hạ đến mấy chục độ “Cậu, theo tôi ra ngoài.”

Nếu như Trương Cảnh nhìn lầm, trong mắt của Khúc Trì Nghiêu ràng quét ra tia sát ý, Trương Cảnh ràng thấy mặc dù chàng trai đáng giận nhưng loại chuyện như thế này cũng là người tình ta nguyện, tội cũng thể đổ hết lên người của cậu ta được, Trương Cảnh có chút bận tâm Khúc Trì Nghiêu tha cho cậu ấy.

Trong phòng làm việc, Trương Cảnh thấy sắc mặt của Khúc Trì Nghiêu có vẻ tốt, do dự chút, đem bệnh án của Khúc Trì Viện mở ra, cùng về bệnh tình của Khúc Trì Viện, lần trước sinh non cũng ra.

“Về sau khả năng thụ thai của ấy thấp xuống nữa, lần sau nếu có thai ngoài tử cung nguy hiểm tăng cao, Khúc, và người nhà nên chuẩn bị tâm lý.”

Khúc Trì Nghiêu sau khi nghe xong, ngồi ghế phản ứng gì, đầu hơi cúi, cũng nhìn ra nét mặt, nhưng người lại tản ra luồng khí lạnh khiến người ta rét mà run.

Quả nhiên, Trương Cảnh còn chưa kịp phản ứng, “Ầm” một tiếng, má trái của chàng trai trẻ bị dính quyền, chưa kịp để hoàn hồn cảm thêm quyền.

Cậu thanh niên hai tay ôm lấy đầu.

Quả đấm của Khúc Trì Nghiêu như mưa rơi người, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh.

Trương Cảnh vốn nghĩ Khúc Trì Nghiêu đánh hai cái hả giận coi như xong, xem ra tình hình bây giờ càng ngày càng ổn, tiếp tục như vậy đánh chết người, Trương Cảnh vội vàng lên nín quả đấm của “Khúc, điên rồi, anh sẽ đánh chết người.”

Sắc mặt Khúc Trì Nghiêu trầm: “hận sao mình điên, nếu điên nên đến với cây dao.”

Khúc Trì Nghiêu thu hồi quả đấm, thả xuống bên người, thanh lạnh lẽo: “Cút, đừng để tao thấy mày trong tầm mắt của Trì Viện, nếu chó trách tao khách sáo.”

Cậu nam sinh ngẩng khuôn mặt bầm dập, mũi chảy máu, còn muốn điều gì đó, Trương Cảnh vội vàng nhảy nấp với cậu ta, bảo cậu ta nhanh lên.

Kế tiếp, trong phòng làm việc chính là hồi trầm mặc.

Hồi lâu, Khúc Trì Nghiêu khôi phục lại thái độ bình thường, thanh như thường ngày là độ trầm thấp hòa hoãn: “Ngại quá, làm em chê cười rồi”

Trương Cảnh cười cười, nếu như đối lại là đặt vào tình huống như thế phản ứng thế làm tốt như .

“Em của đại khái lúc nào là có thể tỉnh lại?” Khúc Trì Nghiêu vừa hỏi, lúc này hai người quay về phòng bệnh

Trương Cảnh biết an ủi thế nào, chỉ có thể lấy những lời hay an ủi thân nhân gia đình ra với: “Chờ thuốc gây tê hết ấy tỉnh, trước mắt có gì nguy hiểm, sau này kiểm tra định kì là được”

“Cảm ơn em, Tiểu Cảnh” Khúc Trì Nghiêu ra lời cảm ơn từ trong thâm tâm, dám nghĩ nếu Tiểu Cảnh chuẩn đoán bệnh trễ hơn chút hậu quả thế nào.

Trương Cảnh muốn gì đó, Điện thoại trong áo khoác lại rung lên, nhìn Khúc Trì Nghiêu xin lỗi, rồi bấm nút nghe

“Tiểu Cảnh, sao con lại chưa xem mặt” Giọng mẹ thấp phần vang dội, Trương Cảnh tự giác để điện thoại ra xa chút

Điện thoại động vang to, xem về mặt Khúc Trì Nghiêu chắc chắn là nghe được, Mặt Trương Cảnh khẽ đỏ lên, cười cười xin lỗi, lại đáp ứng rằng ngay rồi cúp điện thoại

Trương Cảnh năm nay hai mươi tám tuổi, sớm bị liệt vào hàng ế, ba năm trước mẹ của liền thu xếp cho gặp mặt, nhưng Trương Cảnh hiểu thế nào, quá thẳng, phải cảm thấy đối phương thích hợp, chính là đối phương hài lòng về .

Dáng dấp Trương Cảnh tính là xấu nhưng cũng không phải là mỹ nhân, nhiều lắm chỉ có thể là thanh tú, công thêm Trương Cảnh lại để ý ăn mặc, mùa hè nhiều nhất chỉ mang cái áo T-shirt và quần lửng, mùa đông trong ba tầng, ngoài ba tầng ấm áp cũng quan tâm về vấn đề ẩn diện này, dù sao phần lớn cũng đều ở trong bệnh viện mặc áo khoát trắng làm bạn

thế này, thường xuyên mặc áo khoát blouse trắng trong bệnh viện này bình thường, nhưng nếu đặt cạnh những mỹ nữ như mây ngoài kia quá ngấy thò. Quan trọng nhất là do tính chất nghề nghiệp thường xuyên thấy nhiều phụ nữ bị tổn thương rơi lệ đỏ máu, nên ý thức tự bảo vệ mình của vô cùng mãnh liệt, dần dà trong mắt dần ông, vừa mạnh mẽ lại quá thu hút

Bây giờ nhiều người rất thực tế, nhất là đàn ông, muốn tướng mạo lại có tướng mạo, muốn vóc dáng lại có vóc dáng, tiền thêm bước, đối phương muốn phát sinh quan hệ cô liền cự tuyệt chút lưu tình, người ta ném được ngon ngọt đương nhiên muốn cùng chung sống, cho dù nghĩ là người đoan trang bảo thủ, biết gia đình nhưng đều phải dừng bước.

Mẹ là giáo viên tiểu học, dạy học vô cùng nghiêm khắc, từ dạy lễ nghĩa liêm sỉ, như việc cho sớm, nên đến nay bạn khác giới của Trương Cảnh chỉ đếm đầu ngón tay.

Về sau nổi danh nhất đại học y, học y lại luôn bận rộn, thêm nữa lúc ấy học hai học vị, nên loại chuyện đương căn bản là hề bận tâm, về sau tiếp tục học nghiên cứu, vẫn là học hai học vị, muốn đổi học vị lên học lâm sàng, nên so với thời đại học cô càng bận hơn.

Thấy càng ngày càng lớn, mẹ đứng ngồi yên, bắt đầu dạy bảo tìm đối tượng, còn thu xếp giới thiệu bạn trai cho cô, ngừng bức ép xem mắt, Trương Cảnh thực nhưc đầu.

Tìm đối tượng cho loại chuyện này cũng phải ra đường bắt người đàn ông là xong chuyện, khó trách Hàn Hàn luôn cảm khái, lúc học ngàn lần phòng vệ lần phòng, bất cứ giá nào cũng cho đương đến lúc tốt nghiệp lại hận thế từ trời rớt xuống người đàn ông đẹp trai, nhân phẩm tốt lại có tiền làm bạn trai con mình, năm mơ sao !?

Nghĩ đến công lực sư tử hồng của mẹ mình, Trương Cảnh dám chần chừ, liền cùng bác sĩ trực giao nhiệm vụ, cáo biệt Khúc Trì Nghiêu rồi vội vã rời

Khúc Trì Nghiêu cười, cáo biệt Trương Cảnh, chỉ là nhìn bóng lưng của , ánh mắt lại lóe lên tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xem Mắt

Chờ đến lúc Trương Cảnh bắt xe đến điểm hẹn, xem giờ, bây giờ, thời gian hẹn là sáu giờ, có lẽ lúc này đối phương rồi

Nếu như có mẹ già bức bách, bản thân Trương Cảnh vốn cũng phản đối việc xem mắt, nhất là năm hai mươi lăm tuổi vừa qua, bạn học cùng đồng nghiệp bên cạnh đều báo tin đám cưới, trong đầu cũng lung lay ý định muốn kết hôn.

Tháng trước, bạn cùng phòng đại học Vương Long Mai kết hôn, đối tượng là bạn cùng đại học các, trải qua tình yêu tám năm, cuối cùng cũng tu thành chín quả, còn nhớ rất, trong tiệc cưới, Vương Long Mai mang áo cưới trắng tinh khôi, đẹp mỹ miều bên cạnh chú rể tướng mạo tuấn.

lúc ấy rất hâm mộ

Giấy phút đó, đầu cô nóng lên, ý niệm kết hôn như nham thạch phun trào thể ngăn lại. đem ý nghĩ này Với Trần Linh- cũng là bạn cùng phòng thời đại học là đồng nghiệp khoa nội cùng bệnh viện với

Trần Linh nhìn cái, phun ra câu : “ Bà cô ngốc nghếch này ”

Đối với đánh giá của Trần Linh, bừa bãi ý kiến, tại phụ nữ phần lớn đều ôm chiếc bụng to trải qua ái tình rồi mới trở về với gia đình, giống như Trần Linh thường, đàn ông xài qua rồi mới biết tốt hay .

Trương Cảnh nhìn vào cửa kính trong suốt, dựa theo số điện thoại mẹ cho mà gọi điện

Đối phương bắt máy rất nhanh, cho vị trí cụ thể, giọng rất êm tai, mang theo hương Bắc Kinh, nghe cũng tẹt lăm.

Trương Cảnh dựa vào chỉ dẫn tìm được chỗ, tại ánh đèn rực rỡ, đèn thủy tinh chiếu xuống, đối phương có làn da cực kỳ trắng trẻo, nhìn rất thuận mắt, còn mang kính gọng vàng, chỉ riêng về tướng mạo, Trương Cảnh rất hài lòng.

“ là Lâm đúng ? ”

Đối Phương cười đứng lên : “ Gọi Lâm Dật là được, nghe bác em tên là Trương Cảnh, gọi là Tiểu Cảnh được ? ”

Đối phương rất có lễ độ, lại công thêm điểm

Trương Cảnh cũng cười mở miệng : “ đương nhiên có thể, Lâm Dật ”

Lâm Dật mỉm cười, đưa tay phải ra mời : “ Mời Tiểu Cảnh ngồi ”

Rất có phong độ đàn ông, lại cộng thêm điểm

Nếu đối phương có phong độ như vậy, Tiểu Cảnh cũng vì tới trễ của mình mà mở miệng xin lỗi: “ Ngại quá, vì hôm nay có ca mổ, nên đến trễ, làm phải chờ lâu ”

Lâm Dật khẽ mỉm cười, lơ đãng “ Tiểu Cảnh chắc biết, và em là bác sĩ cùng bệnh viện đấy, đương nhiên hiểu việc khó xử của em, đừng nghiêm trọng quá, tính mạng bệnh nhân là quan trọng ”

Trương Cảnh kinh ngạc, mẹ chỉ với tên cùng địa điểm gặp mặt, cái khác nhiều, Trương Cảnh nghĩ tới cùng đối phương lại là đồng nghiệp.

“ A? biết Lâm Dật ở khoa nào nhỉ? ”

“ Khoa nhi, Tiểu Cảnh ở khoa Phụ Sản phải ? ”

Trương Cảnh cười cười gật đầu

Nam nữ xa lạ ngồi cùng chỗ, rất là lúng túng nhưng cũng may đối phương ôn hòa lễ độ, hay nhưng nhiều lời, tất cả đều lúc liền dừng, cũng làm cho Trương Cảnh cảm thấy nhàm chán cũng khiến cảm thấy đối phương nhiều chuyện, hai người phần lớn là về vấn đề bệnh viện, từ việc quản lý bệnh viện đến bệnh án, đến việc vận dụng thuốc, Trương Cảnh cảm thấy chuyện với rất hợp, ý thức trôi qua nửa giờ.

Trong lúc đó, Trương Cảnh lấy lý do đi toilet, đứng trước gương, vuốt vuốt đầu tóc, vỗ vỗ lại gương mặt mình, trong gương, khuôn mặt ửng đỏ, khí sắc tốt, trong lòng Trương Cảnh có so sánh, Lâm Dật là người đàn ông rất được từ khi gặp mặt gặp, tất cả phương diện đều tốt, tính tình ôn hòa, là đối tượng kết hôn hoàn hảo,

Tận dụng thời cơ, qua rồi quay lại, cô đã hai mươi tám tuổi, còn là u mê, dè dặt không biết chuyện. tạm để qua bên, phải nắm bắt cơ hội.

Trương Cảnh thẳng sống lưng, chỉnh lại quần áo ra ngoài.

Rất xa, biết từ lúc nào, Trương Cảnh phát bên cạnh Lâm Dật có thêm người, chính xác là bé trai khoảng năm sáu tuổi. đứa trẻ kia tựa hồ rất ý lại Lâm Dật, thỉnh thoảng muốn ngồi đùi ta, đưa tay muốn ta ôm, mà mặt Lâm Dật cũng tràn đầy ý cười, thân mật bẹo má đứa trẻ, hành động giữa hai người bình thường.

Trương Cảnh tựa hồ đánh hơi thấy mùi khả nghi

Lâm Dật đứng quay lưng về phía, cũng thấy ra, ma xui quỷ khiến thế nào, Trương Cảnh cũng vội vàng qua, chỉ là tới gần chút muốn nghe họ chuyện, có thể mơ hồ nghe họ chuyện, chỉ cần tới gần thêm chút nữa

“ Ba ơi, chừng nào mới dẫn con về, con muốn có mẹ, ba dẫn con về có được ? ”

“Được, ngồi yên chờ chút, ba dẫn con về được ?”

“Ba” ? Trương Cảnh cứng người ngay tại chỗ, xác định là tai mình nghe lầm, đứa trẻ gọi Lâm Dật là ba.

Lúc này giọng Lâm Dật vô cùng cung chiêu, khuôn mặt vui vẻ, Trương Cảnh thấy nhìn ra đều là bộ mặt dối trá, có con, vậy sao lại còn xem mắt với , tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ.

Điều tốt đó là Trương Cảnh nổi giận tại chỗ, tránh ra khỏi khuôn mặt dối trá của , chỉ lấy điện thoại ra, nhắn tin cho đối phương rằng mình không nên trước.

Lâm Dật mặc chờ Trương Cảnh, tin nhắn lại báo, lấy di động ra xem, nhìn thấy nội dung, bẹo khuôn mặt đứa trẻ lộ ra tia cười đắc dĩ : “Nhóc con, lại phá hủy buổi xem mắt của ba, bữa sau phải Khúc Trì Nghiêu bồi thường tổn thất tinh thần cho ba nghe chưa”

Tình huống như thế Trương Cảnh là lần đầu tiên gặp phải, tri nhân tri diện bất tri tâm, mà, đàn ông tốt như vậy làm sao để cho đụng phải, quả nhiên, đàn ông tốt kết hôn hết cả rồi.

Chuyên gia tình Trình Linh từng với , mặc dù phụ nữ ngây thơ rất được đàn ông chào đón đó là vì đàn ông Trung quốc phần lớn đều là cuồng trình nữ..... Nhưng đối với phụ nữ mà , ngây thơ cũng phải là tốt. Nếu phụ nữ như cái gì cũng hiểu, vô luận là thân thể hay tâm lý, cứ như vậy hệ chuẩn bị vào con đường hôn nhân. Tất cả đều phải học hỏi, lúc này cần người hướng dẫn, nếu như gặp được người đàn ông tốt, vậy tốt, đối phương từng bước từng bước dẫn dắt , nếu như trùng hợp gặp phải mấy tên nhóc miệng còn hôi sữa, vậy về sau chỉ có cãi vã.

Tình huống tại, Trương Cảnh có Trình Linh chỉ bảo lý thuyết, nhưng vẫn thiếu hụt chỉ đạo thân thể, kinh nghiệm nghề nghiệp cho lá gan để làm chuyện như vậy. Lý thuyết rất nhiều nhưng thiếu hụt thực tế, kết quả dị dạng bày ra trước mắt, biết đối với là tốt hay xấu.

Bất quá, Trương Cảnh cũng có chính kiến của mình, trong kinh thánh có dạy, bản chất của “ ” là bao dung, là nhẫn nhịn, nên biết trong cuộc sống hôn nhân hạnh phúc cũng có ý nghĩ ly hôn 99 lần, có thể thấy được “ ” phải là danh từ tuyệt đối, chỉ là động từ tương đối.

Hướng chi, hôn nhân có tình chỗ nào cũng có, thế hệ trước hôn nhân có tình nhưng vẫn bên nhau cả đời, ngược lại tại khởi xướng tình tự do, thanh niên nam nữ đương không có kỷ gì, mỗi năm tỉ lệ ly hôn lại càng cao, quan trọng nhất là, Trương Cảnh cảm thấy hai bên vợ chồng có tất cả tình trải qua thời gian thành tình thân. Nếu vậy, tình tình kiếm trong hôn nhân có ý nghĩa.

Nhưng những suy nghĩ này Trương Cảnh chỉ giấu trong đầu, nếu dám tranh luận cùng mẹ , chừng mẹ lấy dao mổ đầu ra để xem ý nghĩ này từ đâu mà có, giống với con ngoan ngoãn của bà.

Lúc Trương Cảnh về tới nhà, mẹ Lưu Tô Vân ngồi trong phòng khách xem phim, thấy trở về, liền ngoác qua ngồi, về mặt chờ đợi nhìn : “Sao rồi, đối phương cũng tệ phải , có đưa con về ?”

Nhắc tới việc này, Trương Cảnh liền tức giận : “Mẹ, sao chưa biết bắt con gặp mặt, người ta có con rồi, sao lại còn xem mắt làm gì”

Lưu Tô Vân mặt mũi tràn đầy khó tin, cứ mãi thế nào : “Đi cả con với mẹ đối phương là đồng nghiệp của con, ba mươi tuổi, còn độc thân, người nhà cậu ta cũng vội vã tìm đối tượng cho cậu ta đây”

Mặc kệ đối phương kết hôn hay chưa, là người trưởng thành, trong tin nhắn Trương Cảnh cũng thể ý cự tuyệt, tại cũng thể quay đầu lại.

Từ đầu đến cuối, có cuộc gặp nào thành công, Trương Cảnh cảm thấy chán nản.

“Mẹ, sau này cần giới thiệu cho con nữa, con tự tìm, mau chóng cưới chồng”

Trương Cảnh xong, nhìn phản ứng của mẹ mình, chỉ cúi thấp đầu quay về phòng ngủ.

Mặc dù quan tâm nhưng cũng phải ngu ngốc, mẹ vội vã muốn gả cũng là có nguyên nhân, mẹ phải chỉ có mình , đương nhiên cũng muốn nghĩ đến tương lai của em trai.

Em trai Trương Thành năm nay hai mươi sáu tuổi, ra trường nhiều năm, là thư ký của công ty, tính tình yếu đuối, bản chất thì lại biết tạo quan hệ với cấp , đến bây giờ vẫn chưa được thăng chức. Lại đến chuyện bạn , tên Thái Hà, là gái nhõ, Trương Cảnh rất thích ấy. Muốn chuyện kết hôn, cũng suy tính vấn đề thực tế, trong nhà lại có nhiều tiền mua phòng ốc, cũng may ấy rất hiếu lễ, chịu nhường bước, chỉ cần sửa lại phòng khi kết hôn là được. Nếu lúc Trương Thành kết hôn mà Trương Cảnh chưa lấy chồng, chị dâu em chồng ở chung chỗ, mâu thuẫn thể tránh né được, đây cũng là lí do mẹ vội vã giúp xem mắt.

, làm bác sĩ mấy năm, nghề bác sĩ này, địa vị xã hội và thu nhập cũng thấp, Trương Cảnh cũng phải là không kiếm được tiền, vấn đề là tiền kiếm được phải dùng trả viện phí cho cha .

Nhắc tới ba Trương Cảnh liền có chút khổ tâm, còn nhớ bộ dáng cha lúc còn trẻ oai phong uy vũ, ai có thể nghĩ năm đó ông xem trọng sức khỏe bây giờ lại mang di chứng của nhồi máu cơ tim (hay còn gọi là đột quỵ)

Cha lúc trẻ là quân nhân, là ở tại đại viện quân khu, lái xe cho Khúc Tư Lệnh, năm đó Trương Cảnh còn ở đó, chính là lúc biết Khúc Trì Nghiêu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Năm Nào Đó.

Năm nào đó, ngày nào đó

Nhớ lại, tất cả những chuyện xưa đều xảy ra ở một ngày nào đó, ngày nào đó đối với những người khác cũng bình thường có gì lạ, thậm chí ngay cả mình cũng thấy gì đặc biệt, nhưng rất nhiều năm sau khi nhớ lại, lại bao giờ quên ngày nào đó của năm nào đó, ngày mùa hè chói chang, xinh đẹp động lòng người.

Nhớ lại rất đẹp chỉ vì kí ức về người đó rất đáng giá.

Lúc Trương Cảnh gặp Khúc Trì Nghiêu, lúc đó mới tốt nghiệp trung học, mười bốn tuổi,

thi xong được nghỉ hè, em mang em trai về quê ngoại, theo ba vào đại viện làm lái xe cho tư lệnh, Khúc Tư lệnh và vợ rất hòa nhã, có con cháu bên cạnh, nên đối với rất tốt, khiến cho vui vẻ lưu lại

Ngày nào đó, vợ của Tư lệnh rất hào hứng với rằng cháu nội vừa tốt nghiệp đại học của bà đến chơi. Bà và ngồi trong sân chờ. Tư lệnh phu nhân vỗ đầu cười: “Con xem, đó là Khúc Trì Nghiêu.”

theo hướng chỉ của bà thò đầu ra ngoài

Giây phút đó như ngừng lại.

Chiều ngày đầu hè, mây đỏ giăng đầy trời, đại viện quân khu được bao trùm màu xanh tươi tốt của những cây đại thụ, Khúc Trì Nghiêu mặc áo T-shirt màu vàng nhạt, quần xanh đen, thân hình cao lớn, màu da khỏe mạnh, bước ra từ bức tranh xanh thắm của cây cối, khoác thêm ánh nắng chiều, vẻ mặt ôn hòa vui vẻ, như là vương tử.

Cái gì gọi là “Nhất kiến chung tình”?

Thế gian này mọi chuyện xảy ra đều như kì tích, có đôi khi đối với người nhất kiến chung tình cần lí do. Chỉ vì giây tim đập nhanh, khả năng chỉ vì ánh mắt của đối phương, động tác, cái mỉm cười, nhìn thân ảnh lại in sâu vào tâm thức của mười bốn tuổi.

Về sau Trương Cảnh học y, lại hồi tưởng tâm trạng lúc đó, trời đầu hè ba mươi hai độ, tiết tố tình cảm của thiếu nữ mười bốn tuổi phát ra, trong đại não ngừng kích thích thần kinh, mạch máu ngừng đập, tất cả là phản ứng hóa học, biến đổi lý tính, làm cho thiếu nữ e thẹn đỏ mặt, thân thể trở nên ấm áp, như ở mây.

vào trong sân, trước tiên thăm hỏi Tư lệnh phu nhân, sau giờ bàn tay thon dài sạch xoa đầu, mỉm cười khẽ hỏi: “Em này là con nhà ai vậy?”

Long mi rất dài, con mắt sáng, tùy ý nhìn người cũng lộ bộ dáng chuyên chú.

ngơ ngác nhìn Khúc Trì Nghiêu, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể theo suy nghĩ của thốt ra, “Nhà chú Trương Đức Quảng?”

Ánh mắt Khúc Trì Nghiêu ánh lên tia vui vẻ: “A, là con chú Trương sao? Là Khúc Trì Nghiêu, Thống trị, Nghiêu Thuấn Vũ Nghiêu, hai mươi tuổi, lớn hơn em nhiều, nên phải gọi là”

nhớ lúc ấy có gọi là hay, bởi vì có tin khác khiến bận tâm hơn đó là tư lệnh phu nhân ở đây đến hết kỳ nghỉ hè.

Mùa hè đó của rất vui vẻ, mỗi sáng Khúc Trì Nghiêu tập bóng rổ ở thao trường, dậy sớm hơn chạy bộ trong sân, sau đó làm bộ như tình cờ gặp, kì là đùa mọn, mỗi ngày đều muốn gặp và gọi Khúc Trì Nghiêu

“Khúc “ Mặc dù gọi không ngại ngừng như lần gặp đầu tiên nhưng vẫn còn chút thẹn thùng

nhảy lên, bước chuẩn xác ném bóng vào rổ, cười cùng chào hỏi: “ Buổi sáng tốt lành, Tiểu Cảnh”

“Khúc, ra nhiều mồ hôi quá, em có mang theo coca, mời anh uống lon “

kiểu chân, tay cầm ông hút vào lon nước ngọt đưa tới trước mặt, bởi vì hai tay ôm bóng, cũng tiếp nhận, chỉ hơi cúi đầu, gần kề tay hít hơi, “ừ, rất mát lạnh”. Bởi đón ánh nắng, híp mắt, cười vô cùng thân thiết, giống như là em của vậy.

Trương Cảnh vĩnh viễn bao giờ quên, ngày đó ánh nắng sớm tươi sáng, là thời khắc rực rỡ nhất trong cuộc đời, giống như ánh bình minh bầu trời, nếu về sau xảy ra việc đó, tốt biết bao...

Chờ đến lúc Khúc Trì nghiêng thất thủ, bóng bay lệch ra ngoài quỹ đạo, bay về phía Trương Cảnh

cảm thấy đầu bị đập mạnh, sau đó ý thức chế được ngã xuốngđập đầu vào phiến đá, đầu dòng chất lỏng nóng ảrchảy xuống, theo bản năng sờ sờ lên trán, thấy tay toàn máu tươi,

Khúc Trì Nghiêu phản ứng kịp thời, bẻ còchạy nhanh về hướng ngoài đại viện.

Vừa đưa Khúc tư lệnh trở về, Trương Đức Quảng thấy con mặt mũi đầy máu, chân liền run run, Khúc Trì Nghiêu vội bẻ đặt ở ghế sau, lấy chìa khóa nhảy lên vị trí ghế lái khởi động xe, Trương Đức Quảng bị dọa sợ, biết làm gì cho tốt, chỉ biết ngồi theo xe, luôn miệng gọi “Tiểu Cảnh”

Nhiều năm sau, Trương Cảnh vẫn còn nhớ, Khúc Trì Nghiêu ôm trong ngực chạy vào bệnh viện, đăng kí, may vết thương, băng bó, truyền nước biển, người người anh nồng đậm vị mồ hôi, cảm thấy vô cùng an tâm, nghenhip tim đập rầm, cảm thấy vô cùng dễ nghe, rất trong sáng nghĩ, đầu rơi máu chảy là đáng giá.

Về sau, có lẽ Khúc Trì Nghiêu cảm thấy có lỗi với, tức trực đến khi khỏe lại, vô cùng cung chiều, những cùng chạy bộ mà còn dạy học cho làm ảnh lên nhiều tia hi vọng.

lấy dũng khí hỏi: “Khúc, sao lại đối xử tốt với em như vậy”

vẫn cười đầy cung chiều: “bởi vì em là em”

Nhưng rất thông hận Khúc Trì Nghiêu coi là em nhưng cũng sợ coi là em bởi biết rằng, nếu xem là em cũng là gì cả.

Đó là khoảng thời gian lòng thầm mến, muốn đến gần bên Khúc Trì Nghiêu nhưng lại sợ dám đến quá gần, càng đến gần lại thể chế càng mến. thiếu nữ mười bốn tuổi bị cảm giác mâu thuẫn này hành hạ, đến ngồi cũng có thể ngẩn ngơ, ôm ấp mỗi tình thơ đại.

Trương Cảnh chưa bao giờ có khát vọng như thế, muốn học đại học như, học quacác thứ học, gặp bạn bè, qua con đường của, như vậy bọn họ có phải gần nhau thêm chút nữa hay.

Bắt đầu từ năm đó, mỗi dịp nghỉ đông hay nghỉ hè, đều quần quít muốn badẫn đến đại viện quân khu, Trương Đức Quảng vô cùng cung chiều, nên mỗi năm cũng dẫn lần, chỉ biết lấy cớ muốn gặp Khúc Trì Nghiêu.

Nhưng tâm tình này như bị bão tuyết vùi sâu, ngay cả mùa xuân vẫn còn chưa kịp hé nở bị vùi dập.

Nghỉ đông cấp ba năm ấy, Trương Cảnh theo ba đến đại viện quân khu, mười tám tuổi Trương Cảnh trở thành thiếu nữ, Phu nhân tư lệnh còn khen càng lớn càng xinh đẹp. cùng phu nhân tư lệnh chuyện phiếm, nhưng đề tài luôn xoay quanh Khúc Trì Nghiêu, nghĩ, cho dù gặp được cũng nên biết ít chuyện về, Phu nhân tư lệnh cười tím tím cho biết tin vui của Khúc Trì Nghiêu: “Tiểu Cảnh, con xem, bác thậtcàng lớn càng đáng trí, còn chưa cho con biết A Nghiêu sắp kết hôn.”

Trương Cảnh lúc đầu là ngẩn ra, rồi sau đó cả người như bị rút hết sức lực, tình nguyện phu nhân tư lệnh cho biết tin này, bây giờ ngay cả cơ hội chờ đợi cũng còn.

Lúc theo ba trở về, vừa vận trông thấy Khúc Trì nghiêu cùng cao gầy, tóc dài, chạm mặt tới, tìm ra lời nào về vẻ đẹp ấy, mỹ nữ ghé vào tai gì đó chọc bật cười thật to, chỉ có thể nghĩ đến từ có thể hình dung bọn họ “trai tài sắc”

Bốn năm trước, cũng tại nơi này, cảnh này, Khúc Trì Nghiêu thân hình to lớn, màu da khỏe mạnh, mặt áo T-Shirt vàng, quần xanh đen, bước ra từ vườn cây xanh, khoác lên ánh nắng chiều, mặt ôn hòa vui vẻ, như vương tử

thấy được mở đầu nhưng thể thấy được kết thúc, vương tử tuy tốt, nhưng cũng phải có công chúa xứng đôi.

Khúc Trì Nghiêu dĩ nhiên nhìn thấy bọn họ, cùng mỹ nữ dùng bước gọi: “Tiểu Cảnh”

Mười năm trước, Trương Cảnh che giấu chính mình, trong đầu chỉ suy nghĩ việc, Khúc của phải kết hôn, Khúc của là chú rể của người khác, nếu như ở trước mặt Tư Lệnh Phu nhân chỉ có thể nín nhịn, nhưng bây giờ nghe thanh trầm ấm quen thuộc, hốc mắt trở nên nóng bỏng, vội vàng cúi đầu

“Khúc, nghe kết hôn phải ?c Chúc mừng.” tại rất ghen tị và hâm mộ với người của có thể cùng kết hôn, ghét chính mình.

ngẩng đầu, dám nhìn, mười mấy giây sau truyền đến thanh: “Cảm ơn. Tiểu Cảnh”

Đời người có nhiều thứ lướt qua nhau, mà chỉ là người qua đường trong sinh mệnh của mà thôi.

Từ đó về sau ai biết vì sao Trương Cảnh thay đổi, trầm mặc và nhiều về chuyện tình, người ta cho rằng trưởng thành, trở nên hiểu chuyện, còn bản thân biết rằng, từ năm mười bốn tuổi, tình của mất.

Trương Cảnh ôm chăn ngủ, mơ thấy ánh hoàng hôn rơi vai Khúc Trì Nghiêu, màu đỏ của mây và màu xanh của cây hợp chung, tạo thành màu sắc lạ lùng và rực rỡ, mơ thấy mùa hè thảo trường, ánh bình minh chiếu xuống, đất trời màu tinh khiết, mơ thấy ánh mặt trời trong suốt, mơ thấy giọt mồ hôi Khúc Trì Nghiêu chảy xuống, tim vẫn đập tình thịch.

mơ thấy Khúc Trì Nghiêu nắm tay , mơ thấy Khúc Trì Nghiêu ôm chặt, ôm như thít chặt, làm cho người lưu luyến, mơ thấy ...

Trương Cảnh đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, giấc mơ đêm qua kéo dài quá lâu, làm có cảm giác như . Bọn họ gặp nhau, quen biết, đương ngăn ngai, khổ sở mà ngọt ngào, mở mắt ra cảm giác vẫn còn chân , bản thân vẫn ngốc nghếch nhìn bạn ,Khúc Trì nghiêu thấy tầm mắt quay đầu hỏi thăm, né tránh, nhìn về hướng khác.

Chuyện xưa có lẽ nên dừng tại thời khắc đó, dừng lại cảm xúc rung động của ,dừng lại ở con mơ mê muội của .

Trương Cảnh cảm nhận được ánh nắng xuyên qua tấm rèm che chiếu vào phòng mình.

Tự với bản thân : “ Ngày mới lại đến rồi “

Cuộc sống vẫn cứ thế tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nổi Điên.

Buổi sáng, Khoa Sản vẫn bận rộn như mọi ngày.

Khoa phụ sản giống như khoa khác, buổi sáng tiếng hò hét loạn cả lên,sản phụ chờ mở cổ tử cung kêu la thảm thiết,người có thai ngoài tử cung đau đớn chờ lên bàn mổ,có bệnh nhân có năm sáu người thân bên cạnh, lo sợ xảy ra chuyện gì,còn có bác sĩ kiểm tra thương lượng bệnh tình, ra lệnh bảo y tá truyền thuốc.

Trương Cảnh bắt đầu làm việc, mang vào áo Blouse trắng cũng nhàn rồi,kiểm tra phòng bệnh,hỏi thăm người bệnh,cho bệnh nhân kiểm tra sức khỏe,ghi lại lời dặn của bác sĩ,gặp người quen của đồng nghiệp,muốn dừng công việc lúc, giúp họ xem bệnh, giữa đồng nghiệp với nhau, khó tránh khỏi có người quen nhờ giúp đỡ,

Chờ hết bận, Trương Cảnh nhìn vào đồng hồ trong phòng làm việc, đã gần mười giờ rồi,mười rưỡi còn có ca phẫu thuật thai ngoài tử cung. thờ dài hơi,lấy tay kê trán, nhắm mắt dưỡng thần.

Cốc cốc

Lại có người gõ cửa,Trương Cảnh xoa xoa huyết thái dương, giữ vững tinh thần, điều chỉnh thái độ, tươi cười :” Mời vào “

Là y tá Nguyễn Dung, Nguyễn Dung là y tá trong văn phòng khoa dưỡng lão, vào cùng nhóm người,quan hệ với cũng tệ, trùng hợp lại là y tá quản lý giường bệnh chỗ mình, hai người mấy năm qua phối hợp hài hòa, trở thành mối quan hệ văn phòng khoa điển hình.

“ Trương Cảnh, xem bệnh nhân giường số hai chút, trai ta vừa tới, cãi nhau ầm ĩ, xem ra rất kích động, hay là chích liều an thần?”

Trương Cảnh trầm ngâm tý : “ Tạm thời cần phải chích, để mình xem thử ”

vừa đến phòng bệnh VIP , nghênh đón chính là chén trà,nước còn nóng hổi,vài giọt văng phần chân lộ ra ngoài giày xăng đan của , đầu là máy điều hòa, lạnh nóng,đổi lập rồ ràng, đem cảm giác chân lập tức phóng đại lên gấp mười lần

Khúc Trì Nghiêu thấy vào, tạm thời giáo huấn em .

Thời khắc vào, cuộc cãi vã liền dừng lại,nhưng mấu chốt phải ở đó,mấu chốt là Khúc Trì Nghiêu còn chau mày nhìn , Trương Cảnh nghĩ, có phải quấy rầy họ “ bàn chuyện “ gia đình.

Nghĩ như vậy, Trương Cảnh nhìn hai anh em họ cười rồi xoay người ra ngoài về phòng làm việc.

“ Chờ “

“ A”

Sau đó Trương Cảnh thấy Khúc Trì Nghiêu nhú mày về phía ,xác thực là nhú mày về hướng chân .

“Sao lại cẩn thận như vậy ”Giọng Khúc Trì Nghiêu trầm thấp mang theo chút trách móc, ngồi xổm người xuống kiểm tra chân cho Trương Cảnh,da Trương Cảnh vốn trắng nõn, gò vết đỏ chân quá mức rang

Trương Cảnh bị động tác này làm cho khiếp sợ, liền tiếp lùi về sau hai bước, hành động này của Khúc Trì Nghiêu nếu là mười năm trước khiến trái tim bé của cảm động, nhưng nay hai mươi tám tuổi, có hứng thú đối với đàn ông có vợ.

Tay Khúc Trì Nghiêu cứ như vậy giữ ở trung, thoáng cúi đầu xuống làm cho người ta nét mặt, vốn vẹn là có chút dừng lại, đứng dậy cười cười: “Khi về nhớ bôi thuốc mỡ”

Trương Cảnh có chút giật mình, sững sờ gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, chuyên trị phụ khoa”

nghe ngờ hỏi: “Sao?”

Trương Cảnh sững sờ trong chớp lát, vội vàng khoát tay: “phải phải, ý em muốn mặc dù là bác sĩ khoa sản nhưng vết thương này thành vấn đề”

còn chưa biểu đạt hết ý, Khúc Trì Viện bên cạnh lạnh lùng rút kim tiêm ra khỏi tay, vén chăn bước xuống giường, bộ dạng yếu ớt gió thổi mây trôi, Trương Cảnh có chút bối phục, vết thương của ấy đau sao?

“Á...” Có lẽ động vào vết thương, Khúc Trì Viện cắn răng chống tay lên giường, Trương Cảnh muốn đến đỡ ấy, muốn ấy đã được cầm ống tiểu rồi, cần phải tự mình nữa.

“Tiểu Cảnh, em cần lo cho nó, nếu nó có gan ra khỏi phòng này, để nó theo người kia luôn” Khúc Trì Nghiêu lạnh lùng khoát tay nhìn Khúc Trì Viện

(tờ đổi ngôi do trạng thái tức giận của Khúc đại ca nha các ^^)

Khúc Trì Viện nghe thế ngẩng đầu, tỏ ra yếu thế trừng mắt nhìn vào Khúc Trì Nghiêu: “xem thử tôi có hay!” liền bước tập tễnh đến phía cửa.

ra nhóc này phải muốn vệ sinh.

Còn chưa chờ Trương Cảnh suy nghĩ cẩn thận, Khúc Trì Nghiêu bước qua, nắm lấy cánh tay Khúc Trì Viện, ôm trở về giường bệnh.

“làm gì thế, thả tôi ra!” Khúc Trì Viện la to. “Khúc Trì Nghiêu, đừng tưởng là của tôi quản lý cuộc sống riêng của tôi, anh không có quyền”

“Khúc Trì Viện, đúng là gan to, về quyền lợi, được, chờ tôi nói với ba mẹ, từ từ mà giải thích với họ, tôi có rất nhiều biện pháp với”

Khúc Trì Nghiêu hừ lạnh, Khúc Trì Viện xong cũng sợ. Ở nhà là công chúa, ba rất thương, mẹ nuông chiều, nhưng chỉ sợ người hơn mười sáu tuổi Khúc Trì Nghiêu này, Phải Khúc Trì Nghiêu đối với phải khắc khe, chỉ là số tuổi chênh lệch quá lớn, bình thường quá dễ tâm tới.

Từ đến lớn, nhìn bạn học bên cạnh có chị thương, thâm tâm cũng mong muốn Khúc Trì Nghiêu giống họ. Đáng tiếc, của là bộ dạng băng lạnh ngàn năm, cũng từng chạy theo mẹ kể việc thân thiết với, mẹ lại trước kia hai rất ôn hòa, sau này, cưới Chương Bành Di, khoảng cách lại xa hơn, cũng dần đến gần, lâu thành quen.

Có thể trẻ con có tính xấu lòng dạ hẹp hòi, lại có nhiều hơn. Bởi vậy thường cùng mẹ là Vương Cẩm đàm chọe, khi đó Khúc Trì Nghiêu mới kết hôn, mọi người cùng nhau ở nhà cũ, thường hay báo cáo việc và chị dâu gây gổ, cùng ai ra ngoài lêu lổng về, hai thiên vị chị dâu giúp.

Khúc Trì Viện đúng là bảo bối của Vương Cẩm, hết lần này đến lần khác đều tin lời, cảm thấy tâm tư con mình tốt liền tìm biện pháp chuyện với Bành Di, về sau Khúc Trì Nghiêu và Bành Di ly hôn cũng vì lý do này.

Cha mẹ đến bây giờ vẫn chưa biết chuyện nằm bệnh viện, nếu biết được nguyên nhân, dám nghĩ đến hậu quả.

Khúc Trì Nghiêu đắp chăn cho: “, em có ý kiến gì với, cho rằng”

Khúc Trì Viện ngồi dậy, vẫn bướng bỉnh: “cũng rồi, em hai mươi tuổi, có quyền theo đuổi tình, theo đuổi cuộc sống hạnh phúc”

“Cuộc sống hạnh phúc, cùng với thằng oắt con chưa đủ lông đủ cánh ư? Kết quả là cho em nằm ở đây ư?”

“Tôi thích thế, tôi tự nguyện được sao?”

“Được, muốn làm gì là chuyện của, nhưng làm, tôi quản tôi cùng, nếu để cho tôi nhìn thấy và cậu ta còn ở cùng nhau, tôi cho nó ăn cơm tù vài năm” xong, để ý đến, Khúc Trì Nghiêu ra ngoài, mặc kệ âm ỉ trong đó.

Ngược lại người từ này đến giờ cố gắng giảm bớt tồn tại, Trương Cảnh đi qua vỗ lưng cô nhóc: “Em đừng có quấy phá nữa, kì so với ai khác, em là người hiểu nhất người bạn trai kia có tin cậy được hay, nếu cậu ta có thể tin cậy, nhất định đem sức khỏe của em đặt lên hàng đầu, cần phải lừa mình dối người, em bây giờ vì cậu ta mà sinh non, sau này lỡ như vì cậu ta mà vô sinh, vì sao phải chịu đựng thế chứ?”

Mặc kệ nhóc có nghe hay, là bác sĩ, điều cần hết. Trương Cảnh ra ngoài, thấy Khúc Trì Nghiêu, nghĩ có thể về, cũng có thời gian nghỉ nhiều, còn mười phút nữa là mười rưỡi, nắm chắc thời gian cùng Nguyễn Dung lên tiếng trao đổi, nếu Khúc Trì Viện tâm tình bất ổn, liền chích cho ta mũi an thần.

Ca phẫu thuật mười giờ rưỡi là ca phẫu thuật thai ngoài tử cung, đứng bên cạnh là chồng của bệnh nhân hai vợ chồng ước chừng hơn ba mươi, trước mắt vẫn chưa có con, Trương Cảnh cùng họ về mức độ nguy hiểm của ca phẫu thuật.

Hai vợ chồng mong có con, nghe xong đồng ý cắt bỏ ống dẫn trứng,

Trương Cảnh trầm ngâm chút : “Tôi chỉ có thể hết sức giúp chị tu bỏ ống dẫn trứng,nếu như có cố xảy ra, tôi xem xét việc cắt bỏ ống dẫn trứng bên trái”

Đáng mừng đó là may mà người bệnh phát sớm, mang thai trứng nứt vỡ ống dẫn trứng,còn có thể chữa được.Trương Cảnh cẩn thận đem đoạn có chứa trứng thụ thai cắt bỏ phần, sau đó từ hai đầu khâu lại chỗ, như đơn giản, kỳ là ca khó, ống dẫn trứng sau này có thể bị tắc,Trương Cảnh tận lực cẩn thận khâu lại,dù phòng phẫu có máy điều hòa khí, nhưng mồ hôi trán ngừng chảy ra.

“Tốt !hoàn thành “ Trương Cảnh cười vui vẻ, coi như hoàn thành trách nhiệm của mình, khâu lại cho tốt, nghĩ, chính mình phụ kì vọng có con của hai vợ chồng bệnh nhân.

Chỉ là bị hưng phấn làm cho đầu óc tạm thời quên mất lời dặn năm đó của giáo sư cho : “Bệnh tình luôn có biến hóa”

Ca phẫu thuật làm cho Trương Cảnh kiệt sức, ước bệnh viện có cái giường để thỏa sức nằm ngủ,cuối cùng cũng là lấy ý chí siêu nhân dùng hai chân đem thân thể ra ngoài phòng bệnh, dù rằng con mắt không muốn rời xa chiếc giường, vẫn cố đến chợ mua thức ăn

Thời gian này mua thức ăn là thích hợp, là giờ tan ca buổi trưa, chợ đông đúc,Trương Cảnh hai tay mang đầy túi ni lông lớn, có hoa quả, rau dưa còn có thịt, chờ về nhà làm cho mẹ nhiều đồ ăn chút,buổi chiều còn phải mang vào bệnh viện thăm cha,cha quanh năm nằm ở ICU , chỉ dựa vào máy bình dịch dinh dưỡng miết cũng tốt, thừa dịp cha còn có thể chịu được, bồi bổ thêm cho cha.

· ICU : phòng chăm sóc đặc biệt

Trạm xe lửa cách chợ đoạn Trương Cảnh có thói quen vòng qua đường cái ở đối diện, vòng nửa vòng là có thể đến trạm xe,

Vừa mới vòng qua ngõ hẻm, liền trong thấy ba nhóc con mười mấy tuổi níu lấy đứa bé năm sáu tuổi.

“Nhóc con, hôm nay nếu đem tiền tới , bọn tao đánh mày”

“Tao đem “ bé trai đối với bọn nó là quá , thanh non nớt rang là khóc nức nở.

Ở bệnh viện mỗi cho các thai phụ,nghe tiếng khóc trẻ sớm bình thường, nhưng lần này, nhìn đứa khóc nức nở là không bạn tâm.

“đưa tao đánh mày” Đứa nhóc cao lớn nắm lấy áo đứa bé, tát cái mạnh.

Bé trai lập tức “Oa “ tiếng khóc lên.

Đúng lúc này Trương Cảnh gần như suy nghĩ,vung cái túi trong tay đánh về hướng thằng nhóc to con, bé trai đột nhiên bị thả ra, móng rơi xuống đất.Kính ngạc nhìn về phía Trương Cảnh, vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

“Cút xéo, mấy thằng nhóc thói tha này, còn để tao bắt gặp ăn hiếp đứa bé, gặp lần nào tao đánh lần đó.”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đánh Nhau

“Đi à “đứa bé trai bị đánh thoáng cái nhào tới ôm lấy chân Trương Cảnh, khóc thút thít thôi, nhưng cũng có khóc lớn.

Trương Cảnh hung hãn trừng mắt đám nhóc lớn, hai thằng đồng bọn chứng kiến Trương Cảnh nổi giận, bắt giác lui về sau hai bước, miệng đơ cả nửa ngày mới phản ứng, thằng nhóc té ngồi dưới đất nhanh chân bỏ chạy.

Mấy thằng nhóc chạy xa, lúc này Trương Cảnh mới thả lỏng mấy túi ni lông trong tay,ngồi xổm xuống, dùng tay lau khuôn mặt đầy nước mắt của bé trai, khuôn mặt mồm mím của bé trai vì bị đánh mà có chút sưng đỏ, Trương Cảnh đau lòng xoa xoa mặt cho cậu bé.

biết tại sao, cảm thấy bé trai này quen mắt, khuôn mặt này nhất định là từng thấy qua, nhưng lại nhod là gặp ở đâu.

“Bạn ,cháu tên là gì, người nhà cháu đâu?” có chút hiểu ai lại biết suy nghĩ, để trẻ con ra đường mình thế này.

“Cháu tên là Tiểu Hằng, ba cháu rất bận rộn, cho nên mình cháu mua đồ ăn”Đoán chừng người khác nghĩ xấu về người nhà, cậu liền thay ba mình giải thích.

“Vậy cháu có số điện thoại của ba cháu ,đi điện thoại ba tới đón cháu “

“Ba cháu ở bệnh viện có việc gấp, cháu thể làm phiền được” Tiểu Hằng bấu môi, rất kiên định lập trường của mình.

Bệnh viện!

Đầu óc Trương Cảnh chợt lóe lên, từng gặp qua, ra là lúc gặp mặt Lâm Dật, về sau bé trai này xuất , là con của Lâm Dật.

Nhờ Lâm Dật ban tặng, Trương Cảnh lại chẳng hay biết gì, xem mắt cũng người kết hôn, lại còn lén lút mang con trai đến xem mắt . là cho nhỏ và con trai hơn ai hết

“Tiểu Hằng, hay là gọi mẹ cháu tới đón cháu được ?” Trương Cảnh thuận miệng tiếp, muốn đem việc này giải quyết xong, còn muốn về nhà nấu đồ ăn cho mẹ, buổi chiều cùng mẹ vào bệnh viện thăm ba nữa.

Tiểu Hằng cúi đầu lờ nào, chỉ là hai con mắt tròn trịa rung rung nước mắt, lại dùng sức chịu đựng để nó rơi xuống.

Trương Cảnh lập tức biết mình sai lời, bèn lảng sang chuyện khác “Tiểu Hằng, cháu ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ “Hai mắt của Tiểu Hằng linh động, đôi mắt toát ra tia khiếp đảm, hiển nhiên là chưa hồi phục tinh thần sau khi bị ăn hiếp, bộ dạng này, nhìn như là chú chó bị bỏ rơi, Trương Cảnh có chút đành lòng.

“, cháu cùng đi đến nhà đi nhé?” Trương Cảnh vậy sở dĩ là cũng có biện pháp nào, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, để lại bé trai bị người ta khi dễ, làm được cũng đành lòng, mà cũng có nhiều thời gian. như thế nào Lâm Dật cũng làm cùng bệnh viện với , tại đến được, buổi chiều đến bệnh viện đem Tiểu Hằng đến khoa nhi giao cho ba cậu.

“Được ạ “Tiểu Hằng gật đầu một cách nặng nề.

Đứa bé Tiểu Hằng này giống như là đặc biệt tín nhiệm , dọc đường bàn tay gắt gao nắm lấy vạt áo buồng, cậu cũng đặc biệt hiểu chuyện, dọc đường còn hỏi muốn giúp xách đồ.

Mặc dù sinh mổ cho biết bao nhiêu trẻ con, nhưng Trương Cảnh lại có kinh nghiệm gần gũi trẻ , nhưng qua đoạn đường này, cảm nhận được mình cũng Tiểu Hằng trao đổi lại quá khó khăn

Lúc Trương Cảnh về đến nhà, mẹ Lưu Tố Văn nấu cơm trong bếp, nghe thanh ở cửa, nghiêng đầu ra xem, thấy con về, nhìn được cảm râm

“Sao bây giờ con mới về, mười hai giờ rồi, a, đây là con nhà ai vậy?” Lưu Tố Văn như phát châu lục mới, chỉ vào Tiểu Hằng phía sau lưng Trương Cảnh hỏi.

“Mẹ, là như vậy, đây là con của bạn con” Trương Cảnh dám nó là con của Lâm Dật, nếu mẹ biết mình đem con gai của đối tượng gặp mặt về, sắc mặt nhất định rất đặc sắc.

quay đầu kéo tay Tiểu Hằng, kéo Tiểu Hằng về phía trước: “Tiểu Hằng, gọi bà ”. Tiểu Hằng lập tức gọi thanh vang giời : “Con chào bà“

“Ừ, Tiểu Hằng ngoan “ Nghe con như vậy, bà cho là con của bạn trước kia, cũng nghĩ nhiều, bé trai bộ dạng tuấn tú, giọng cực ngọt, bà lấy tay xoa đầu cậu, kéo vào, dẫn đến phòng khách cho cậu xem tivi.

Có thể là do đến chỗ xa lạ, Tiểu Hằng có vẻ có chút rụt rè, ngồi im ghê sô pha, ánh mắt dán theo Trương Cảnh, thấy nhìn mình, liền nhìn cười tiêng

Trương Cảnh lấy ít trái cây, gọt vỏ, bưng qua bàn trà, lấy điều khiển tivi chỉnh qua kênh thiếu nhi, sau đó khom lưng cười thương lượng với cậu : “Tiểu Hằng, giờ ngồi xem phim hoạt hình được , đi nấu cơm giúp bà”

“Đi yên tâm, con ngoan “Tiểu Hằng vỗ vỗ bộ ngực đảm bảo, bộ dáng này, nhìn rất có vị nam tử hán.

Trương Cảnh nhìn được cười, xoa mái tóc ngắn của cậu :” ngoan “ Rồi đứng dậy vào bếp.

“Đi à”

“Sao?” Còn chưa được mấy bước, Trương Cảnh dừng lại, quay lại nhìn Tiểu Hằng.

“Đi à, cháu từng gặp đi“

Trương Cảnh khẽ mỉm cười “Đi cũng từng gặp cháu “ Quấy rối gặp mặt, quấy rối gặp người đàn ông tốt.

Buổi trưa Trương Thành có về ăn cơm, bình thường chỉ có hai mẹ con, hôm nay có thêm Tiểu Hằng. Trương Cảnh phát hiện đứa Tiểu Hằng này chỉ có xấu hổ, độ dính người cũng rất lợi hại. Vô luận ăn cơm, rửa chén hay làm gì, cậu đều sau lưng , bằng chính là ánh mắt dán theo cô giống như sợ thích cậu, biểu biết điều nghe lời, mọi cử động làm cho người ta thấy đau lòng, trước kia có học qua môn tâm lý học, từ góc độ tâm lý, đoán Tiểu Hằng là đứa lớn lên thiếu tình thương, bởi vì chỉ như vậy đứa mới tự chuôi ra khát vọng, lộ ra thần thái khát vọng muốn được quan tâm.

Công tác ở bệnh viện rất tốt, nếu như phải lịch hẹn bệnh nhân, trừ khi có phẫu thuật hoặc là tình huống khẩn cấp, nếu buổi chiều phải làm, đem công việc

cả ngày làm, hết vào buổi sáng. hôm nay mặc dù phải ngày trực ban, nhưng phải làm ca đêm, cho nên bữa tối đem lên luôn bệnh viện

Vốn Trương Cảnh muốn cho Tiểu Hằng gọi điện cho Lâm Dật, để Lâm Dật đến đón cậu, nhưng lập trường của Tiểu Hằng vẫn rất kiên định, lắc cái đầu :
“Chiều nay ba cháu còn có việc phải làm, được làm phiền ba”

Trương Cảnh nghĩ, kiếp trước Lâm Dật tích lũy bao nhiêu công đức, nên kiếp này mới có được đứa con trai hiền thiện như vậy

Nếu Tiểu Hằng muốn về, lại muốn dính với , đành mang cậu theo tới phòng ICU thôi

Ba giờ phòng ICU mới cho người nhà vào thăm, bốn giờ rưỡi là đóng cửa, các chỉ có nửa tiếng để gặp ba mình, xế chiều hôm nay trực ban phải là bác sĩ chủ trị cho ba , nhưng Trương Cảnh cũng có quen biết, dù sao cũng cùng bệnh viện, hơn nữa lại thường xuyên đến đây, bác sĩ trong khoa cơ bản đều biết.

Mấy hôm trước, bác sĩ Cao- bác sĩ chuyên trị cho ba gọi điện báo ba bị viêm phổi, hơi sốt , hỏi có muốn tiêm kháng sinh cho ông .

Cá nhân phản đối việc sử dụng kháng sinh, nhưng suy tính đến các vấn đề khác, phải nhượng bước, đáp lại bác sĩ Cao trước tiên quan sát trước hai ngày, nếu như sốt vẫn lùi nên tiêm.

Trương Cảnh cho Tiểu Hằng mặc đồ kháng khuẩn, bôi mỡ kháng khuẩn, hơn nữa cẩn thận mang hai lớp khẩu trang mới yên tâm dẫn cậu vào phòng,đứa bé hiển nhiên là chưa từng thấy qua tình huống này, các thiết bị điện tử máy móc cắm vào bệnh nhân, lại thỉnh thoảng phát ra báo títtít hù sợ, cậu bé bám chặt vào đùi bệnh cảnh, nhắm mắt theo đuôi .

Ba thấy họ đến, mở mắt ra, chụp đường khí dưới miệng, tiếng động ngực lên, phát ra thanh nào, hai tay bị trói ở cạnh giường, nhưng vẫn ngừng đánh vào hang rào, thông khổ dị thường.

Mẹ Lưu Tô vẫn nhìn thấy ông như vậy, vành mắt đỏ hoe, Trương Cảnh cũng rất khó chịu, cuộc đời là như vậy, mặc cho tuổi trẻ như thế nào, đều chạy không thoát cảnh tượng bị bệnh tật theo đuổi,hành hạ. Bên bờ sinh tử bất lực giãy giụa, bồi hồi.

Hộ lý mang nước sôi đến đầu giường ba , gỡ dây buộc tay của ông ra, vuốt trán ông, chuyện với ông, giống như lúc còn ngã bệnh, ba cũng chăm sóc như vậy. Mẹ Lưu Tô Vẫn cũng khom lưng lấy khăn, thử độ ấm nước, lau người ông cẩn thận, sửa móng tay,

Hộ lý kiểm tra nhiệt độ ba Trương Cảnh, ba bảy độ sáu, ông vẫn còn sốt giảm, thực sự không còn cách nào khác, đành hướng bác sĩ chào hỏi, nhờ tiêm thuốc kháng sinh cho cha.

Suy tính đến Tiểu Hằng, bọn họ đợi quá lâu, dù sao bệnh trong vi khuẩn ở khắp nơi, khả năng khan khuẩn của trẻ con cũng kém hơn nhiều. Lúc ra ngoài, Trương Cảnh muốn đem Tiểu Hằng đưa cho đồng nghiệp, để mẹ Lưu Tô Vẫn về trước, nghĩ là vừa thấy bộ dạng ba thống khổ, tâm tình tốt, cũng chỉ im lặng, xách đồ ra về,

Tiểu Hằng ra thấy tâm trạng vui liền giật giật tay : “Dì à, đừng buồn, dì còn có Tiểu Hằng” khuôn mặt đầy vẻ nghiêm túc.

Trương Cảnh âm ỉ trong lòng, vỗ vỗ đầu , khước miệng giật : “Tiểu Hằng, buổi tối dì còn phải làm, bây giờ gọi ba cháu tới đón cháu được ?”

“Dì à, có phải dì thấy Tiểu Hằng rất phiền ?” Nhóc con thấy cô cừu miễn cưỡng, im lặng cúi đầu xuống

“phiền, phiền”Tiểu Hằng là đứa bé nhạy cảm, phải thấy phiền, mà là mặt tâm trạng tốt, buổi tối lại làm ca đêm.

“Tiểu Hằng là đứa bé ngoan, dì thích cháu còn kịp, sao lại có thể chán ghét cháu chứ”Trương Cảnh ngồi xuống, vuốt bờ vai cậu, nghiêm túc với cậu bé

“Tiểu Hằng”

“Ba ơi”.

Tiểu Hằng thoáng cái chạy tới, nhảy dựng lên, lao về phía người đó la to

“Con trai”. Khúc Trì Nghiêu ôm lấy con trai, kinh ngạc nhìn về phía Trương Cảnh vẫn nửa ngồi, tựa hồ như suy nghĩ làm sao biết con trai của .

“Ba ơi, hôm nay có người ăn hiếp con, dì giúp con đánh tội nó “ đợi Trương Cảnh chuyện

Khúc Trì Nghiêu đưa ánh mắt nghi hoặc về phía Trương Cảnh.

cũng chậm rãi đứng lên, nhìn về phía hai cha con, ngạc nhiên mở miệng : “ Khúc, đứa bé phải là con của Lâm Dật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Xứ Nữ

Trương Cảnh cả buổi tối cũng tập trung, chỉ nghĩ về chuyện của Khúc Trì Nghiêu.

Khúc ly hôn.

Con Khúc cũng lớn như vậy.

Duyên phận thực là thứ gì đó rất kì diệu, lúc bắt được, lúc đến ko cần tốn sức để nắm lấy. Khi thần tình chiếu đến bạn có muôn ngàn mối tơ dấn dất hai người đến với nhau, chỉ khi nào bạn làm nó giãn, như vậy có lẽ suốt cả cuộc đời này hai người cũng có cơ hội đến gần nhau

Thành phố này lớn lớn, ,mười năm, suốt mười năm gặp lại Khúc Trì Nghiêu,cũng phải cố ý lẩn tránh, mà căn bản là có cơ hội,mười năm trước có thể khắc chế bản thân quần lấy người đàn ông có vợ, mười năm sau cũng như vậy dính đến người ly hôn lại còn mang theo con trai bên mình.Nếu lúc trước phải người thứ ba bây giờ cũng làm mẹ kế. là trong sạch, nên vì tình cảm thời niên thiếu mà làm tổn hại đến thanh danh của bản thân.

Nhận giáo dục từ của mẹ Lưu Tổ Văn, rất bảo thủ, điều làm cho Trương Cảnh bức bối là vẫn miên man suy nghĩ, rất khó chịu.

thế giới này,có người nhìn trẻ con khóc lóc,vì người ta biết họ già ,trở nên khéo léo sõi đời,cũng có người nhìn phía trước con đường thẳng tắp bằng phẳng mà sầu lo,bởi vì biết về phía trước có những ngã rẽ đợi họ.

Có lẽ chúng ta người khác,có đôi khi cầu xin được, có đôi khi cầu xin được,lại phát ra như lúc trước, có đôi khi bản thân muốn gửi nhưng lại muốn xa cách,bản thân trở nên đáng thương, cũng làm tổn thương người khác,trong đầu lại thể vứt bỏ những chuyện xưa cũ.

Có lẽ người là bản năng, chỉ trong nháy mắt, muốn quên lại dùng cả đời,

Trương cảnh lắc lắc đầu, ngẩng lên nhìn đồng hồ treo tường, mười giờ,đứng dậy ra khỏi phòng làm việc, phải làm công việc cuối cùng trước khi ngủ, xem lại toàn bộ bệnh nhân lần nữa mới có thể yên tâm ngủ được.

Đa số bệnh nhân ngủ sớm,vén vén lưu lại bốn bức tường tối đèn,kiểm tra phòng trước , đặc biệt kéo chăn phủ lên bàn chân bệnh nhân,vô thanh vô thức lần lượt xem qua phòng bệnh,ngẫu nhiên vài người than bệnh nhân chưa ngủ thấy hỏi về tình huống bệnh hôm nay, đa phần làm tìm an ủi.

Bệnh nhận giường số hai mươi bảy, còn nhớ,buổi sáng cuộc phẫu thuật thai ngoài tử cung là do làm,vừa hết thuốc tê, chịu nổi miệng vết thương đau đớn, sợ ảnh hưởng đến những người trong phòng bệnh, giọng đề nén rên rỉ,chồng ấy ở bên giường cuống cuống biết làm thế nào mới tốt, tay nắm lấy tay , tay ngừng lau mồ hôi, hận thể tay chịu đau đớn,Trương Cảnh thấy thế, khỏi cảm thấy ảm áp, là người đàn ông tốt.

Trương Cảnh đưa cho thuốc giảm đau,liền lại tiếp tục kiểm tra phòng,chi còn lại phòng hai giường , Khúc Trì Viện.

Bước chân Trương Cảnh có chút do dự, muốn vào, vì biết chắc Khúc Trì Nghiêu và con trai ở trong đó,lúc biết Tiểu Hằng là con trai của Khúc Trì Nghiêu cơ hồ theo bản năng muốn chạy trốn,có thể Khúc Trì Nghiêu cơ hồ xem thấu tâm tư nên chặt đứt đường lui của .

“Tiểu Cảnh, chúng ta cùng , đêm nay và Tiểu Hằng cùng ở đây chăm sóc Trì Viện.”giọng Khúc Trì Nghiêu trầm thấp,cánh tay đơn giản vừa dùng lực, coi air a gì, ôm lấy kéo .Phủ ở sau lưng cánh tay khô ráo ấm áp, chỉ cảm giác lưng như bị thiêu đốt.

Cố gắng tạo ra thanh,nhưng khi đẩy cửa vẫn làm Khúc Trì Nghiêu thức dậy.

“Tiểu Cảnh?”Khúc Trì Nghiêu hơi nhưống người, nhìn về phía , thanh vừa mới tỉnh dậy có chút khàn khàn.

Trương Cảnh đem ngón trỏ áp lên miệng, làm động tác “Xuyt” . “ xin lỗi, đánh thức .”

Kỳ Khúc Trì Nghiêu căn bản là ngủ, suy nghĩ về Trương Cảnh,thiếu nữ mười năm trước giờ trở thành , chỉ là thay đổi về hình thể mà còn là tâm lý.Mặc dù chỉ vón vén mấy lần gặp mặt nhưng thể thừa nhận Trương Cảnh còn là thiếu nữ năm đó gặp liền đỏ mặt, bây giờ hơn nữa là tránh né,tránh như thú dữ và nước lũ.Điểm này làm cho nhận thức thoải mái, khó chịu.

Trương Cảnh hạ thấp giọng “Em tới kiểm tra phòng buổi tối theo thông lệ,khúc trì viện có vấn đề gì lớn, vậy em ra ngoài đây.”Trương Cảnh tự bào chữa, kì nghĩ mình nên chạy ra ngoài.

“Tiểu cảnh, em có vẻ như sợ .”Khúc Trì Nghiêu mặt gọn sáng , nhìn qua , bình tĩnh đáp.

“ có, có.” Trương Cảnh như là bị sợ hãi, liên tục khoát tay “Em còn phải kiểm tra phòng, trước” xong liền như trốn chạy ra khỏi phòng bệnh nhìn thấy mặt Khúc Trì Nghiêu ánh lên tia sáng rồi hạ xuống.

Kiểm tra hết phòng, Trương Cảnh nằm giường trực ban lần qua lần lại, suy nghĩ lung tung rồi đột nhiên cúi đầu bật cười.

Trương Cảnh,thực tế chút,mi cả đêm suy tính vấn đề đều tồn tại,quên , năm đó mi trộm thương thầm mến, người ta căn bản là biết tâm tư của mi,mười năm sau chạm mặt,còn có thể quen biết mi đủ rồi, làm người nên cầu quá nhiều.

“Cốc cốc”

“Chuyện gì?” Trương Cảnh trong mơ màng tỉnh dậy, lấy động nhìn qua, mới tiếng đồng hồ.

“Bác sĩ Trương, vừa rồi khoa cấp cứu mới chuyển qua bệnh nhân, bác sĩ qua khám gấp ạ”. thanh y tá cách cửa truyền đến, Trương Cảnh nghe quá ràng, chỉ lơ mơ nghe được hai chữ khám gấp, dám chậm trễ, đứng dậy mặc áo khoát trắng, liền ra ngoài.”

“Bệnh nhân đâu?” Trương Cảnh đứng trước bàn y tá, con mắt quét qua hành lang, cố tìm dấu xe đẩy.

“Bác sĩ Trương, Bệnh nhân ngồi bên kia chờ bác sĩ”

Trương Cảnh nhìn theo hướng chỉ của y tá, đôi mi nheo lại, lần đầu tiên thấy bệnh nhân được chuyển từ phòng cấp cứu lại có thể đứng bình thường, còn là đôi nam nữ trẻ, xem giống như học sinh cấp ba.

Nếu tới phụ khoa, xem ra khám bệnh phải là thiếu niên kia rồi, Trương Cảnh ngồi đối diện với bé, miệng hỏi thăm: “bé, thoải mái ở đâu, đau bụng hay gì nữa?”

bé nghe được Trương Cảnh hỏi, giương mắt nhìn, muốn lại thôi, cuối cùng cuối đầu im lặng.

Trương Cảnh có chút kỳ quái, xem sắc mặt bé cũng phải là có bệnh cấp tính trong người, đến cùng là thể nào, cũng mở miệng chuyện, đành quay sang hỏi nam sinh bên cạnh: “em vì sao đưa ấy đến đây, bên phòng cấp cứu có giao cái gì cho em?”

“Emem...” nam sinh “em” nửa ngày cũng còn “em” ra cái gì.

Trương Cảnh khỏi nóng nảy, đến cùng là như thế nào?

hỏi cả nửa ngày, nữ sinh liên tục bảo trì im lặng, nam sinh gì đó, căn bản là ra được câu nào, còn liên tục chịu, hai người này phải là đến chọc đó chứ?

“Được rồi, chị xem căn bản các em có việc gì, các em muốn làm gì làm, chị đây mặc kệ”. Trương Cảnh khỏi tức giận, mặc dù làm ngành dịch vụ, con người cũng có thất tình lục dục. đứng chăm nom nhưng sao có thể mặc kệ được, trước tiên phải làm mặt lạnh với bọn họ, rót chén nước, đến bàn y tá ngồi.

Lại lát sau nam sinh tới, Trương Cảnh hướng phía sau nhìn qua, thấy nữ sinh kia đâu nữa, khỏi kì quái, “Ừa, bé đâu rồi?”

“ấy phòng vệ sinh.” nam sinh cúi thấp vào tai hỏi câu.

“Cái gì ???!!” ngụm nước trong miệng Trương Cảnh sặc ngay cổ họng, luôn miệng ho khan, khu vực bệnh viện vô cùng an tĩnh trở nên đột ngột

“Em lại lần nữa!” trương cảnh sợ lỗi tai mình có vấn đề.

“Phiền chị kiểm tra giúp ấy xem ấy có phải là xử nữ?” nam sinh liền nhanh chóng lại lần nữa!

Lần này Trương Cảnh nghe rằng, cũng hiểu, tình cảm ủa hai người ngày là đôi uyên ương, nhận dịp cuối tuần ra mượn phòng, nửa đường nam sinh nảy ra ý nghĩ hoài nghi bạn mình còn là xử nữ, mang đến cho khám gấp, muốn xem đến cùng ấy còn là xử nữ.

Trương Cảnh lén mật suy nghĩ, nếu trả lời còn là xử nữ, vậy chuyện gì cũng xảy ra, tiếp tục thuê phòng, lên giường, đừng nên ý tưởng gì cũng thiếu, nếu trả lời còn là xử nữ sao? trực tiếp vứt bỏ ư?

Nếu lời phạm pháp, tại có ý tưởng, đó chính là đánh chết thằng nhãi con này.

Đêm hôm khuya khoắt, ở trường lo học, lo ngủ, lại chạy tới cầu kiểm tra trinh tiết, quấy tung mọi người trong bệnh viện, loại người như thế này chính là soi mói trắng trợn

Trương Cảnh tích lũy tâm tư phiền toái ngày, cuối cùng cũng tìm chỗ đột phá miệng, bộc phát:

“Cậu tưởng nơi này là nơi nào? muốn làm gì làm à? cậu là học sinh, lo học hành, hơn nữa đêm chạy thuê phòng, có tin hay toi tố cáo cậu có hành vi quan hệ với thiếu nữ vị thành niên, còn mang bạn đến đây kiểm tra trinh tiết, người có bị điên hay, loại người như cậu sống đời này bạn đều là xử nữ.”

xong Trương Cảnh bình tĩnh nâng chén trà lên tiếp tục uống, coi như này giờ chưa có chuyện gì xảy ra, đương nhiên phải có phối hợp của nam sinh với về mặt ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lợi Dụng

Trương Cảnh xong ca đêm về đến nhà, mẹ Lưu Tô Vân quét dọn vệ sinh, hoài nghi tất cả tài sản đều bị mẹ mang hết ra phòng khách, trong khí ngập tràn mùi bụi bẩn, có chút bám người, Trương Cảnh phải chờ chỗ đứng rồi mới vào.

“Mẹ, sao lại tổng vệ sinh vậy?” Lưu Tô Vân bung tù trong phòng trưng thành, nhanh chóng bỏ túi xách đến bụng giúp tay.

Vội vàng thu dọn đồ đạc, Lưu Tô Vân ngẩng đầu nhìn thần sắc của , mỉm cười : “ Tiểu Thành hôm qua về với mẹ, ba mẹ Thái Hà muốn hai đứa tính chuyện, Tiểu Thành sắp kết hôn rồi”

Trương Cảnh đầu tiên là vui mừng, tiện đà kinh ngạc, sau cùng có chút thất vọng, sau đó lại thoải mái, cảm giác hỗn hợp tụ lại chỗ, đan xen hỗn hợp, nhận ra tư vị gì cả.

tốt, tâm nguyện của mẹ thành, nếu ba biết được nhất định cũng rất vui, chừng sang năm bọn họ có cháu, cái tin tốt này tới đúng lúc. cũng phải mau chóng cưới chồng, gả ra ngoài rồi.

Con người khi có chấp niệm, luôn tâm tâm niệm niệm, đúng thực trạng giờ của Trương Cảnh.

Ý muốn vội vàng lập gia đình trong đầu, giống như sau cơn mưa mùa xuân măng mọc liên tiếp. đường lớn, khi thấy thanh niên nam nữ than mặt khăng khít, ảo tưởng chính mình là người trong đó. Khuya về nhà, ngồi xe buýt , nhìn hàng ngàn ngôi nhà sáng đèn, ảo tưởng trong căn phòng ở đó, chính là ngôi nhà của tương lai. Như lúc làm việc ở bệnh viện, lúc khám bệnh cho bệnh nhân, cũng ảo tưởng chính mình khi kết hôn, vì bệnh phụ nữ mà buồn rầu.

Hai mươi tám tuổi, quá tuổi, Trương Cảnh biết rằng mình sắp điên rồi, hay chính ra là thực điên rồi.

Về phần Khúc Trì Nghiêu, qua cái thời thực tế, hoặc là thiếu nữ ôm ấp tình cảm ngây thơ chỉ là thiếu nữ, phải là hai mươi tám tuổi quá lứa .

Vì Tiểu Thành kết hôn, nên cũng đêm chuyện mình kết hôn tiến hành, Trương Cảnh cũng gia tang gấp mặt, thậm chí thừa dịp tan việc chạy đến chỗ mai mối đăng kí.

“ Di Tiểu Cảnh”

“Tiểu Hằng” Từ chỗ mai mối bước ra, Trương Cảnh nghe có người gọi phía sau lưng mình, quay đầu thấy đứa Tiểu Hằng này. Nghĩ lại chỗ mai mối cách trạm xe xa, lúc trước cũng ở gần nơi này thấy , nghĩ là nhà cũng gần đây. “Tại sao mình con lại tới đây mua đồ?” Từ lần Khúc Trì Nghiêu sợ , cho đến khi Khúc Trì Viện xuất viện đều gặp qua Khúc Trì Nghiêu, đương nhiên còn có đứa Tiểu Hằng.

“Ba làm, một mình con quen rồi.” Mặc dù vậy, nhưng trong mắt Tiểu Hằng lạc lõng, cũng nhìn ra được, đứa này, vĩnh viễn đều hiểu biết làm cho người ta đau lòng.

Trương Cảnh than tiếng, nắm tay : “ Di dẫn con mua đồ, rồi dẫn con về nhà .” Đứa này là con của Khúc Trì Nghiêu, gì cũng phải trông nom.

mang theo Tiểu Hằng, đến siêu thị gần đó, mua ít rau dưa, nước trái cây, còn có đồ ăn vặt. Tiểu Hằng còn , thường xuyên ăn đồ bên ngoài cũng hợp vệ sinh, gọi điện thoại về nhà, báo với mẹ là trưa về ăn cơm, mẹ vì bận chuyện của Tiểu Thành, nên chỉ ngắn gọn vài lời, dặn dò buổi tối về ăn cơm với Thái Hà rồi cúp máy.

Trương Cảnh cúp điện thoại , theo hướng Tiểu Hằng chỉ, theo , Tiểu Hằng tựa như rất cao hứng, tay gắt gao nắm lấy tay kéo , vừa vừa kể chuyện nhà trẻ.

Chỗ ở của Khúc Trì Nghiêu cách đây cũng xa, khoảng năm sáu phút là tới, đây là căn hộ cao cấp, ngoài cổng có phòng bảo vệ quan sát, bác bảo vệ thấy Tiểu Hằng lôi kéo Trương Cảnh đến, chỉ lễ phép gật đầu cười cùng bọn họ thăm hỏi, trong ánh mắt nhìn theo Trương Cảnh có vài phần hiếu kỳ.

Khúc gia ở trong cùng, là căn nhà ba tầng , phòng ở rất lớn, tầng là phòng khách rộng lớn được trang trí tinh xảo, nhưng cũng giống như thiếu chi tiết, có chút mất trật tự.

“Di à, cháu mở ti vi cho di xem.” xem chừng đứa nọ này sợ , vội vàng kéo ngồi xuống ghế sa lon, chính mình mở ti vi, lại chạy vào phòng bếp lấy túi lớn đồ ăn vặt từ tủ lạnh đặt lên bàn trà, sau đó chính mình ngồi cạnh chỗ .

Trương Cảnh thấy trong lòng mình có chút giằng xé, nhìn đứa đáng thương.

Có nhà lớn để làm gì chứ, ngôi nhà chẳng có hơi người, làm người ta thấy vắng lặng, tịch mịch và sợ hãi.

Trương Cảnh sờ đầu của : “Con coi ti vi , di nấu cơm cho con ăn .”

Trương Cảnh hỏi ăn cái gì, cũng kén ăn, chỉ thể ăn hải sản, bị dị ứng.

Chỉ đơn giản hai món rau xào, chén canh trứng, đứa Tiểu Hằng xem ra rất đói, ăn mạch hai chén cơm, bụng bình to lên. Cơm nước xong, Trương Cảnh bảo làm bài tập, bản than rảnh rồi có việc gì làm, nhìn phòng bếp lộn xộn, xắn tay lên dọn dẹp.

Phòng này phải là rất dơ mà là rất lộn xộn, quần áo và vật dụng vứt lung tung, nhiên là chưa được dọn dẹp, vừa rồi mới dọn xong phòng bếp, giờ lấy quần áo bẩn sa lon và trong bồn tắm vứt vào máy giặt giặt sạch rồi phơi ngoài ban công, ra phòng khách lau lại lần, sửa sang lại chỉnh tề.

Ước chừng khoảng năm giờ chiều, cửa chính vang tiếng mở cửa, Khúc Trì Nghiêu mở cửa vào.

“Ba ơ” Tiểu Hằng thả đồ chơi trong tay, nhảy dựng lên, tiến về phía cửa.

“Con ” Khúc Trì Nghiêu ôm lấy con trai, hôn lên khuôn mặt của bé, kinh ngạc nhìn về phía Trương Cảnh dọn dẹp : “Tiểu Cảnh”

Trương Cảnh thả thứ cầm trong tay ra, rửa tay ra phòng khách giải thích chút .

“ Khúc, em buổi trưa tan ca, đúng lúc gặp Tiểu Hằng ở bên ngoài mình, cháu lại quá , an toàn.”

“ xin lỗi, công việc công ty bận quá, kịp trở về chăm sóc nó”

Công ty vừa mới lập chi nhánh, công việc quá nhiều, con trai trước vẫn luôn ở bên mẹ Vương Cẩm, sau này mới chuyển trường qua đây, lúc trước cũng tìm vài bảo mẫu cho nó, nhưng nó lại quá thích người ta, bây giờ vẫn tìm, gắng tìm được người tin cậy, cũng có thể yên tâm.

“Hôm nay cảm ơn em, Tiểu Cảnh.”

Trương Cảnh liên tục khoát tay: “ cần khách sáo với em, em thấy cháu cũng buồn, nên chiều nay ở với cháu”

Nhìn thời gian sai biệt lắm, buổi tối còn cùng ba mẹ Thái Hà ăn cơm, nên xách túi muốn .

“Muốn đâu, đưa em.” Khúc Trì Nghiêu thấy muốn , liền cầm chìa khóa xe.

“ cần đâu ạ, em phải về cũng nhà thông gia ăn cơm, ở đây có tàu điện ngầm, rất tiện.”

“Em định hôn à?” Ánh mắt Khúc Trì Nghiêu lóe lên, cúi đầu hỏi .

Trương Cảnh lung tung trả lời : “ có, là em trai của em.” ngược lại rất muốn đính hôn, nhưng có người nào cùng .

Khúc Trì Nghiêu ngược lại gì thêm, dặn dò Tiểu Hằng ở nhà xem tivi đưa Trương Cảnh về trở lại.

Khúc Trì Nghiêu gara lấy xe, đứng ở cửa chờ, Trương Cảnh cười gật đầu. Chỉ chốc lát , chiếc xe tầm tầm nhưng khí thế tầm thường tiến tới , giống như chủ nó Khúc Trì Nghiêu, trầm ổn nhưng đáng hoàng.

trực tiếp tiến đến cổng chung cư, đây là khu chung cư mang kiến trúc thế kỉ 90, thoạt nhìn có chút cũ kĩ. Năm đó, bác Trương xuất ngũ, về sau bọn họ cũng gặp nhau cho đến khi gặp lại Tiểu Cảnh, bởi vì là bác sĩ chính của Trì Viện, nhờ đó là biết thêm chút về , về gia cảnh của bọn họ, nghĩ tới Trương thúc lại nằm trong phòng ICU, gia cảnh vẫn là khó khăn.

“ Khúc, cảm ơn đưa em về.” cô mở cửa muốn xuống xe.

“Tiểu Cảnh” Khi bước chân bước ra, gọi .

Trương Cảnh quay đầu lại, nhìn , trong xe ánh đèn có chút tối, thấy về mặt .

“ nghĩ muốn nhờ em việc.”

rút chân lại, ngồi ngay ngắn, chờ đợi câu sau của .

“Tiểu Cảnh, chắc em cũng đoán được và mẹ Tiểu Hằng ly hôn, từ lúc đó Tiểu Hằng nhắc đến mẹ. mấy ngày nay mục tìm bảo mẫu chăm sóc nó, nhưng đều hài lòng, sắp twois phải Singapore tuần. Tiểu Hằng mới sáu tuổi, thực quá , cho nên nghĩ mong em chú ý đến nó chút có được ?”

Đầu óc Trương Cảnh có chút xoay vòng, lúc sau mới : “Thế bà nội thế trong nó sao?”

Nháy mắt trong xe trở nên trầm mặc, hồi lâu mới vang lên giọng trầm âm của Khúc Trì Nghiêu : “Xem ra là em muốn giúp .” thanh của Khúc Trì Nghiêu xuống thấp, cặp đôi mắt, làm cho người ta nhìn thấu.

“ phải, phải” Chẳng hiểu tại sao Trương Cảnh lại có cảm giác chịu tội. “là em sợ chăm sóc nó tốt, em có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con.”

“Như vậy là em đồng ý .” Khúc Trì Nghiêu giương mắt nhìn , miệng mang theo nụ cười. “Tiểu Hằng với là nó rất tin em và rất thích em”. dùng chút, bổ sung câu : “ cũng vậy.”

“ Nhưng mà ...” Trương Cảnh nghĩ đến cảnh quá lứa lại ôm theo đứa có vẻ tốt lắm, vô thức muốn từ chối.

“ tuần sau liền công tác, em nhân tâm nhìn Tiểu Hằng mình học, mình mua đồ à?”

Khúc Trì Nghiêu lại thêm thêm câu, hơi thở bức bách truyền đến làm đám thờ.

Trương Cảnh có cảm giác mình bị bao vây, nhưng cũng biết là đúng chỗ nào, chuyện cho tới bây giờ còn có lựa chọn khác sao, nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ, Trương Cảnh tự với bản thân, Tiểu Hằng là quá, còn đành lòng.

Khúc Trì Nghiêu ở trong thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, hạn người gì mà chưa gặp qua, đương nhiên là biết ánh mắt của Tiểu Cảnh giảo giả dựa do dự. Thực ra, làm cho người chưa có gia đình, lại mang theo đứa, không biết đồng nghiệp bạn bè nghĩ thế nào, năm đó Bác Trương rất nghiêm khắc dạy bảo Trương Cảnh, huống chi bên cạnh lại có người mẹ cô hủ. Chỉ là muốn kết quả như thế, cho nên trước mắt chỉ có tên giả bộ hồn nhiên biết, đang ra bộ đáng muốn giúp đỡ.

Khúc Trì Nghiêu thâu nhận, làm thế là mọn, nhưng thực đáng giá.

Trương Cảnh là biết tâm tư của Khúc Trì Nghiêu, nghĩ tới đứa hiểu biết Tiểu Hằng mà đau lòng, suy nghĩ chút rồi: “em trai em muốn kết hôn, trong nhà có chỗ cho Tiểu Hằng ở.”

Khúc Trì Nghiêu khẽ mỉm cười: “Rất đơn giản, em chuyển đến nhà ở.”

“A”

“thường công tác, thường xuyên ở nhà, điểm này em có thể yên tâm.” Khúc Trì Nghiêu giống như vô hại giải thích.

“Đề em suy nghĩ tí có được?” đây còn là vấn đề mang theo đứa, mà là qua lại nhà của người đàn ông từng ly hôn.

“Được, nhưng nhanh chút, thực có thời gian” Khúc Trì Nghiêu thừa nhận, chính bức.

“Mặc khác” Trương Cảnh do dự chút hỏi, “Nếu như người ta hỏi tôi, em phải trả lời như thế nào?”

Nghe hỏi như vậy, Khúc Trì Nghiêu liền hiểu ngoài miệng chưa đáp ứng nhưng trong lòng đồng ý, cảm thấy khỏi tung tang như chim sè, nhưng mặt vẫn như cũ, giọng trầm ấm an ủi: “làm người thẳng, ngồi ngay, Tiểu Cảnh, em sợ cái gì”

Đúng vậy, có gì mà phải sợ. Nghĩ như vậy, lòng chuyển hướng ít.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bẫy Rập

Trương Cảnh lấy lý do sửa phòng gấp, báo cho mẹ tuần này ở lại bệnh viện. Lưu Tố Vân bởi vì hôn hai nhà sắp đến, bắt đầu sửa chữa phòng ở, trở lại cũng tốt, nhà của tại cũng đầy bụi bẩn.

“Mẹ, đây là tiền công tác mấy năm con tiết kiệm được, tại Tiểu Thành kết hôn, sửa sang phòng ở cũng cần nhiều tiền” Tiền lương trong thẻ tổng cộng có ba vạn sáu. Đưa ra ba vạn, còn sáu ngàn để tiêu dùng vào việc khẩn cấp.

Lưu Tố Vân đầu tiên là sững sờ, sau có chút xấu hổ, trong lòng bà quả có chút thiên vị, quá nhiều chuyện đều chỉ nghĩ đến Tiểu Thành, bỏ quên Tiểu Cảnh: “vậy con còn tiền tiêu?”

“Đương nhiên là còn, mẹ, mẹ cứ yên tâm dùng.” Trương Cảnh cười an ủi, mẹ về hưu nhiều năm, tuy là có tiền lương hưu, nhưng trong nhà có bệnh nhân, chi tiêu quá lớn.

Trương Cảnh vốn định với mẹ, nhưng nghĩ chỉ giúp khúc trì nhiều trong đứa tuần lễ, nếu như, với tư tưởng phong kiến của mẹ hỏi đông hỏi tây, rồi hạn vén hết nội tình của đôi phương ra, trong vô thức cảm thấy cần phải như vậy.

Trương Cảnh chỉ lấy ít đồ đơn giản và đồ dùng hằng ngày, bỏ vào túi du lịch, chờ Khúc Trì Nghiêu đến đón. vốn định muốn chờ Singapore rồi mới qua, nhưng Khúc Trì Nghiêu còn có chuyện muốn dặn dò.

Lúc gần tối, Khúc Trì Nghiêu điện thoại đứng ở cửa khu chung cư đợi, liền với mẹ mấy câu muốn bệnh viện, liền mang theo túi du lịch xuống lầu, quả nhiên thấy chiếc xe màu đen đứng đợi.

Khúc Trì Nghiêu thây xuống, xuống xe nắm lấy hành lý, bỏ ở ghế sau, mở cửa lại phụ cho vào, hòa vào dòng xe, từ từ chạy.

Khúc Trì Nghiêu cũng có như bình thường trần mặc lái xe, mà quay đầu nhìn Trương Cảnh chút mới chậm rãi: “Giống như em vậy, cũng muốn giao Tiểu Hằng cho bà nội, nhưng mà nhà cũ vẫn còn ở ngoại thành, cách trường học của tiểu hằng quá xa, lại có phương tiện, em cũng biết em nhà toàn là cậu ấm chiêu, giao cho bọn họ yên tâm, nghĩ nghĩ lại, em vẫn là yên tâm nhất, vì vậy, về sau còn làm phiền em nhiều.”

Câu hợp tình hợp lý, lại tránh trọng điểm, khúc tri nghiêu cũng có lúc trước có việc đều nhờ Lâm Dật, nay có chủ ý nên biến Lâm Dật thành công tử được nuông chiều từ bé, cũng có tuần lễ, mà về sau.

Tại bệnh viện, Lâm Dật khám bệnh cho trẻ, tự dung hắt xì, xoa xoa mũi, lại có ai chửi rồi đây!

Đối với việc chỉ đơn giản cúi đầu của Trương Cảnh, như mệnh dạng dụ dỗ trẻ vị thành niên, nên càng phải chuyển bài tại: “lúc trước bà nội thường khen bác Trương là người chính trực, thà phúc hậu, còn Tiểu Cảnh là có tấm lòng thiện lương, tin tưởng Tiểu Cảnh bây giờ cũng giống như bác Trương là người đáng cho người ta tin cậy, huống chi bây giờ Tiểu Hằng rất ý lại vào em, cho nên hi vọng em có thể giúp việc này.”

Nghe giải thích như vậy, Trương Cảnh cũng thấy yên tâm, trấn an bản thân chính là coi như bạn bè đáng tin cậy, là đa tâm, có thể theo bản năng có chút thất vọng.

“Khúc, yên tâm, ở đây, em chăm sóc tốt cho Tiểu Hằng” Trương Cảnh nhìn hắt đảm bảo.

“Tốt” Khúc Trì Nghiêu cười gật đầu, đáy mắt lóe qua tia tỉnh mạch.

Đáng tiếc Trương Cảnh có thấy được, chỉ cảm thấy gấp lại lần nữa, Khúc nhìn vẫn bình thản, ngược lại chính mình lại né tránh như có tật, bây giờ có thể cùng với như bằng hữu là tốt, nghĩ như vậy, Trương Cảnh cảm thấy an tâm.

Tiểu Hằng thấy đến chăm sóc, hiển nhiên thích thú, buổi tối đều xoay quanh, mang lên lầu hai tham quan, lại chuẩn bị tốt cho gian phòng, như là “tiểu đại nhân” dẫn dắt vậy.

Trương Cảnh theo sau mông của “tiểu đại nhân” này mà thấy buồn cười, trong nội tâm nổi lên nhè cảm xúc triu mến, Tiểu Hằng là đứa trẻ điển hình thiếu tình thương của mẹ, muốn đối xử tốt với tốt chút, đợi trở nên tốt hơn.

Khúc Trì Nghiêu khẽ cười, ánh mắt dần rồi, Trương Cảnh mặt quần màu nhạt, áo màu lam, cột tóc đuôi ngựa nhìn ra là bác sĩ trưởng hai mươi tám tuổi, ngược lại cứ như nữ sinh mới ra trường, tiếng cười hai người vui vẻ làm cho vẻ mặt Khúc Trì Nghiêu ngưng tụ, lâu lắm rồi ngôi nhà mới có được hơi ấm này quay quanh, làm cả người trở nên thoải mái ít.

Buổi tối Khúc Trì Nghiêu muốn dẫn họ ra ngoài ăn cơm, Trương Cảnh cự tuyệt: “Ở ngoài đồ ăn hợp vệ sinh, để em nấu cho.”

“A” Khúc Trì Nghiêu đơn giản nhún mày, Trương Cảnh biết nghĩ biết làm cơm “Tiểu Cảnh còn biết nấu cơm a?”

Tiểu Hằng lập tức nhảy ra tiếp: “Đúng vậy, dì nấu ăn ngon.”

Trương Cảnh có chút thẹn thùng, mặt hơi đỏ: “cũng quá ngon, chỉ có thể ăn được thôi.”

“Trong nhà có nguyên liệu, chúng ta ra ngoài mua.” xong cầm chìa khóa xe, ý bảo cùng nhau ra ngoài mua.

“Con cũng muốn.” Tiểu Hằng giật giật ống quần ba, muốn giành chú ý.

Đợi Khúc Trì Nghiêu đáp lại, Trương Cảnh vội vàng: “Đương nhiên phải mang theo Tiểu Hằng.” mình với tự nhiên.

Chờ đến siêu thị đông đúc, Trương Cảnh mới nhận ra việc đình mua nguyên liệu nấu ăn là thất sách. Khúc Trì Nghiêu vóc dáng vốn tuấn, ngũ quan khắc sâu, góc cạnh rành. hôm nay cũng thân nam trang, quần màu rom, áo sơ mi đen lạt, mái tóc rũ tự nhiên làm có vẻ tùy ý ít, xa xa nhìn qua rất dễ chú ý, đây xe đến đâu phái nữ nhìn đến đấy. cách tự nhiên liếc nhìn thêm Trương Cảnh cái rồi như thất vọng quay, làm toàn thân tự nhiên.

Tiểu Hằng ngồi xe đẩy, tùy Khúc Trì Nghiêu đẩy, ngược lại rất là hưng phấn, chỉ vào các loại thức ăn, muốn Trương Cảnh cầm.

“Dì Tiểu Cảnh, con muốn ăn cái này”

“Được, dì mua cho con” Trương Cảnh cười đáp ứng.

Ba người xếp hàng chờ tính tiền, đột nhiên từ bệnh qua phụ nữ mang theo con cũng chờ xếp hàng, nhìn sau thấy Trương Cảnh, trong nháy mắt kinh ngạc: “Trương Cảnh”

“Luu Ly Ly, xin chào” Luu Ly Ly là đồng nghiệp của trong bệnh viện, người này rất nhiều chuyện, đồng nghiệp bình thường đều tránh né ta, Trương Cảnh cùng ta cũng tính quen thuộc, chỉ ở mức xã giao, Trương Cảnh nghĩ tới gặp ta, nên chỉ kiên trì chào hỏi.

“Bạn trai cậu à?” Luu Ly Ly nhìn được nhìn về phía Khúc Trì Nghiêu cao lớn đẹp trai, chỉ nhìn y phục thôi cũng biết đây là người có tiền, cái áo thôi cũng bằng nửa tháng tiền lương của mình rồi. Bất quá người đàn ông này còn có đứa bé! Luu Ly Ly trong lòng nhìn được chỉ chiết, nhìn ra, bình thường tỏ vẻ là bác sĩ nghiêm trang thanh bạch, chân nhân bất lộ tướng, phải cùng người đàn ông có con ở cùng chỗ sao, tặc tặc.

“phải vậy” Trương Cảnh vội vàng “đây là bạn của mình”

“A, là bạn bè sao.” Ngoài miệng như vậy nhưng con mắt vẫn mập mờ quét qua hai người.

Khúc Trì Nghiêu tựa hồ muốn giải thích gì, chỉ nhìn qua gât đầu coi như chào hỏi.

Lưu Ly Ly thấy hai người gì, liền thức thời mang theo đĩa rồi, được khoảng lại hướng bên này quay đầu.

Trương Cảnh có chút bất an, tuy lòng mình ngay thẳng nhưng miệng đòi thể gian, nếu như Lưu Ly Ly cùng đồng nghiệp thêm mắm dặm muối còn biết thành cái chuyện gì.

quay đầu nhìn Khúc Trì Nghiêu, thấy mặt có gì khác thường, rất thân nhiên. Trương Cảnh mới cảm thấy mình chỉ đa tâm, lại an tâm phần nào.

Buổi tối đáp theo cầu của Tiểu Hằng, Trương Cảnh làm sườn xào chua ngọt, da hồ ớt xanh, măng xào thịt heo, thịt kho tàu, cùng với canh đậu hũ. Đơn giản bốn mặn canh, lúc đen lên bàn mùi hương lan tỏa bốn phía.

“Khúc, Tiểu Hằng, ăn cơm.”

Khúc Trì Nghiêu để cuốn sách tay xuống, nhìn Trương Cảnh mang tạp dề, mùi hương cơm bay vào mũi, lập tức làm ấm áp, nhà bọn họ xác thực là cần nữ chủ nhân.

“Em làm thế này, biết nhà mình ăn có quen.” Trương Cảnh cời tạp dề, hơi đỏ mặt.

“Rất ngon, rất thích.” Khúc Trì Nghiêu chỉ đơn giản rồi cúi mặt ăn cơm, chỉ kiềm chế được nâng cao khóe miệng nhưng Trương Cảnh cũng phát.

Khúc Trì Nghiêu ăn cơm xong liền vào thư phòng xử lý công việc, bởi vì Tiểu Hằng ngày mai còn phải đến trường nên Trương Cảnh dọn dẹp bát đĩa, nhìn Tiểu Hằng: “ngày mai còn phải đến trường, đi dẫn con tắm rửa sạch rồi ngủ có được?”

Tiểu Hằng vừa nghe, liền cao hứng đáp: “Được ạ”

Đưa tuy, nhưng róc cuộc cũng là nam, lúc tắm vẫn thận thùng né tránh, Trương Cảnh cố ý xem như biết tự nhiên, lấy sữa tắm thoa người, tắm rửa sạch về phòng ngủ.

Mở cửa ra Khúc Trì Nghiêu thấy Trương Cảnh vừa bước ra từ phòng của Tiểu Hằng liền gọi vào thư phòng, đưa cho cái thẻ.

“Tiểu Cảnh, ở đây mấy ngày, chi phí sinh hoạt của em và Tiểu Hằng đều ở trong này, mặt mã là sáu số sáu. cần đề ý nhiều, cần mua gì mua, chính em quyết định, tin tưởng em.”

Trương Cảnh cũng từ chối, nhận thẻ: “em biết rồi, yên tâm”. “mặt khác, mai bay chuyến năm giờ, em cần dậy sớm”. Nhìn lên điểm đầu, nhếch môi, ôn hòa: “trời tối rồi, ngủ”

Bởi vì chỗ ở xa lạ, giường lạ, mùi hương lạ nên Trương Cảnh trần trọc cả đêm khó ngủ, lúc hùng đông mới mơ màng thiếp.

Buổi sáng Trương Cảnh bị tràn tiếng gõ cửa đánh thức.

“Di Tiểu Cảnh, mặt trwoif chiếu tới mộng rồi, đi dậy, con còn muốn đi dẫn học đó”

Trương Cảnh cầm điện thoại bên giường xem, bảy rưỡi, lập tức cả kinh, vội xuống giường mở cửa, Tiểu Hằng mặc quần áo tử tế, thấy ruốc cuộc cũng mở cửa liền chu cái môi lên: “Di a, so với con đi còn lười hơn, đi xem, con mặc đồ xong rồi, chờ đi thôi”

Trương Cảnh có chút thận thùng, mới ngày đầu tiên xảy ra chuyện này, vội vàng kéo Tiểu Hằng vào, mình vội qua loa rửa mặt, kịp ăn sáng, chỉ có thể dẫn Tiểu Hằng vào tiệm bánh mì mua bánh mang theo.

Đưa xong Tiểu Hằng vào trường, thời điểm đến bệnh viện cũng trễ, thứ hai lại họp giao ban, phòng họp toàn y tá, điều dưỡng, thực tập sinh đứng đông cả vòng, Trương Cảnh mặc áo khoác trắng, tiến vào phòng, vừa cúi vừa chen, làm thu hút chú ý của mọi người, Trương Cảnh hướng chủ nhiệm xin lỗi, theo bản năng liếc qua Lưu Ly Ly trùng hợp đối phương cũng nhìn qua, ánh mắt mang theo tia hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tin Đồn.

Ước chừng Lưu Ly Ly giúp tuyên truyền. Hai ngày này, bắt luận vào phòng vệ sinh hay lấy nước đều nghe được chuyện mình từ tốp năm tốp ba tám chuyện. Nhiều người ghé góm hơn còn luận về cơ bản đó chính là tính cách của phụ nữ khoa sản.

Bởi vì các mấy ngày trước trong khoa có người siêu thị, thấy cùng người đàn ông mang theo con mua đồ ăn, hai người thái độ thân mật, lời và cử chỉ của người đàn ông ấy chứng tỏ hai người iu đương. Có người còn chứng thực thấy hai người vào khu chung cư cao cấp cây sồi, chứng tỏ hai người ở chung.

Lời đồn bắt quái truyền đến cả khoa, truyền đến tai Nguyễn Dung lại thành câu chuyện Trương Cảnh vì ham phú quý mà chịu đời làm mẹ kế.

Thừa dịp nghỉ ngơi trong lúc làm, Nguyễn Dung đẩy cửa phòng khám, giọng hỏi: “Trương Cảnh, cậu thế nào rồi, hai ngày nay đều mang đứa bé đến bệnh viện, phải muốn làm mẹ kế đó chứ.”

Trương Cảnh thế ngờ tới có câu “Ba người thành hồ”^{*} lại đúng như vậy, bất quá cũng cảm kích Nguyễn Dung đứng trước mặt mà , chứ phải sau lưng .

*giống câu “ ba người phụ nữ thành cái chợ ” của mình vậy

“Nguyễn Dung, đừng hiểu lầm, đó là con của người bạn của mình, tụi tớ biết nhau từ ” xem Nguyễn Dung như bạn bè nên mới giải thích cho ấy nghe, chứ như tính tình của Trương Cảnh, đối với loại chuyện này, lười giải thích, trong quan niệm của , chỉ có người xứng đáng mới phải quan tâm

“Mình cái này có khả năng mà.” Nguyễn Dung thở ra hơi, trong mắt , bác sĩ Trương là người luôn nghiêm túc, biết người biết ta, sao có thể làm ra loại chuyện hồ đồ này.

Trương Cảnh luôn nhắc mình chuyện buổi trưa đón Tiểu Hằng, nhưng bệnh viện mười hai giờ mới tan ca, trường của Tiểu Hằng mười rưỡi tan học. Chuyện này hai bữa có thể giải quyết tốt, nhưng cũng thế liên tục điều chỉnh giờ làm, đành mang Tiểu Hằng đến phòng khám, chờ đến giờ tan ca rồi về chung, cũng may trường học cách bệnh viện chỉ năm phút bộ

Mười rưỡi vừa đến, chuông tan học vang lên, học sinh tiểu học hối hả chạy ra, cũng dạng đồng phục, Trương Cảnh căn bản là nhận ra ai là Tiểu Hằng, nên tìm chỗ bên cạnh bệ đá đứng chờ.

cho đến khi cái đầu chạy bổ vào ngực , ngược lên khuôn mặt cười ngọt ngào : “đi Tiểu Cảnh”

Trương Cảnh lòng mềm nhũn, cúi xuống xoa mặt , nhận được hôn cái : “ nào, trước tiên cùng đến bệnh viện.”

theo như Tiểu Hằng lúc trước thường xuyên đến bệnh viện, ba bận đến nỗi đem ném cho ba nuôi, ba nuôi là Lâm Dật, Trương Cảnh kinh ngạc, nếu trước đây Lâm Dật chăm sóc, sao bây giờ nhờ Lâm Dật.

“Tiểu Hằng, sao lần này nhờ ba nuôi”

“Đó là bởi vì Tiểu Hằng thích đi Tiểu Cảnh chăm sóc hơn” nhóc con nheo con mắt tròn trịa lớn tiếng , hoàn toàn là bộ dạng nịnh hót.

Trương Cảnh còn chưa phản ứng sau lưng truyền đến giọng , ôn hòa mang theo tiếng cười : “ ra là Tiểu Hằng có mới nói cũ à, thương ba nuôi mà”

Trương Cảnh quay đầu, Lâm Dật cười cười từ cổng bệnh viện hướng chỗ tới. “ba , ba” Tiểu Hằng chạy tới ôm đùi Lâm Dật, miệng lão đảo nịnh nọt : “ Con cũng rất thương ba ”. Được a, là lần đầu thấy đứa này “tâm kê”, chính là hai mặt a.

“ là trùng hợp, Tiểu Cảnh” Lâm Dật hướng gật đầu.

Trương Cảnh có chút ngại ngùng, đầu gối cũng cùng xem mặt , nếu phải xảy ra việc đen đủi, nghĩ lại nếu phải Tiểu Hằng gọi là “ba, ba” họ có thể tiến thêm bước rồi, cho nên duyên phận rất quan trọng, có duyên được, xã hội đại là tốt, phải nhưu cô đại xem mặt được liền hạn mười năm sinh tử, đại nhiều nam, đơn nữ như vậy. Nếu tiến tới với nhau làm bạn bè cũng được, nghĩ như thế liền thoải mái cười với .

“Lâm Dật, xin chào.”

“Tiểu quý này làm phiền em chứ, thằng nhóc này giống ba , quý quyết vô cùng.” Lâm Dật nheo mi nhìn về phía Tiểu Hằng, lời hướng Tiểu Cảnh .

“ có, nhóc con rất nghe lời” Đáng tiếc Tiểu Cảnh có nghĩ nhiều, chỉ cười trả lời .

Lâm Dật là muốn cùng bọn họ ăn trưa, nhưng lúc nhận được điện thoại của khoa, có bệnh nhi vừa được chuyển tới, sốt cao hạ, muốn về khoa xem xét, vậy nên còn chưa được mấy câu , lại vội vã rồi .

Nghề bác sĩ có thể so với cảnh sát công thêm 10086 , thực chất mà là có ngày nghỉ, nếu có việc gì nhàn rỗi, nhưng khi bận rộn, mặc kệ ăn cơm, chỉ cần có cuộc điện thoại bệnh viện có việc là có thể túc trực hai mươi tư giờ đợi lệnh.

*10086 : là dạng tin nhắn do robot tự động trả lời bên TQ ~ kiểu em Simsim ý ~ khác ở chỗ là e Simsim trả lời luôn còn bên 10086 là bạn nhắn tin vẫn bản đến tổng đài rồi có robot chọn lựa và tự động nhắn lại cho bạn

So với Lâm Dật, Trương Cảnh hôm nay rảnh rỗi hơn, sớm kiểm tra phòng, căn dặn bệnh nhân, lại có ca phẫu thuật, nhưng vẫn muốn làm đúng mười hai tiếng, nên trước tiên mang Tiểu Hằng đến văn phòng làm việc.

Quả nhiên, từ khi bắt đầu , từ hành lang có nhiều cặp mắt dõi theo họ, cho đến lúc bước vào phòng mình.

Trương Cảnh mặc kệ những việc này, chỉ chăm chăm về phía trước, Tiểu Hằng cúi đầu, nắm chặt tay Trương Cảnh, hiển nhiên có chút sợ người lạ.

“Tiểu Hằng, bây giờ ngồi đây làm bài tập, đi đặt cơm, hôm nay chúng ta ngồi ở phòng làm việc ăn cơm được ?” Sau hi vào cửa, Trương Cảnh kéo cái ghế lại gần bàn làm việc để Tiểu Hằng ngồi.

“Được ạ, di, con ở đây chờ”Tiểu Hằng ngoan ngoãn ngồi xuống, vâng lời đáp.

Mặc dù trước khi Khúc Trì Nghiêu có đưa cho cái thẻ, nhưng Trương Cảnh trước nay là người luôn tiết kiệm, hưởng chi thức ăn căn tin nhân viên tốt, phải lo về vấn đề vệ sinh, mười đồng phần, lại lợi ích thực tế do vậy quyết định buổi trưa dẫn Tiểu Hằng ăn cơm ở nhà ăn.

Cơm rất nhanh được đưa tới, Trương Cảnh mở hộp cơm, thức ăn rất đa dạng, dầm đường lý tích (biết là món gì>”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Dự Mưu

Khúc Trì Nghiêu kết thúc hội nghị tuần ở Singapore, trực tiếp ngồi chuyên bay cuối ngày về nước, bước xuống máy bay cũng là hai giờ sáng hôm sau.

Lúc khúc Trì Nghiêu mở cửa, cả nhà chỉ còn chiếc đèn bàn mờ, gian yên tĩnh có tiếng động. Nhàng đóng cửa lại, đem hành lý đặt ở sau cánh cửa, thay dép trong nhà bước vào phòng khách, dựa theo ánh đèn mờ lên lầu.

trực tiếp về phòng ngủ mà ghé qua phòng con trai, muốn nhìn con trai chút, ngờ lúc mở cửa ra lại nghe có tiếp đồ vật rơi xuống đất, theo bản năng xoay đầu lại nhặt lại nghĩ tới lung truyền đến hồi đau nhức.

theo bản năng nâng người lên, đưa tay về phía sau, tay nắm được vật cứng rắn, cho biết đánh là cây côn gỗ.

“A”

Vốn nghĩ chiêu là có thể đánh tên côn đồ, ai ngờ đối phương có thể chống trả được, trương cảnh vừa kinh vừa sợ, ném cây côn gỗ, liên tiếp lui về phía sau, cũng đề ý phía sau là bậc cầu thang. Cũng may khúc Trì Nghiêu phản ứng nhanh, ôm vào trong ngực, sợ kinh động đến tiểu hằng, thuận tay bịt miệng lại, rồi ôm cả thân thể xuống lầu.

Lúc này tìm trương cảnh đáp liên hồi, từ lúc biết nhớ việc, cả nhà họ chen chúc trong ngôi nhà sáu mươi mét vuông, giờ chỉ có mình và đứa năm tuổi trong ngôi nhà hai trăm mét vuông trong lòng có hơi sợ, phải sợ quý sợ thần vì cái này vô căn cứ, ngược lại sợ người, con người thường thường so với quý còn đáng sợ hơn nhiều.

Trước đây hai ngày trong tiểu khu có người bị trộm, lại càng yên tâm, trước khi ngủ phải kiểm tra cửa nẻo lại lần nữa mới có thể ngủ.

Hôm trước khúc Trì Nghiêu với là mai mới về, nghĩ đêm hôm khuya khoắt lại thăm trở về.

Mặc dù nghe thấy mùi hương quen thuộc, nhưng lúc này, trong nháy mắt, trương cảnh cũng bị hù cho sợ đến mặt trắng bệch, chân tay lạnh ngắt, tự chủ run cầm cập, chỉ hận thể nhảy lên tức.

Khúc Trì Nghiêu đương nhiên cảm nhận người trong lòng ngực run lấy bầy, liền biết sợ, ôm đặt ở sofa phòng khách, nửa ôm nửa vỗ về vai.

“xin lỗi, làm em sợ rồi.” khúc Trì Nghiêu thanh ôn hòa, ôm ấp ấm áp, người có vẻ nhàn nhạt, hòa cũng mùi thuoclas, hơi thở nồng đậm bao vây lấy, trong nháy mắt như quay về cái năm mười bốn tuổi ấy, đồng dạng ôm ấp, đồng dạng hơi thở, như quên mất giờ là năm nào.

Khúc Trì Nghiêu thấy gì, lại nhìn dưới ánh đèn thấy gương mặt trắng bệch, tưởng rằng vẫn còn sợ hãi, liền ôm sát vào trong lòng “xin lỗi, tiểu cảnh”

Đắm chìm trong hồi ức, trương cảnh dần thanh tỉnh lại, khẽ động dậy, liền nhích bản thân ra xa chút giọng hỏi: “Khúc, phải ngày mai mới về hay sao?”

Khúc Trì Nghiêu trả lời, chỉ cười nhàng, dịu dàng xoa tóc: “tại tốt hơn chút nào chưa?”

Động tác đột ngột làm trương cảnh rụt đầu, lại lắc đầu nhàng: “Lúc ở nhà, em đều cho tiểu hằng lúc ngủ dựng đồ chơi ở cửa, nếu có ai tới tiếng động đánh thức em dậy, lúc này nghe tiếng động, tưởng có cướp nên em mới”

đến đây, trương cảnh đột nhiên nhớ vừa rồi có đánh gậy: “Khúc, thực xin lỗi, vừa rồi đánh, em thực có ý.”

Khúc Trì Nghiêu lại nở nụ cười hiểu, biết là thương Tiểu hằng lòng, chưa có chồng lại làm những việc này quả là làm khó liền an ủi: “nhờ có em suy nghĩ chu đáo, suy nghĩ đến an toàn của tiểu hằng”

Đêm khuya, trương cảnh muốn nấu cơm cho, nhưng bị cự tuyệt, bắt phải về phòng nghỉ ngơi, còn bản thân về phòng mình tắm rửa thay quần áo,

Nằm trong bồn tắm ấm áp, khúc Trì Nghiêu trong lòng phải thừa nhận, là vì trương cảnh mà về sớm, cái nhà này bwoir vì cố nên đối với có nhiều lực hấp dẫn, cũng đơn giản chỉ là vì con trai. Về đến nhà, nhìn ngọn đèn ấm áp làm yên tâm.

Khúc tri nghiêu cười ra tiếng, trương cánh, đây là chính em nhảy vào, đừng hòng chạy thoát.

Nếu khúc tri nghiêu trở về, trương cánh tự nhiên là muốn, khúc tri nghiêu cũng gì, chỉ đơn giản nhìn sau xa cười chút

Ngược lại đưa tiểu hăng này ôm cánh tay, cho rồi, cuối cùng vẫn là khúc tri nghiêu chạy tới kéo nhóc: “Đi tiểu cảnh chạy trốn, sau này tiểu hăng thường xuyên gặp đi tiểu cảnh có được?”

“Đúng vậy, đúng vậy, về sau tiểu hăng vẫn thường xuyên gặp đi” trương cánh là lo dự dõ tiểu hăng, để ý đến ngụ ý trong câu của khúc tri nghiêu cùng ánh mắt kia lóe lên tia tinh mịch.

Trương cánh thấy hiệu suất của môi giới hơn nhân cực kì thấp, đến bây giờ mà vẫn chưa tìm được đối tượng cho, trong nhà sửa chữa, căn bản ở được, rồi nhà khúc tri nghiêu cũng có về nhà, mà trực tiếp đến căn hộ độc thân bốn mươi mét vuông của trình linh, Trình đại tiểu thư vui vẻ chứa chấp, tiền nhà tính, chỉ cần giặt giũ nấu ăn cho tiểu thư là được. Nhắc đến trình linh Trình đại tiểu thư cũng là người kỳ quái. Trong nhà giàu cao quý làm tiểu thư làm, chạy ra ngoài tự thuê nhà ở mình, còn cho oai “tự do tự tại”. Đối với ấy, trương cánh đúng là đánh quen nhau, rằng tính cách hai người trái ngược nhưng sau lại trở thành bạn tốt của nhau.

“Ồi chào, phụ nữ ba mươi vẫn là đóa hoa, cậu nông nóng vậy sao?” Trình đại tiểu thư sau khi biết đến chỗ mua giới hôn nhân, đứng uy phong lẫm liệt ở ghế sofa đối diện nhìn hốt hoảng.

có biện pháp, mỗi người có khí chất khác nhau, cho dù là bạn tốt, Trương cánh với ấy vẫn cứ như người hầu. Cùng chỗ với trình linh như là hòa hồng bên cạnh lá xanh, con còp bên cạnh hồ ly.

Bất quá, ra xã hội vài năm, ném nhiều đau thương, rút ra điều. ra là mặc kệ nam hay nữ, chỉ có tiền tài, danh vọng, quyền thế mới tiếp được thêm can đảm.

Huống chi trình linh lớn lên lại mười phần xinh đẹp.

Chuyên gia tình ở trước mắt, đem chuyện mình và chuyện nhà trong năm qua kể cho trình linh nghe, để cho ấy phân tích đến cùng là mắc lỗi chỗ nào, vì sao mỗi lần gặp mặt đều thành công.

“Cậu và lâm dật từng xem mặt ư, lâm dật khoa nhi hà?”

“Cậu cũng biết lâm dật ư” Lòi ra trương cánh mới phát giác rằng mình nhầm. trình linh là người có mối giao thiệp rộng, biết lâm dật cũng có gì kì quái, huống chi còn là đồng nghiệp trong bệnh viện.

Nào biết trình linh mắt tự nhiên cười cười, lên tiếng phủ nhận: “biết, chỉ là nghe qua”

Trương cánh nhìn ấy như vậy biết là cố việc gạt mình, bất quá mặc dù là bạn thân nhưng cũng có bí mật của mình, nếu ấy muốn mình biết, trương cánh cũng muốn tìm hiểu.

Trình Linh thực nhìn nổi cái bộ dạng ko ai thèm lấy này của, kéo ra khỏi chiếc sofa: “, chị mang cung tìm lạc thú, từng nghe sao? Vừa trạch vừa hủ tương lai đúng là chưa biết, vừa kiều vừa sâu sắc tương lai vô hạn. Mặc dù cậu ko phải hủ nữ, nhưng sao biết ko có trạch nam từ trời giáng xuống cho cậu chứ?!”

Trình linh mang vào tòa nhà hội sở, nghe phải là hội viên mới được vào. NHư làm lương hai ba ngàn căn bản là thể trả nổi. Trước khi bước ra khỏi nhà, trình linh mang sửa sang lại bộ dạng, trương cánh mặc cho lần qua lần lại hồi, đến lúc được câu: “nhìn ra đáng nợ phụ nữ rồi” mới thôi.

Trình linh khoát áo da lông lầy, dáng vẻ kiều sa tới hội sở. trương cánh hít sâu hơi, theo vào trong lòng rất khẩn trương, so với việc cầm dao mổ còn khẩn trương hơn. Hôm nay mang chiếc áo đầm màu đỏ mận chín, cổ trễ sâu lộ ra măng trắng nõn, thấy mắt tự nhiên nên kéo cổ áo cao lên.

Vừa rồi ở cửa còn bị trình linh giáo huấn cho trận, cơ hội chỉ tới cho người có chuẩn bị, nếu như chính đề tâm, người khác có cuồng cuồng cũng vô ích.

Đạo lý này trương cánh phải là hiểu, đúng là cần phải thay đổi chênh lệch trong suy nghĩ này, nhưng suy nghĩ mấy ngàn năm qua bám trụ, thể thay đổi sớm chiều được.

cũng hi vọng bọn đàn ông tụ họp ở trong đó là người không tương lai của mình. Hoặc là thích hợp là vợ ai trong số đó.

Trương cánh nghĩ đến trong số đó lại có khúc tri nghiêu, bất quá lại nghĩ, đây là khu vực của xã hội thượng lưu, trình linh bình thường hay “Khóc Than” nhưng cuộc sống vẫn là tầng lớp thượng lưu.

Trình linh biết trương cánh vẫn như thiếu nữ ôm ấp chút tình cảm, đương nhiên đem an bài bên cạnh khúc tri nghiêu, tuy khúc tri nghiêu mấy năm trước ly hôn, bây giờ là người đàn ông ly hôn và có đứa con, nhất là khúc tri nghiêu lại là Vương Lão ngũ, chỉ có trương cánh đáng chết là gốc ghéch còn rồi rắm, đổi lại là nhào vào lòng người ta từ lâu rồi.

· Vương lão bản: người đàn ông hoàng kim.

Được an bài ngồi cạnh khúc tri nghiêu, trương cánh còn thấy khẩn trương, dù sao và khúc tri nghiêu vẫn có quen biết, dù sao khúc tri nghiêu cũng là

người đáng tin.

Khúc Trì Nghiêu chú ý đến từ khi đẩy cửa vào. ngược lại thấy mình đánh giá thấp lá gan của nhóc này, đây là nơi nào mà lại dám tùy tiện tới,cũng may là hôm nay có ở đây, chứ bị ăn đến xương cũng còn cũng biết tại sao,nghĩ như vậy khúc Trì Nghiêu có chút sợ,nhìn chăm chăm ,ngực trắng nõn lộ ra ngoài, ánh mắt khúc Trì Nghiêu lộ lên tia đen tối ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Say Rượu

Mới vừa ngồi xuống bao lâu, mọi người liền mở rượu ra uống,rượu Mao Đài như nước lọc, ly uống xong lại rót đầy ly,lúc đến phiên Khúc Trì Nghiêu, chỉ đưa ngón tay đặt lên chiếc ly rượu, liền có ai cự lại câu. chỉ bung chén rượu lên vuốt vuốt,có bộ dạng mọi người say chỉ có ta tỉnh,mắt lạnh nhìn chúng sinh.

Trương Cảnh và đám người kia quen biết. quanh năm làm bạn với dao mổ nên cho dù cười vẫn mang vẻ trong trẻo tự nhiên nhưng khí chất lạnh lùng.Chiếc váy màu đỏ mận đơn giản lại tang cho vài phần khí khái thanh lệ.Phụ nữ trong trường hợp này cũng thiếu người lại gần huống chi lại phải là xấu.

Hồng Phong đối diện với Trương Cảnh là gương mặt mới.Vì vậy cười trên : “ em này, sao thấy như gặp em ở đâu rồi ấy nhỉ?”

Trương Cảnh bị gọi tiếng “ em ” da gà bỗng dựng nổi lên, hiển nhiên có thói quen với trêu chọc thể này, vì vậy im lặng lên tiếng.

Thấy như vậy, Hồng Phong nghĩ thẹn thùng,lại càng có hứng thú, lên trước, cúi người xuống : “Như thế nào em, phải là thẹn thùng ư,

Trương Cảnh thoáng hướng về phía sau ghé sofa lui lại,nghiêm mặt : “thứ nhất, tôi phải em của ,cái phương pháp tiếp cận này của giả tạo, phiên áp dụng lên người khác,thứ hai, tôi có thẹn thùng, tôi là nổi da gà. ”

Àm àm trong phòng, thanh của lớn cũng ,mấy người ngồi gần đó nghe thấy cũng đổ dồn ánh mắt qua bên này,Khúc Trì Nghiêu ôm cánh tay, toàn thân thả lỏng nửa dựa vào ghế sofa,đôi long mày khẽ nhướng lên, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc, hứng thú nhìn xem,hiển nhiên là đối với phản ứng kế tiếp của cảm thấy hứng thú.

Hồng Phong là ai ? là thái tử tập đoàn Hồng gia. Giá trị con người thuộc loại nhất trong Vương lão bản. lần đầu tiên có người con cho mặt mũi ngược lại càng tăng thêm hứng thú dày đặc.

“Ha ha ha , thế trực tiếp trở thành tình nhân của đây cũng tồi phải ? ” xong rót ly rượu trắng đưa tới miệng Trương Cảnh . “Nào, thưởng ly , cùng uống rượu nào.”

Trương Cảnh có từ chối,nhận ly rượu, ngửa đầu uống hơi, rượu Mao Đài năm mươi ba độ làm cuống họng người ta cảm thấy bỏng rất rất đau mà là hương vị thơm ngon ngọt ngào, dư vị có thừa. Có ít người biết di truyền từ ba, nặc dù ít uống rượu nhưng từu lượng rất lớn, biết mình uống được bao nhiêu nhưng từ khi ra ngoài xã giao đến nay, chưa bao giờ quá say.Đối phương như thế nào cũng là bạn của Trình Linh, cho dù trong lòng bốc hỏa, nhưng trước mặt nhiều người đến như vậy, thể để mất mặt mũi được,đạo lý có chừng mực này, vẫn hiểu.

Trương Cảnh đem chén rượu uống hết hướng lên trời, lại rót thêm ly đầy, hướng gió cao : “Thịnh tình của tôi nhận xong, ly này là tôi mời lại uống xong chén này ta lại bàn luận về việc khác.” xong cúi đầu uống hết ly.

“Được rồi, Hồng Phong,cậu ở vị trí của mình làm cho tốt, chạy đến đây xem náo nhiệt cái gì hả?”Khúc Trì Nghiêu cười .

Hồng Phong là trong số ít người hiểu Khúc Trì Nghiêu, đương nhiên là biết về mặt và lời ý vị như thế nào, nếu ra lời này, tất nhiên là tuyên cáo quyền sở hữu, trước mặt Khúc Trì Nghiêu đương nhiên là phải nể mặt, liền ngượng ngừng quay về vị trí của mình.

“ Khúc, cảm ơn ” Trương Cảnh giọng .

Khúc Trì Nghiêu thu lại nụ cười, cũng tiếp lời. Nếu như hiểu con người , tất nhiên biết đây là điểm báo tức giận.

Trương Cảnh cũng cảm nhận được, nhưng hiểu vì sao lại tức giận , lại gio ly rượu lên : “ Khúc,em mời , nghĩ tới lại gặp .”

Khúc Trì Nghiêu vẫn vuốt vuốt ly rượu từ lúc đầu,nhìn về mặt chân thành của Trương Cảnh,như có điều suy nghĩ, nhẹch miệng cười rồi ngửa cổ uống hết ly rượu.

Hồng Phong thấy màn như vậy kinh hãi.Mọi người đều biết chuyện Khúc Trì Nghiêu ly dị, lời đồn rằng bà xã vì chịu được lãnh đạm của nên chạy theo người đàn ông khác, nhưng còn chuyện thực hư thế nào thì chỉ có người trong cuộc mới biết.Nhưng kể từ sau khi ly dị căn bản là có gần người phụ nữ

nào cả. Đương nhiên cũng có người sợ chết tiến đến gần, kết cuộc thì khỏi phải nghĩ.

Mà Trương Cảnh là thần thánh phương nào, lại có đãi ngộ như thế. may là lúc đó có xúc động.

Khúc Trì Nghiêu cuối đầu xuống, kể bên tai Trương Cảnh giọng : “Tiểu Cảnh, chỗ này hợp với em.”

Trương Cảnh sao lại biết, ngẩng đầu nhìn Khúc Trì Nghiêu cười, ba chén rượu Mao Đài đã vào bụng, bắt đầu phát huy tác dụng chậm của nó, bắt đầu cảm thấy hoa mắt, đầu óc có chút mê điều khiển: “Đương nhiên em biết chứ, chỉ là em ế đến mức sắp ai thèm nữa rồi, nếu còn xem mắt, cho dù trời rơi bánh xuống cũng rơi trúng em đâu.

như vậy, ngược lại Khúc Trì Nghiêu lại thấy buồn cười, ra nhóc này là sợ mình có ai muốn lấy. “em phải hiểu rằng bọn họ thích hợp với em” Chỉ có mới thích hợp với em thôi. Khúc Trì Nghiêu thăm trong lòng bỏ sung câu.

Có thể Trương Cảnh trở tính toán sai, chỉ nghĩ chăm chọc mình tự lượng sức, tự giễu : “em biết mình như thế nào, nơi đây xác thực phù hợp với em.”

phải hoa, là đám cỏ, nhìn xuân thu đến, hoa nở hoa tàn, vẫn như thế trốn ở góc, mạnh mẽ mà phát triển.

mong sinh đẹp, mong tuyết đẹp, cần thương tiếc, chỉ cần chỗ để sống. Trương Cảnh cầm lấy ly rượu, rót đầy, hướng Khúc Trì Nghiêu nâng ly : “bắt đầu đến đây, chúng ta phải uống cho chủ chỉ ở đây nghèo ít.”

nhóc ngốc này, khúc khi nghiêu lấy tay xoa xoa khuôn mặt trắng nõn của , sùng ái cười, thanh độc sùng âm mê hoặc : “Tiểu Cảnh ngoan, em uống nhiều quá rồi.”

Chờ đến lúc Khúc Trì Nghiêu ôm ngang Trương Cảnh thần trí trở nên mơ hồ, trong phòng cũng chẳng còn ai đủ tỉnh táo, Trình Linh cùng sớm bất tỉnh nhân ở ghế sofa, Khúc Trì Nghiêu thế giúp tay, liền lấy điện thoại, ấn vào số thường gọi kia.

Chờ vài tiếng liền có người bắt máy, thanh mệt mỏi của đối phương truyền tới : “Khúc Trì Nghiêu, phải cậu lại muốn nhờ tớ chăm con giúp cậu chứ, hôm nay tớ trực đêm, cậu nhờ Tiểu Cảnh .”

“Người phụ nữ trong lòng cậu say bất tỉnh nhân , nếu muốn cùng người khác tình đêm hay mau chạy qua đây.” Khúc Trì Nghiêu mặt chút thay đổi muốn qua vịn lấy Trình Linh ngã trái ngã phải bên cạnh người đàn ông.

“Cái gì?”

“Mình lại lần nữa, người phụ nữ của cậu ở phòng lầu hai” xong, Khúc Trì Nghiêu liền cúp điện thoại, ôm Trương Cảnh rời .

Khúc Trì Nghiêu cũng trở về nhà, Tiểu Hăng được người nhà cũ đón về, lái xe chút, đem xe men theo con đường quen thuộc, dừng lại trước căn nhà tầng bình thường.

Nhà này nhìn có chút tuổi đời, bốn phía cây cối um tùm, nhìn cũng tẻ lăm.

Khúc Trì Nghiêu cuối người ôm lên, mở cửa, lên lầu hai, đây là gian riêng tư của , cuộc cũng có hơi thở của người khác.

Đặt nằm giường lớn phòng ngủ chính, Khúc Trì Nghiêu ngồi tại mép giường, xoa xoa khuôn mặt . Hơi thở nóng rực, mang theo mùi cồn rượu, làm cho người ta muốn phạm tội.

Ngón tay Khúc Trì Nghiêu vân vê viền môi hình cung duyên dáng của , cuối cùng dừng lại ở môi .

cẩn thận dò xét phen, rồi khẽ nhích môi mỏng, thanh trầm thấp khàn khàn : “Đối với em giờ thủ đoạn, biết vì sao ?”

Trương Cảnh say, thể nghe lời , càng thể nào trả lời . Khúc Trì Nghiêu cúi người, áp sát vào bờ môi , giọng : “Bởi vì em đáng giá.”

Bên trong sách thường , mỹ nhân uống rượu mỹ nhân say, thực tế , phụ nữ say cũng chẳng khác đàn ông là mấy. Ngay tại lúc Khúc Trì Nghiêu muốn ra tay Trương Cảnh bỗng nhiên Trương Cảnh thức tỉnh, miêng lẩm bẩm : “em khó chịu quá”

“làm sao vậy?” Khúc Trì Nghiêu khom lưng, lấy tay vịn ở cạnh bàn đọc sách, nhìn khuôn mặt Trương Cảnh tái nhợt.

Trương Cảnh bịt miệng, ngay lúc đó buông tay, liền nôn ra ngừng.

Khúc Trì Nghiêu trong lúc nhất thời tránh né được, đều bị dính quần áo, giường cũng bị dính nhiều tạp chất màu vàng nhạt lớn.

Trương Cảnh còn nhận biết nhìn qua , trong mắt là màn mờ mịt : “em xin lỗi.”

Chỉ là bãi nôn tạp nham, cho dù là nam hay nữ, cũng thể khơi dậy hứng thú khác phái. Khúc Trì Nghiêu lúc này vẫn còn bụng tà khí bị vấy lên, giờ biến mất hầu như còn.

Khúc Trì Nghiêu bắt đầu đi lấy khăn, trực tiếp cởi chiếc váy mang người ra, ôm vào buồng vệ sinh, mở nước vòi sen, nước ấm chảy từ đầu xuống, Trương Cảnh lờ mờ to mắt, ngồi chồm hóm mặt đất, ngơ ngác nhìn Khúc Trì Nghiêu mở nước nóng , nước chảy ào ào vào bồn tắm.

Khúc Trì Nghiêu kéo tay , theo tay , bịch tiếng ngồi trong bồn tắm,rồi sau đó nằm ở bên trong, đôi mắt lại nhắm lại,màu nước trong suốt bao vây lấy cái áo ngực đen của , động đậy .

Kết hàu Khúc Trì Nghiêu giật giật, đem tay ra phía sau mở khóa ngực, kéo áo xuống,rồi đến quần lót,đem vút bên cạnh bồn tắm.Tay chạm qua từng mảng da trắng, làm mắt ánh lên màu sắc dục từ từ sâu hơn.

Khúc Trì Nghiêu đổ sữa tắm vào lòng bàn tay, chà xát ra bọt biển,hướng lên người xoa loạn,da thịt nhẵn nhụi cùng lớp bọt tuyết trắng,phía dưới là mảng trắng nõn,xúc cảm kia trong cơ thể kích thích lên tới tận đầu, ngưng quay cuồng,giống như giam hãm con mãnh thú trong lồng,muốn bức phá thoát ra thể ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Châm Chọc

Đột nhiên nổi đơn lại xuyên qua tim,Khúc Trì Nghiêu chậm rãi mở miệng : “Cái gì cũng hỏi , muốn sao ?”

Trương Cảnh thân mình cứng đờ, nghĩ, hỏi cái gì đây?là muốn đối với mình có trách nhiệm hay là muốn bồi thường phí tổn thất tinh thần?

là bị thua thiệt,có thể muốn chịu thua, lại càng nguyện bị người ta xem thường.

Trong lòng khẳng định là tức giận cam lòng, hôm qua đúng là uống say, nhưng có nghĩa là người đàn ông này cũng uống đến thần trí tỉnh táo,giờ phút này muốn cho bạt tai.

Bất quá, Trương Cảnh cũng rất khắt khe xoa bóp quả đấm,cười đến có chút miễn cưỡng : “Việc này..... Coi như chưa có xảy ra ,tất cả mọi người đều là người trưởng thành hết rồi.”

Kỳ quái là Khúc Trì Nghiêu cũng có bất kỳ phản ứng, có thờ phào nhòm, cũng có : ‘ vừa vặn, còn tưởng em vẫn còn lẩn quẩn trong lòng đấy ’, chỉ nhìn chăm chăm, chuyên chú đến nỗi Trương Cảnh đọc được trong mắt hai chữ : “Thâm tình”

khí có điểm bị ngưng đọng.

Tâm hồ hồi nhúc nhích, thổi lãng tang mặt hồ nước màu xuân.

Trương cảnh chịu nổi ánh mắt nóng rực này,quay đầu muốn nhìn , bỏ lại câu : “em phải làm” liền rời .

Sau lưng truyền đến tiếng mặt quần áo, tiếp theo là tát tiếng, đoán chừng là buột dây nịt.

Tiếng bước chân vang lên, người đàn ông tiến đến phía sau lưng .

Trương Cảnh chung thủy dám quay đầu lại. Bất quá, lúc say rượu mất lý trí,nghiêm chỉnh mà , cũng là người bị hại,làm sao lại sợ thành như vậy,thế nhưng dám liếc cái.

Khúc Trì Nghiêu đến cửa, thân thể dựa vào cánh cửa bên cạnh, nhìn xem : “ chịu trách nhiệm”

“A” Trương Cảnh ngẩng đầu nhìn ,hiển nhiên là bị câu đột ngột của làm cho có chút ngẩn người.

“ chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm với em.” Khúc Trì Nghiêu nghiêm túc nhìn , từng câu từng chữ có điểm nào đùa giỡn.

Trương Cảnh nhếch miệng cười khổ cái, “Nếu như vì áy náy, như thế cần đâu.”

Hôn nhân là cái gì? Đối với Trương Cảnh mà , là từ nay về sau có thêm người khác hoàn toàn tham dự vào, cái giường có hai người nằm đó, cái bàn ăn có hai bộ bát đĩa, gian phòng rửa tay phải có hai người cùng hưởng dụng. (hưởng : tận hưởng, dụng : sử dụng)

Hai người, từ đó mãi mãi rời,đến chết cùng nhau. Hành vi của , giá trị của , hết thảy của đều có người dẫn dắt . nghĩ người đàn ông trước mắt này đơn giản chỉ là vì tình dục đối với có trách nhiệm mà phải là vì Là tâm muốn nghĩ cùng trải qua cả đời.

Khúc Trì Nghiêu thoáng cái lạnh xuống , từ mắt đến tâm, trong phút chốc lạnh xuống.

ràng cho rằng đối với là áy náy.

Trương Cảnh cố gắng là cho hiểu : “ Khúc, biết Tiểu Cảnh lý giải hôn nhân như thế nào ?hôn nhân nhất định hai người phải nhau cỡ nào,nhưng cần thiết

tình cảm chân gối phải có, hai người trong lúc đó phải đối đãi thẳng thắn với nhau, bảo vệ lẫn nhau, mãi mãi xa rời.”

Khúc Trì Nghiêu thỉnh linh cắt đứt : “Em nghĩ có tình cảm với em sao ?”

Khúc Trì Nghiêu nhìn xem , đôi mắt lạnh lùng chút đầy thâm tình, ngón tay thon dài xoa lên môi : “Tiểu Cảnh, thích em, em chút cảm giác cũng biết ư?”

Lúc ra những lời này, Khúc Trì Nghiêu cũng có chút thể tường tượng nổi, chỉ có biết, với : “thích em”, nhưng ra là hàm súc, nhiều năm như vậy, chỉ câu “thích em” làm sao có thể trọn ý được.

Trương Cảnh nở nụ cười, đưa tay đẩy ngón tay môi mình ra, trong khoảnh khắc đó, tim đập đập tuyệt đối hơn trăm nhịp, thiếu chút nữa liền tin tưởng : “Thích sao, khúc thích Tiểu Cảnh lúc nào, là thời điểm kết hôn mười năm trước, hay là mười năm sau lúc mang theo Tiểu Hằng?”

Khúc Trì Nghiêu, giống như mười năm trước gặp, mặc dù cũng có giao tiếp, nhưng vẫn xa với thể gần lại với vương tử. thích, lúc nào chứ ? Nếu như là lúc trước, vậy tại sao còn cùng người khác kết hôn và sinh con. Nếu là tại, chỉ thấy lòng rét run, chỉ sợ là tạm thời muốn tìm bảo mẫu cho Tiểu Hằng.

Trong lời của Khúc Trì Nghiêu nghe ra châm chọc, biết phải với như thế nào chuyện năm đó.

Về đơn xem qua đáy lòng Khúc Trì Nghiêu, biết mình ích kỷ hèn hạ, đối mặt chuyện với là về mặt khản trường của thiếu nữ, là luôn ở trong bóng tối vùng trộm nhìn, là thiếu nữ vất hết óc để tìm cơ hội gần, hai mươi tuổi thế nào lại nhìn ra, nhận thức được. Chẳng qua năm đó phải đối mặt với nhiều chuyện, bệnh tình của bố lâm nguy, mẹ bức bách, xí nghiệp gặp cảnh khốn đốn, thương trường mở ra cuộc chiến dục vọng, nhưng thứ này phải nhóc mười bốn tuổi có thể cùng gánh chịu, cho nên ích kỷ lựa chọn tránh mà biết, ích kỷ nghe theo an bài của mẹ, cùng bành di đám cưới thương mại.

thừa nhận, thận trọng từng bước từng bước làm cho Trương Cảnh tin tưởng như xưa, trôi ở bên người, vì Tiểu Hằng, vì mái nhà ấm áp làm cho an tâm, cuối cùng, Khúc Trì Nghiêu muốn ký điều gì hết, muốn tìm về tình cảm phải bị chôn giấu lúc xưa.

Trương Cảnh thấy Khúc Trì Nghiêu chấp nhận lời, lòng lại càng lạnh băng, cảm lấy ba lô, lướt qua chỗ tựa cửa : “Khúc Trì Nghiêu, chuyện ngày hôm qua, hãy để nó qua.” nhìn, lại bổ sung câu : “Coi như chưa có phát sinh.” xong chờ nhìn, mở cửa ra.

Tối hôm qua làm biết có sử dụng biện pháp tránh thai, lúc làm ngang qua quầy thuốc, vào mua thuốc tránh thai hai mươi bốn giờ, lấy nước uống vào, nhưng vì uống qua nhanh, thuốc mắc ở cổ họng, khụ khụ mấy tiếng, nuốt nuốt trôi, miệng đầy vị đắng, nước mắt cũng tuôn ra.

Cuộc sống vì mi là điểm mà thay đổi vận trình, cuộc sống cứ trôi theo lẽ thường, còn có rất nhiều bệnh nhân chờ điều trị.

Chỉ là Trương Cảnh nhìn thấy, sau lưng, cách xa, có chiếc xe dừng lại, bên trong, Khúc Trì Nghiêu nhìn chăm chăm quầy thuốc chút, mặt lộ ra vẻ mặt gì, chỉ là bàn tay nắm lái nắm chặt trắng bệch biểu lộ tâm tình.

Trương Cảnh cũng có khu bệnh, hôm nay là thứ tư, ngày ở phòng khám, phòng khám bệnh so với khu bệnh khối lượng việc càng lớn, thở sâu mấy hơi, lên mười hai vạn tình thần, ít nhất thể đem tâm tình vào công việc.

“Bệnh nhân kế tiếp” vừa xem xong cho bệnh nhân, Trương Cảnh gọi bệnh nhân tiếp theo, trong lúc chờ uống miếng nước đỡ khát.

Mới vừa để ly nước xuống, chỉ nghe thấy cửa bị đá “ầm” tiếng, chấn động đến mức cả cửa kính đều rung lên, ở phía sau Trương Cảnh bác sĩ tiểu Vương bị dọa cho cả kinh.

người đàn ông trung niên thân cao ót nhất mét tám, mặt đỏ ngày, thanh thờ mạnh la to : “có phải là Trương Cảnh?”

Trương Cảnh lập tức có dự cảm xấu, gặp người hung hãn chọc nổi.

Dù nghĩ như thế, nhưng vẫn cố làm vẻ trấn tĩnh, đứng lên : “Chính là tôi, nơi này là phòng khám khoa sản, đàn ông thể bước vào, có thể ra ngoài được?”

“Tôi ra ngoài ư? đem em tôi hại thành như thế bây giờ đuổi tôi ra ngoài ư?” người đàn ông trung niên đỏ mặt tía tai hướng về phía Trương Cảnh rống lên.

Bên cạnh phòng bác sĩ, bệnh nhân nghe thấy chấn động đều vây quanh tới, biết rắc cuộc xảy ra chuyện gì.

Trương Cảnh cũng là hiểu ra sao : “Xin cho, em là ai?”

“Thái Thực Linh, người chính là cái đồ lăm băm giải phẫu thai ngoài tử cung cho nó, làm hại nó ống dẫn trứng bị tắc, tại ngay cả cơ hội mang thai cũng có, mẹ chồng nó ngày nào cũng bảo con trai bà cùng em tôi ly hôn, bảo phải làm sao bây giờ...”

như vậy, Trương Cảnh liền nhớ ra, trước đây lâu, bệnh nhân Thái Thực Linh, hai mươi bảy tuổi, hai vợ chồng đều mong muốn có con. lúc đó đáp ứng với người bệnh cầu, cố ý cẩn thận khâu lại ống dẫn trứng cho ấy, như thế nào tại lại như vậy.

Trương Cảnh khó có thể tin, cố gắng trấn an con giận của người đàn ông : “em ở đâu, trước tiên để tôi xem tình trạng của bệnh nhân..”

“Còn mang tới, nó muốn nhảy lầu tự tử, là cái đồ lăm băm.” Người đàn ông vượt bước đến trước mặt Trương Cảnh, còn chưa có kịp phản ứng bị níu mạnh cổ áo, giương tay cao liền quăng cho bặt tại.

Trương Cảnh bị đánh ngã ở chỗ giường bệnh, lập tức cảm thấy lỗ tai buồn bực, nghe được thanh bên ngoài, đầu cũng choáng váng phản ứng kịp.

Người đàn ông trung niên cầm cái ghế, hướng Trương Cảnh vùng mạnh qua, Trương Cảnh theo bản năng ôm đầu ngồi thõm xuống.

đột đứng dậy né ra, chỉ nghe “két” tiếng, sau lại nghe “xoảng” miếng thủy tinh phía sau lưng, toàn bộ đập vào người, dưới đất văng vô số mảnh thủy tinh, miếng thủy tinh bị giãm vang lên chi chít, suýt chút nữa bị trượt té.

làm nhiều năm, lần đầu tiên gặp chuyện này, Trương Cảnh giật mình, nửa khuôn mặt bên phải bị đau, bị thân thể run lẩy bẩy che giấu đau đớn.

Vài người bảo vệ kịp thời chạy tới, ngăn chặn người đàn ông trung niên qua bên. Người đàn ông vẫn còn đỏ mặt tía tai, thẳng cổ hướng về phía rộng to, thanh vang trời, nặng lộn xộn. Các nhân viên an ninh dám cứng rắn, chỉ đành phải lùi nhường khuyên nên làm việc nguy hiểm.

Nhưng người quay quanh vòng ngoài, sớm có người báo cảnh sát, cảnh sát rất nhanh đem người náo loạn ngăn lại, giữ tay áp giải lên xe, tất cả mọi người thở ra hơi, may có nhân viên nào bị thương vong.

Chờ đến khi trì hoãn Trương Cảnh tỉnh táo là bị dẫn vào đồn cảnh sát lấy lời khai.

Trang phục cảnh sát trung quốc là màu xanh xám ám muối, làm người ta có cảm giác đè nén ngột ngạt.

Trương Cảnh chuyển cái đầu đánh giá xung quanh, mới phát giác mình bị đặt trong căn phòng kín, trong phòng chỉ có cái bàn dài, hai cái ghế, đèn hướng dẫn sáng như tuyết, chiếu lên mặt có chút mê man.

Vô đại não bắt đầu hoạt động, trí nhớ dần dần khôi phục, lúc này tình cảnh hỗn loạn xảy ra lúc này lại ra trước mắt, Trương Cảnh cúi đầu vào khuỷu tay, cố gắng không chế, nhưng cách nào làm cơ thể ngừng run rẩy.

Đối diện cảnh sát lại chút nào thương hoa tiếc ngọc, ho khan tiếng, tiến hành lấy khẩu cung.

Bắt đầu Trương Cảnh còn vô thức trả lời, lúc sau câu hỏi lại càng bén nhọn, biết như thế nào, càng cảm thấy ngực có chuỗi uy khuất oán hận, qua lại giao thoa, làm ngực cảm thấy đau, cảm xúc cái gì cũng muốn, ôm hai tay, cố gắng đem chính mình thu lại cục, ánh mắt ngơ ngốc nhìn chằm chằm quanh.

Lúc tra hỏi, cảnh sát bị thái độ trầm mặc làm bức mình, giọng bắt đầu tốt, lúc sau người cảnh sát khác vào ghé tai gì đó, người đối diện thần sắc biến đổi, đứng dậy theo rồi, để lại Trương Cảnh ngơ ngốc trong phòng tối.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngực Giam

Trong phòng thẩm vấn, Trương Cảnh dựa chiếc ghế liên tục ôm cánh tay ngồi đến giữa trưa, trong này có người vào, tối hôm qua lại được nghỉ ngơi tốt, từng muốn nghỉ tý, nhưng tâm trạng luôn kéo căng không thể buông lỏng, cũng chỉ có thể nhắm mắt dưỡng thần.

Thời điểm mặt trời lên cao, phòng thẩm vấn mở cửa lần nữa, bước vào vẫn là người cảnh sát trẻ thẩm vấn hôm qua, qua trước mặt Trương Cảnh, đến trước cái bàn dừng lại, nửa nghiêng cơ thể, nhìn chằm Trương Cảnh, hồi lâu, đột nhiên mở miệng chuyện: “Tôi là họ Thái Thực Linh”

câu thành công gây chú ý của Trương Cảnh, nhìn qua vẻ mặt khinh bỉ của người cảnh sát trẻ tuổi kia, miệng há ra, nhưng cũng thể được gì.

Người cảnh sát đối diện hừ lạnh: “Vì có chỗ dựa, nên bây giờ, có thể.”

Trong giọng che giấu hận khinh bỉ, Trương Cảnh nghĩ nếu lời có thể giết người, sớm bị người này giết chết rồi. Trong hành lang, giống như lúc đến đều lãnh (u, lạnh lẽo), Trương Cảnh nằm cuộn mình chiếc ghế dựa kia cho đến trưa cũng động đậy nên lúc từ đầu đường có phần cứng ngắt, thời gian ba tầng lầu rất lâu.

được dẫn tới phòng khách lâu, người trong phòng thấy tiến đến, liền hướng phía nhìn tới.

“Trương Cảnh, cậu đó làm người ta lo muốn chết.” đợi kịp phản ứng, Trình Linh nhào tới cho cái ôm hùng hồn, trong giọng có chút ghen ngào.

Trương Cảnh đột nhiên hốc mắt nóng lên, vỗ vỗ phía sau lưng của, ngoắc ngoắc khóe miệng: “có việc gì, mình vẫn ổn.”

“bậy!” Trình Linh buông ra, hai ngón tay kẹp má phải của, : “sưng thành cái đầu heo rồi, còn cậ mạnh.”

Ngoài miệng như vậy, khuôn mặt cũng đỏ sùng hơn nhiều.

Vương cục trưởng thấy người được thả ra, chà sát hai tay, khuôn mặt nịnh nọt hướng vào người ngồi ghế đối diện cười hắc hắc, cố gắng khiến cho người kia chú ý, đồng thời cũng tò mò nghĩ Trương Cảnh là thần thánh phương nào mà khiến cho thái tử Khúc gia tự mình ra mặt, từ lúc này xuất, con

mất thái tử cũng có rồi .

Vương cục trưởng đầu gì cũng coi như người nỡ đời từng trải, do đó những điều suy nghĩ trong nội tâm cũng sáng tỏ, lại cười hắc hắc, : “Đều là hiểu làm thôi, nếu Tiểu Cảnh ra , Khúc tiên sinh ngài xem, ha ha ha...”

Những lời này đem chú ý của Khúc tri Nghiêu hương lên người Vương cục trưởng, giọng trầm thấp : “Người ra, thể vết thương người tính thể nào?”

Tới điểm dừng, cục trưởng liền rào đón : “ hay cho thằng nhóc họ Thái kia ngồi chồm hổm vào ngày, ngài thấy có được ?”

Khúc tri Nghiêu hù lạnh tiếng, xem như chấp nhận.

“Làm sao dễ thể .” Trình Linh bất mãn : “Em của nhảy lầu tự tử , tới đánh Tiểu Cảnh, nếu mẹ nhảy sông tự tử lẽ muốn chém chết người ta mới hả giận sao, loại người như phải ở tù vài năm”

“Này...” Vương cục trưởng cười khó xử, cái lại hai cái, chỉ là cục trưởng nhỏ , thể đất tội đại phạt.(đại phạt = ý chỉ người có địa vị cao)

“ có sai, thả hân .” Trương Cảnh đột nhiên .

“Trương Cảnh, cậu bị đánh mấy cái bị ngu hả?”

“mình cũng sai, dù sao mình cũng hại em của thể sinh nở” Trương Cảnh khổ sở cười cười , cũng nghĩ đến kết quả lại như thế này, đôi tay của cứu người mà còn hại người.

“Trương Cảnh , cậu ...” rốt cuộc cũng là bạn lâu năm, lại là bác sĩ, nên rất hiểu tâm trạng của .

Đây là cố trong việc chữa bệnh của , Trương Cảnh nghĩ, cho ngồi tù mấy năm là quá tiện nghi cho rồi, cho dù lúc giải phẫu cho thái thực linh có chữ kí của người nhà, cần phải gánh trách nhiệm pháp luật nào, nhưng việc chính tay để xảy ra việc này , lương tâm phải là bị khiển trách.

Ba người được Vương cục trưởng đưa ra tận cửa, mặt trời chói chan chiếu xuống đầu, mắt Trương Cảnh bị chói đau, trong đôi mắt khô khốc lại rơi giọt nước mắt, mềm yếu đến cùng cực, dưới ánh mặt trời, tâm trạng có chút chột dạ, nâng tay lên đầu che nắng, dùng sức nhắm mắt cái, nhắm nạy hít hơi sau, cất bước hướng bậc thang đến.

Vừa ra trước cổng, Trình Linh lấy có bệnh viện có việc lập tức mở cửa xe QQ lái . Chuyện cười, có đại thần Khúc tri Nghiêu ở đây, còn bạn người phạm, muốn làm bóng đèn đầu.

Còn lại Khúc tri Nghiêu cùng Trương Cảnh, hai người cách nhau hai mét, cùng nhìn nhau, lúc lâu cũng lên tiếng. Ánh mặt trời chói mắt, Trương Cảnh ra sức cũng thể nhìn thấy vẻ mặt . đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu, mang theo khí thể quật cường, cùng chút nức nở ra : “Chuyện hôm nay em cảm ơn , còn có, em nghĩ mọi chuyện lại thể này.”

như vậy còn cứng thân thể, cả tư thái mang theo thân ủy khuất cùng thống khổ, trong mắt liền chịu đựng cho nước mắt rơi xuống.

Khúc tri Nghiêu tham luyến nhìn , mặt đầy vẻ tỉnh táo và lãnh đạm như bị nứt ra cái khe, loại bén nhọn đau nhức trong ngực xe toạc ra, dùng sức nắm chặt tay thành quả đấm sau đó tới.

Khúc tri Nghiêu đến trước người Trương Cảnh, mang thương đem bàn tay sờ lên khuôn mặt , sau đó bỏ tay xuống, nắm lấy tay : “ Thôi, đưa em về nhà.”

Về thống khổ ủy khuất người Trương Cảnh như bị rút , bàn tay người đàn ông mang hơi ấm làm cho cảm thấy trầm tĩnh lại. Sức mạnh chống đỡ cũng bị đánh rơi, có cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Bị Khúc tri Nghiêu nắm tay mang đến chỗ xe, Trương Cảnh khom lưng ngồi vào ghế phụ, Khúc tri Nghiêu ngồi vào ghế lái, nổ máy , hòa vào dòng xe cộ.

Hai người đường câu nào, Khúc tri Nghiêu đánh tay lái , quẹo cua, lo lắng : “Bộ dáng này của em có thể về nhà sao?”

Nghe nhắc như vậy, sờ gò má bị đau, nhìn áo cũng bị nhiều nếp nhăn, bộ dạng này về nhà dọa mẹ sợ mất. “ đưa em đến chỗ của Trình Linh .” xong Trương Cảnh có chút ảo não, biết thể lúc này trực tiếp lên xe của Trình Linh .

“ biết chỗ Trình Linh ở đâu” Khúc tri Nghiêu liếc cái, giọng mất thăng bằng.

Trương Cảnh chỉ xem biết, đành phải với : “ Ở đường Thanh Dương”

“đường thanh dương là ở đâu biết” Khúc tri Nghiêu mặt đối nhìn về phía trước, đối đạt trình độ mặt đỏ tim nhảy.

Trương Cảnh nghiêng đầu nghiêm túc nhìn , tựa hồ như muốn xác nhận có hay biết. Khúc tri Nghiêu bị nhìn có chút chột dạ, hơi cứng đầu, ho khan tiếng, sang chuyện khác : “ nhớ tới Tiểu hăng vẫn còn ở chỗ lâm đặc, chúng ta đón Tiểu Hằng.”

Trương Cảnh gì, chỉ xoay đầu nhìn ngoài cửa xe, tiếng động, nhếch miệng.

Xe tính năng tốt, vũng vàng tói, Trương Cảnh thả lỏng cơ thể, từ từ trầm tĩnh lại, gác tay lên cửa sổ, nghiêng đầu dần dần thiếp .

ngủ giấc sâu, trong mơ màng có ai đó nâng lên, rồi đặt xuống chỗ rất mềm mại, hừ tiếng, lại ngủ say, trong mơ, bên mặt nóng rát, cũng bị mảng mát lạnh thay thế, chỉ cảm thấy thoải mái lạ thường.

Trương Cảnh bị đánh thức do mùi cơm, đưa tay dụi mắt, có chút nhận biết đây là ở đâu, lâu lâu mới nhận đây là phòng của Khúc Trì Nghiêu, từ trong túi xách lấy ra điện thoại nhìn, bây giờ rưỡi tối.

Khê thờ dài tiếng, liền bước xuống giường xuống lầu, đập vào mắt là Khúc Trì Nghiêu bận rộn trong bếp, hẳn là chưa bao giờ nấu cơm, chân tay rất vụng về.

Tiểu Hằng thấy xuống, chạy tới trước mặt , hung phấn ôm bấp đùi : “Di Tiểu Cảnh giữ lời, lâu đến thăm Tiểu Hằng”

Trương Cảnh cười vỗ vỗ đầu : “Giờ phải là tối thăm con sao.”

Khúc Trì Nghiêu tự nhiên cũng trông thấy , mặt tia xấu hổ, mảnh tạp đề người hiển nhiên thích hợp, có điểm tức cười, biết như thế nào, Trương Cảnh lại nhìn được cười lên.

đứng lên vào bếp, mặc tạp đề, thuần thực trong nồi lật xào, tình hình này, như họ sinh sống với nhau lâu, như đôi vợ chồng già, phi thường tự nhiên.

Sau khi ăn xong, Khúc Trì Nghiêu để Tiểu Hằng xem ti vi, chính mình cầm chìa khóa đưa Trương Cảnh trở về. Lúc này đây, xe dừng ở đường Thanh Dương, địa chỉ nhà của Trình Linh, sai biệt.

Trương Cảnh cầm lấy túi xách sau lưng , cùng cáo biệt : “Hôm nay , cảm ơn

Cảm ơn chỉ đưa về, mà còn thay nộp tiền bảo lãnh.

Khúc Trì Nghiêu thấy muốn xuống xe, đầu óc nóng lên, duỗi tay bắt lấy tay , giọng điệu luôn luôn trầm ổn mang theo tia xác định : “Tiểu Cảnh, chúng ta cùng sống với nhau .”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bị Diên

Khúc Trì Nghiêu thấy muốn xuống xe, đầu óc nóng lên, duỗi tay bắt lấy tay , giọng điệu luôn luôn trầm ổn mang theo tia xác định : “Tiểu Cảnh, chúng ta cùng sống với nhau .”

Nghe vậy, Trương Cảnh quay đầu tươi sáng cười cái : “Khúc Trì Nghiêu, em phải và vật của , lúc vui kéo qua treu chọc vài cái, lúc vui vứt bỏ, chỉ có ba chữ , KHẢ , NĂNG”

Khúc Trì Nghiêu lên tiếng

xong, như trút được gánh nặng, nhìn về mặt , rút tay của mình về, xoay người lên lầu. Từ lúc gặp lại , lòng vẫn thổn thức, phản ứng chậm nhưng vẫn may là vẫn quá khờ.

Nếu ngay từ đầu việc thay chăm sóc Tiểu Hằng, làm cho đồng nghiệp bàn tán, cho đó là cái bẫy nhưng việc xảy ra đêm qua, vẫn ngu xuẩn tin tưởng nguwofi muốn đùa giỡn mình.

Mới đầu lúc ở trong đồn cảnh sát suy nghĩ cẩn thận, phải là lay động, về sau cảm thấy như vậy cũng tốt.

Coi như vội và tìm người đề gả, người đó cũng phải là Khúc Trì Nghiêu, càng nghĩ càng hiểu.

Trương Cảnh dù điều kiện có kém cũng có tự tôn. Nếu như muốn gọi là đến, muốn đuổi là , muốn tìm bảo mẫu cho con tìm nhằm người rồi. nghĩ hết tới hai, hết hai tới ba , như vậy so với con rùa rút cổ có gì khác nhau.

Là của thể mặt, phải là của có cầu xin cũng có được. Đứng ở cửa sổ phòng khách nhìn bóng xe dần mất , Trương Cảnh khẽ thở dài, tất cả trở về điểm xuất phát, như vậy a là tốt nhất.

Sau khi Khúc Trì Nghiêu về đến nhà, Tiểu Hằng tự mình tắm rửa lên lầu ngủ, lần đầu tiên coi Tiểu Hằng mà lên sân thượng. Cởi áo khoát, cầm trong tay ra chai rượu đỏ, sau khi mở nắp, rót ra ly, từ từ uống.

đến sân phơi, gió mùa hè thổi mát mặt, có cái lạnh se se, cũng thổi nổi chạnh lòng của bản thân.

Vốn tưởng rằng hai người sau khi phát sinh quan hệ tiến thêm bước nữa , ai ngờ nhóc Trương Cảnh này sau khi phát sinh quan hệ với phản ứng đầu tiên lại thăm muốn chạy, cậu phải chịu trách nhiệm , được, vậy tự mình , bản thân muốn chịu trách nhiệm với .

Vấn đề là ở chỗ này, biết chính mình biểu đạt có vấn đề, vẫn là nhóc Trương Cảnh này hiểu sai ý, có bao giờ qua muốn chịu trách nhiệm là vì muốn có bảo mẫu lâu dài cho Tiểu Hằng đâu.

Cảm thấy bức bối, trải qua bức bối bất lực.

Nếu núi tìm đến ta , ta tìm núi vậy.

Cũng lúc này tại phía xa nơi thành thị, Trương Cảnh bị trình linh- chuyên gia tình nghiêm khắc tra hỏi.

“Ồi chào, nhìn ra cậu nhanh nhẹn, đem người ta lên giường rồi,” Trình Linh ngồi ôm gối, bộ dạng mặt mũi tràn đầy mơ mộng, hận chính mình thể nằm người .

“Trình đại tiểu thư, xin cậu hãy xem lại lời của mình, là thượng tứ, chứ phải là tứ thượng .” Trương Cảnh lấy tay nâng trán, nghiêm chỉnh chỉnh sửa lời sai chỉ mạng.

Trình Linh vui hơn hờ cười gian : “ khác nhau mấy, dù sao ai thượng ai cũng là cùng ngủ giấc. Bất quá, cậu về sau làm sao bây giờ.”

Trương Cảnh vui đầu vào trong gối ôm, ngâm : “trước hết nghĩ cách đem Thái Thực Linh chữa lành bệnh, ta tiếp nghĩ làm thế nào.”

“Được, chị cậu tìm người giúp cậu tìm Thái Thực Linh đến cho cậu.”

Trương Cảnh cười cười, bạn bè thiếu, nhưng có hai người hiểu mình là hạnh phúc.

cần Trình Linh giúp cố, ngày hôm sau Trương Cảnh đến bệnh viện lập tức đem hồ sơ của Thái Thực Linh ra xem, đồng nghiệp bệnh viện cũng biết việc phát sinh ngày hôm qua, cũng mang ánh mắt thương cảm nhìn .

Là người bác sĩ, sợ nhất là cổ trong chữa bệnh, thối uy tín cả nữa đòi tích lũy đều biến sạch, nặng chân bước vào ngục giam ruốc cuộc ra được.

Cũng may Thái Thực Linh giống của mình, cái gì cũng áp dụng bạo lực với , lại tới có chút sợ, mình lẻ loi đến nhà Thái Thực Linh gặp mặt. Trương Cảnh chưa từng làm mẹ, nhưng cũng hiểu nỗi đau của người phụ nữ mất thiên chức sinh đẻ . cho nên mới đầu cho dù Thái Thực Linh với những lời độc ác, cũng cãi lại, chỉ là nhìn mắng xong, khóc xong đảm bảo chữa lành cho .

Khoảng thời gian tiếp theo, Thái Thực Linh đều được chồng đều đặn mang đến trị liệu. Trương Cảnh cho làm kiểm tra, thăm thử ra hơi, có bị nặng như lời . Chỉ là phía bên phải giọt nước ổng dẫn trứng, có có thể chữa.

“ cảm ơn , Trương bác sĩ” Tình hình càng ngày càng chuyển biến tốt, Thái Thực Linh là cảm kích từ trong tâm lòng cảm ơn Trương Cảnh, đồng thời vì của mình làm chuyện đáng hổ thẹn.

“ có gì, đây là việc tôi nên làm” Trương Cảnh cười với , khích lệ : “chỉ cần có thể kiên trì, rất nhanh có thể sinh em bé.”

Ngay lúc này, chuông điện thoại vang lên, Trương Cảnh cười cười xin lỗi, cời bao tay, lấy điện thoại từ trong áo khoát ra nghe.

Trương Cảnh cho rằng còn hi vọng chỗ mai mối hôn nhân, nhưng hôm nay người ta báo có ứng viên nam vừa độ tuổi, cùng điều kiện tương xứng, hẹn tới thứ bảy đến khách sạn đình hồ gặp mặt.

Hiển nhiên Thái Thực Linh ở đối diện nghe được giọng trong điện thoại, trong lòng bát quái nghĩ : “Trương Bác sĩ vẫn chưa kết hôn sao.?”

Cùng là hai mươi tám tuổi, Thái Thực Linh người ta kết hôn nhiều năm, lại chưa có tin tức gì , Trương Cảnh có chút thẹn thùng : “vẫn còn độc thân.”

“Tôi có người họ hàng cùng Trương bác sĩ rất xứng đôi, khi nào giới thiệu cho được ?” đại thể phụ nữ kết hôn đều có tâm làm bà mối, sẵn Trương Cảnh sắp tan làm có việc gì bận, Thái Thực Linh liền ca ngợi họ của hết lời.

Trương Cảnh bị làm cho lung tung thôi, cuối cùng cũng may có nguyên dung tìm có việc mới thoát được.

Tối thứ bảy, Trương Cảnh rửa mặt chuẩn bị tốt phen, đem cái váy màu cam mới mua lâu ra mặc, thân hình thon thả ra, mặt cũng trang điểm gì, chỉ bôi chút son nước, da mặt trắng sẵn như miếng đậu phụ non.

Đình hồ là khách sạn nhất nhì thành phố, nếu người hẹn có thành ý, đến cũng nên có thành ý.

vào khách sạn, tầng ba, ghế lô. Còn chưa chờ đẩy cửa , có người kéo ra “Là trương tiểu thư pahir ạ?”

Trương Cảnh sửng sò, ngẩng đầu lên, nhìn đến dung mạo người đàn ông, lại ngẩng ngo, năm nay alf có số đào hoa mà.

xác định hỏi tiếng : “ Là Đường tiên sinh phải ?”

Người đàn ông mỉm cười gật đầu.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Trương Cảnh vẫn thể không chế mình nhìn người đàn ông đó, đây là lần đầu tiên trong cuộc sông bình thường gặp người như mình tỉnh vậy, nhưng so với mình tỉnh còn có khí chất nhả nhận.

Neus lấy cảnh sắc để hình dung đối phương, người đàn ông này như nước Tây Hồ, ôn nhu nhưng nhu (nhả nhận mưu mô), còn Khúc Tri Nghiêu như núi Thái sơn, ôn mà trương(trầm ôn phô trương) mỗi người mỗi vẻ khí khác khác lạ.

Trương Cảnh lắc lắc đầu, muốn đem người nghĩ trong đầu vớt ra ngoài, tại sao lại nghĩ đến chứ

Theo tài liệu chỗ môi giới hôn nhân, Đường Duệ , ba mươi hai tuổi, tổng giám đốc marketing tập đoàn Cao Thịnh, gia cảnh giàu có. Người thế này dù thế nào cũng là hàng đắt giá, nên lướt a.

Trương Cảnh áp dụng nguyên tắc , xác định hỏi đối phương : “Đường tiên sinh, xem qua tư liệu của tôi chưa?”

“Trương Cảnh, nữ, hai mươi tám tuổi, đại học H, bác sĩ chính khóa sản, thành viên gia đình gồm cha mẹ và em trai ” Đường Duệ nhìn : “tôi có đúng ?”

Quá đúng, giống như hồ sơ đăng kí , sai chữ. Bất quá đoán chừng chỗ mua giới qua hoàng cảnh của gia đình . Theo kinh nghiệm gặp mặt của , đàn ông sau khi biết hoàng cảnh gia đình đều muốn cùng lui tới. Trương Cảnh lại nghĩ đề hai bên qua lại rồi mới biết điều này.

Thông suốt suy nghĩ, cũng liền ra : “ ba của tôi nằm ở ICU năm ít nhất mười lăm vạn, mẹ của tôi cũng ở nhà .”

“Ồ”

Trương Cảnh thấy thần sắc thay đổi , liền thẳng thắn : “em trai tôi sắp kết hôn, cần lấy phòng sửa chữa.”

“A”

Trương Cảnh thấy mặt cũng đỏ sẫm , cuối cùng ném ra câu : “Nhà tôi điều kiện kinh tế tốt, trắng ra là nghèo”

Đột nhiên đối phương phát ra tiếng cười khúc khích : “Trương tiểu thư xong chưa.”

“Tôi có ý định lừa ” Trương Cảnh nghĩ cũng có chút hối hận, người đàn ông có điều kiện như vậy thường dễ gặp, bữa cơm này đoán cũng ít tiền, nghĩ như vậy, lại cảm thấy đáng giá, cũng lăm thi cùng AA (share 50:50)

“Tôi xem ra bữa cơm này nên AA , tôi có việc phải trước” xong đứng dậy, kéo cái ghế ra, mẹ còn chờ về bàn bạc khách mời hôn lễ.

Đối phương quen thuộc cũng đứng lên, vòng qua cái bàn, đến bên người : “ là thành , bữa cơm cũng kết thúc, chúng ta cùng nhau , tôi tiễn .”

Trương Cảnh thầm than hẳn là người lịch , cũng rồi rảo xem bữa ăn này đáng giá bao nhiêu tiền, cũng đủ cho cha nằm phòng ICU mấy ngày.

Hành lang rất dài, tường treo mấy tấm tranh thêu, vừa nhìn biết giá cả xa xỉ, lại nghĩ đến giá tiền của bữa cơm, Trương Cảnh nghĩ, quán rượu này có treo đầy bức tranh như vậy cũng được.

Hành lang ra vài đôi giày nam nhân tới.

Trương Cảnh trừng mắt nhìn, xác định mình nhìn nhầm, cái người đối diện là người cả khoảng thời gian rồi gặp Khúc Tri Nghiêu, có thể hy vọng mình chính là nhìn lầm người rồi, chính có dự cảm xấu, bởi vì đối phương hiển nhiên cũng nhìn thấy , đang hướng tới. Bộ dạng nghịch sáng, long mi rậm che mắt con ngươi, vẻ mặt mờ hồ.

Khúc Tri Nghiêu tới trước mặt , cúi xuống tai , giọng trầm thấp mang ba phần sủng ái : “Tiểu Cảnh, mới vài ngày gặp em lại ra ngoài chạy loạn rồi, Tiểu Hằng ở bên cạnh nên em thấy buồn chán phải ?”

là thấp giọng nhưng đủ để người bên cạnh nghe thấy.

Phía sau là người đàn ông mang tây trang hươu trắng nhìn sang dò xét, kẻ kar người đứng bên bắt động Đường Duệ cũng bắt định nhìn xem .

Khúc Tri Nghiêu đứng thẳng người, xoa xoa tóc khẽ thở dài : “ Tiểu Cảnh, bà nội hai ngày nay vẫn nhắc em sao lâu rồi qua thăm bà đấy.”

có chút tỉnh mộng, hơn mười năm có gặp qua vợ tư lệnh, tại sao gần đây lại đến? bất an nhìn Đường Duệ bên cạnh giải thích : “Tôi có”

Đường Duệ nở nụ cười, bất quá cười cũng như .

Khúc Tri Nghiêu nhìn hai người cái , rồi : “Tiểu Cảnh, em đây là cần gì chứ, nếu có cùng giận đối cũng nên nháo như vậy.”

Trương Cảnh bị người này chặn miệng thể giải thích được làm bức cho điên rồi, hét lớn tiếng : “Khúc Tri Nghiêu, là đồ điên.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ghen

Trương Cảnh bị người này chặn miệng thể giải thích được làm bức cho điên rồi, hét lớn tiếng : “Khúc Trì Nghiêu, là đồ điên.”

Thanh này quả thực là kinh thiên động địa,, quý thần sợ hãi, toàn bộ ánh mắt trong hành lang đều tập trung về bên này.

Khúc Trì Nghiêu lại duỗi tay ra vuốt vuốt mái tóc , nhìn cười cười, có điểm bất đắc dĩ, giống như tình nồng nhiệt của chàng trai nhìn xem tức giận, sau đó là biểu biết phải làm sao.

Trương Cảnh hung hãn đem tay kéo ra, cắn răng nghiêng lợi nhìn , nghĩ lại trước đây và heo là đồng dạng nghĩ là người thuần lương vô hại. muốn điên , muốn xe xé lại cái khuôn mặt giả tạo , lại , chỉ hung hăng trừng mắt , xuống lầu.

Đường duệ khẽ mỉm cười hướng Khúc Trì Nghiêu gật gật đầu, phía sau cũng theo xuống.

Hà bí thư thấy thế lịch trùng to mắt, trong lúc nhất thời thể tiêu hóa được vừa rồi để chút sắc mặt cho ông chủ, có chút cẩn thận rụt rè : “Khúc tổng, ngài...”

Lúc này nụ cười mặt Khúc Trì Nghiêu còn tồn tại, thay đổi về mặt : “thôi, chúng ta vào trong.” Lời như thế, nhưng sắc mặt mờ rất nhiều.

vào phòng riêng, Khúc Trì Nghiêu dựa vào ghế ngồi, uống hớp rượu, sau đó nâng ly rượu lên , xuất thần nhìn chất lỏng trong ly rượu

bàn ăn khi trở nên trầm mặc rất nhiều,ngay cả thanh chuyện cũng hơn rất nhiều, hiển nhiên việc tiệc rượu kí hợp đồng này là vì lấy Khúc Trì Nghiêu là trung tâm

Xung quanh thấy sắc mặt đúng, nghĩ sợ là hợp đồng xảy ra vấn đề, tự có người cho là thông minh, túm bên cạnh : “ qua chỗ Khúc tổng, làm cáo hùm ” cực kỳ xinh đẹp lại ngay dưới mi tâm có viên mỹ nhân chí (mệnh nghĩ là nốt ruồi) lại thêm phần mỹ.

Người bên cạnh vội vàng đứng dậy, chắn đường mỹ nữ, mỹ nhân liền tiến tới, chưa ngồi xuống hoàn toàn, thân thể liền lệch qua bên, lại như có kẻ đến, vừa tạo ra khoảng cách mập mờ,

“Khúc tổng,sao lại uống rượu như vật được” thanh mỹ nhân uyển chuyển, nũng nịu làm cho lòng người ta muốn mềm nhũn

Khúc Trì Nghiêu hẳn là nghe thấy, vẫn như thế nhìn chăm chăm vào ly rượu đến xuất thần, về mặt và động tác vẫn thay đổi.

Người đẹp thấy phản ứng, ngừng cố gắng, gấp viên cá đưa tới miệng , giọng mềm như nước : “Khúc tổng, ngài ăn chút , em bồi ngài.”

Khúc Trì Nghiêu rốt cuộc có phản ứng

đưa tay đẩy tay người đẹp ra,miếng ca văng lên trung kéo dài đường cong duyên dáng rơi vào tô canh phát ra tiếng “tạch”.

Sau đó đặt ly rượu xuống, đứng dậy nhìn người đẹp : “ cần tự cho mình là người thông minh.” Liền sau quay đầu đến cá vị khách gật đầu : “Tôi xin lỗi tiếp được, chuyện hợp đồng hãy bàn với Hà bí thư”

xong, đẩy cái ghế, ra ngoài.

Mọi người nhìn màn này sợ ngây người.

Mặc dù người trong giới nghiệp đều biết Khúc Trì Nghiêu ‘giữ mình trong sạch’ , chưa bao giờ tin tình cảm, nhưng có đẹp ngã vào lòng như thế, tối thiểu nhất cũng bảo trì lễ tiết phong độ, phải như bây giờ.

Chỉ có Hà bí thư biết , làm cho ông chủ khác thương như thế là người con hành lang kia, từ lần trước tình cờ thấy ông chủ để hình ấy trông học tủ bàn làm việc là biết này đơn giản.

Đẩy cửa ra là Khúc Trì Nghiêu bước , sau là bước vội vàng, sau nữa là chạy nhanh đến ga ra

biết tại sao phải vội vàng rồi như vậy, chỉ biết bây giờ phải lập tức, lập tức pahir tìm được Trương Cảnh – làm lòng bán loạn.

từ trước đến này lái xe đều vững vàng giờ chạy đường như bay

mặt Khúc Trì Nghiêu vẫn là đáng cẻ đáng buồn, nhìn ra hi nộ, chỉ là bàn tay nắm tay lá gân xanh nổi lên hơn bình thường.

Cái gì mà chạy loạn, cái gì mà nhìn tới thăm bà nội, biết sao lại ra như thế, lại còn như .

Trời mới biết giây kìa nhìn thấy Trương Cảnh cùng người đàn ông khác sánh vai, cười , trong lòng liền nổi lên trận lửa giận tên, kiểm soát ra những lời bát nháo kia, thiêu đốt muốn đem tất cả dây tơ hồng của kéo đứt .

Xe rất nhanh dừng ở lầu dưới cư xá.

Trong xe tối đen như mực, dựa vào ghế lái,đốt thuốc, kẹp trong ngón tay, ánh lửa mập mờ,khói giăng mù mịt.

ngẩng đầu nhìn chút, cửa sổ kia vẫn đen như mực, hiển nhiên Trương Cảnh này vẫn chưa quay lại, vậy đâu?

Vừa nghĩ tới cùng người đàn ông đó ở rạp phim coi phim, lại coi bộ phim mỹ, kết cục năm chính nữ chính lại ở cùng chung chỗ, hai người bọn họ tựa đầu vào nhau, nhìn nhau cười tiếng, đôi môi càng ngày càng đến gần, thậm chí là ...

Khúc Trì Nghiêu khắc chế chính mình được nghĩ tiếp, trong lòng liền có gì đó ngăn chặn, buồn bực, miệng muốn tìm từ nào đó bộc phát

Có thể tối nay Khúc Trì Nghiêu nhất định đứng chờ, suy đoná lung tung.

Bởi vì tối nay Trương Cảnh cũng đến chỗ của trình linh mà quay về nhà mình cùng mẫu thân bàn chuyện chuẩn bị đám cưới.

Đối với chuyện giữ chừng Khúc Trì Nghiêu nổi điên xen ngang, đường duệ lời, vẫn phong độ chờ về nhà cùng mỉm cười chúc ngủ ngon.

Lưu Tô Vân ra đồ rác , vừa vặn gặp màn này, chờ Trương Cảnh vừa vào cửa, liền vội được hỏi về đối phương bằng cấp, gia thế, công tác, hiển nhiên là rất hài lòng về đối phương, hy vọng Trương Cảnh có thể nắm bắt cơ hội tiến thêm bước.

Trương Cảnh không dám việc mình em mặt bị Khúc Trì Nghiêu chen ngang, thần giwof mẹ vẫn biết và Khúc Trì Nghiêu hay gặp mặt.

Trong lòng phải là oán giận Khúc Trì Nghiêu, vất vả lắm mới gặp được người đàn ông được mắt như vậy, liền xui xẻo gặp hấn. Lần trước chuyện lâm dật, cha con bọn họ chính là khắc tinh số đào hoa của mà, chỉ cần chạm vào cha con bọn họ, hoa đào của đừng nghĩ nở, chó dù có tránh cũng là hoa rơi là tả.

Đúng như đoán vật, cùng đường duệ gặp lần thứ có lần sau.Bỏ qua bên tình huống nhà ,chỉ bằng cử chỉ Khúc Trì Nghiêu làm người ta hiểu lắm, chỉ cần là đàn ông, cùng qua lại.

Ngay tại lúc oán giận trong nhà lần nữa quét vôi mới hoàn toàn, hôn lễ của Tiểu Thành cũng đến.

Cuối tuần khó được ngày Trương Cảnh làm liền phụ giúp mẹ gói bánh kẹo cưới , vốn là tiểu thành muốn để ngwuofi bán gói luôn, nhưng mẹ đồng ý, quan niệm tạp tục của thế hệ trước là rất trọng yếu, bánh kẹo cuwois phải do gia đình đóng gói,mỗi phần đều mang theo chúc phúc của người thân,

Lúc hai mẹ con bận rộn, chuông cửa trong nhà vang lên,Trương Cảnh dọn xong hộp giấy trong tay đứng dậy mở cửa,người đến phải là khách đến xem việc cưới xin, mà là đứa bé Tiểu Hằng sáu t tuổi.

“Tiểu Hằng” Trương Cảnh theo bản năng hướng phía sau nhìn lại, đứa như vậy thế nào tự tìm tới nhà , nhưng kì lạ là phía sau cũng có nhân vật khả nghi nào.

“Đi Tiểu Cảnhh, Tiểu Hằng rất nhớ người.” đứa trẻ vừa tiến vào liền ôm bắp chân của tha, thịt mặt bị vo thành nắm, giọng còn mang theo tia ủy khuất. Trương Cảnh vội vàng ngồi xổm xuống, mang theo khăn trương mà chính mình cũng phát giác được, ôm lấy bả vai của : “Làm sao vậy Tiểu Hằng, ai chọc con ư?”

Đứa vui đầu vào trong vai , lúc đầu là lắc đầu, sau lại gật gật, làm cho Trương Cảnh cũng phải hồ đồ.

Bởi vì Tiểu Hằng tới Trương gia, Lưu Tô Vân vẫn nhớ, thấy hai người ngồi xổm trước cửa, luôn miệng nhắc Trương Cảnh mang đến phòng khách ngồi, chính mình gói túi kẹo lớn đưa cho Tiểu Hằng.

Tiểu Hằng bóc ra viên kẹo bỏ vào miệng, thích thú : “Con cảm ơn bà”

“Ừ , ngoan”Lưu Tô Vân cười tùm tùm đáp lời, đồng thời trong lòng cũng mong mỗi biết bao giờ mới ôm cháu nội đáng như Tiểu Hằng.

Trương Cảnh cũng tiện tay mở viên kẹo bỏ vào miệng,ngồi bên cạnh đứa , kiên nhẫn hỏi : “Tiểu Hằng làm sao tìm được nhà đi”

Tiểu Hằng cúi đầu đáp lời trả lời câu hỏi : “Đi à, Tiểu Hằng muốn nhờ đi giúp con chuyện”

“Chuyện gì?”

“Đi à, đi phải đáp ứng Tiểu Hằng trước” đứa trừng ánh mắt đen lấy nhìn Trương Cảnh, ánh mắt mang theo chờ đợi.

biết cùng điều kiện rồi sao, Trương Cảnh bật cười : “Được, đi đáp ứng con, giờ con ”

Đưa muộn lại thôi, mẹ nheo cả nửa ngày mới : “ thầy hôm nay mở hội ở trường, Tiểu Hằng muốn đi làm mẹ Tiểu Hằng nửa ngày để dự hội”lời cuối cùng càng lúc càng ,ánh mắt bất an nhìn vào Trương Cảnh.

“A”

Trương Cảnh bị kinh ngạc đến ngay cả người, còn có cả Lưu Tổ Vân.

Trương Cảnh đến bây giờ mới hiểu được vì sao Tiểu Hằng có vẻ ủy khuất, nghĩ là chung quanh mình bạn bè đều có ba mẹ cùng, mà có, đồng ngôn vô ký ,nhất định ra lời tổn thương .

hiểu nguyên do có lẽ Lưu Tổ Vân hiểu. bởi ban đầu bà vẫn nghĩ Tiểu Hằng là con người bạn của Tiểu Cảnhh, bây giờ nhìn lại, hiển nhiên là phải, con bà bà phải quá hiểu u, bạn khác phải chỉ đếm đầu ngón tay, nghĩ tới đây , Lưu Tổ Vân hồ nghi nhìn cái.

Trương Cảnh bị mẹ mình nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ liền cười cười, biết mẹ nghi ngờ cái gì, nếu để mẹ biết rằng độc thân như qua nhà người đàn ông ly hôn ở tuần, còn chăm sóc con , chừng mẹ nổi con tam bành.

Nghĩ như vậy, đành quyết định tiếp tục gạt mẹ mình.

nhìn thẳng ánh mắt của mẹ mình, tận lực ra vẻ thành : “Mẹ, giờ mẹ của Tiểu Hằng có ở nhà, nên con giúp ấy có được ?”

Lưu Tổ Vân nhìn con mình, lại nhìn đứa ghé salon, chần chờ chút nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Lấy được cho phép của mẹ, Trương Cảnh liền thu thập đơn giản tý, cầm lên balo, cùng Tiểu Hằng xuống lầu, dám lại mẹ nheo nếu bị mẹ phát ra là xạo.

Lúc Trương Cảnh dắt Tiểu Hằng xuống, liền thấy chiếc xe quen thuộc, biển số xe quen thuộc dừng ở ven đường cửa tiểu khu. Mà người trong cuộc Khúc Trì Nghiêu đứng dựa xe, hay tay tùy ý rút túi quần, rất xa trông thấy bọn họ xuống, mắt chứa ý cười, hướng họ tới.

Khúc Trì Nghiêu hôm nay mặc chiếc quần bó màu xanh đen, chiếc áo T- Shirt màu nước gạo, bình thường, chỉ có chiếc đồng hồ Patek Philippe hơi có vẻ xa hoa, nhưng thoát nhìn sạch , nhàn khoan khoái, so với bình thường thành thực , lão luyện nhiều hơn phần hiền hòa, vẫn như năm xưa, từ màu xanh cay cối trong đại viện ra hoàng tử,

Nhưng hoàng tử năm xưa lột lớp áo da dê trở thành con sói, Trương Cảnh thừa nhận, hôm nay lại bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thương

“Hôm nay lại làm phiền em, Tiểu Cảnhh” Khúc Trì Nghiêu căn bản là như đem việc làm loạn việc gấp mặt của mấy ngày trước quên , mặt trước sau vẫn nụ cười ôn hòa, bộ dạng sợ phiền tới nhìn .

Có thể Trương Cảnh cũng quá để ý tới , chỉ cúi đầu nhìn , rầu rĩ “Ừ” tiếng. Cũng ngồi ở phía phụ lái mà mở, mà mở cửa sau khom người vào ngồi.

Thấy thế Khúc Trì Nghiêu bắt đầu dĩ cười cười, giống như giận là đây.

Tiểu Hằng thấy đi Tiểu Cảnhh ngồi ghế sau, đôi mắt đen to nhìn ba mình, lại nhìn đi Tiểu Cảnhh, gãi gãi đầu , cũng bò lên ngồi ghế sau. Nằm đùi Tiểu Cảnhh, kể chuyện học ở trường gần đây và kế hoạch nghỉ hè, ngẫu nhiên ngừng đầu cười ngọt ngào nhìn nọt đi Tiểu Cảnhh.

Trương Cảnh thể thừa nhận, Tiểu Hằng đối với có lực sát thương rất lớn, cũng hiểu vì cái gì, đối với đứa trẻ này đều thấy đau lòng, bộ dạng dè dặt của nó làm thấy mềm lòng. ôm đứa ngồi vào lòng mình, cùng những chuyện làm hứng thú.

lái xe, Khúc Trì Nghiêu ngẫu nhiên nhìn lên kính chiếu hậu, nhìn về ghế phía sau, nhìn được nâng khoe môi, mỹ nhân chưa chắc đẹp như tình cảnh lúc này, trẻ tân phát ra mùi vị mẫu tử làm mình trở nên xinh đẹp hấp dẫn hơn.

Chủ nhiệm của Tiểu Hằng bởi vì trước đó chưa gặp qua Trương Cảnh nên trong ánh mắt có kinh ngạc, nhưng rất nhanh phản ứng kịp coi Trương Cảnh là phụ huynh như những phụ huynh khác mời vào lớp học, phát cuốn sổ phiếu điểm cuối kỳ (như sổ liên lạc của mình) và phiếu đánh giá đạo đức . Sau đó mời các phụ huynh ngồi vào ghế của con mình.

Cũng may chủ nhiệm lớp có chuẩn bị trước, đặt thêm cái ghế vào chỗ ngồi của các em học sinh, để cho cha mẹ phụ huynh đều có chỗ ngồi. như vậy, nhưng bàn học để hai cái ghế vẫn có phần chật chội, ít ông bố dứt khoát đứng lên khoát tay lên vai vợ , tiết kiệm chút gian, chỉ có hai người Trương Cảnh

đứng cách nhau đoạn, Trương Cảnh nhanh chóng đặt cái ghế ngay cạnh lối .

Họp phụ huynh chưa chính thức bắt đầu, lối qua lại toàn phụ huynh, nên tránh khỏi việc đụng phải Trương Cảnh hay thậm chí là đụng chân ghế.

Ngay tại lúc người thứ ba bị đập trúng, còn chưa đợi Trương Cảnh đứng lên xin lỗi, Khúc Trì Nghiêu bên cạnh kéo nhanh cái ghế của . Lập tức hai thân thể nép sát vào nhau, đột kíp phản ứng, bàn tay đặt lên vai , gật đầu hướng người họ Lộ xin lỗi : “ xin lỗi, vợ tôi chú ý.”

Trương Cảnh thâm trầm mắt cái , đông đưa thân thể để thoát khỏi ma chướng, ngược lại đối phương lại càng ôm chặt .

“Buông tay” thanh của mang theo vị nghiêng răng nghiêng lợi.

Khúc Trì Nghiêu những có thả, mà còn cười thân mật với , : “Diễn trò phải diễn cho toàn bộ, Tiểu Hằng và bạn nó còn có cả người lớn nhìn đấy.”

Tiểu Hằng ngồi ở hàng đầu, đến gần chỗ hành lang, vì cuộc họp chưa bắt đầu, hành lang có chút ảm ỉ, Trương Cảnh vô tình nghe được đoạn đối thoại của Tiểu Hằng, trong nội tâm vẫn nổi lên rung động.

“Khúc hằng , mẹ cậu là trẻ tuổi, là xinh đẹp nha ” bạn học hâm mộ .

“khúc hằng, đây phải là mẹ cậu chứ, nào có mẹ nào trẻ như vậy.” các bạn khác giành nhau .

“Đúng vậy, từ trước đến giờ cũng chưa thấy mẹ cậu đến đón.”

“Ai , đây chính là mẹ tớ” giọng của Tiểu Hằng vang lên.

“Mẹ cậu sao trước kia thấy đến, tớ thấy có lẽ mẹ cậu thương cậu nha.!”

“Cậu bây, mẹ tớ rất thương tớ .” Thanh Tiểu Hằng lại to hơn, xung quanh các bạn khác cười nhạo.

Khúc Trì Nghiêu cũng nghe cuộc đối thoại, đầu thoáng thấp, trong mắt che giấu tâm tình. Trương Cảnh có chú ý đến nét mặt của . chỉ là vội vàng kéo tay ra khỏi phòng học, hành lang thấy được con mắt Tiểu Hằng chịu nhiều ủy khuất.

“Tiểu Hằng, cuộc họp phụ huy sắp bắt đầu rồi, con nhanh đến chỗ mẹ nào.”

“Dì à, dì là mẹ của khúc hằng sao?” cậu học sinh này của nhìn là biết học sinh xấu tính muốn khi dễ Tiểu Hằng đây mà, thấy Trương Cảnh ra liền cố ý lớn tiếng.

cần nhìn cũng biết đôi mắt trong suốt nước mắt của Tiểu Hằng mong chờ nhìn thẳng .

“Ừ. Dì là mẹ của bạn ấy, cùng ba bạn ấy đến dự họp phụ huynh” Trương Cảnh điềm nhiên như kéo cánh tay Khúc Trì Nghiêu, lại cảm giác con người mạnh mẽ bên cạnh cứng đờ.

“ vậy ?” bé trai khoảng bằng Tiểu Hằng sai biệt lắm, bán tính bán nghi chạy theo hỏi.

“Đương nhiên, dì cùng ba bạn ấy tới, phải mẹ là ai?” Trương Cảnh gật gật đầu trả lời.

Mấy đứa thấy Trương Cảnh gật đầu xác nhận, lại cảm thấy nhàm chán, hề có ác ý muốn truy cứu có phải mẹ hay đều tán ra.

“Dì Tiểu Cảnh” Tiểu Hằng vui đầu ở hai chân Tiểu Cảnh ôm chặt , ngẩng mặt lên.

Trương Cảnh biết đứa khóc, ngồi xổm người xuống, ôn nhu lau nước mắt cho .

Khúc Trì Nghiêu cũng có đồ dành , chỉ đứng đó câu : “Nhớ kỹ con là nam tử , được khóc, nén nước mắt lại.”

Đứa trừng mắt to, cố gắng nín nhịn, gương mặt đỏ bừng bừng.

Trương Cảnh ôm hán vào ngực, vỗ vỗ lưng , ầm giọng : “ Tiểu Hằng à, con bây giờ chơi chút, họp phụ huynh xong chúng ta liền về nhà”

Đứa gật đầu, nghiêng đầu lại nhìn ba , hướng phía sân trường chạy , Trương Cảnh có thể trong thấy vừa chạy vừa lau nước mắt.

Trương Cảnh thờ dài đứng dạy , mang theo giọng trách móc mà bản thân cũng phát ra : “ Tiểu Hằng còn như vậy, làm ba phải an ủi nó chứ.”

“ cũng vậy muốn bù đắp cho nó phần thương mất. ” giọng Khúc Trì Nghiêu lộ ra chút ảm đạm bất đắc dĩ.

Mặc thương trường thành công vang dội như thế nào, cũng chỉ có thể làm người cha tốt, phần tình cảm người mẹ mất , như thế nào cũng thể bù đắp.

Cuộc họp phụ huynh hề kéo dài, chỉ tiếng đồng hồ là kết thúc. Tiểu Hằng rất thông minh, các môn học đều rất ưu tú, nghe chủ nhiệm lớp khen Tiểu Hằng, loại cảm giác tự hào nháy mắt nổi lên trong tim Trương Cảnh.

Trình Linh hấp tấp tìm đến , nghe hợp phụ huynh cho Tiểu Hằng thập phần khiếp sợ, miệng há to có thể nuốt cả quả trứng gà. “ Trương Cảnh, đầu cậu bị ung nước hả, trước kia thay người ta chăm con, bây giờ lại học phụ huynh, thế thì có khác nào mẹ ruột đâu.”

câu này đúng là thoáng đâm vào trái tim Trương Cảnh, làm phản bác được, chỉ đành cúi đầu xuống, rầu rĩ cầm ông hút khoáy ly nước chanh.

“Ồi chào, nó trở lại, mặc dù Khúc Trì Nghiêu kia hơi già chút, gian trá chút , nhưng tổng thể vẫn là rất tốt, mình xem cậu hãy suy tính chút, vừa vặn làm tròn vẹn chút tâm tư hồi thiếu nữ của cậu.”Trình Linh nhìn được bộ dạng chết yểu kia của , đuôi lông mày nháy lên, trong lòng bắt đầu tính toán nhặt.

“Cậu cảm thấy, có phải ta muốn tìm bảo mẫu miễn phí lâu dài ?”

Khụ khụngum nước Trình Linh uống chưa kịp nuốt xuống, sắc ngay cổ họng, hồi lâu mới toạc ra câu thực chất: “ Mình thấy trong lòng cậu vẫn là oán hận cưới người khác và sinh đứa con trai phải ?”

Trương Cảnh cười khổ cái : “Trình đại tiểu thư, cậu có thể cần sắc bén như thế được ?”

“ thế”

Trình Linh sai, vẫn là oán hận , phải là thánh mẫu, là người phạm sống sờ sờ, ăn ngũ cốc hoa màu, có thất tình lục dục, có hai mươi tám năm sinh mệnh, nội tâm của khát vọng là tìm được tình chân chính, nhưng cuộc sống dạy cách nào gặp được.

Nếu như dùng gấu mèo so với tình , gấu mèo có, nhưng mình có.

khcus trì nghiêu, nhưng thức ra là khát vọng lấy cơ hội, có thể lấy cùng chung sinh hoạt, lại rút lui. vì gì khác, mà chính mâu thuẫn trong lòng, có thể cùng bất cứ người nào sinh hoạt chung chỗ, xây dựng gia đình nhưng duy nhất đó phải là người bởi vì sợ ngày thực tế máu chảy đầm đìa trước mắt , bỏ chạy.

Cho nên bệnh nhân Thái Thực linh muốn giới thiệu người cho , liền sàng khoái đồng ý.

Buổi trưa thứ tư, cùng người đó hẹn gặp mặt tại nhà hàng sạch ,

Người Trương Cảnh gặp qua, họ của Thái thực linh, sờ dĩ nhớ rất vì người đó chính là người cảnh sát thẩm tra , kinh bí nhìn , gọi là Triệu Lỗi.Đối phương hiển nhiên cũng nhặt ra , gãi gãi cái đầu cộc lốc nở nụ cười, cùng với người mặc cảnh phục nghiêm túc lúc trước có cảm giác trái ngược quái dị : “ Tôi nghĩ tới lại là Trương thầy thuốc.”

Nam nữ gặp mặt lần nào chuyện cũng sai biệt mấy, trước tiên là giới thiệu bản thân chút sau đó là tán gẫu việc nhà.

Triệu Lỗi so với lớn hơn hai tuổi, ba mươi tuổi, dáng người cao thấp , xóc nguwofi trung đẳng, người rất hay cười, mặc cảnh phục mà mặc thường phục, gọn gàng sạch , vóc người rắn chắc, lời nhiều lắm, nhưng lộ ra thành , chính trực.

Xem vẻ mặt của Triệu Lỗi, đối với khá hài lòng, liên tục cười tùm tùm, nghe chuyện.

Triệu Lỗi phải là đối tượng gặp mặt có điều kiện tốt nhất, nhưng là tín nhiệt thiết thực nhất (đáng tin nhất) cho nên lúc Triệu Lỗi trưng cầu ý kiến của , ngại cùng tìm hiểu thêm.

tuần sau, lúc Triệu Lỗi hẹn ra ngoài, hề do dự đáp ứng, hơn nữa còn cho mẹ mình rằng , lấy kết hôn alf điều kiện tiên quyết đương.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hẹn Hò

Bọn họ hẹn hò ở nơi các tình nhân hay , bình thường mà đơn giản, hẹn tại rạp chiếu phim lớn nhất thành phố.

Lúc Trương Cảnh chạy đến, Triệu Lỗi đứng ở cổng phía là áp phích to kếp xù. mặc áo T-shirt màu lam nhạt cổ lật, quần dài màu đen, dáng người cao ngất, khoe miệng mơ hồ vui vẻ, làm người ta thư thái.

Trương Cảnh khò nhanh chân bước về phía .

“Ngại quá, để cho chờ lâu”Trương Cảnh hững cười cười xin lỗi.

“ có gì, cũng vừa tới.” Triệu Lỗi lơ đãng việc mình đứng chờ cả nửa giờ, cộc lốc cười, mạch máu khuôn mặt đỏ lên, hiển nhiên là có chút khấn trương.

“Vây chúng ta lên lầu hai.” Ước chừng là đáng vẻ khấn trương của đối phương lấy sang . Trương Cảnh cũng đỏ mặt lên.

Lên sảnh tầng hai, hai người dừng hồi lâu ở tấm áp- phích tuyên truyền, Triệu Lỗi dừng ánh mắt ở phim bom tấn mỹ, Trương Cảnh lại nhìn hồi lâu ở bộ phim nghệ thuật.

Có ý thức đẩy cảnh tay Triệu Lỗi, : “Chúng ta xem phim này được ?”

Triệu Lỗi cúi đầu nhìn, da mặt nhẵn nhụi ngay cả lỗ chân lông cũng thể thấy, mà cặp mắt đen kia tỏa ra loại khát vọng làm người ta thể từ chối. Lúc trước cũng gặp mặt ít, nhưng nhà đều ghét bỏ công việc bận rộn của, thời điểm muốn gặp chuyện toàn là lúc phá án, lúc vụ án kết thúc bạn cũng chạy mất.

Lần trước cùng bạn xem phim cách đây bao lâu? năm, hai năm, ba năm, hay lâu hơn nữa, cũng nhớ.

tự giác gật đầu, phải xếp hàng mua vé. Liếc nhìn xung quanh trai đều ôm bóng ngô và coca, cũng quay đầu mua túi bóng ngô và hai ly coca.

Hai người vào rạp chiếu phim, người rất thưa thớt, căn bản là cặp đôi đương cuồng nhiệt, có cử chỉ thân mật.

Trước mặt họ có đôi, gồi đầu lên vai chàng trai, giọng oán trách: “Sao còn chưa bắt đầu, lâu chết người ta.”

Chàng trai nghiêng đầu gần bên, lời liền bị chôn vùi, tiếng thở hai người dần gấp lên.

Hai tai Trương Cảnh đều đỏ, dời tầm mắt, ngồi bên cạnh cặp nam nữ, hai bọn họ ngược lại ngồi tách ra, có thể vừa dứt miếng bóng ngô vào miệng chàng trai, chàng trai liền phát bất được, tay liền rút ra, hai người tình ý nhìn chăm chăm nhau.

Trước sau trái phải kích tình bắn ra bốn phía, chỉ có và Triệu Lỗi thân quen nên ngồi thẳng tắp, có nhìn Triệu Lỗi, chỉ phỏng đoán Triệu Lỗi giống mình cũng thể thoải mái chút nào, dứt khoát cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Triệu Lỗi xác thực như Trương Cảnh nghĩ, rất là quần bách, tự giác nghiêng đầu xem Trương Cảnh bên cạnh, lại phát đối phương cúi đầu, từ góc độ nhìn lại, vừa thấy vành tai của Trương Cảnh hồng hồng, lập tức thấy gan nóng lên, thấp giọng câu: “ra ngoài chút.”

Chờ ra ngoài, Trương Cảnh mới ngẩng đầu, thở ra hơi sâu, tựa vào lưng ghế, thả lỏng ít.

Chờ đến khi đèn phòng tắt, mới bước vô gần chỗ.

Trương Cảnh phải là người nhiều chuyện, hoặc là vô ý thức hỏi nhiều như vậy, thấy trở lại, thấy hần quay lại, chỉ quay đầu cười cười rồi xoay ánh mắt nhìn màn hình lớn. Cả bộ phim cực kỳ tuyệt hảo, chùng quay dần có tiếng nức nở của những, kỳ Trương Cảnh muốn xem bộ phim này phải vì nó là phim văn nghệ hay mà là do đồng nghiệp giới thiệu trong phim có cảnh phẫu thuật đặc biệt rất đẹp, liên tục khát vọng

Chính là xem đoạn giải phẫu này. vừa ăn bóng ngô, vừa xem, rất nhanh liền gần hết, bên cạnh đứng lúc đưa qua ly coca, kết quả Trương Cảnh hút hơi hết phân nửa, lúc này mới nhớ tới người bên cạnh mình là người bạn trai danh nghĩa, mới xoay đầu cười cười xin lỗi với Triệu Lỗi.

Lúc này bộ phim chiếu đến đoạn cuối, mặc áo cưới màu trắng ngã vào lòng chàng trai, xung quanh là màn nức nở của khán giả, màn hình từ từ tắt ngấm.

Hiển nhiên đoạn giải phẫu là điểm tiếc nuối của bộ phim, nếu có thể thay đổi tính chuyên nghiệp chút tốt hơn, nam diễn viên hiern nhiên là thiếu kiến thức y học, ở trình độ nào đó già tăng tốc độ tự vong của, đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Trương Cảnh vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ trách cứ nam nữ diễn viên, chân phía dưới cẩn thận giẫm vào vô trái cây trơn trượt, người ngã về phía sau, may có người đứng sau kịp thời đỡ.

Đội đứng thẳng dậy, bàn tay Triệu Lỗi nắm tay,

mắt tự nhiên cố gắng rút ra, nhưng đối phương buông tay, cười trừ chút, để tùy ý nắm vậy.

Trương Cảnh biết ý này là như thế nào, nắm tay là tiếp xúc thân thể thân mật đầu tiên, trước kia, thời điểm học đại học, những thứ kia là vượt qua bề tình của những, về ngủ cùng phòng là thô lộ hết, nắm tay mình, ôm eo mình, hôn mình, sờ ngực mình. bước cuối cùng, cần phải, mọi người cũng biết.

Nên biết, đàn ông nắm tay mình là tỏ loại thái độ, thay đổi là thử dò xét. Đàn ông là loài động vật giáo hoạt, so với phụ nữ rất lý trí thông minh, biết nên làm gì và nên làm gì, cho dù nguoi, nhưng những diễn biến tiếp theo đề theo kế hoạch, nếu 1 bước đến nơi mất nhiều điều thích thú trong cuộc sống

Vô luận là đàn ông tốt hay đàn xấu đều như nhau cả, đó là loại bản năng.

Ký mọi đều đồng dạng như nhau, trắng ra là ít chút tư tưởng, nam nữ đều là như thế.

Có thể Trương Cảnh cảm thấy quen, đề xuống khó chịu trong lòng, tự với bản thân do quen, quen rồi mọi chuyện khá hơn.

ra khỏi rạp phim là buổi trưa, khó có khi hai người cùng rảnh rỗi, Triệu Lỗi đề xuất ăn trưa, Trương Cảnh suy nghĩ chút rồi cười đáp ứng.

có mang nhà hàng đắt tiền, mà mang đến nhà hàng, nhìn bên ngoài cũng cầu kỳ, nhưng vào bên trong đầy người,

Bọn họ chọn chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Triệu Lỗi nhìn ra nghi ngờ của, cười giải thích “Nhà hàng này tuy, lại là món ăn gia đình nhưng sau khi ăn xong lại có dư vị vô cùng, cũng do người đồng nghiệp giới thiệu, nên em mời em nếm thử.” Trương Cảnh xoay người nhìn xung quanh bàn đầy người, bên ngoài còn hàng dài người xếp hàng, nếu họ đến khéo, chắc cũng như bọn người kia xếp hàng. Quán ăn như vậy có thể trụ trong thành phố tắc đất tắc

vàng này, nếu có chỗ hấp dẫn thế nào làm được.

Đơn giản ba món mặn món canh mang lên , còn chưa động đũa, chỉ nghe mùi thơm thôi cũng khiến ngón trỏ muốn động đậy. Buổi sáng chưa có ăn cơm, bụng Trương Cảnh sớm đói, cũng khách khí, liền lấy đồ ăn lấp cái dạ dày của mình.

Bữa cơm này ăn rất thỏa mãn, hận thế ngồi mãi làm khách quen, lần sau nhất định phải đãi Trình Linh đến đây thụ lý bữa. Bọn họ lúc ra , bầu trời đen ngòm.

Triệu Lỗi lấy xe, đứng bậc thang chờ , nhằm chán lấy điện thoại ra xem, có người từ bên cạnh lướt qua sau đó dừng lại : “Trương Cảnh, sao cậu lại ở đây.”.

Nhắc tào tháo tào tháo liền tới, Trương Cảnh cười sáng lạng trả lời : “Cậu nha, cũng tới” xem ra ấy cũng biết tới nói nổi tiếng này.

Bất quá làm ngoài ý muốn đó là, Trình Linh cùng với Lâm Dật.

Trương Cảnh nhìn xem hai người chút, nhìn được neho mắt, trêu tức nhìn về phía Trình Linh, bất quá ấy cũng có việc giấu , hai người mặt viết to hai chữ gian tình.

Trình Linh ngược lại thay đổi bộ dạng điên loạn, khó được ngượng ngùng nở nụ cười, đứng alf trong mắt phóng thích tin tức Trương Cảnh đọc hiểu : “ người đàn ông tốt này là của ta, ai giám đánh, ta liền cắt đứt chân người đó,”

Lâm dật có nửa điểm thiện thù, vẫn ôm eo trình linh, hướng cười ôn hòa : “Tiểu Cảnh, đứng dịp”

Ặc ặc , Trương Cảnh khó tưởng đem Trình Linh và tên Lâm Dật này cùng chỗ, người là lửa, người là nước, ở chung chỗ có hay bị thiêu khô.

Bất quá Trình Linh như thế mà để ý , còn thế nào. Trương Cảnh cười tủm tỉm : “Trình Linh nhà chúng ta đúng là hàng giành tay, Lâm Dật phải giám sát chặt chẽ.”

thế , dưới chi bảo của chuyên gia tình lâu dài này, cũng ngẫu nhiên giờ đôi câu thủ đoạn.

Khá hơn phụ nữ, ở chung lâu, đàn ông dần mất cảm giác mới mẻ, hoa nhà bằng hoa dại, ra bên ngoài gặp hao dại, nhìn được hái mấy đóa, đơn giản có mới nói cũ là bản tính, đặc biệt là bản tính đàn ông.

Phải là thời khắc hoa nhà bị người đàn ông khác nhớ thương, đàn ông mới ý thức được quyền sở hữu bị khiêu khích, như vậy càng kích ham muốn giữ lấy, cho nên , phụ nữ tức thời cho đàn ông thấy chút nguy cơ cũng là phương pháp giữ lấy.

Triệu Lỗi lái chiếc Volvo đến bệnh cạnh .

“Trương Cảnh, cậu lại gặp mặt à.” tròng mắt Trình Linh như muốn rớt xuống, Khúc Trì Nghiêu làm gì mà đem thu phụ phục

Triệu Lỗi hiển nhiên bị cả kinh của Trình Linh làm cho co quắp, Trương Cảnh lập tức giới thiệu “Đây là Triệu Lỗi , bạn trai mình, đây là Trình Linh, Lâm Dật.”

Triệu Lỗi hướng hai người chào hỏi : “xin chào”

Trình Linh nhìn được nhìn đánh giá Triệu Lỗi từ xuống dưới, cuối cùng đưa ra kết luận, người đàn ông tinh tế, đứng cầu gặp mặt của Trương Cảnh, Khúc Trì Nghiêu, đối thủ của có thể tới rồi.

Lâm Dật ngược lại cũng có tỏ ra quá kinh ngạc, gật đầu cùng chào hỏi, cũng giống như thân thiết bình thường , lơ đãng nhắc : “ Tiểu Hằng gần đây khóc nháo hỏi mẹ Tiểu Cảnh đấy.”

Trình Linh thăm neho cánh tay , giọng hừ : “ cao tay”

Triệu Lỗi nghe được “mẹ Tiểu Cảnh”, ràng có chút sững sờ, nghi hoặc nhìn về phía Trương Cảnh.

“là con trai của người bạn cũ, lên lút gọi em là mẹ Tiểu Cảnh” Trương Cảnh cảm giác thích có phần miễn cưỡng, như thế nào cũng có cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Người thâm giao với Khúc Trì Nghiêu, có thể là người đơn giản sao? Trương Cảnh thâm căn rặng.

Buổi chiều Triệu Lỗi lái xe dẫn ra ngoại thành, lướt qua nhà cao tầng, tránh xa những tiếng ồn ã, khó đều trở nên tươi mát, Trương Cảnh nghiêng đầu lặng lẽ ngắm Triệu Lỗi chăm chú lái xe, nhìn bên khuôn mặt mang dáng vẻ cường tráng, nhưng khi cười lên mang vẻ cộc lốc mềm mại. Đàn ông như vậy rất bình thường, nhưng lại mang đến cho cảm giác thiết thực, nghĩ, cứ như vậy .

nửa đường, Triệu Lỗi nhận được điện thoại từ đội, bảo là phải chấp hành nhiệm vụ khẩn cấp, cụ thể là gì cũng , Trương Cảnh biết chuyện như vậy phải bí mật nên cũng có hỏi nhiều.

“Thực xin lỗi, phải để em xuống ở đường Thọ Xuân , em phải tự bắt xe về rồi.” Dừng chút, Triệu Lỗi lại bổ sung câu : “ Làm cảnh sát chính là như vậy”

mặc dù cảm thấy rất có lỗi với , nhưng nhiệm vụ quan trọng hơn, thể chấp hành.

Lái xe nhanh, vài phút sau dừng ở ven đường.Trương Cảnh mở cửa xuống xe, lễ phép với lời tạm biệt.Nhìn xe vội vã rời , lại có cảm giác chân thực, cảm giác cứ như vậy thương ước hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Uy Hiếp

Ngày thứ hai, Trương Cảnh trực ngày,buổi chiều bệnh nhân nằm viện rất nhiều ,nên buổi sáng tranh thủ viết báo cáo đến hơn sáu giờ đến khi có đồng nghiệp ca đêm đến giao ca cũng xảy ra chuyện gì, co xoa xoa mi tâm có chút mỏi,cùng đồng nghiệp giao ca rồi tan tằm, thay áo khoát trắng, cầm lấy ba lô ra cổng khu ngoại khoa.

Từ ngày Triệu Lỗi phải làm nhiệm vụ, về sau có liên lạc với , Trương Cảnh cũng quá chú ý, chỉ là Trình Linh thấy cũng giống như những người phụ nữ ngày ngày nấu cháo điện thoại hàng tiếng liền, khỏi mắng : “Cậu nha, mắt đề đầu rồi, lại có mắt chọn ngay người đầu gối, ngay cả chữ chủ động cũng biết.”

Bất quá Trương Cảnh cảm thấy như Trình Linh , giọng giúp câu : “Có lẽ người ta có việc thể phân thân được.”

Đáp lại là cái nhìn khinh khinh, cùng với dung từ rất êm tai : “Ngu vãi cả l-n” (để nguyên bản nhé mấy bạn ^^)

Mùa hè thành phố phải quá nóng làm người ta chịu được, nhưng cho dù hơn sáu giờ, mặt trời vẫn còn chói chan,ra khỏi cửa chính bệnh viện, trương xanh lấy cái ô che nắng,cẩn thận xuyên qua dòng xe như ngựa phi nước đại , hướng ga xe lửa đến.

Bên đường có chiếc BMW màu trắng bạc từ từ di chuyển đến bên người , vừa vặn chặn lại ý muốn qua đường của , mùi vị xăng xe đập vào mặt,mùa hè nóng bức thể này tuyệt đối phải là hương vị dễ ngủi, Trương Cảnh vui nhủ mày, vội vàng vài bước vòng qua chiếc xe.

Nào biết vừa , xe lại chậm rãi di chuyển theo , thấy thế, Trương Cảnh dứt khoát dừng lại, chờ xe qua rồi mới .

Làm thất vọng chính là , những chiếc xe di chuyển về phía trước mà còn dừng trước mặt ,cửa sổ xe từ từ hạ xuống, lộ ra gò má quen thuộc, bên trong truyền ra giọng lãnh đạm : “Lên xe.”

Gopngi lãnh đạm như bình thường làm Trương Cảnh ràng ngẩn ra, đột đến lúc phản ứng giọng cũng tỏ ra tốt : “Có việc gì , tôi vội trở về.” kiểm cơ, Tiểu Thành sắp kết hôn, chuyện cần làm rất nhiều.

Khúc Trì Nghiêu mím môi nhứ mày nhìn Trương Cảnh đứng bên ngoài. mới vừa rồi thành phố vài ngày, cái nhóc này liền treo ghẹo đóa hoa đào, lại lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết gặp mặt. Muốn kết hôn ư? Cũng được, nhưng người đó phải là .

“Lên xe, đưa em về” giọng vẫn trầm thấp, cẩn thận nghe bên trong như còn tia đè nén lửa giận.

“ cần, ngồi tàu điện ngầm cũng được.” thể , Trương Cảnh trong xương rất là cường người, rất bài xích ngữ điệu này của Khúc Trì Nghiêu.

“Lên xe, đưa em về, tàu điện ngầm vừa chen lấn vừa nóng.” Khúc Trì Nghiêu khắc chế trái tim bốc phát ra lửa giận, nhẫn nại tính tình thông thả giải thích., thử làm cho mình trở nên vô hại chút, hiển nhiên là nhóc con muốn mềm muốn cứng.

“Này, có hay vậy? đừng cản đường người khác”

“ này, tránh ra”

Ngày nóng lên, tính tình người ta cũng như phát hỏa, có nhiều người bắt đầu chịu được, còn người ngồi xe nhàn nhã ngồi chờ, Trương Cảnh xem như nhìn ra, là biết sử dụng chiêu này.

“ liền ” vươn tay, cầm tay nắm cửa xe sau, dùng sức mở cửa, nhưng cửa lại mở được.

Thấy lộ ra bộ dạng tránh kịp,Khúc Trì Nghiêu cười lạnh “Cửa sau xe bị hùn chỉ có thể ngồi ghế trước.”

Cửa xe phía trước được mở từ bên trong ra,Trương Cảnh chứng kiến Khúc Trì Nghiêu dùng tạm trạng thâm trầm bất đắc dĩ trộn lẫn với ánh mắt mơ hồ tức giận nhìn mình chăm chăm.

Giờ phút này trong lòng khẽ run, nhưng vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh ngồi lên chỗ ghế lái phụ,tay quy cũ ôm balo, nhìn chăm chú phía trước,mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Khúc Trì Nghiêu nhún ga, xe chậm rãi khởi động, bọn họ ai cũng gì, khí ngột ngạt bao trùm cả xe.

Xe hào vào dòng xe thông thả về phía trước, Trương Cảnh nghiêng đầu hướng ra ngoài cửa sổ, xem phong cảnh dọc đường.

Những tòa nhà cao tầng, hàng vạn gia đình ở đây, đến lúc nào mới có gia đình của mình. Chờ đến sau khi Tiểu Thành kết hôn, chắc chắn sẽ trở về, nhà hơn sáu mươi mét vuông, phòng lại còn có mẹ đủ chen chúc, mặc dù Thái Hà ở cùng đông vui, nhưng Trương Cảnh nấp thực hiểu lời, lại chung vui náo nhiệt.

Về phần chỗ ở của Trình Linh, lại muốn thu tiền thuê phòng của, còn cảnh cáo đừng tiền, tiền làm tổn thương tình cảm. Trước kia biết chuyện coi như xong, tại đây cả ngày ngọt ngào cùng Lâm Dật như keo như sơn, sao có thể biết tốt xấu ở lại nơi đó làm bóng đèn. quyết định, chờ Triệu Lỗi lại đến tìm, liền da mặt dày bất cứ giá nào, mau chóng kết hôn, càng nhanh càng tốt.

khi đèn xanh đèn đỏ, chuông điện thoại của Trương Cảnh đột ngột vang lên, móc ra vừa nhìn, là Triệu Lỗi gọi. Trương Cảnh vô ý thức liếc cái Khúc Trì Nghiêu chăm chú nhìn về phía trước, nào biết đối phương cũng trùng hợp nhìn sang, tránh né kịp, Trương Cảnh lúng túng cười chút.

Mặc dù điện thoại di động cách rất xa, nhưng Khúc Trì Nghiêu vẫn là cái liền liếc đến màn hình, biểu người là: Triệu Lỗi, cái tên đàn ông xa lạ, hiển nhiên là người đàn ông đó.

Bị cường chế áp chế tức giận hướng về trong lòng, Khúc Trì Nghiêu mang theo giọng điệu chất vấn trầm giọng hỏi, “Điện thoại của ai?” Nghiễm nhiên là bộ dạng chất vấn giống như ông chồng bắt quả tang vợ mình hồng hạnh xuất tường. (ý là ngoại tình)

Trương Cảnh nhìn cái lên tiếng, chỉ là nghe điện thoại, “alo”

”Xin lỗi Tiểu Cảnh, mới vừa chấp hành hết nhiệm vụ, lúc trước điện thoại di động vẫn là bị cầu tắt máy.” Mới vừa trở về thành phố Triệu Lỗi mở máy chuyện đầu tiên chính là vội vàng gọi cú điện thoại xin lỗi, là khẩn trương, bởi vì lúc trước cũng có vài đối tượng đều là bởi vì tự dưng chẳng quan tâm nên cùng chia tay, trải qua chuyện của thực lĩnh, thừa nhận mình là thích Trương Cảnh, muốn phụ trách thiên lương này.

”có chuyện gì, em cũng đoán.” nghĩ đối phương cũng tự trách, Trương Cảnh cười bày tỏ lý giải.

Nhưng này;à khéo hiểu lòng người Khúc Trì Nghiêu nhìn ở trong mắt nhưng lại đặc biệt chói mắt, trong lòng lướt qua hồi xúc động, mạnh đoạt lấy điện thoại di động của, tiếp nhận, “ây tại có việc.”

Trương Cảnh mặt liền biến sắc, đưa tay nghĩ muốn giật lại điện thoại di động, Khúc Trì Nghiêu nhưng lại đem nó cầm cao hơn, trầm mặt đem điện thoại cắt đứt, đưa điện thoại di động ném sang bên Trương Cảnh căn bản lấy được.

Lúc này phía trước là đèn xanh, Khúc Trì Nghiêu đạp cần ga, xe rẽ chỗ ngoặt hướng ngược lại, hiển nhiên phải là đường về nhà.

”muốn đâu, nhầm đường rồi.” Trương Cảnh trong lòng có dự cảm xấu, bối rối nhắc nhở.

Khúc Trì Nghiêu cũng trả lời, chỉ là càng thêm nhanh chóng lái xe, tránh lui tới dòng xe chạy, xe rất nhanh dừng lại ở ven đường.

Khúc Trì Nghiêu hít sâu hơi, đè nén phần nộ xuống, đột nhiên nở nụ cười lãnh, lấy loại ngữ điệu nguy hiểm ôn hòa, “người đàn ông vừa điện thoại cho em là bạn trai em hả?” Trương Cảnh đột nhiên cảm thấy trước đây chừng ôn hòa của Khúc Trì Nghiêu toàn bộ là biểu giả dối, trước mắt Khúc Trì Nghiêu như thế này mới là, nguy hiểm lạnh lùng trầm. ngẩng đầu lên, thanh thanh hơi khô sấp cổ họng, sợ chết từng chữ từng câu, “Đây là đối tượng gặp mặt, cũng là bạn trai tôi.”

Khúc Trì Nghiêu giống như nghe được chuyện cười, nhằng nhứng mi, “A?là đối tượng gặp mặt ư?” Tiếp theo lúc Trương Cảnh còn chưa kịp phản ứng, hết sức thò người qua nhanh chóng hôn môi của, chỉ như chuồn chuồn lướt nước liền rồi.

Rồi sau đó liền nghe được giọng lãnh mà tràn trề ác ý truyền đến, “tới bước nào rồi? hơn cả chúng ta nữa sao?”

Lúc Khúc Trì Nghiêu ra những lời này, trong lòng ngực mãnh đất rầu rĩ căng cứng cung chiều, lại thể là không chế lời của chính mình cùng hướng.

Hôn môi thỉnh lĩnh, Trương Cảnh còn chưa định thần, nhưng đối phương ác ý nhắc nhở làm cho Trương Cảnh vẫn ngừng trừng to mắt nhìn, giọng rung động lại dần chút ít bất đắc dĩ, “Khúc, đến cùng muốn như thế nào?”

tiếng Khúc gọi vừa giận vừa chua xót, thà rằng gọi Khúc Trì Nghiêu, mà phải giống nhau mười mấy năm trước như vậy. Mặc dù giờ phút này cũng chỉ biết như năm đó đồng dạng trừng mắt nhìn vô tội nhìn, nhưng biết mình sẽ mềm lòng.

”Lập tức cùng chia tay.” Khúc Trì Nghiêu trong giọng cũng mang theo tia mệnh lệnh.

Đối mặt phần nộ của, Trương Cảnh cúi đầu, giống như là giải thích cho mình nghe bình thường, “thể nào, Triệu Lỗi là người bình thường, tôi cũng là người rất bình thường, chúng tôi là loại người, cho nên rất thích hợp.”

Nghe vậy, Khúc Trì Nghiêu nheo lại con mắt, vẻ mặt trầm xuống, “Các em vừa mới quen biết, người làm sao biết so với thích hợp với em hơn?” Dừng chút, nghiêng người, kề vào tai như người thảo, nhưng lời lại che dấu chút nào uy hiếp, “Tiểu Cảnh, em nếu là biết em với xảy ra quan hệ, nghĩ sao? Hả?”

Ngán ngùi câu, làm cho Trương Cảnh như sét đánh ngang tai, tin tưởng người đàn ông này làm được, nếu là Triệu Lỗi biết rồi nghĩ như thế nào, chỉ sợ

đến lúc đó chỉ là Triệu Lỗi biết, tính cả còn có đồng nghiệp của , thậm chí là mẹ của .

Lấy suy nghĩ phong kiến của mẹ Lưu Tô Văn , khó nghĩ đến mẹ mình làm ra hành động gì.

Nghĩ tới đây, Trương Cảnh đỏ hồng mắt cơ hồ là tức giận đầy lồng ngực của , người này tuyệt đối có năng lực bức diên , cam tâm giấu trong lòng vài chục năm toàn bộ đều hướng rỗng lên, “ ra thế nào chứ, Triệu Lỗi so với là chính nhân quân tử, so với thiết thực hơn, còn có điểm trọng yếu nhất là ấy chưa từng kết hôn, còn có con, nghĩ lợi dụng tôi làm bảo mẫu cho con ấy.!”

Trương Cảnh cắn môi chịu đựng rơi nước mắt, trừng mắt trước cái người đáng giận này, muốn thế nào, để tùy , cùng lắm bình nứt sợ vỡ.

Ngược lại là Khúc Trì Nghiêu bị làm cho phen ngậy ngấn cả người, lông mày rậm áp xuống , vốn là diên cuồng từ từ tản , ánh mắt dần dần thâm trầm, từ từ bình phục lại, hồi lâu, mới câu làm Trương Cảnh nghe hiểu, “ Em là con nhóc vô tâm, trước đây vậy, bây giờ cũng vậy..”

Ngày đó chàng vạng, Trương Cảnh biết mình là như thế nào về nhà , cũng biết mình là như thế nào nằm ở giường . chỉ biết mình trong đầu liên tục đều là lời của Khúc Trì Nghiêu ! “ Em là con nhóc vô tâm, trước đây vậy, bây giờ cũng vậy..”

'rốt cuộc là như thế nào vô tâm ? Vấn đề này suy nghĩ nát óc cũng có nghĩ thông suốt, cuối cùng cũng biết là khi nào mang theo tâm tư nhiễu loạn nay vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hoang Mang

lịch mừng sáu tháng sáu, là một ngày tốt cho đám cưới, bởi vì bệnh của cha, trước hai nhà cha mẹ liền bàn bạc tốt, phải tổ chức quá lớn, chỉ cần những người thân và bạn bè bày vài bàn là được.

Trương Cảnh trước cùng mẹ Lưu Tô Văn đăng ký qua đến Trương gia đưa thêm tiền biếu, hai người trước đánh giá tính toán chút, nhà trai bên này bạn bè thân thích cùng chỗ tổng cộng là bốn bàn, nhà bên kia cũng qua điện thoại, là có ba bàn , cộng lại tổng cộng có bảy bàn. Bất quá Trương Cảnh lại khuyên mẹ dự bị bàn , khó mà đến lúc đó có đủ người ngồi hay , loại việc này thà rằng tiêu nhiều thêm ít tiền cũng thể ném tình cảnh.

Lưu Tô Văn suy nghĩ chút, cũng cảm thấy có đạo lý. Cũng chỉ tốn thêm ba bốn nghìn, nên dự bị bàn.

Lưu Tô Văn để cho Trương Cảnh gọi điện thoại báo cho Triệu Lỗi, mặt làm mọi người thân biết có bạn trai , về phương diện khác mẹ chưa , nhưng Trương Cảnh hiểu, đây là hướng người thân của nhà đánh động cho biết rất nhanh phải gả ra ngoài, ảnh hưởng tới thế giới hai vợ chồng son ..

Trương Cảnh trước ngày hôn lễ của Tiểu Thành mới gọi điện thoại cùng Triệu Lỗi , điện thoại vang lên hai tiếng rất nhanh được nối máy.

”Tiểu Cảnh?” Triệu Lỗi có chút ngoài ý muốn, đây là lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho chính mình, hai ngày trước gọi điện thoại cho , đến nửa chừng đột nhiên có giọng người đàn ông truyền tới, phải là nghĩ hoặc , bất quá nghĩ lại, ai có quá khứ, chính bản thân cũng dám bảo đảm là trong sạch , dù sao chỉ cần hai người có thể cùng chỗ sống qua ngày tốt rồi.

”À, Triệu Lỗi, là như vậy, Em trai em ngày mai kết hôn, mẹ em nghĩ . . .” Trương Cảnh có chút gập ghềnh, biết nên như thế nào biểu đạt mới tốt.

Chỉ như vậy, đối phương cũng hiển nhiên hiểu ý tứ của , “Tổ chức ở đâu? Nếu ngày mai đón em, chúng ta cùng nhau .”

”Nhà hàng Kim Minh đường Thọ Xuân.” Khách sạn nhưng cũng tệ, là người bạn học cấp ba hỗ trợ tổ chức lễ cưới, là người quen, liền giảm giá, khách sạn là bốn sao , coi như thể diện.

”Được, sáng mai đến trước nhà đón em.” chuyện đồng thời Triệu Lỗi ở tự định phải bao nhiêu tiền biếu cho thích hợp.

”Cám ơn , Triệu Lỗi.” Ngoại trừ cám ơn, Trương Cảnh thực tại biết nên những gì.

”Hi hi hi, đừng lời này Tiểu Cảnh, là bạn trai em mà.” Điện thoại này đầu Triệu Lỗi gãi gãi đầu cộc lốc nở nụ cười.

Trương Cảnh bất ngờ, ra lời, nghe những lời đó, khỏi hỏi mình, trước mắt mình phải là mẫu người mà mình muốn gả sao? Như vậy chính mình tình tâm, mẹ mình càng cần hao tâm tổn trí.

Triệu Lỗi quả tệ, thành mà có thể tin cậy, lấy điều kiện của mà , đích xác là người đàn ông tốt nhất, có thể chính mình cũng có có cảm giác gì, đối với loại nhận thức này, nội tâm Trương Cảnh là cuồng cuồng và tức giận

Đầu dây bên kia Triệu Lỗi lâu thấy lên tiếng, tự mình giải quyết lúng túng, vừa cười cười, tiếp, “ sao, vợ, em tại chưa quen, từ từ quen, phải tốt cả sao.”

Trương Cảnh tự giác gật đầu , nhàn 'Ừ' tiếng, xác thực là cần phải từ từ quen, từ từ thuyết phục chính mình tiếp nhận người khác. Tybuoir tiệc kết hôn ở thành phố đều là buổi trưa , buổi sáng nhà trai lái xe đón dâu, buổi trưa cùng nhau khách sạn đãi tiệc rượu.

Xe cưới Tiểu Thành rước dâu cũng là do người bạn hỗ trợ, mẹ Lưu Tố Vân vừa nghiêng đầu nhìn xe hoa lại là Lincoln, khỏi có chút đau lòng, như vậy cái đoàn xe cưới đại khái cũng tốn ít tiền

Trương Thành nhìn ra ý nghĩ của mẹ, cười nửa ôi eo bà, “Mẹ, mẹ yên tâm, đây là chỗ bạn học của con, giảm 50 %, tốn nhiều tiền.”

“Cái gì mà quen thân, thế nhưng lại giảm tới nửa giá” Lưu Tố Vân kinh ngạc hỏi

Đồng dạng kinh ngạc còn có Trương Cảnh, quan hệ tốt đến mức nào mới giảm được 50 %?

Kỳ Trương Thành cũng ràng lắm Hà Viễn Tư cùng người họ cái gì quan hệ, chỉ là cùng vỗ ngực bảo đảm toàn bộ giao cho để giải quyết mà thôi

Tầng Ba nhà hàng Kim minh được Trương gia bao trọn, rất náo nhiệt, tâm nguyện lớn nhất của Lưu Tố Vân hoàn thành, hơn nữa hôn của con cũng sắp tới , mặt bà tràn đầy vui vẻ, ngay cả chuyện cũng so với bình thường hết sức hạnh phúc

Trương Cảnh bị mẹ sắp xếp cùng Triệu Lỗi cùng nhau chào hỏi khách khứa, bởi vì là mẹ bảo hôm nay là ngày vui, cho nên đặc biệt muốn cho mặc bộ y phục đẹp, cố ý lấy cái váy bình thường cơ bản phải là loại váy dài lộng lẫy, lại tỏ được càng xinh đẹp, Triệu Lỗi hôm nay cũng thay đổi trang phục trước kia, mặc vào bộ tây trang màu lam, mặc dù phải là đặc biệt đẹp trai, nhưng cũng có cảm giác uy nghiêm, cho tăng thêm loại khí chất cảnh sát đặc biệt, hai người đứng chung chỗ cũng là coi như thích hợp. Mẹ Lưu Tố Vân xem ra đối với Triệu Lỗi hài lòng , đặc biệt là Triệu Lỗi lại tiền cưới hai nghìn đồng, càng thêm đối với vẻ mặt ôn hoà .

“Trương tiểu thư, cín chào.” Chạm mặt đến là thanh niên mặc tây trang màu nâu, đợi Trương Cảnh kịp phản ứng, người đó liền trước tự giới thiệu mình, “em là bạn học cấp ba với Tiểu Thành, Hà Viễn Tư.”

“Hà tiên sinh , xin chào, mau vào ngồi.” Người ta nhiệt tình giúp Trương gia như vậy, Trương Cảnh vẫn là hết sức cảm kích .

Hôn lễ được người chủ trì chỉ đạo tiến hành vô cùng thuận lợi, Tiểu Thành cùng Thái Hà mướn nhau nhiều năm , cuối cùng đến cùng hai bên gia đình cũng còn rất vui mừng .

Cuối cùng chờ hai người trao nhẫn cho nhau, người chủ trì hô tiếng, vỗ tay vang lên, phục vụ từ phía sau sân khấu chậm rãi đẩy bánh ngọt chín tầng ra, hấp dẫn người ta nhất chính là tầng chót cùng là mặt dâu chú rể ôm nhau cùng chỗ, cùng chung giờ cái thẻ bằng chocolate , đó viết 'Trăm năm hạnh phúc' .

Kế tiếp lại có phục vụ đẩy sâm banh, rượu đỏ lên.

“Cái này rất mới lạ , Tiểu Cảnh là em nghĩ ra chủ ý này sao?” Triệu Lỗi cười ha hả hỏi.

Trương Cảnh cùng mẹ liếc nhau cái, tất cả bày tỏ ngạc nhiên, cái bánh ngọt như thế tốn ít tiền, Trương Cảnh cũng nghĩ là mẹ chuẩn bị , Tiểu Thành cũng là biết gia cảnh của mình, cần cũng pahir to như vậy, như vậy rốt cuộc là ai?

biết vì cái gì Trương Cảnh vô ý thức ở trong đám đông hướng người bạn cấp ba của Tiểu Thành ,Hà Viễn Tư , đối phương cũng vừa vận hướng nhìn sang, giờ ly rượu lên, hướng có thâm ý khác cười tiếng.

Bất quá có nhiều khách ở đây, cũng bắt chập Trương Cảnh nghĩ nhiều, rất nhanh người chủ trì mời đến người mới cắt bánh ngọt, mở sâm banh rượu đỏ, bên trong hội trường khí thoáng cái náo nhiệt.

Trương Cảnh vội vã ăn vài miếng com liền muốn tiễn khách , bất quá bao lâu, mọi người cũng đều cơ bản ăn xong tiệc rượu, bắt đầu cười cùng cáo từ, Triệu Lỗi buổi chiều trong cục còn có việc, thế trước, Trương Cảnh hiểu cười cười, chỉ là trách nhiệm của bạn dặn dò công tác lúc chú ý an toàn.

Đợi đến khách khứa đều về hết , Hà Viễn Tư tới, cười dài , “Trương tiểu thư vẫn chưa nhận ra tôi sao?”

Trương Cảnh nghiêm túc nhìn chút này khuôn mặt tuấn, vẫn là nghĩ ra, thành lác đầu, “ chưa nghĩ ra. . . .”

Hà Viễn Tư khoa trương che tim, làm như đau lòng, “ đau lòng, thế nhưng nghĩ ra tôi, vậy tôi đây.” xong liền bước .

“ấy, chờ chút.” Trương Cảnh vội vàng gọi đối phương lại, trước khi rời đem nghi ngờ của mình ra, “những thứ kia là cậu giúp Tiểu Thành đặt ư?”

Mặc dù có là cái gì, nhưng Hà Viễn Tư vẫn hiểu, “Thằng nhóc kia nào có mặt mũi lớn để cho tôi vì tốn tiền nhiều như vậy, hơn nữa tôi cũng có tiền làm những thứ này, về phần là ai, chính hãy tìm hiểu, tạm biệt “

Nhìn qua bóng lưng đi xa, Trương Cảnh vỗ vỗ đầu óc của mình, vẫn là nghĩ ra được đối phương rốt cuộc là ai.

Khúc Tri Nghiêu lần nữa từ Kim Cát trở lại thành phố là chín giờ tối , ra khỏi sân bay, có xe đợi .

mở cốp sau xe bỏ vào hành lý, sau khi mở ra cửa xe ngồi vào , giọng oán trách liền từ chỗ tài xế ngồi truyền đến, “Ông chủ, ấy rằng nhớ tôi, tôi đau lòng . . .”

Khúc Trì Nghiêu giễu cợt, “Câu nhân phẩm nhất định tốt, nhớ ra là đúng rồi.” Huống chi còn gặp gỡ người trí nhớ kém.

” được nhớ đến, thân thể và tâm hồn đều bị tổn thương, ông chủ, tôi muốn bồi thường!” Người trước mặt cố gắng cò kè mặc cả.

Có thể hiển nhiên Khúc Trì Nghiêu quan tâm bộ dạng như thế này, hoặc là là sớm quen như thế này, chỉ là nhân nhĩ , “Hà Viễn Tư cậu có thói hay , nếu như xong,lần sau hạng mục thương lượng với Dung Tư liền phải cậu .”

” cần đâu tôi xong rồi, tại liền hết.” Hà Viễn Tư về mặt đau khổ lập tức tiếp, ai cũng biết buồn nôn nhất mấy thẳng gay, phải thương lương, còn bằng chém cho đao..

Trước khi công tác Khúc Trì Nghiêu gửi Tiểu hằng ở chỗ Lâm Dật, quay về căn nhà trống rỗng, cũng có lên lầu hai, mà là dứt khoát trực tiếp nằm chết đi sofa phòng khách, mặc dù thân thể rất mệt mỏi, nhưng vẫn có chút nào buồn ngủ.

Lời Trương Cảnh ngày đó luôn ở trong đầu , là kết hôn, lại còn có con hài tử , nhưng là. . . .

thể trong tiềm thức Khúc Trì Nghiêu cho rằng Trương Cảnh có thể ở cùng chỗ với tiểu hằng rất tốt, như vậy về sau bọn họ sinh hoạt chung chỗ cũng là có vấn đề , Tiểu Hằng là cần người mẹ, đáp ứng Bành Di , liền có trách nhiệm đem Tiểu Hằng chăm sóc tốt, huống chi Bành Di năm đó giúp việc lớn như vậy.

Kỳ hôm nay với Khúc Trì Nghiêu mà , Trương Cảnh liền giống như con mèo xù lông, chẳng lẽ còn có thể thoát khỏi bàn tay sao? Vì cái gì lúc đối mặt với nàng , lại là nắm như thế?

Bị nàng sít sao hỏi đáp tâm tình, bình tĩnh của Khúc Trì Nghiêu đâu?

Nửa đêm Lâm Dật bị Khúc Trì Nghiêu quán bar, nghe xong buồn rầu của Khúc Trì Nghiêu, lắc đầu cười, “A nghiêu, uống công cậu nhiều tuổi hơn Tiểu Cảnh như vậy, uống công cậu mang đnah có vợ và con , đúng là đến bây giờ còn hiểu như thế nào là người.”

Khúc Trì Nghiêu có trả lời, mà là rầu rĩ uống vài ngụm rượu, chờ đợi Lâm Dật đoạn sau.

”Cậu Càng như vậy, Tiểu Cảnh chỉ cách cậu xa hơn, cậu nên lừa gạt ấy, lợi dụng thiện lương của ấy, mà cậu còn hiển nhiên bởi vì cô ấy theo như ý nguyện của cậu mà làm.” Xem, đây là từ cuộc sống vô cùng ưu việt của người đặc biệt là chuyện phải làm, đặc biệt cảm giác ưu việt, loại tật xấu này nếu là thay đổi, có người phụ nữ có thể chịu được , cũng là bởi vì có thể chịu được tiền của .

”Ý của cậu là mình phải để tâm tâm tính theo đuôi ấy, đối với ấy lừa gạt?” Khúc Trì Nghiêu khiêu mi nhìn

”Chuyện của Tiểu Hằng hãy với ấy ,đối với cậu cũng công bằng.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Viêm Ruột Thừa

Khúc Trì Nghiêu chạy mạch thẳng đến bệnh viện, bởi vì Tiểu Hằng bị viêm ruột thừa cấp tính phải nhập viện .

Đưa hôm qua được nhà bên kia đón qua chơi ngày, buổi tối trở lại vẫn tốt , nửa đêm liền bắt đầu khóc la to, là đau bụng, đột nhiên có bệnh làm cho Khúc Trì Nghiêu cũng trở tay kịp, cả đêm đưa đưa đến bệnh viện khám gấp.

Buổi tối hôm đó Trương Cảnh trực đêm, nửa đêm bị gọi vào khoa cấp cứu hội chẩn, lúc trở về, trùng hợp chứng kiến Khúc Trì Nghiêu ở trước phòng phẫu thuật qua lại.

” Khúc, sao lại ở đây?” Quán quít nửa ngày, cũng chỉ biết nhìn được liền tiến lên hỏi chút.

”Tiểu Hằng bị viêm ruột thừa, ở bên trong làm giải phẫu.” Khúc Trì Nghiêu quay đầu, thấy là Trương Cảnh, trong lúc nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần (nhiều chuyện trong lòng rắc rối, hỗn độn), nhưng lại nên lời.

Trương Cảnh cả kinh, “mổ bao lâu rồi?”

“tiếng rồi.”

”Ồ đây bác sĩ đều rất giỏi, khúc yên tâm, Tiểu Hằng có chuyện gì .” Sợ lo lắng, Trương Cảnh luôn miệng trấn an .

Khúc Trì Nghiêu bình tĩnh nhìn cái, hỏi lâu, gật đầu , ừ.

là hơn hai giờ khuya, khu bệnh bên kia có việc gì, Trương Cảnh xác thực lo lắng tình huống của Tiểu Hằng, nên vội vã trở về, cùng Khúc Trì Nghiêu ở ngoài phòng mổ. Hai người giống như là không quen biết, người ngồi ở ghế dài bên này, người ngồi ở bên kia, trong hành lang yên tĩnh, ngoại trừ tiếng bước chân của y tá ngẫu nhiên qua lại.

”xin lỗi.” giọng Khúc Trì Nghiêu truyền đến.

Trương Cảnh sững sờ, đầu óc thể suy nghĩ được, hiển nhiên là hiểu vì cái gì tự xưng cùng xin lỗi, còn chưa chờ nghĩ thông suốt, phòng giải phẫu đèn tắt, y tá đẩy Tiểu Hằng vẫn còn chưa tỉnh vì thuốc tê đến phòng bệnh. Bác sĩ mổ chính nhìn thấy Trương Cảnh mặc áo khoác trắng cho là đồng nghiệp cùng bệnh viện, tươi cười rạng rỡ với bọn họ, “Giải phẫu rất thành công, có vấn đề gì.”

Bởi vì thời gian eo hẹp, Tiểu Hằng tạm thời được ở trong phòng bệnh hai người, Khúc Trì Nghiêu cùng Trương Cảnh chào hỏi tiếng liễn di qua làm thủ tục bệnh viện, Trương Cảnh theo y tá đến phòng Tiểu Hằng nhìn xem.

Đứa là gây tê nửa người, ý thức vẫn là thanh tỉnh, bởi vì đau đớn, khuôn mặt nhăn nhó lại với nhau, giọng hừ, “Di Tiểu Cảnh, ôm con.”

Trương Cảnh đem gối ở đầu giường lấy ra, chỉnh cho nằm thẳng, sờ sờ khuôn mặt trắng bệch của, đau lòng, “Tiểu Hằng là chàng trai dũng cảm có đúng hay? đi tin tưởng con nhất định có thể nhịn đau.”

”Di Tiểu Cảnh. . .” Ước chừng nguyên nhân bị bệnh, đứa trở nên thập phần yếu ớt, nghẹn miệng, khó chịu mà ủy khuất kêu.

Thực tại cách nào, Trương Cảnh có chút ngốc kể cho nó chút chuyện cổ tích, cố gắng phân tán chú ý của, chính cũng từng đau ruột thừa, biết vậy có nhiều cung chiêu.

Khúc Trì Nghiêu rất nhanh liền đem thủ tục nhập viện làm xong, Tiểu Hằng ngủ dưới tác dụng giảm đau của thuốc, Trương Cảnh thấy trở lại, liền đứng dậy muốn trở về khoa, bên kia cũng thể thiếu người, nghiêm khắc mà, là tự tiện rời vị trí công tác.

Khúc Trì Nghiêu gạt đầu muốn đưa ra ngoài, Trương Cảnh vội vàng ngăn cản, “cần, khúc, chăm sóc Tiểu Hằng, em ngày mai lại đến nhìn nó.”

”Tiểu Cảnh” Khúc Trì Nghiêu gọi lại, có chút mất tự nhiên mở miệng, “Chuyện ngày đó, thực xin lỗi.”

Trương Cảnh giờ mới hiểu được cái gì, dừng chút, vẫn có chuyện, bởi vì cũng biết nên cái gì.

Chờ ngày hôm sau lúc Trương đến thăm, Tiểu Hằng ở bên trong, y tá cho biết buổi sáng đứa bị chuyển đến phòng VIP trong cùng.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Bành Di, Trương Cảnh liền theo bản năng thích, vô luận là mười năm trước hay là mười năm sau, rất ít khi thích người, cho dù là cùng gây chuyện, bệnh nhân cần quấy, cũng có từ trong đáy lòng thích qua, nhưng mà Bành Di, vui nổi, thừa nhận là lòng dạ hẹp hòi, ghen tỵ.

Trương Cảnh mang theo hộp giữ nhiệt tiến VIP phòng bệnh, tay vặn mở khóa cửa, muốn vào, cửa trong lúc đó từ bên trong mở ra, cứ như vậy cùng người ở bên trong đụng phải cái đầy cõi lòng.

Trương Cảnh trở tay kịp, vội vàng nắm được khung cửa, ổn định thân hình, mà người ở bên trong, xác thực là mỹ nữ tóc dài bên trong may mắn như thế, lui về phía sau hai bước, mắt thấy phải hướng phía sau ngã xuống, Trương Cảnh theo bản năng đưa tay phải bắt được, nhưng mà phía sau đột nhiên chạy ra người, so với động tác nhanh hơn, vội vàng vịn lấy mỹ nhân tóc dài, ôm chặt eo của hướng bên cạnh giữ lại.

Eo mỹ nhân tóc dài cũng là cực kỳ mảnh mai, đầy nắm tay, Trương Cảnh sững sờ nhìn chăm chăm bàn tay đặt người mỹ nhân, trong đầu có trong nháy mắt chỗ trống, cho đến khi Khúc Trì Nghiêu la to, mới phản ứng được.

”Tiểu Cảnh, hôm nay tan tầm sớm như vậy?” Khúc Trì Nghiêu bất động thanh sắc đem mỹ nữ đỡ đến bên cạnh, mỉm cười chào hỏi.

Cái gì gọi là tan tầm sớm như vậy? Xem ra là đến quá sớm, nên xong ca đêm liền ngồi xe bus đến vùng ngoại thành mua gà mẹ ngao thang (loại gà nấu hầm rất bổ), mới mười giờ mà thôi, hiển nhiên còn chưa tới giờ cơm trưa.

”xin chào, tôi là Bành Di, Mẹ Tiểu hằng.” Mỹ nữ hướng đuổi rabàn tay ngọc ngà.

“Xin chào, Trương Cảnh.” Hai người như lãnh đạo hai nước gặp gỡ, Trương Cảnh đuổi bàn tay đặc được rửa dung dịch khử độc ra năm lấy, đầu tay là nữ nhân thứ hai khuôn mặt, chân chính mà tay mỹ nữ cũng cực kỳ thon dài xinh đẹp, Trương Cảnh nhìn được thâm than, mềm mại xương, ôn tron nhăn nhui.

Hiển nhiên là mỹ nữ còn có chuyện khác, cùng đơn giản lên tiếng chào hỏi rồi rồi, Trương Cảnh có chút buồn bực, có thể có chuyện gì có thể so với con trai của mình quan trọng? Đương nhiên nếu như theo lời ấy là chuẩn bị về nhà nấu canh cho con trai uống, ấy đúng là nhầm.

Tiểu Hằng hôm nay ràng so với ngày hôm qua tinh thần tốt lên rất nhiều, chính là móp méo cái miệng nhăn tức giận bộ đáng đều so với ngày hôm qua có tinh thần móp méo.

”Làm sao vậy? Chẳng lẽ đi Tiểu Cảnh đến Tiểu hằng vui à?” Trương Cảnh để xuống hộp giữ nhiệt, xoa bóp khuôn mặt nhăn cùng giận.

Tiểu tử mỉm khoe môi lắc lắc đầu, “phải là, con giận ba ba.”

Trương Cảnh nghiêng đầu nhìn về phía người gây ra họa, lấy ánh mắt hỏi thăm chuyện gì xảy ra, đối phương mặt đỏ sẫm, hòa hòa khí khí cùng giải thích, “là mẹ nó chọc nó tức giận.”

Nghe vậy, Trương Cảnh mặt cứng đờ, ba mẹ Tiểu Hằng, đẹp trai mỹ nữ thêm đứa trẻ đáng , tuyệt đối là tổ hợp hoàn mỹ.

“Ai bảo ba cùng người kia chuyện!” Đây là lần đầu tiên Tiểu Hằng chuyện lớn tiếng như vậy cùng Khúc Trì Nghiêu, khuôn mặt nhẩn bởi vì tức giận đỏ lên.

Khúc Trì Nghiêu hiển nhiên để mình bị đẩy vòng vòng, nhàn nhạt uốn nắn , “Đây là mẹ con, phải người này người kia, chú ý phương thức chuyện.”

“Con cần người đó đến, muốn nơi nào , con muốn cùng!”

Trương Cảnh bị Tiểu Hằng làm cho hiểu ra sao, trước chỉ là đoán được Tiểu Hằng đối với mẹ khả năng có cảm tình gì, cho dù ai cũng có tình cảm với người vợ vứt bỏ mình từ , nhưng là bây giờ vì cái gì muốn cùng ấy ? ấy muốn dẫn Tiểu Hằng nơi nào?

Lúc này Khúc Trì Nghiêu ra ngoài, biết từ nơi nào lấy ra vài bộ bát đĩa, lấy lên hộp giữ nhiệt phân biệt rót, cháo gà trong hộp giữ nhiệt được múc ra hai cái chén có xương và thịt gà. Khúc Trì Nghiêu bưng qua cái chén thịt, chỉ có cháo đưa qua cho đứa .

” cần, sao lại có thịt.” đứa kiên định lắc lắc đầu.

Khúc Trì Nghiêu bưng chén, phảng phất lơ đãng , “Cũng tốt, bác sĩ con hai ngày nay ăn cũng được , nếu như vậy ta với di tiểu cảnh của con mỗi người vừa vận hai chén.”

”Ba ba xấu. . .” Tiểu Hằng lần này là muốn khóc.

Thấy thế, Trương Cảnh nhin được cười lên, như thế nào từ biết Khúc Trì Nghiêu đối phó với đứa còn có chiều như vậy?

” Di Tiểu Cảnh dứt con ăn được ?” Trương Cảnh từ trong tay Khúc Trì Nghiêu tiếp nhận chén muống, buồn dỗi đành đương vẫn tức giận.

Người trong cuộc xem xét Khúc Trì Nghiêu, lại nhìn chút Trương Cảnh, muội lương tâm , “Được rồi,con là vì di Tiểu cảnh mới ăn.”

Cho đến khi an phận ngồi vào xe Khúc Trì Nghiêu nhưng mọi chuyện lại như suy nghĩ, Trương Cảnh còn có hiểu mình tại sao liền lại lên xe của , thể lần nữa ngấm lại.

Ba người bọn họ sau khi ăn cơm tối, xác thực là cùng Khúc Trì Nghiêu ăn thịt ăn canh, mà Tiểu Hằng thờ phỉ phỉ ăn xong cháo súp , Khúc Trì Nghiêu rất tự giác rửa bát đĩa , hơn nữa rất thành công làm bể hai cái, trước khi làm vỡ cái thứ ba, Trương Cảnh tự giác qua tiếp nhận cái chén thứ ba để ở ngoài bồn rửa tay trước rửa sạch.

Khúc Trì Nghiêu mất tự nhiên ho khan tiếng, sắc mặt màu rậm nóng nổi lên quệt cái đỏ sẫm, hiển nhiên ông trời rất công bằng , cho người cái đầu óc thông minh, cũng lại ban thưởng người đôi tay tinh xảo, có thể thấy được trong tiểu thuyết đàn ông có chỉ số thông minh cao lại biết làm cơm còn chưa phải tồn tại.

Lại sau đó, Khúc Trì Nghiêu , “Tiểu Cảnh, em xem, ngay cả rửa chén chúng ta cũng như vợ chồng vậy, bởi vậy có thể thấy được chúng ta rất thích hợp, so với cảnh sát Triệu Lỗi kia còn thích hợp hơn.”

Rửa tay đầy xà phòng, Trương Cảnh ngờ ngác quay đầu nhìn người phía sau cái, lúc ấy chỉ có ý tưởng, chỉ số thông minh cao người cũng rất tự kỷ.

Khúc Trì Nghiêu còn , “ có chuyện muốn với em, buổi chiều gặp chút.”

”Tiểu Hằng có ai chăm sóc.” phải là trốn tránh, mà là để đứa ở đây yên tâm

Cuối cùng người đàn ông bảo mẫu lâu dài xuất ở phòng bệnh. Thấy thế, Trương Cảnh cảm thấy có lỗi với người ta, căn cứ nam nữ phối hợp, nguyên tắc làm việc làm phiền, vì vậy nhấn cho Trình Linh t cái tin nhắn: “Nha đầu mau day, đến ngày phòng bệnh VIP, Lâm Dật chờ đây”.

Nửa giờ sau, Trình Linh hai mắt hồng chạy đuổi tới đây, sờ dĩ dùng chữ này, là vì Trương Cảnh còn chưa tới tới kịp mở cửa cho ấy, cửa bị ấy cho đập mở, Trương Cảnh vội vàng phản xạ có điều kiện tránh ra, cổ gió mát xoáy ty từ bên người qua.

”Lâm Dật, làm sao vậy? !” Trình Linh khẩn trương nín lấy Lâm Dật cổ áo, cố gắng nhìn ra chỗ nào bị thương.

”Di nên hỏi con làm sao vậy?” Nằm ở giường Tiểu Hằng trấn định nhìn về phía di kỳ quái.

Lúc này Trình Linh hai mắt đỏ hơn, ra thị huyết hoang mang, người hướng về Trương Cảnh tới, chút nào thương hương tiếc ngọc bóp cổ Trương Cảnh , “Cậu nha, có biết hay hôm qua mình trực đêm, đêm ngủ, có biết hay , có biết !”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cắt Đứt

Thành phố là nửa tháng bảy, nắng gắt như lửa, ngoài cửa xe mọi người che dù qua qua lại lại hướng trong nhà hoặc là công ty chạy, Trương Cảnh căn bản là rất sợ nóng, giờ phút này vô cùng may mắn cùng Khúc Trì Nghiêu trong xe nhiệt độ dưới hai mươi độ chịu đựng thời gian, mà phải là ngồi ghế dài ở ngoài trời đề chuyện.

Sở dĩ chịu đựng thời gian, là vì Khúc Trì Nghiêu cho xe dừng ở chỗ căn lầu cũ kỹ lâu phía trước, nửa nằm ở bị đơn giản điều dưới chỗ tài xế ngồi thượng xuất thần nhìn chăm chăm nơi xa điểm, bị lạnh ở bên Trương Cảnh cũng làm gì, cũng theo tầm mắt của, cố gắng có thể nhìn ra điểm gì đó, nhưng cũng tiếc căn gác tường ngoại trừ dây leo xanh mơn mơn ngay cả đoá hoa vàng dư thừa cũng có.

Có thể là buổi trưa canh gà bị hầm cách thủy bị mặn, hoặc là khác, cảm thấy ngồi ngay cả miệng cũng bắt đầu biến thành khô khốc, tầm mắt xoay quanh, xe ghế sau vừa vận đề vài bình nước khoáng, tự giác đưa tay lấy ra uống.

Khúc Trì Nghiêu trong lúc đó chuyện, “Tiểu Cảnh.”

Kể từ lúc cùng phát sinh loại quan hệ đứng đắn đó, bắt đầu tận lực tránh gọi là 'Khúc', mà là gọi thẳng tên 'Khúc Trì Nghiêu' cố gắng nhắc nhở mình và kéo dài khoảng cách. Nhưng đối phương phẳng phát có chút nào lúng túng ôn, vẫn giống như trước vậy, Tiểu Cảnh Tiểu Cảnh là to gọi.

Trương Cảnh uống lấy ngụm nước nghiêng đầu sang chỗ khác, mờ mịt nhìn xem, chờ đợi đoạn sau.

, “Kỳ Tiểu Hằng là con trai của.”

Trương Cảnh ngậm ngụm nước phốc tiếng, nhìn được phun ra ngoài, toàn bộ phun trúng chiếc áo tay ngắn cổ lật của. Miếng nước này có lực sát thương rất lớn, chẳng những phun trúng, còn còn sót lại nửa trong miệng bị nuốt lại trong cổ họng của mình, bất hạnh bị sặc.

Khúc Trì Nghiêu vội vàng tay vỗ lưng của, tay rút khăn giấy, nhìn được mang theo tia trách cứ, “Sao vẫn là cẩn thận như vậy.”

Trương Cảnh cảm giác mặt mình đều rát, khẳng định bị nghẹn đến đỏ bừng. Nhưng lại sợ hãi chính lỗi tai mình mắc lỗi, có nghe, thề lần nữa xác nhận tỳ, “cái gì?”

Khúc Trì Nghiêu nhìn cái, lần nữa rất có kiên nhẫn trả lời, “Tiểu Hằng là con trai của.”

Lần này chứng minh phải là của nghe nhầm, vậy Tiểu Hằng là con trai của ai? Trương Cảnh hồ nghi nhìn, giờ phút này trong đầu nhanh chóng thoáng lên trăm ngàn loại ý tưởng, có loại ý tưởng ít khả năng nhất, nhưng là ý tưởng có khả năng định tại trong đầu của: phải là Bành Di cho đội nón xanh chứ, cùng người đàn ông khác sinh con ư?

Khúc Trì Nghiêu mang theo loại có chút bất đắc dĩ, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm, “. . .”

Đáng tiếc luôn vào thời điểm mấu chốt nhất chuyện phải như thế chính là chuyện như vậy cắt đứt khả năng chuyện rất trọng yếu, thường thường lúc này chúng ta dù sao vẫn tức thời cảm thán câu: Trong cuộc sống là cầu huyết.

”Chờ chút.” Chuông điện thoại di động trong ba lô vang lên, nhạc độc nhất vô nhị, thanh chính là nhạc của còi xe cảnh sát, Trương Cảnh vừa nghe cũng biết là bệnh viện có việc gấp, tại Khúc Trì Nghiêu ngay cả có lại chuyện trọng yếu cũng phải để qua bên.

Quả nhiên, là y tá Nguyễn Dung gọi tới, Thái Thực Linh có dấu hiệu sinh non, muốn chạy nhanh qua xem chút.

Trương Cảnh tâm trạng trầm xuống, chỉ Thái Thực Linh hạ thân chảy máu, hoài nghi là sinh non, nhưng là sinh non cũng chia rất nhiều dấu hiệu, điềm báo trước sinh non, khó tránh khỏi sinh non, hoàn toàn sinh non, hoàn toàn sinh non, rốt cuộc là cái nào? chỉ cầu ngàn vạn phải là ba loại khả năng phía sau.

Thái Thực Linh xem như có thai ngoài tử cung giữa tương đối may mắn, lại rất tin nhiệm phương án trị liệu của, mấy ngày hôm trước còn gọi điện thoại cho bản thân mang thai, nghĩ muốn giữ thai, Trương Cảnh có suy nghĩ trực tiếp an bài cho cái giường bệnh, để cho ở lại bệnh viện. Lúc này mang thai là hy vọng của cả nhà, cho nên khẩn trương đơn thuần chỉ có Thái Thực Linh cùng chồng của, người thân hai gia đình, đồng dạng gánh chịu áp lực lớn còn có Trương Cảnh, cũng thể lại làm ư.

”Trước hãy nhanh đưa em về bệnh viện, bệnh nhân của em bệnh tình có biến.” tại coi như là có máy bay chờ, đều ngại muộn.

Thấy thần sắc nghiêm túc, Khúc Trì Nghiêu có hỏi, lập tức khởi động xe, chiếc xe hơn hai trăm vạn phát huy vọt tính năng vô cùng tốt, như mũi tên cung lao thẳng ra ngoài.

Trương Cảnh lập tức có cảm giác ngồi tàu lượn siêu tốc, con đường phải mất nửa tiếng được rút ngắn nữa, may là cũng say xe, sau khi xuống xe cũng nhìn được nửa ngồi xồm biên xe bên cạnh ói ra.

Khúc Trì Nghiêu tức thời đưa tới khăn giấy cùng nước khoáng, gấp sắc mặt trắng bệch, có chút lo lắng, “Có đỡ hơn chưa? Nếu để bác sĩ xem bệnh

trước chút.”

”được” Trương Cảnh hề nghĩ ngợi liền bác bỏ, “bác sĩ khác trong khoảng thời gian ngắn thể hiểu bệnh sử của ấy, em còn tốt, có thể làm.”

Làm Trương Cảnh cảm thấy ngoài ý muốn chính là, trong phòng bệnh cùng Thái Thực Linh chỉ vền vẹn có chồng ấy, còn có Triệu Lỗi.

Thấy như bay hướng phòng bệnh, Triệu Lỗi đứng dậy đón, ở nhìn thấy người đàn ông phía sau, ràng sững sờ.

Tĩnh tĩnh bất động, chiều cao bất động, nghề nghiệp bất động, khác hẳn hoàn toàn hai người đàn ông đồng thời đứng ở ngoài phòng bệnh hành lang dài giống như thủ lĩnh hai nước vậymặt đôi sắc bắt tay nhau, biết vì cái gì Trương Cảnh đột nhiên thoáng lên mấy chữ: Tĩnh dịch gặp mặt,nhìn nhau đỏ mặt.

Bất quá Trương Cảnh có thời gian bận tâm nhiều như vậy, lập tức mặc lên áo khoác trắng, mang theo bao tay, dặn dò người nhà ra ngoài phòng bệnh, chỉ để lại Nguyễn Dung giúp cho Thái Thực Linh làm kiểm tra hạ thân.

Biểu người bệnh, số ít đỏ máu, có những cơn đau bụng, miệng tử cung mở, vẫn còn đầm báo giai đoạn trước sinh non. Bất quá cũng may phát kịp thời, nếu là miệng tử cung mở, liền thể làm thủ thuật nạo thai.

”Vợ của tôi như thế nào?” Trương Cảnh mới từ phòng bệnh ra bị chồng Thái Thực Linh giữ chặt khăn trương hỏi thăm.

”Là biểu sinh non, còn có thể cứu, phải chú ý, lần sau thể lại làm cho vợ xuống giường, đoạn thời gian này đều phải nằm giường nằm thẳng biết?” Đối với loại đàn ông gia đình như thế này, Trương Cảnh cho tới bây giờ đều là về mặt ôn hoà. Thấy gật đầu liên tục bảo đảm để cho vợ xuống giường lần nữa, làm cho Trương Cảnh yên tâm ít.

Thái Thực Linh là may mắn lại hạnh phúc, cho dù mẹ chồng đối với có ý kiến, cũng may có người chồng rất phải sao? Người mà thời điểm khi nào chỗ nào cũng phải có viên thấy đủ tâm mới tốt.

thực linh tạm thời có việc gì, lo lắng của Triệu Lỗi cũng để xuống, nếu là mất đứa con, thực linh sợ bị mẹ chồng lật mặt.

”Tiểu Cảnh, sắc mặt của em thoát nhìn rất kém coi, làm sao vậy?” lúc này mới chú ý tới Trương Cảnh sắc mặt trắng bệch, rất là khó coi.

”có việc gì, vừa rồi say xe mới nên như vậy.” Trương Cảnh sao cả vỗ vỗ mặt của mình, cố gắng khiến nó hơi chút thoát nhìn đỏ thắm chút.

”Ồ, bác sĩ Trương, hôm nay chưa cho vị tiên sinh này thăm con nha.” Hôm nay trực ban chính là Lưu Lệ Lệ, gặp Trương Cảnh cùng hai người đàn ông đứng chung chỗ, người trong đó nghe đoạn thời gian trước là đối tượng gặp ặt của Trương Cảnh, về phần người khác, càng có nhiều lời đồn đãi về mối quan hệ trong sáng còn cũng chăm, phải ở chung rồi sao?

Lưu Lệ Lệ sở dĩ nhắm vào Trương Cảnh cũng là có nguyên nhân, trước mắt cả phòng chỉ có chủ nhiệm, cái phó chủ nhiệm, hai người chủ trị, những người khác là bác sĩ nội trú, mà trong đó hai cái bác sĩ chính, người là, còn có chính là Trương Cảnh, Lưu Lệ Lệ vẫn luôn ưa thích kiểu xử nữ như Trương Cảnh, cả ngày giả bộ làm người tốt, điều cho người ta khó hiểu chính là trong văn phòng khoa vô luận là y tá và thầy thuốc rằng đều nguyên ý hướng tới ta, mà ngay cả hai ngày trước thời điểm lựa chọn ứng viên, Trương Cảnh rằng cơ hồ được toàn bộ phiếu, cùng thời điểm vào bệnh viện, ta có điểm kỹ thuật nào cao hơn sao?

Còn có Nguyễn Dung này, cùng Trương Cảnh cũng là cá mè lứa, còn tưởng rằng Thái Thực Linh là bệnh nhân có tình huống nghiêm trọng, bất quá chính là dự báo sinh non, ta khăn trương, còn nhất định đem Trương Cảnh gọi tới, đây quả thực là nghi vấn lớn nhất.

thể, về trình độ cao, Lưu Lệ Lệ là đem Trương Cảnh trở thành kẻ địch giả tưởng, hơn nữa cũng là lấy Hậu Tán bay lên chướng ngại vật, chỉ là người trong cuộc vẫn có cảm giác, chỉ có mình ở trong bóng tối so tài mà thôi.

Tuy Trương Cảnh bình thường cùng Lưu Lệ Lệ chuyện, nhưng ta những lời này lại nhin được làm cho sinh ra cổ khí, ra khỏi miệng lời cũng so với bình thường lạnh ba phần, “Bây giờ là giờ làm việc, bác sĩ Lưu đối với vấn đề riêng tư rất cảm thấy hứng thú nhất định bây giờ phải bàn luận sao?”

Lưu Lệ Lệ cũng nghĩ đến Trương Cảnh có thể phản kích như vậy, mặt ngượng ngùng, lấy có có bệnh nhân tìm đến xem bệnh, liền rời.

”Mẹ khi nào mới dẫn em về, em thấy thế nào?” Triệu Lỗi, tự nhiên cảm thấy người đàn ông đứng sau có tính uy hiếp, hơn nữa vừa rồi lời của bác sĩ Lưu kia có ý tứ thể nghe hiểu, bất quá vẫn là nghĩ như vậy, ai cũng có quá khứ, hướng chỉ là thích Trương Cảnh, lập tức liền có chút ít nóng lòng ra khỏi miệng. Mẹ xác thực muốn hai nhà gặp mặt, sau đó liền tổ chức cưới. Cho nên mới rút ngắn thời gian, mặt sang đây thăm Thực Linh, về phương diện khác chính là nghĩ tìm cơ hội cùng chuyện chút

với Trương Cảnh, nhưng tầm mắt Triệu Lỗi vẫn là nhin được nhìn về người đàn ông phía sau Trương Cảnh, người đàn ông này gặp qua, Tiểu Cảnh lúc gặp rắc rối ở đồn cảnh sát, người mà Vương cục trưởng tiếp đãi chính là. Chỉ là biết người này cùng Tiểu Cảnh là quan hệ như thế nào, nhưng bản năng người đàn ông cho rất nhanh liền hiểu người đàn ông này giống như, thích Tiểu Cảnh, xác thực so với còn thích nhiều hơn, bởi vì nhìn Tiểu Cảnh trong ánh mắt tràn đầy tham muốn giữ lấy chính xác, là ham muốn chiếm giữ, là cảnh sát nắm như vậy thể nhìn lắm.

A, còn muốn chuyện cưới hỏi.

Khúc Tri Nghiêu vừa nghe, trong tiềm thức thói hư tật xấu lại nhin được bốc ra ngoài, bất quá lời Lâm Dật còn bên tai, nghĩ lại, bất động thanh sắc, “Tiểu Cảnh, khi nào rảnh chúng ta chuyện của Tiểu Hằng, Tiểu Hằng nó buổi tối muốn ăn cháo, phải về làm cho nó, trước bước.”

thê , Khúc Trì Nghiêu người này trong xương vẫn là rất gian trá , kịp thời đề xuống thói hư tật xấu của , tận lực chân thành thích hợp nhắc nhở bọn họ còn chưa xong chuyện, lại tận lực biểu ra tự mình phải nấu cơm nhưng cần bản bỏ tay toàn tập, bước tiếp theo cho hỏi thăm cơ hội. Quả nhiên.

“Cái đó..... nấu cháo rang sao?” Đối với người rửa hai cái chén làm vỡ cả hai cái, lại nấu cháo , Trương Cảnh hiển nhiên là tin .

Khúc Trì Nghiêu bắt đầu dĩ cười tiếng, “ cố gắng thử xem, Tiểu Hằng là đứa ngoan, chính là nấu cháo , nó cũng giả vờ biết.”

Trương Cảnh ở trong đầu tự động chiếu phim đứa nhũ mày khổ mặt uống xong chén đen thù lù gì đó, “ba à, con sắp chết mất, sao có thể cho con ăn thứ khó ăn như vậy chứ.”

Lại quay đầu nhìn về phía Triệu Lỗi thành thực chính trực , Trương Cảnh cả người do dự.

Loại cảm giác này là chán ghét , tự với mình: Trương Cảnh cần phải học làm người ta chán ghét, giải quyết dứt khoát, ngàn vạn cần phải làm người làm mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhớ Lại

Làm Khúc Trì Nghiêu thất vọng chính là Trương Cảnh cũng vì thương tiếc Tiểu Hằng mà theo .

” Khúc, về trước chăm sóc Tiểu Hằng . .” Phảng phất hạ quyết tâm hơn bình thường, Trương Cảnh bình tĩnh nhìn về phía Khúc Trì Nghiêu, cũng có vì trong mắt lên tia bi thương mà né tránh.

Khúc Trì Nghiêu vốn là trong mắt có chờ đợi trong nháy mắt phai nhạt xuống, thanh cũng lộ ra vài phần lạnh như băng, “Em xác định em theo sao?”

Khúc Trì Nghiêu bình tĩnh đợi nửa phút vẫn nghe đối phương đáp lại, cười lạnh tiếng, “hai người từ từ chuyện” Khóe mắt quét qua người đàn ông phía sau , cảnh sát phải ? nhớ kỹ.

Trương Cảnh từ trước đến nay luôn kiên cường tự nhiên muốn khóc, phải là bởi vì Khúc Trì Nghiêu, mà là vì Triệu Lỗi, là người đàn ông tốt, có lẽ do đó muốn bỏ lỡ hạnh phúc bình thường.

phải là người do dự, mặc dù rằng lắm năm đó xảy ra chuyện gì, hoặc là có gì che giấu , nhưng trong thâm tâm có điều gì đó đâm vào , nghĩ phải bắt được cái gì, nhưng lại đầu mối, nhưng là duy nhất khẳng định chút là Khúc Trì Nghiêu, vô luận là mười mấy năm trước, hay là vài chục năm sau.

Nếu như vậy, thê lại tổn thương Triệu Lỗi, sớm so với muộn còn tốt hơn.

Bệnh viện phải là chỗ đề chuyện, bọn họ cùng đến quán trà cạnh bệnh viện, chọn chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

Triệu Lỗi ngồi ở đối diện , rất tự nhiên đưa tay ra nắm bàn tay thả ở bàn , mỉm cười hỏi muốn uống gì trà.

Trương Cảnh bình thường nào uống trà, nhưng đối với trà cũng có nghiên cứu, liền cười cười, “trà Long Tĩnh .” Sau đó có chút được tự nhiên hướng về Triệu Lỗi cười cười, rút tay về

Triệu Lỗi sửng sốt, tuy bọn họ chung đụng thời gian lâu, nhưng ở trong lòng sớm đem Trương Cảnh trở thành bạn của mình, hơn nữa là tính tới chuyện kết hôn, bọn họ cùng chung chỗ chung đụng , hơn phân nửa chủ động dắt tay của , mặc dù có tiến thêm bước phát triển, nhưng ít ra Trương Cảnh phải bài xích , từ từ tiến đến bước trao đổi, tự nhủ , vội, dọa .

Nhưng là hôm nay Trương Cảnh phản ứng, cùng với vẻ mặt hơi cúi đầu, liền có chút ít đoán được gì tiếp.

Triệu Lỗi phải là thất vọng , vốn tưởng rằng Trương Cảnh cùng ra, chính là lựa chọn , là muốn cùng bàn chuyện gặp mọi người trong nhà.

”Triệu Lỗi, chúng ta chia tay .” Trương Cảnh phải là người chuyện lo co dài dòng, loại tình huống này thẳng tốt hơn.

Triệu Lỗi lẳng lặng nhìn Trương Cảnh, có lên tiếng, nghe chính miệng ra, vẫn là hệt hẵng, thấy bị nhìn chăm chăm mà nhìn thẳng, ôn hòa : “thể suy nghĩ lại sao?”

Nghe như vậy, Trương Cảnh trong lòng hơi sụp đổ, nhưng lại biết đến cùng nên như thế nào, trong tay càng nắm chặt khăn trải bàn , “Triệu Lỗi, em , em ...”

”Là bởi vì ta ư, Khúc Trì Nghiêu?” Ngán ngùi trầm mặc , Triệu Lỗi thể nghe thấy thờ dài hơi, thay ra.

Trương Cảnh giống như bóng cao su trút giận bình thường rồi rớt xuống, gật đầu thừa nhận, “Thực xin lỗi, Triệu Lỗi. Có thể biết, em thích ấy chục năm, đến bây giờ còn là bỏ được ấy, dù là em nhìn thấy anh ấy có con, em phát em vẫn thể chết tâm. Thực xin lỗi.”

Trương Cảnh có ý định lừa gạt người đàn ông có nụ cười ngây ngô trước mặt này, có ý định tìm bất kỳ lý do gì khác.

“Em quyết định muốn cùng ? Dù là có con ư?” Triệu Lỗi nội tâm khổ sở, nhưng vẫn là ép hỏi câu.

“Tiểu Hằng phải là con ruột ấy.” Trương Cảnh bật thốt ra, gặp Triệu Lỗi sững sờ, mắt tự nhiên cười cười, “Em rằng mấy năm đó đến cùng bỏ lỡ chuyện gì, nhưng là tại em muốn tiếp tục bỏ lỡ.”

Nhìn trạng thái của , Triệu Lỗi cảm thấy đành lòng, trong miệng kể năm đó có tham dự, chút hiểu bây giờ cung thể .

“Đừng tự trách, cho dù thành thương, đối với chúng ta vẫn có thể làm bạn, từ việc Thực Linh nhìn ra Tiểu Cảnh là tốt, hãy làm theo những gì trong lòng mình nghĩ, đừng để mình lại hối hận.” Triệu Lỗi bình thường giỏi chuyện, lần này lời tâm huyết vẫn là rất cảm động người.

“Cám ơn , Triệu Lỗi.” Trương Cảnh ngẩng đầu chân thành , tin tưởng Triệu Lỗi tốt như vậy, có xứng đáng với mình.

” cần phải cảm thấy đau lòng,nhân duyên là do trời định , nếu như thành liền trở mặt thành thù cả đời qua lại với nhau,đấy chẳng phải thêm nhiều thứ ư?” Triệu Lỗi cộc lốc nở nụ cười, “ , Khúc Trì Nghiêu vẫn chờ em làm cháo cho Tiểu Hằng đấy, thể mời người ăn cơm, còn phải giữ tiền theo đuổi theo khác đấy!”

Triệu Lỗi nửa đùa lời làm cho Trương Cảnh càng thêm cảm thấy hổ thẹn, đồng thời cũng may mắn chính mình quen biết người đàn ông thiện lương.

Mãi cho đến khi bóng lưng Trương Cảnh biến mất ở cửa quán trà , Triệu Lỗi mới từ từ thu hồi ánh mắt.

Trong lúc nhất thời, ngực căng căng đau lòng, trong miệng có chút khổ sở.

Bọn họ giống như là hai đường thẳng tiếp, mặc dù có qua giao điểm, nhưng về sau lại càng càng xa, đáng tiếc thể giữ lại , chỉ có thể trở mặt nhìn xem càng ngày xa.

Khúc Trì Nghiêu điện thoại nhắc máy, Trương Cảnh do dự chút, hướng tới chỗ vườn cây sồi , đoán Khúc Trì Nghiêu có thể là trở về nhà, vô luận như thế nào, hôm nay nhất định phải làm rõ ràng chuyện bỏ qua năm đó.

Chuông cửa vang lên khoảng năm phút đồng hồ, lâu đến mức cho rằng Khúc Trì Nghiêu cũng ở nhà, ngay tại lúc chuẩn bị rời , thể ra vào vang tiếng mở ra, Khúc Trì Nghiêu mạng tạp dề hoa văn mảnh vụn ngăn ở cửa, hai tay ôm cánh tay, cao nhìn xuống lạnh lùng nhìn xem , “Tại sao cùng bạn trai ước hẹn? còn hẹn thể tới nữa. ?”

“Lúc này nghĩ muốn cùng em cái gì?” Trương Cảnh tự nhiên trả lời câu hỏi của .

Khúc Trì Nghiêu giận dữ dường như lướt qua xem phía sau, nhếch khóe miệng, “ tại có lời gì .”

“Như vậy a, vậy em về trước , dù sao cũng có việc gì, em xem em muốn bệnh viện tính trực đêm.” Trương Cảnh do dự chút, quay đầu muốn .

”Em!” Khúc Trì Nghiêu đột nhiên bắt được cánh tay của , tức giận trừng mắt , tay càng bắt càng chặt, cuối cùng vừa lôi vừa kéo đem Trương Cảnh kéo vào trong nhà, đem hai tay khóa ở sau lưng, chống đỡ ở tường, vững vàng khóa trong ngực.

Đập vào mặt Trương Cảnh hơi thở vây quanh, ngực Khúc Trì Nghiêu hơi phập phồng ngay tại trước mắt , trong nháy mắt chỉ cảm thấy hô hấp thông, tự giác ngửa đầu nhìn , bất ngờ nhìn đến trong mắt là lửa giận và ghen tị.

Khi phát tâm mất Khúc Trì Nghiêu chuyển qua môi , chỉ cảm thấy tâm giống như ngưng đập , mất tri giác.

Đôi môi tiếp xúc trong nháy mắt đó, کیا ức đem say rượu đó giống như như thủy triều vọt tới, thần trí chưa bao giờ ràng cùng như vậy, cực lực quay mặt tránh nụ hôn của , có thể luận về như thế nào né tránh, Khúc Trì Nghiêu tổng có thể chuẩn xác bắt được môi của , dùng sức dây dưa ma sát.

môi truyền đến trướng cảm giác đau làm cho Trương Cảnh cảm thấy khó chịu, cố gắng dùng sức đẩy ra , “Khúc Trì Nghiêu, . . .”

”Đau. . .” nhân cơ hội đuổi đầu lưỡi vào, ở trong miệng kiên nhẫn gì cả hoành hành, xuyên qua.

Ruốc cuộc Trương Cảnh làm rơi bao tay mặt đất, phóng thích ra hai tay tự giác ở cổ buộc chặt. Vô lực gần sát trong ngực , giờ phút này cảm thấy cổ nóng rang cảm giác ở trong người lan tràn, là loại nhiệt độ cách nào thừa nhận

Trong lúc giật mình làm cho trở lại năm mười tám tuổi đó.

Ngày nào đó cấp ba tự học tối, Trương Cảnh默默 ngồi trong phòng học, thầy giáo ở bảng đen viết công thức số học cái cũng nhìn thấy, trong đầu liên tục đều là trong lúc vô tình nghe thấy ba mẹ : Khúc Trì Nghiêu ngày mai kết hôn.

Trương Cảnh biết dừng khí đến từ nơi đâu, thông suốt từ vị trí đứng lên, Thầy giáo Cố nhìn học sinh bằng ánh mắt kinh ngạc, vội vã bỏ lại câu xin phép thầy, em thoải mái liên hướng phía ngoài trường học chạy tới, lăng xăng chạy về phía trước, kỳ cũng biết nên tới chỗ nào, nhưng là rất khổ sở, mười

tám tuổi sớm cảm nhận được thích đối phương còn đối phương lại cùng người khác kết hôn ..

nhớ là thế nào đến khu nhà quân nhân

Mặc dù là hơn mười giờ đêm, nhưng là khúc nhà lão trạch bên trong cần phải vẫn rất náo nhiệt, bởi vì trong sân đến bây giờ còn nghe rất nhiều xe, Trương Cảnh đứng ở đóng chặt tại cổng lớn rất có tiền đồ khóc, khi đó còn biết khái niệm dòng dõi này có nhiều đáng sợ, ngoại trừ biết nên như thế nào vẫn là biết nên làm sao bây giờ, rất muốn chạy vào tìm Khúc của , cùng rất thích , cầu xin đợi lớn lên, nhưng ràng biết chút, khúc đại ca thích là vị hôn thê của , liên tục xem như em .

Cuối cùng Quân gia nhà cũ đẩy cửa ra phát ngồi xôm trước cửa, kinh ngạc , “Tiểu Cảnh? trẻ thế này con đưa này ngồi chồm hóm ở bên ngoài làm gì? Là tới tìm A Nghiêu a, nó ở bên trong, mau vào a.” Lão quân gia nghiêng người mở cửa, cho vào , đồng thời lớn tiếng la to Khúc Trì Nghiêu, “A nghiêu, Tiểu Cảnh đưa này tới tìm con này “

Trương Cảnh sờ sờ nước mắt, liên tục khoát tay, đợi lúc muốn ngăn cản muộn, Khúc Trì Nghiêu từ nhà cũ ra, thẳng tắp về phía .

Lúc ấy ngày rất tối, Khúc Trì Nghiêu mặt bị chôn vùi ở trong màn đêm, thấy về mặt.

” Khúc. . . .” Trương Cảnh ấp úng mở miệng, biết nên cái gì.

Làm ngoài ý muốn chính là Khúc Trì Nghiêu cũng giống như ngày thường sờ sờ đầu của , ôn hòa sùng ái cùng chuyện, chỉ là cách hai bước xa, hai tay chống ở quần trong túi, thanh nhàn nhạt, nghe ra cái gì, “Là tới chúc mừng sắp? Nếu như là lời đó, vậy nhận được tâm ý của em, tiểu Di biết rồi cũng rất vui về.”

”Em. . . .” Trương Cảnh vừa muốn khóc , phải là đến chúc phúc , muốn cho kết hôn.

”Nếu như có chuyện gì vào đây.” Dừng chút, lại bổ sung câu, “Em cũng biết ngày mai phải làm chú rể người rất gấp rút.”

Trương Cảnh nhìn xem dần dần xa, nhất thanh câu , “Tiểu Cảnh muốn cho kết hôn. . . .”

biết có có nghe thấy, nhưng tới cửa thân thể giống như ngưng đọng chút, quay đầu lại, chỉ là trầm thấp dấn dò , “Sớm chút về trường học , nơi này phải là nơi em nên tới.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Giải Thích

Lời lẽ ở giữa trần trọc dây dưa hương vị mằn mặn ở trong miệng hai người tràn ra.

Khúc Trì Nghiêu đơn giản hơi tách chút, đưa tay bàn tay giúp lau nước mắt, trầm thấp ám ách thanh ngừng ní non, “Thực xin lỗi, Tiểu Cảnh, thực xin lỗi. . . .”

Lý trí dần dần lấy lại, Trương Cảnh lúc này mới phát tay mình còn khoắc lên cổ đối phương , mặt lập tức cảm giác mẩn nóng rất , ngưng ngưng muốn lấy tay xuống, nào biết Khúc Trì Nghiêu căn bản chưa cho cơ hội, mà lại bỗng lên, bước đến chiếc ghế sofa dài trong phòng khách , ôm ngồi xuống.

Làn da Trương Cảnh cực kỳ trắng nõn nhẵn nhụi, mặt da thịt thay đổi như như trẻ con trong suốt trơn bóng, biết có phải nguyên nhân là bởi vì lúc này khóc, mặt ửng đỏ mẩn.

Khúc Trì Nghiêu theo bản năng dùng môi hôn sờ đụng cái, Trương Cảnh lại giống như là bị phỏng co rúm người lại , giữa giữa ý nghĩ muốn đứng lên, “A, thả em ra.”

Khúc Trì Nghiêu chẳng những có đặt xuống, cánh tay vừa thu lại, ngược lại đem ôm càng chặt hơn. duỗi ra cái tay vuốt tóc , giống như là bình thường trấn an , “Lúc trước ta cùng Bành Di là già kết hôn.”

Lần đầu tiên từ miệng Khúc Trì Nghiêu nhắc tới chuyện và Bành Di , Trương Cảnh thân thể cứng đờ, ngừng phản kháng, yên tĩnh tùy ý ôm ấp lấy.

”Em nhất định chỉ cho là năm đó là Em mực thăm mền phải hay ?” Giọng Khúc Trì Nghiêu hơi cười làm cho Trương Cảnh trong nháy mắt lại đỏ mặt, thăm mền sao? Còn có sai rồi? phục.

”Ngốc nương, thăm mền người ta phải chỉ có em, còn có người khác, từng lần hoài nghi mình là biến thái, bởi vì năm đó cái nhóc kia còn như vậy, cao đến ngực . Chờ lúc ý thức được chính mình đối với nhóc có vượt qua bình thường trong phạm vi ý tưởng , nhận được ở trong lòng chửi mình xấu xa, khắc chế chính mình đối mặt nhóc lúc kia phần tình cảm khác thường, cho nên khi nhóc hỏi tại sao phải đối với tốt như vậy , trái lương tâm cùng , bởi vì em là em . Kỳ lúc ấy là nghĩ, TM em , TM nguy trang.”

”nhóc kia về sau cũng trở thành thiếu nữ trưởng thành, ta vì cái gì còn muốn cùng những người khác kết hôn?” Trương Cảnh chăm chăm nhìn trước mặt, cũng nhìn được nửa mờ miệng hỏi.

”ra em nhất định khinh bỉ, bởi vì lợi ích kinh doanh.” Khúc Trì Nghiêu như chuyện của người khác, nhàn nhạt trần thuật, “nghĩ tới chờ nhóc lớn chút hãy cùng tỏ, vốn là cho là mình che dấu vô cùng tốt, cho đến khi cha của nhóc chủ động tìm, mới phát mình sai rồi. cha nhóc với rất nhiều, hy vọng nên quấy rầy con ông, ông cầu con được phú quý, chỉ cầu nữ nhi có thể cuộc sống yên tĩnh, nhóc thích hợp với gia đình có sinh hoạt phức tạp như nhà .

Lúc ấy cha bệnh nặng, công ty lâm vào cảnh khó khăn, mẫu thân tự chủ trương cho kết hôn, môn đăng hộ đối, buồn bán đám hỏi đối với công ty quay vòng nhất định là có trợ giúp, áp lực từ gia đình cùng với lời của cha nhóc, hết lần này đến lần khác đoán sai, đề xuống trong phần nội tâm tình cảm khác thường kia, cùng vị hôn thê ước định phản đối với hai phương đều có lợi, sau khi kết hôn lẫn nhau quấy nhiễu nhau, chỉ trước mặt người khác phối hợp diễn trò.”

Cha chưa bao giờ với chuyện tìm Khúc Trì Nghiêu, khó trách năm đó cha nhắc tới Khúc Trì Nghiêu lúc muốn lại thôi thờ dài, khó trách ở trước mặt cố tình cha Khúc Trì Nghiêu muốn tỏ chứ đám cưới cho trước ngày. Trong tim có cảm giác khó lên lời lan tràn ra, chỉ cảm thấy ngực rầu rĩ căng căng, ngay cả ra lời cũng dần theo chút giọng mũi, “Vậy Tiểu Hằng là con của ai?”

”ràng lắm là của ai, Bành Di có cuộc sống của mình, có bí mật của mình, chúng ta lúc trước ước định tham gia vào việc riêng của đối phương, chỉ là có ngày Bành Di với ấy mang thai, ấy muốn sinh hạ đứa bé này, có phản đối, ấy có quyền lợi của mình, về sau ấy muốn xuất ngoại tìm người, muốn giúp ấy chiếu cố Tiểu Hằng, đáp ứng ấy chiếu cố Tiểu Hằng như con của mình, dù sao Bành Di ấy giúp việc rất lớn, có lý do gì làm những việc này.”

”Vậy nhiều năm như vậy vì cái gì tìm em” Trương Cảnh ngực cứng lại, lời vừa ra khỏi miệng mới cảm giác mình giọng đầy oán khí.”Vạn nhất em gả cho người khác rồi sao?”

”Vậy cũng lại tới quấy rầy.”

Trương Cảnh cẩn thận nhìn xem, cố gắng buông tha bất kỳ vẻ mặt nào của, hồi lâu nhìn được cười lạnh, làm sao lại có phát Khúc Trì Nghiêu là thánh nhân đại lương như vậy! Nghĩ tới đây nhìn được từ trong ngực ngồi dậy, lên tiếng sắc, “Vậy bây giờ tốt nhất cũng cần lại tới quấy rầy em, em có bạn trai của mình, em có gia đình của mình, em có con của mình, em Đau”

”Chẳng lẽ phải là nếu như vậy?” giọng trầm, cúi đầu xuống bỗng nhiên hôn lên.

Trương Cảnh chấn động, đại não ngẩn ngơ có chỗ trống, ngờ ngác mặc hôn môi ôm vào trong ngực, cho đến khi đầu lưỡi của đẩy hàm răng ra, tiến vào thăm dò trong miệng của nút vào, lúc này mới phản ứng tới, bất đắc dĩ cả miệng đều bị dây đặc chặn lại, phát được thanh, chỉ có thể nức nở nghẹn ngào, chỉ cảm thấy trong phổi khí đều muốn bị rút, thế hô hấp.

”Dùng mũi lấy hơi để thở.” bên cạnh thở dốc bên cạnh khiển trách, “Chẳng lẽ em cùng người cái gọi là bạn trai chưa từng có hôn sao?” Nghĩ đến trong miệng bị gả bạn trai từng hôn Khúc Trì Nghiêu chỉ cảm thấy trong nội tâm bốc lên mối thù.

lời trêu tức như vậy làm cho Trương Cảnh vừa thẹn lại phẫn, mạnh lắc đầu giãy giụa, tức giận gào ra, “ấy so với chính trực so với thiện lương, giống như vậy biết xấu hổ!”

khí giống như là ngưng lại, Khúc Trì Nghiêu sắc mặt có chút khó xử, ước chừng có nghĩ qua, Khúc Trì Nghiêu, làm chủ khu nhà cấp cao Tân Quý, lại so sánh như người bình thường như vậy, neo lại con mắt, về mặt biến thành có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Em có biết hay chỉ cần câu, em bạn trai em còn có thể ở cục cảnh sát nữa ???”

”Khúc Trì Nghiêu, là 100% đại khôn kiếp!” Trương cảnh tức phát run, đưa ngón tay chỉ.

Khúc Trì Nghiêu xuy cười ra tiếng, cúi đầu ở bên tai như người vậy ni non, “Tiểu Cảnh, em nên biết còn có thể làm ra chuyện khôn kiếp khác phải sao?”

”đến cùng muốn như thế nào.” có chút vô lực, biết người đàn ông trước mắt này rốt cuộc là suy nghĩ gì.

Giọng bất đắc dĩ làm cho Khúc Trì Nghiêu trong lòng khỏi mềm nhũn, thanh cũng thả mềm rất nhiều, “Tiểu Cảnh, ở cùng, bây giờ ai còn có thể ngăn cản chúng ta?” Kỳ những lời này là thời điểm Khúc Trì Nghiêu trong lòng cũng rất nắm chắc, biết được, năm đó Bành Di tính tình mạnh như thế cuối cùng đều có chút chịu được áp lực, biết Tiểu Cảnh có thể hay . . .

Trương Cảnh cúi đầu xuống, giọng, “Em, mẹ em còn biết. . .” Mẹ Lưu Tổ Văn từ trước đến nay phong kiến, coi như mình biết Khúc Trì Nghiêu là cùng Bành Di giả kết hôn, nhưng là mẹ biết, nếu năm đó cha tìm Khúc Trì Nghiêu, chắc hẳn mẫu thân sớm biết được năm đó có tâm tư này, chẳng qua là có âm phá mà thôi. còn biết mẹ mình có phản ứng như thế nào.

Khúc Trì Nghiêu nửa ôm, bàn tay vỗ lưng của, trấn an, “Yên tâm, chờ Tiểu Hằng khỏi bệnh rồi chúng ta cùng gặp nhà em.”

”Khúc, có hay nghe thấy được cổ mùi khét lẹt?” phải là mất hứng, mà là thực cổ mùi khét lẹt từ phòng bếp truyền tới.

Khúc Trì Nghiêu bất đắc dĩ trần thuật, “Hình như là cháo bị nấu cháy...”

Mà xa ở giường trong bệnh viện Tiểu Hằng nằm chết chán, chu môi mắt tức giận tức nhìn về phía trước mặt hai người 'Tình chàng ý thiếp', trực tiếp đem bỏ qua hai người, “Ba ba, ba cùng đi quái dị về sau ăn mì tôm có bao gia vị!”

ăn mì tôm Trình Linh trừng to mắt, mớ hồ chỉ trích, “Còn tuổi mà tâm địa cư nhiên ác độc như thế, Lâm Dật xem chút a, rốt cuộc là di truyền người nào đó!”

”là di truyền ai ?” Khúc Trì Nghiêu cùng Trương Cảnh mang theo hộp giữ nhiệt sau khi vào liền nghe được câu này, thanh trầm thấp bên trong hơi tia cảnh cáo.

”Á, tôi đâu có gì đâu!” Trình Linh giọng thâm, bụng mì tôm tự động nhường băng ghế, thể trâu vào còn trốn dậy nổi?

”Ba ba, di Tiểu Cảnh!” Tiểu tử thấy bọn họ ôm đồ tiến đến, mắt to đen bóng đen bóng, “Là cháo sao?”

”Con trai, hôm nay khả năng lại muốn ủy khuất cín chút.” Khúc Trì Nghiêu sờ sờ cái đầu của , hơi áy náy .

”Vi sao?” Tiểu tử ràng như lọt vào trong sương mù.

Cho đến khi Trương Cảnh từ hộp giữ nhiệt bên trong đồ ra chén cháo bụng lại cho , thể chờ đợi được ném thử miếng, khuôn mặt nhăn khổ sở, “Ba ba. Tại sao là cháo”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nguyên Quán

Đứa Tiểu Hằng này đúng là lúc lớn, trao đổi chất mau, miệng vết thương khép lại cũng nhanh, tuần lễ sau bác sĩ liền báo cho Khúc Trì Nghiêu có thể làm thủ tục xuất viện . Ngày Tiểu Hằng xuất viện Trương Cảnh đặc biệt xin nghỉ ngày, đáp ứng nhóc con đón , Trương Cảnh nghĩ tới trong phòng bệnh chỉ có Bành Di , bất quá nghĩ lại, ấy là mẹ ruột Tiểu Hằng, đón Tiểu Hằng là điều tự nhiên.

Thời gian phảng phất đối với mỹ nhân đặc biệt ưu ái, hơn ba mươi tuổi Bành Di thoát nhìn vẫn như xưa trẻ tuổi xinh đẹp, phảng phất dấu vết năm tháng ở người lưu lại bất quá là lẳng đọng sau đặc biệt ý nhị. Bành Di thấy ôm bao đồ chơi tiến đến, cười, “Tiểu Cảnh có thể tới cũng rất tốt, còn khách khí như vậy đem đồ chơi cho Tiểu Hằng, Tiểu Hằng còn mau cảm ơn di Tiểu Cảnh ?”

Tiểu Hằng giống như rất ưa thích Bành Di, hoặc là là trong lòng còn ghen cổ mạnh mẽ, đối lời hờ hững. Bành Di có chút lúng túng hướng về Trương Cảnh cười cười, “Những ngày này phiền toái chăm sóc Tiểu Hằng, chắc hẳn A Nghiêu cùng chuyện, tôi lần này trở về chính là mang Tiểu Hằng Mỹ, cha ruột của nó ở đó.”

Trương Cảnh theo bản năng nhìn về phía Tiểu Hằng, hiển nhiên nhìn về mặt tiểu gia hóa hẳn là rất sớm biết Khúc Trì Nghiêu phải cha ruột của , ngược lại có chút tò mò cha ruột Tiểu Hằng là thần thánh phương nào, lại có thể để Tiểu Hằng ở lại bên cạnh Khúc Trì Nghiêu nhiều năm như vậy. Tuy Tiểu Hằng đứa này mặt ngoài làm bộ như rất chán ghét bộ dạng Bành Di, mẹ con liên tâm, đến cùng Bành Di vẫn là mẹ ruột của , nhóc con sâu trong nội tâm vẫn là khát vọng tình thương của mẹ , nếu lúc Bành Di muốn mang , sớm tỏ cái bộ dạng bình thường phản đối.

Mặc dù ở cùng thời gian lâu, nhưng Trương Cảnh là thích đứa Tiểu Hằng này , giờ nghe phải, Trương Cảnh vẫn là rất thông .

Khúc Trì Nghiêu là hợp xong trực tiếp đón bọn họ trở về, Bành Di phải làm thủ tục cho Tiểu Hằng xuất ngoại cũng có theo đám bọn họ về vườn cây sồi , đứa Tiểu Hằng này dọc theo đường đều rầu rĩ vui , Trương Cảnh biết là bỏ được bọn họ, nửa ôm ấm giọng , “Di rất hâm mộ Tiểu Hằng đây, có thể xuất ngoại xem chút, chờ Tiểu Hằng Mỹ, cần phải chụp nhiều ảnh gửi cho di xem chút a.”

”Di Tiểu Cảnh. . .” Tiểu Hằng dứt khoát đem cái đầu chôn ở trong lòng Trương Cảnh, thanh rầu rĩ mang theo tiếng ngẹn ngào, “con nhớ di và cha lắm.”

Trương Cảnh đột nhiên rơi lệ xúc động, đoán Khúc Trì Nghiêu cũng tốt đến đâu, dọc theo đường đều trầm mặc gì, bên Tiểu Hằng nhiều năm như vậy, đem Tiểu Hằng nuôi như con ruột, giữa bọn họ hơn nữa là khó có thể dứt bỏ thân tình, Trương Cảnh cảm giác mình nên làm gì đó để Tiểu Hằng rời có tiếc nuối.

Khúc Trì Nghiêu Bành Di nửa tháng sau muốn mang Tiểu Hằng về nước Mỹ, về phần tại sao tại mới dẫn trở về, Khúc Trì Nghiêu có cho biết, Trương Cảnh cũng có hứng thú, chỉ quan tâm chính là Tiểu Hằng mỹ quốc sau này có hay vui vẻ, bên kia có thể hay có người ăn hiếp , bất quá nghĩ lại, lại tự giễu cười cười, có Bành Di ở đó lại khi dễ Tiểu Hằng đây.

Bọn họ giống như là rất có ăn ý đồng dạng, Bành Di ở nửa tháng này có tới nữa, mà Trương Cảnh là vẫn luôn ở tại cây sồi vườn, bọn họ giống như là nhà ba người vậy, ấm áp tự nhiên.

Trương Cảnh ngày trước hướng chủ nhiệm xin nghỉ tuần lễ, mà Khúc Trì Nghiêu cũng đem tất cả việc công ty để sau, sáng sớm nay, Trương Cảnh sớm chút làm xong bữa sáng, gọi Tiểu Hằng rời giường ăn điểm tâm liền cho biết ba muốn dẫn bọn họ nơi rất thú vị

Tiểu Hằng vừa nghe, hưng phấn từ giường bò dậy, ôm cánh tay của cọ, “tốt quá! Di Tiểu Cảnh có thể lộ ra tí chúng ta đâu ?”

Trương Cảnh cũng mập mờ hưởng , “Đây là bí mật!”

” sao, đây là bí mật, ba cùng đi Tiểu Cảnh khi dễ Tiểu Hằng, khác nhau khác nhau khác nhau!” Tiểu Hằng chu cái miệng nhún nhún, bộ dáng kia làm cho Trương Cảnh trong nội tâm mềm nhũn, đứa này quá nhu thuận đáng , và Bành Di chia lia lâu như vậy, lâu dài thiếu hụt tình thương của mẹ, hy vọng Bành Di có thể tốt đền bù đối đãi con mình.

Ném qua điểm tâm, Trương Cảnh đơn giản giúp bọn họ phải thay đổi quần áo, đem vật dụng hàng ngày toàn bộ chứa ở túi du lịch bên trong, lại mang mũ lưỡi trai cho Tiểu Hằng, chính mình cầm cây dù che nắng, liền lôi kéo Tiểu Hằng ra cửa, Khúc Trì Nghiêu sớm lái xe tới cửa chờ bọn họ, phải là chiếc xe bình thường, mà là thay đổi chiếc việt dã Jeep.

Khúc Trì Nghiêu hôm nay mang chiếc quần vải bó áo T-shirt cổ lật màu lam nhạt, cùng đôi kính mát màu đen, cả người sạch nhằng khoan khoái, thoát nhìn so với bình thường trẻ ra ít, nhìn thoáng qua Tiểu Hằng, cũng là áo T-shirt cổ tròn phom hoạt hoạ , quần cao bồi lửng, đầu mang mũ lưỡi trai, Trương Cảnh thì mang quần hồng nhạt cả áo T-shirt vàng, tóc cột đuôi ngựa phía sau.

Khúc Trì Nghiêu ngược lại cảm thấy thực như nhà ba người du lịch.

Khúc Trì Nghiêu dẫn họ về quê, Nơi Khúc lão gia năm đó ở, Trương Cảnh với muốn cho Tiểu Hằng lưu lại nhưng kìm ức đẹp, cơ hồ trước tiên liền nghĩ đến về quê, đem hai người an bài sau khi lên xe, Khúc Trì Nghiêu , “Đại khái phải bây giờ, nếu như hai người còn có tinh lực, đề nghị trước nghỉ ngơi nhiều.”

Xe việt dã tính năng vô cùng tốt, mạch từ đường cao tốc xuống, vững vàng như xưa chạy nhanh về phía trước, bọn họ dần dần cách xa tiếng đồng âm ì thành thị, dọc hai bên đường xanh mon mơn mẫm, thoát nhìn mười phần làm người ta thoải mái, đứa Tiểu Hằng vừa mới bắt đầu còn có thể rất hưng phấn nằm sấp ở cửa kính xe nhìn ngoài cửa sổ phong cảnh mới lạ, theo lộ trình càng ngày càng dài, đường núi càng ngày càng gấp ghe, nhóc con dần dần bị lắc lư ngồi ở vị trí thẳng gập đầu, Trương Cảnh dứt khoát đem ôm vào trong ngực làm cho an tâm ngủ.

Con đường cái lên núi, con đường càng lúc càng khó, quay quanh quay về đường cái chỉ có thể chạy chiếc xe, con đường cơ hồ dán lên vách núi, thỉnh thoảng, đôi diện còn có thể thấy vài cỗ xe vận tải các loại , cần đề cho xe, thấy Trương Cảnh trong lòng run sợ, mới vừa có chút bối rối biến mất hầu như còn.

Khúc Trì Nghiêu nhìn ra khản trương, cười âm giọng an ủi, “Tiểu Cảnh yên tâm, con đường nhìn như nguy hiểm, nhưng cũng rất ít gặp chuyện may, so với đường bằng phẳng gặp chuyện may tỷ lệ còn hơn, bởi vì người chạy con đường này tập trung cao độ hơn.”

Tuy là như vậy, nhưng Trương Cảnh vẫn là lòng nhảy vọt lên cổ họng bên trong, mượn lúc dừng xe nhường đường , Khúc Trì Nghiêu cùng từ từ đến quê , đến cuộc sống khúc tư lệnh năm đó .”ông bác đó chỉ là người đồn cũi chần trâu ở đó.”

Trương Cảnh theo phương hướng chỉ nhìn lại, kế vách núi có con suối chảy ra, hai bờ cây cối xanh um tươi tốt, gần như là màu xanh biếc, xem hồi mê muội, vội vàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn là nhìn được cảm thán, “Tư lệnh năm đó nhất định là chịu ít khổ .”

Khúc Trì Nghiêu cười lắc đầu, “ông đến bây giờ vẫn với cuộc sống của ông bắt đầu vui vẻ, lúc sinh thời còn muốn lại mang bà nội trở lại.”

Nhắc tới người Khúc gia, Trương Cảnh linh quang chợt lóe, Tiểu Hằng lập tức phải Mỹ quốc, Gia tộc bên kia liền có có phản ứng gì sao? Tiểu Hằng như thế nào đều là giọt máu đời sau của họ, Trương Cảnh mượn này đem nghĩ ngợi trong lòng hồi lên, “Tiểu Hằng muốn , vậy bên tư lệnh và ba mẹ . . .”

Khúc Trì Nghiêu vẫn là hiểu muốn hỏi cái gì, “ông và bà già rồi, bọn họ biết chuyện Tiểu Hằng, nhưng là vẫn là gạt được cha mẹ .”

”em hiểu được, khó trách bình thường thà rằng đem Tiểu Hằng đưa đến chỗ Lâm Dật cũng đưa đến nhà cũ, là sợ nhà cũ bên kia đối với Tiểu Hằng có cái nhìn tốt.”

Khúc Trì Nghiêu cười cười xem như cam chịu ý tưởng của .

Chẳng biết tại sao, nội tâm Trương Cảnh đột nhiên chạy qua tia ngọt ngào, Khúc của trong bản chất vẫn có thay đổi, vẫn là như mười mấy năm trước lúc ban đầu biết bình thường, ôn nhả thiện lương.

Ngay tại lúc Trương Cảnh ôm Tiểu Hằng cũng bắt đầu nhìn được gât gù như gà con mổ thóc giống như gât đầu, cuối cùng tới vùng quê nông thôn , Khúc Trì Nghiêu cười vỗ vỗ đầu của , “Tiểu Cảnh, nhanh đến , đợi tí nữa ngủ tiếp.” liền cũng đánh thức Tiểu Hằng .

Nhóc con còn buồn ngủ, dùng sức dụi mắt, lập tức bị núi cao rừng rậm còn trùng kêu vang chim hót cho hấp dẫn lấy , hưng phấn bỏ tới vai Trương Cảnh hô to, “Đi Tiểu Cảnh , đi xem xinh đẹp a!”

Mới lạ cũng chỉ có Tiểu Hằng, Trương Cảnh từ khi bắt đầu biết chuyện chính là nhà bốn người cùng sống, cha mẹ thân thích tuy điều kiện cùng nhà đồng dạng, điều kiện thế nào tốt, nhưng cơ bản đều là sinh hoạt tại trong thành phố, chưa bao giờ qua nông thôn, này còn là lần đầu tiên nhìn thấy phong cảnh nông thôn , nhất là vẫn là cảnh núi sâu. Dốc đứng sừng sững, màu xanh bao phủ, cứ như vậy vội vàng kịp chuẩn bị nhảy vào trong mắt Trương Cảnh , làm cho nhìn được cùng Tiểu Hằng đồng dạng thất thanh sợ hãi than lên , “Quá đẹp!”

”Nơi này bởi vì giao thông tiện, vẫn chưa bị khai phá, có gì ô nhiễm, phong cảnh sơn thủy vẫn nguyên mà chất phác.” Rốt cuộc là quên hương , Khúc Trì Nghiêu sâu trong nội tâm vẫn là tràn đầy ca ngợi nhiệt tình thương .

Xe dần dần lái vào trong thôn trang, bởi vì nguyên nhân địa thế, nơi này giống địa phương khác cùng chỗ, mà là tốp năm tốp ba chẳng chịt ra, cách đoạn đường mới có hai ba gia đình, bọn họ cuối cùng dừng lại căn nhà có hai tầng lầu, Trương Cảnh mặt kính ngạc nhìn về phía Khúc Trì Nghiêu.

Khúc Trì Nghiêu cười giải thích, “cần kỳ quái, tầng lầu này là ông về sau có nhà ở thành phố liền sau mới vừa về che lại, người thế hệ trước có quan niệm, ở bên ngoài khá hơn, lá rụng về cội cũng muốn xây xinh đẹp.”

Trương Cảnh điểm đầu bày tỏ lý giải.

Nghĩa là khúc tư lệnh năm đó thành công tại thôn vẫn bị truyền làm đoạn

giai thoại, trong thôn thấy chiếc xe lạ vẫn thu hút chú ý của nội người, các bạn hàng xóm tốp năm tốp ba đều ra, lớn gan mấy đứa trực tiếp đem xe của bọn họ vây lại.

Trương Cảnh cùng Tiểu Hằng chưa thấy trận chiến như vậy, lập tức cầm tay nhau khẩn trương lên.

Khúc Trì Nghiêu mở cửa xuống xe, dùng tiếng địa phương theo chân bọn họ chào hỏi, mời thuốc lá, trong đó có nhà hàng xóm đại khái là thúc bá thím các loại của Khúc Trì Nghiêu, mỉm cười tiếp nhận lễ vật Khúc Trì Nghiêu cầm từ xe xuống. Trương Cảnh cùng Tiểu Hằng nom nớp lo sợ chui ra xe, mặt mỉm cười đem kẹo Khúc Trì Nghiêu chuẩn bị trước đó chia cho Tiểu Hằng chia cho các bạn.

Bọn họ được người nhà Khúc Trì Nghiêu mời vào trong viện tử, Khúc Trì Nghiêu làm cho Trương Cảnh gọi bọn họ thúc thúc thăm thăm(chú-thím), giống Tiểu Hằng đồng dạng ngoan ngoãn gọi bọn họ tiếng, “Thúc thúc thăm thăm, xin chào..”

Đầu tóc đơn giản bạch thím bị Trương Cảnh ngây ngốc dạng làm cho tức cười, “A nghiêu nhiều năm như vậy có trở lại xem chúng ta, rồi trở về vợ con đều lớn như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nguyên Quán (2)

Bọn họ được người nhà Khúc Trì Nghiêu mời vào trong viện tử, Khúc Trì Nghiêu làm cho Trương Cảnh gọi bọn họ thúc thúc thăm thăm(chú-thím), giống Tiểu Hằng đồng dạng ngoan ngoãn gọi bọn họ tiếng, “Thúc thúc thăm thăm, xin chào..”

Đầu tóc đơn giản bạch thím bị Trương Cảnh ngây ngốc dạng làm cho tức cười, “A nghiêu nhiều năm như vậy có trở lại xem chúng ta, rồi trở về vợ con đều lớn như vậy!”

”Cháu. . .” sắc mặt Trương Cảnh trở nên hồng còn có đem lời ra miệng, Khúc Trì Nghiêu cười lãng sang chuyện khác, “A Thành có khi nào trở lại?”

Nhắc tới con trai ở trong quân đội. Vợ chồng già có điểm đơn, bất quá chú Khúc rất nhanh liền cười cười, “Nó phải đợi lễ mừng năm mới mới có vài ngày trở lại gặp vợ chồng già này, A Nghiêu con khó mới trở về tới lần, lần này nhất định phải ở lâu hai ngày!”

Khúc Trì Nghiêu cười gật đầu, “tất nhiên!”

Hiển nhiên vợ chồng già sớm biết Khúc Trì Nghiêu đến, hoặc là Khúc Trì Nghiêu trước gọi điện thoại cho bọn họ, chú Khúc thím Khúc giúp bọn họ đem hành lý tiến thả trước cửa lầu, thím Khúc liền rửa tay tiến phòng bếp đem món ăn bung đến Khúc Trì Nghiêu cho biết là đây là 'Nhà chính', vợ chồng già có có đứa cháu, lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hằng liền rất thích thú, đặc biệt là lúc Tiểu Hằng mở miệng là gọi ông bà lại càng mừng rỡ ngậm miệng được, lời kéo đứa rửa tay rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm.

Chú Khúc thím Khúc ngồi ở trung tâm, Khúc Trì Nghiêu ngồi kề bên tay phải của bọn họ, Trương Cảnh hiểu lắm quy củ của bọn họ, dựa vào thím Khúc an bài ngồi ở vị trí bên tay trái, Tiểu Hằng còn, Trương Cảnh để nó ngồi ở bên cạnh như vậy phương tiện chăm sóc, nào biết đứa hai tay sau lưng, như cái tiểu đại nhân đồng dạng, “Mẹ, Tiểu Hằng là nam tử rồi (người đàn ông trưởng thành), Tiểu Hằng có thể tự ăn!”

Tiểu Hằng gọi Trương Cảnh tiếng 'Mẹ' làm vừa muốn khóc vừa muốn cười, đây là đứa lần đầu tiên gọi là mẹ, có thể vừa nghĩ tới lập tức chuẩn bị rồi, Trương Cảnh trong nội tâm lại muộn phiền.

Chú Khúc thím Khúc hiểu nguyên do, cười tán dương đứa thú vị hiểu chuyện, như đối đãi với người lớn cho tiểu đại nhân đơn độc an bài tại chỗ ngồi.

Hai vợ chồng già xem ra, Trương Cảnh chính là người vợ Khúc gia lần đầu tiên dẫn về, thím Khúc sợ thẹn thùng, muốn gấp thức ăn cho. Chú Khúc cười, “bà lão này cần phải thế, bọn nó sống ở thành phố thích như vậy, thích đùa ăn người khác chạm qua gì đó, để cho bọn nó chính mình tự nhiên”

Thím Khúc có chút xin lỗi kẹp lấy món ăn biết nên làm thế nào cho phải, Trương Cảnh vội vàng hai tay bung lên chén đứng lên kết quả, cười dài, “Người thành phố húng cái này, đối với thím thịnh hành cái này, thím Khúc gấp thức ăn cho cháu cháu đương nhiên muốn ăn.”

Thím Khúc lại càng vui tươi hơn hờn đối với Khúc Trì Nghiêu, “A nghiêu, vợ con biết chọn, nghĩ người bình thường như vậy ghét bỏ chúng ta nông dân, là tốt.”

Trương Cảnh mặt lập tức đỏ, ngẩng đầu thoáng nhìn Khúc Trì Nghiêu mặt tràn đầy nụ cười nhìn xem, lại ngượng ngùng.

Kế tiếp thím Khúc cũng còn gấp thức ăn cho, chỉ là ngừng chỉ vào món ăn, cười, “cháu ăn cái này”

Trương Cảnh gật đầu liên tục, lập tức gấp vài đĩa bỏ vào trong chén mình. Khúc Trì Nghiêu đứng lên, đem gấp những món Trương Cảnh cùng Tiểu Hằng với tới chút, thả tới hai người bọn họ trong tay, “ăn thử mỗi thứ chút, ăn hết, ăn.”

Bởi vì chú Khúc thím Khúc biết tiếng phổ thông, cho nên Khúc Trì Nghiêu vẫn luôn dùng tiếng địa phương cùng chú Khúc cái gì, thím Khúc ngẫu nhiên đôi câu, nhưng nhiều hơn vẫn là cùng cùng Tiểu Hằng ăn cơm, thím Khúc thấy món ăn của bọn họ hết, liền cười tủm tỉm gọi Khúc Trì Nghiêu gấp thức ăn. rằng là mới vừa gấp mặt, vậy mà Trương Cảnh lại chút cũng cảm thấy gọi chú Khúc thím Khúc đặc biệt thuận phúc làm cho cả người buông lỏng, vui mừng tự nhạc, rất hưởng thụ loại này ăn cơm sinh hoạt như thế này.

Sau khi cơm nước xong, vợ chồng già nghỉ bọn họ đường dài bốn ba mệt nhọc, dẫn bọn lên lầu phòng ngủ, ôm lên chăn mềm chiếu, lại mắc màn cho bọn họ, rồi sau đó liền dặn dò Khúc Trì Nghiêu chăm sóc tới Trương Cảnh cùng Tiểu Hằng, dặn dò trận sau nhiều lần xuống lầu nghỉ ngơi.

Chờ tiền vợ chồng già, Trương Cảnh mới rồi rảnh cẩn thận quan sát gian phòng, phòng ở từ bên ngoài cũng tệ lắm, có thể là có người ở, cho nên toàn thể trùng tu đều khá đơn giản, chỉ có bọn họ chỗ ở trong phòng đặt giường lớn, tủ sách, cái ghế, có nữa cái khác, phòng bọn họ khác bên trong đơn giản hơn chỉ có giường lớn.

Khúc Trì Nghiêu nhìn ra khó hiểu, mở miệng giải thích, “Chúng ta chỉ có hàng năm lúc giỗ tổ mới về, bình thường chỉ có chú Khúc thím Khúc vợ chồng già ở tại lầu giúp chúng ta xem phòng ở, cho nên tốn quá đa tâm tư sửa sang lại nó.”

Trương Cảnh điểm đầu bày tỏ lý giải, “Chỉ là chúng ta buổi tối tắm rửa ở đâu?” đến bây giờ còn có phát phòng tắm ở nơi nào, Tiểu Hằng đưa này nằm ở chân bắt đầu mệt rồi.

”Tắm rửa phiền toái chút, chúng ta phải mang theo dưới quần áo xuống lầu đi rửa, phòng tắm có đặt trong phòng, nó nằm độc lập bên cạnh phòng bếp.” Khúc Trì Nghiêu vừa giải thích bên cạnh khom lưng vỗ vỗ đầu đứa, “Con trai ngoan, chờ tắm rửa xong ngủ tiếp.”

Trương Cảnh đem Tiểu Hằng giao cho Khúc Trì Nghiêu, chính lại là từ trong hành lý giúp bọn họ tìm ra quần áo để thay, để cho bọn họ hai cha con rửa trước, còn mình đem cái ghế ngồi ở bậc thang ngửa đầu xem sao trời.

Đây là lần đầu tiên có loại cảm giác thông thần thoải mái, khí tươi mát, tự nhiên hoàn cảnh đẹp hơn, con tim phác thiện lương, rồi xa thành thị tiếng động lớn âm ỉ, giữa người với người lừa gạt lẫn nhau, cần mỗi ngày đều sống mệt mỏi như vậy, rất hưởng tới loại cảm giác này, nếu như có thể, cũng hy vọng sau này già rồi có thể sinh sống ở nơi này, nghĩ tới đây, theo bản năng hướng về phía phòng tắm nhìn lại, vụng trộm ở trong lòng nghĩ, nếu như có thể cùng Khúc Trì Nghiêu sống ở loại địa phương này tốt hơn.

Khúc Trì Nghiêu cùng Tiểu Hằng rất nhanh liền từ trong phòng tắm ra, Trương Cảnh cầm lấy khăn tắm trước đưa cho Khúc Trì Nghiêu cái, chính mình cầm cái lau đầu cho Tiểu Hằng, đưa tiểu quý, ngửa đầu cổ làm ra vẻ hiếu hỏi, “Mẹ, trong ti vi mẹ chỉ có muốn giúp con lau đầu, còn muốn giúp ba ba lau đầu, nếu ba ba ăn ta dấm chua!” Đứa này gọi mẹ gọi thuận miệng, tại lại cũng la to gọi là dì, chỉ gọi mẹ mẹ dính

Lời lẽ của nó phen này cũng làm cho Trương Cảnh dở khóc dở cười, cổ làm ra vẻ nghiêm túc bình thường, “Tiểu Hằng có đạo lý, mẹ trước lau cho con trai tốt, rồi lại lau ba ba sau.” xong lại hướng tới Khúc Trì Nghiêu nháy mắt mấy cái, “ba của đứa, có chịu?”

Khúc Trì Nghiêu nắm quyền chống đỡ bờ môi ho khan tiếng, mặt tràn đầy nụ cười ngồi ở ghế dài phối hợp, “Đương nhiên được, chờ mẹ đứa nó qua giúp lau đầu.”

Khúc Trì Nghiêu tóc vừa đen lại vừa cứng, nghe như vậy đều rất quật cường có nghị lực, có thể cũng bất cần nhân tình, thích tính kẻ người. Trương Cảnh vừa nghĩ tới lúc ấy người nào đó đào hăm có ý tốt làm cho nhảy xuống, trong lòng cổ oán khí từ từ dâng lên, mà ngay cả thù hận động tác đều tự giác bắt đầu tăng thêm.

”mẹ đứa ,em muốn mưu sát cha đứa sao?” Da đầu hồi tê dại, Khúc Trì Nghiêu trở tay bắt được ngón tay hành hung.

dù gì cũng là thường xuyên cầm dao giải phẫu, linh hoạt nhất đúng là đôi tay, Trương Cảnh kịp phản ứng xảo diệu cái quay về lập tức lui về phía sau hai bước, thuận tiện cẩn thận bứt hai cọng tóc. Khúc Trì Nghiêu nào có tốt như vậy mặc người chém giết, trực tiếp cánh tay dài thân ôm eo liền mang vào trong lòng, cười ra tiếng, “Mẹ đứa, làm gì em mà muốn nhân cơ hội trả thù hả?”

Trương Cảnh nửa nằm ở trong lòng Khúc Trì Nghiêu hướng tươi sáng cười tiếng, : “Cha đứa, so với em phải biết hơn chứ”.

”Con rằng lắm . . .” chuyện phải là Khúc Trì Nghiêu, mà là thanh ai oán của đứa bên cạnh bị lạnh

Trương Cảnh lập tức lúng túng từ trong lòng Khúc Trì Nghiêu nhảy ra, trùng hai tay ôm cánh tay rảnh rang tựa lưng vào ghế ngồi nào đó người cái, ôm lấy quần áo vào phòng tắm.

Làm Trương Cảnh nghĩ tới chính là, phòng tắm thiết kế rất đặc biệt, giống thành phần lớn người ta xây dưới chân chính là sàn nhà gạch bóng loáng, tường dán gạch men sứ, mà là toàn bộ chọn dùng đá cuội xây thành, đá cuội loại vật này so với kinh tế lợi ích thực tế, mỹ quan lại có thể để phòng trơn. Mặc

dù máy nước nóng bên trong nước nóng rất ổn định, chọt nóng chọt lạnh, nhưng cũng may đây là mùa hè, cho dù xối nước lạnh tắm cũng có thể.

Trương Cảnh tắm rửa xong lúc ra, Khúc Trì Nghiêu cũng học bộ dáng của đưa tới cái khăn tắm, đắp lên đầu, kéo đến ghế ngồi xuống, “mẹ đưa, tại cha của đưa se lau tóc cho em.”

Trương Cảnh hi hi tiếng bật cười, “Liên tục cha đưa, mẹ đưa thú vị?”

Khúc Trì Nghiêu chau chau mày thế đưa hay, bàn tay thuần thục thay lau.

Trương Cảnh nhắm mắt lại chuyên tâm hưởng thụ cha đưa phục vụ, trong lòng nhin được nổi lên nhè ý ngọt, rất hiền hậu nghĩ, nếu như ba người bọn họ như nhà ba người vĩnh viễn quay về là tốt biết bao.

Nông thôn bình thường đều nghỉ ngơi sớm, mới chín giờ nhà nhà sớm tắt đèn, chủ Khúc thím Khúc cũng sớm nghỉ ngơi, Khúc Trì Nghiêu tay ôm Tiểu Hằng buồn ngủ, tay lờ lợ Trương Cảnh, giọng lên lầu, bên trong phòng rất yên tĩnh, Khúc Trì Nghiêu đem Tiểu Hằng cẩn thận đặt lên giường.

Trương Cảnh thế này mới ý thức được thím Khúc chỉ cho bọn họ giường lớn, chắc hẳn phải vậy cho rằng bọn họ nhà ba người ngủ giường lớn là được rồi, nhìn xem giường lớn, khỏi nghĩ đến đêm say rượu ít thứ cùng Khúc Trì Nghiêu, nghĩ tới đây, Trương Cảnh cảm giác mặt có chút nóng lên, ho khan tiếng, hỏi, “Chúng ta buổi tối ngủ như thế nào?”

Thấy gò má trắng nõn của ửng đỏ, Khúc Trì Nghiêu trêu tức hỏi ngược lại, “Mẹ đưa, em chúng ta như thế nào ngủ?”

còn đùa được, Trương Cảnh có chút tức giận trừng Khúc Trì Nghiêu cái, nóng nảy, “Em, nếu mang Tiểu Hằng, em sửa sang lại giường lớn ra ngoài ngủ.”

Khúc Trì Nghiêu cũng cố làm ra vẻ nghiêm trang trả lời, “trẻ thế này em lại nghĩ đánh thức chủ Khúc thím Khúc? Giường khá lớn, Tiểu Hằng ngủ trung gian, chúng ta ngủ vừa. Yên tâm, đối với em như vậy, mẹ đưa.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đầu Độc

Mặc dù là mùa hè, nhưng trong núi ngày đêm chênh lệch nhiệt độ trong ngày vẫn là rệt, gió mát phơ phất, mặc dù nhiều cũng thoải mái vô cùng. Cũng may giường khá lớn, ngủ ba người cũng có thể, Trương Cảnh nằm ở giường, trừng to mắt nhìn trần nhà, chút cũng có buồn ngủ. Nông thôn làm việc và nghỉ ngơi sớm, mới hơn chín giờ mọi thứ đều im lặng, ngoại trừ ngẫu nhiên có thể nghe thấy vài tiếng chó sủa, còn thanh nào khác. Trương Cảnh trực đêm hàng năm, bình thường đến rạng sáng hai giờ cũng ngủ, cộng thêm giường quá mức xa lạ, cho dù là ngồi ngày xe, thân thể rất mệt mỏi, nhưng ý thức nhưng lại thanh tỉnh vô cùng.

Tiểu Hằng đưa này hôm nay là rất mệt, ngủ rất say sưa, còn ngáy nữa, làm cho nhin được bật cười.

Lần thứ ba lật qua lật lại thân thể, Khúc Trì Nghiêu hỏi, “Tiểu Cảnh, ngủ được sao?”

Trương Cảnh nhắm mở điện thoại, chỉ chỉ mặt biên, “Mới mười giờ, sớm như vậy, em ngủ được, còn?”

”bình thường hai giờ mới ngủ.” Khúc Trì Nghiêu hai tay gối dưới đầu, nhàn nhạt.

Trương Cảnh hiếm thấy, “Nhà tư bản các phải bình thường làm ba bốn giờ, uống trà chiều, đọc báo, hay du lịch Châu Âu, cùng ai đó ăn bữa cơm howacj cùng ai hẹn hò sao?”

Khúc Trì Nghiêu mỉm cười, lấy tay gối đầu ra, lướt qua Tiểu Hằng, chuẩn xác cho trán cái cốc, “Em nghe ai vậy?”

Trương Cảnh sờ sờ cái trán, sức lực đủ nguy hiểm, “Trong phim phải các công tử ca ca đều như thế u!.” thời đại học của là vậy, để điều tiết lại mấy môn y học buồn tẻ, niềm vui duy nhất là toàn bộ ký túc xá tập trung lại xem phim

cũng nghĩ tới Trương Cảnh xem những loại phim có dinh dưỡng đó, khỏi cười ra tiếng, “Nhà tư bản nếu như em hình dung nhà tư bản sớm còn vốn để về. Bọn họ xa như vậy, nhàn nhả như các em nhìn đâu.”

Trương Cảnh nghe được có vẻ bất đắc dĩ, thế đưa hay, vô vhir là thầy thuốc bé, bình thường đều bận túi bụi, hướng chi là nhà tư bản? Bầu trời lại rơi rơi xuống, bọn họ sở dĩ có thể làm nhà tư bản cũng có trong đó tính tất yếu, trả giá gấp mấy lần gì đó cũng là thường.

có ti vi, có máy tính, có network, hai người đồng dạng thói quen thức đêm trong bóng đêm nhìn nhau cười tiếng, hai mặt nhìn nhau, hai bên trừng hỏi, Khúc Trì Nghiêu ngồi dậy kéo, “Nếu ngủ được, dẫn em chỗ.”

”nơi nào? Để Tiểu Hằng mình ở đây được chứ?” Trương Cảnh do dự nhìn về phía đũa ngủ say.

”Chúng ta lâu, sao đâu” Khúc Trì Nghiêu trực tiếp từ giường lồm đống lên, hiển nhiên phải là trung cầu ý kiến của .

Khúc Trì Nghiêu lồm kéo ngang xuống lầu, lướt qua gian phòng của Chú thím Thẩm, mang đến chỗ cửa sau, dãn dò càn mở, chính hướng tới phòng bếp, cạch cạch cộc cộc hồi, lại lúc ra trong tay liền ôm cái túi.

giờ lên túi to giải thích, “có chỗ để dùng.”

Trong tiềm thức Trương Cảnh chính là hiểu, nếu cô ý thừa nước đục thả câu, cũng hỏi, vụng trộm cười cười, theo phía sau như tên trộm đồng dạng, nhàng mở cửa ra ngoài, dọc theo dòng suối mà .

” dẫn em đâu đây?”

”Đến rồi em cũng biết.”

Hai người cạnh nhau câu được câu lòi, dọc theo con đường bên dòng suối từ từ lần mò về phía trước, hiển nhiên Khúc Trì Nghiêu đối với con đường này rất quen thuộc, điều chỉnh bước chân nửa đỡ từ từ, ước chừng mười bước, bọn họ quẹo chỗ, phía trước cách đó xa có ngọn đèn mờ hồ chiếu tới đây, có ánh sáng, dưới chân đường tốt hơn rất nhiều, cho đến khi cái rạp ny lon to màu lam xuất ở trước mắt.

Trương Cảnh hiểu nhìn về phía Khúc Trì Nghiêu, hiểu buổi tối khuya mang sang đây xem rạp ny lon này ư?

Nhìn ra nghi ngờ của, Khúc Trì Nghiêu khẽ mỉm cười, mang theo đẩy ra cái cửa ngoài rạp ny lon, mở ra bên trong đèn chân, “Chính là trong chỗ này.”

Chỉ là chớp mắt, Trương Cảnh liền ngây dại, đập vào mắt chỗ toàn bộ đều là biển hoa màu tím, ở chính tề hình tứ giác đất nộ phóng, khối tiếp khối, mỗi hai khối đất trung gian chảy ra lối dài, kế hoạch thập phần hấp dẫn.

Trương Cảnh liếc cái, nhận được sợ hãi than lên tiếng, “ Hoa cát cánh !”

Khúc Trì Nghiêu lưng bàn tay, mặt tràn đầy vui vẻ, “em thích nhất.”

”Ừ!” Trương Cảnh quá mức kích động, căn bản có qua để ý nhiều Khúc Trì Nghiêu rất đúng cái gì, có nữ sinh thích hoa, nhất là hoa cát cánh .

Khúc Trì Nghiêu mang theo vào bên trong, “Đừng sợ hãi quá sớm, bên trong còn có nhiều nữa.”

Trương Cảnh vừa theo vào bên trong, vừa khom lưng xem hoa mặt đất, khỏi hiếu kỳ nhìn, “Là ai nuôi hoa này trong nhà vậy?”

ở phía trước Khúc Trì Nghiêu ngo ngác chút, hừ khụ tiếng xoay tầm mắt, “chú thím Thẩm nuôi, bọn họ có chuyện gì có thể làm, vợ chồng già nuôi những thứ hoa này, hàng năm thu hoạch vào có thể để cho bọn họ cần dựa vào người khác cũng có thể sinh hoạt .”

Trương Cảnh gật gù đầu, “Nhưng là em hiểu chút, nơi này giao thông bất tiện, cách thành phố lớn lại xa xôi, nếu như là vên vên là làm hoa tươi làm ăn, kia chú thím Khúc khẳng định bù được với người nông dân chuyên trồng hoa trong thành phố lớn.” đến đây, vuốt cây cát cánh hoa rể cây linh quang chột lóe, “Trừ phi bọn họ bán là phải là hoa tươi, mà là hoa khô, hoặc làm rể cây.”

Khúc Trì Nghiêu tán dương nhìn cái, “Thông minh.”

Trương Cảnh nở nụ cười, “ như thế nào em cũng là bác sĩ, mặc dù hiểu trung y, nhưng đầu gì biết cây cát cánh là vị thuốc Đông y phải ư?”

Khúc Trì Nghiêu sai, quả nhiên là sợ hãi than quá sớm, vừa rồi chỉ thấy màu của hoa cát cánh mà thôi, bên trong còn có càng nhiều màu sắc, từ lam, thủy lam, sạch bạch. . . Trương Cảnh ngồi xổm xuống, thích buông tay, những bao hoa này trực tiếp trồng trọt ở đất bên trong, dinh dưỡng cho đầy đủ, sinh mệnh lực tràn đầy, so với hoa thị trường bán cánh hoa mờ lớn hơn rất nhiều. Bất quá có thể là chú thím Khúc, lực bất tòng tâm, chột có ít mảnh có sắp xếp ổn thỏa, có vẻ hỗn loạn, Trương Cảnh gầy qua đất đem từng cây lộ ra rể cây dẫu tốt, quay đầu lại muốn Khúc Trì Nghiêu tới đây hỗ trợ, lại trông thấy đứng ở chỗ cây cát cánh ngưng thần nhìn xem, vừa quay đầu lại, tầm mắt vừa vận cùng Khúc Trì Nghiêu chạm vào nhau, ngo ngác chút, nhanh chóng xoay tầm mắt, sang chuyện khác,

”Nếu em thích, chờ chúng ta lúc trở về, có thể đem mỗi loại mang chậu.” Khúc Trì Nghiêu chỉ chỉ cách đó xa khung sắt bày nhiều chậu sứ .

”Còn chưa phải muốn.” Trương Cảnh lắc lắc đầu, “So với bị đặt ở trong chậu hoa để người nhìn, hiển nhiên bọn chúng thích hợp sinh sống ở nơi này hơn.”

Khúc Trì Nghiêu lắc đầu bật cười, câu Trương Cảnh biết lòi, “Tiểu Cảnh, em vẫn là giống như trước đây, thay đổi.”

người bạn sau nhiều năm thay đổi, có hai cái ý tứ, loại là tán dương bạn vẫn trẻ đẹp như xưa, hiển nhiên lời này nữ nhân đều thích nghe, cũng ngoại lệ. Mà đôi thành ngoài loại ý tứ khác là: bạn những năm này đều uống phí, chút tiến bộ cũng có.

cũng tự kỷ cho rằng Khúc Trì Nghiêu là khen còn có già, trong lòng tỏa ra phục, “ Khúc, đúng là cùng trước kia hề cùng dạng .” xong chờ có phản ứng gì.

Có thể làm thất vọng chính là Khúc Trì Nghiêu sau khi nghe lại phản ứng gì cũng có, biết từ nơi nào tìm được cái xềng sắt, ngồi xổm xuống thuận thực sửa sang lại những thứ này cây cát cánh, giống như sửa sang lại qua rất nhiều lần. cùng trước kia hề cùng dạng, hề cùng dạng a.

Đội cùng Khúc Trì Nghiêu đem rế cây cát cánh đầu tốt, tay bị dính bùn, mặc lạnh kéo chân cũng thoát bị dính lên bùn đất, nâng lên đen thùi lùì bùn tay, cười khổ, “Làm sao bây giờ. . . . Nơi nào có nước có thể tắm cái tốt rồi.”

Khúc Trì Nghiêu trong lúc đó cười rộ lên, đưa tay lau về mặt, , “Mới vừa khen em thông minh, tại đầu óc liền xoay kịp khom, nơi có thể nuôi nhiều như vậy hoa tất nhiên có nguồn nước, nếu như thế nào tưới hoa?” Thấy có phản ứng, lại hướng về mặt lau cái, xem mặt mũi bộ dạng tràn đầy đen thùi lùì, đầu tiên là cười, cuối cùng cũng nhìn được nửa phá lên cười.

trong nháy mắt ngủ ngon, Khúc Trì Nghiêu đêm nay giống bình thường quá, ít nhất lúc trước liền chưa từng có như vậy hề có kị cười to qua, nhiều lắm là cũng chỉ là mỉm cười. Chờ kịp phản ứng thời điểm mới ý thức tới Khúc Trì Nghiêu chẳng những biến tướng cười ngu xuẩn, còn lau mặt thành hai cây!

Khúc Trì Nghiêu giống như nhìn ra từ từ tức giận, có phản kích trước nhanh chóng đứng dậy, sai bước về phía trước, vừa vừa quay đầu lại xem, “Tiểu Cảnh nhanh lên đuổi kịp, dẫn em rửa tay.”

Trương Cảnh nghĩ tới nơi cuối rạp còn có cánh cửa khác, thông hướng hồ nước lớn trong thôn, Khúc Trì Nghiêu lôi kéo dọc theo bậc thang đá dưới hồ nước, dọc theo mép nước ngồi xuống rửa sạch, bắt đầu xăng ống quần đem chân thả ở trong nước, khiêu mi nhìn về phía Trương Cảnh, “em thử chút?”

thể lại lần nữa phát mộng, có chút hoài nghi Khúc Trì Nghiêu có phải hay trúng tà, đến cùng kia đâu là bộ mặt của ?

” Khúc,”

Khúc Trì Nghiêu kéo ngồi xuống, giúp rửa sạch giữa ngón tay dơ bẩn, “ cần phải kinh ngạc, trước kia sống ở đây khoảng thời gian rất dài. . . .”

Trương Cảnh học bộ dáng của, đem ống quần kéo lên, thả ở trong nước, thanh thanh lương lương, thoải mái đến đáy lòng. Khúc Trì Nghiêu rửa tay sạch lại trở về rạp lấy ra túi ny lon, từ bên trong móc ra thức ăn nguội, còn có bình nhượng rượu gạo. uống rượu Khúc Trì Nghiêu rót, mùi rượu khẩu vị đậm đặc, dư vị vô cùng. Nghe khi còn bé cuộc sống ở quê hương, lên núi leo cây, móc tổ chim, dưới sông bên trong đục nước béo cò, trộm khoai lang đất của hàng xóm. . . .

Trước mắt Trương Cảnh khôi ra hình ảnh Khúc Trì Nghiêu làm chút việc thời điểm đó, liên hệ lại hình ảnh bộ dạng giày Tây, chỉ cảm thấy rất tức cười, nhìn được cười phun ra ngoài.

Trương Cảnh lấy cùi chó khều khều, “ Khúc, với trước kia giống nhau .”

” giống chỗ nào?” Khúc Trì Nghiêu khiêu mi xem, con người nếu lớn lên mà thay đổi, là sống vô dụng rồi .

để cái chén trong tay xuống, đưa tay nịu lên tóc của, nhìn cười, cổ làm ra vẻ cảm khái, “Người hơn ba mươi tuổi, già rồi, tóc trắng có rồi..”

Khúc Trì Nghiêu đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó mới hiểu được bị đùa bỡn, buổi tối khuya ở đâu có thể trông thấy tóc bạc?

Trương Cảnh cười ra tiếng, rót rượu gạo uống hơi cạn sạch, rất có hãnh diện khoái cảm, chỉ là cười cười cảm thấy khí có chút đứng, bởi vì Khúc Trì Nghiêu nhìn chăm chăm, màu đen đôi mắt phẳng phát nhìn qua dòng nước xoáy vô tận, xem cười, xem càng cười càng cương, cuối cùng cười cũng được cười cũng được.

Trương Cảnh còn có ý thức được là đập trúng mìn của người đàn ông, nhất là người đàn ông gần bốn mươi tuổi, hay là người đàn ông lớn tuổi hơn .

Khúc Trì Nghiêu từ từ đến gần, dòng nước xoáy xoay tròn càng lúc càng nhanh, Trương Cảnh bắt đầu cảm thấy hô hấp khoái, giống như trúng độc vậy, trong đầu trống rỗng, tùy ý Khúc Trì Nghiêu hơi thở dần dần đem vồn quanh, cánh tay của vậy căng, môi chậm rãi hôn lên môi của .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hỡi Đội Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Dã Chiến

Ngay tại lúc Trương Cảnh dần cảm thấy hô hấp khoái, Khúc Trì Nghiêu ly khai môi của, duỗi tay nắm chặt cằm của, ngón cái ấn lên môi bị mứt đỏ, cái trán chống đỡ, hơi thở vương nhào vào mặt của, thanh trầm thấp, mang theo lời vui vẻ, “nhóc ngọc, như thế nào lại biết lấy hơi để thở, xem ra vẫn là có dạy em tốt.” xong, thở dài tiếng, lần nữa đặt lên.

Mặt Trương Cảnh trong nháy mắt đỏ lên, phản ứng đầu tiên chính là đẩy ra, bắt đắc dĩ tay cái nâng sau đầu, cái tay ôm lấy eo của, hoàn toàn có cho phản kháng tránh lui. Xem, đây là lý luận phong phú, thực tế thiếu hụt, dị dạng phát triển kết quả.

Môi của ẩm áp mềm mại, hôn cái, lướt qua triếp ngừng, môi dán môi nỉ non, “Tiểu Cảnh, nhớ em rất lâu rồi. . .” xong, cổ kị nữa, chính là hôn sâu đề

xuống, hề cho cơ hội phản ứng.

Thân mật ma sát, trần trọc, mót vào thông thả mà lâu dài, Trương Cảnh chống đỡ ở bộ ngực tay dần dần có khí lực.

Lúc đầu lưỡi hai người nhàng đụng chạm cùng chỗ , trong lòng của giống như mỡ heo lạnh bị va chạm vào bình thường, có gan hiểu mau, cảm giác ở trong lòng bốc lên ra, để cho bản thân tự chủ, ngâm, hai tay nắm chặt tay Khúc Trì Nghiêu .

Trong miệng ức chế được kêu, a giống như cho lớn cổ vũ, nụ hôn của dần dần trở nên nhiệt tình, kịch liệt, kiêng nể gì cả, vô luận lưỡi của như thế nào tránh né, cũng có thể dây dưa , làm cho cách nào né tránh, kéo lưu loát cùng múa.

Trương Cảnh bị nóng hổi vuốt ve giữa ý loạn thần mê, bị rượu cồn hòa khí phân đồng thời mê say thần trí, theo có chút thô lỗ vội vàng thăm dò nát bấy thành thành từng mảnh sáng long lanh thủy tinh, lóe lên giữa lên phía gần đây đây sao bầu trời đêm.

Môi của nóng hổi như sắt, hung mãnh kiên quyết, xương cốt của giống như biến thành nham thạch nhấp nhô nóng chảy, nhộn nhạo thôi, đốt da thịt của , đốt ngũ tạng lục phủ của , đốt thần trí . Bên tai của chỉ còn tiếng thở dốc của ai biết, càng thô trọng vội vàng.

Này giống như là hồi trầm mặc lại giàu sức dẫn dắt , bình rượu gạo bị chạm vào quay cuồng cuối cùng rơi xuống hồ nước , bọn họ song song quay cuồng ở nền gạch , có ai nghe thấy tiếng phịch rơi xuống nước kia , chỉ có tiếng thở gấp thô lúc trong miệng còn sót lại mùi rượu tại trong miệng tràn ngập.

Môi Khúc Trì Nghiêu theo tai của sau dọc theo cổ của hạ đường hôn , ở cổ áo ngoài da thịt trần trọc, mỡ, hôn lúc lúc nặng, lúc chậm lúc cấp, có khi còn có thể nhàng dùng hàm răng gặm cắn, căng thẳng thân thể dần dần trở nên bủn rủn, vô lực. . . .

Trong lúc bất tri bất giác, tay của theo vật áo của tham tiến vào, bàn tay ấm áp xẹt qua đường cong phần lưng của , nhàng linh hoạt cởi bỏ áo ngực , bộ ngực vừa mới thoát ra trời buộc , rất nhanh bị loại lực lượng khác khóa lại, ngón tay hành hạ giữa loại cực hạn cảm giác xông lên đại não, làm cho nhận được cần mồi hử lên tiếng.

Môi của hôn qua cổ , hôn lên xương quai xanh của , từng chút từng chút hôn xuống mở nút áo của đường hôn đến ngực, lưu lại hơi thở nóng rực hỏn hển .

bàn tay Khúc Trì Nghiêu nhàng sờ vào đùi ,mon trón bấp chần ton bóng lộ ra bên ngoài, theo chiếc quần ngắn rộng dò xét vào bên trong , tay của giống như dòng điện bình thường, tê tê đại đại, nhột đến đáy lòng, rất nhanh ngón tay của chuyển nơi bí mật của , cách tăng vài vốc, xoa lên khu vực thần bí nhất ấy. . . .

Trương Cảnh thở gấp gấp tiếng, bắt lấy tay của , hơi kinh hoàng nhìn qua , “ Khúc, em”

”Gọi tên của .” Khúc Trì Nghiêu lộ ra thanh trầm thấp, hấp dẫn .

”Khúc, Khúc Trì Nghiêu.”

”Nhớ kỹ về sau chỉ gọi tên của biết ? Gọi lại mấy lần nữa”

Trương Cảnh như bị đầu độc giống lúc bình thường, “Khúc Trì Nghiêu, Khúc Trì Nghiêu, Khúc Trì Nghiêu. . .”

Khỏe miệng Khúc Trì Nghiêu khẽ giờ lên, ánh mắt đơn giản khơi mào, trần trề tình, mặt bình thiem loại tà khí, hơi khiêu khích thanh làm cho Trương Cảnh nóng mặt có thể nấu chín cái trứng gà, “Yên tâm, Tiểu Cảnh, rất ôn nhu, làm đau em . .”

Trương Cảnh nuốt ngụm nước bọt, hô hấp bắt đầu mất nhất định, ràng bộ ngực mình pháp phòng theo quy luật nào, thân thể tự chủ được nóng rực lên, bắt đầu nghiêm túc suy tính lời của , trải qua lần , lần này có hay giống như lần trước ? Chỉ là lần trước là trong lúc vô ý thức, còn lần này. . . .

Khúc Trì Nghiêu nhìn ra do dự của , con mắt sắc tối sầm lại, tay nâng gáy , cúi đầu hôn môi của , tay kia thoát ra vật trở ngại tay , chút lựa chọn giặt xuống chiếc quần ở hông , ngay tiếp theo quần lót cũng đều bị kéo xuống , đưa tay tiến vào nơi căng hẹp giữa hai chân .

mảnh thần bí kia lộ ra , nhàng đụng vào có thể tác động ngàn vạn giây thần kinh, bị ngón tay của chậm chạp dây dưa, vuốt phẳng, hâm nóng chất lỏng theo đầu ngón tay của trượt xuống, toàn thân đều ờ run rẩy, thờ gấp, từng đợt suy yếu vô lực.

Thân thể trở nên hư , nhu cầu cấp bách loại nhiệt tình muốn lấp đầy cái loại vô tận hư , khát vọng cầu xin vật gì đó, nhưng cách nào lấy được khó chịu.

Trong sương mù, mặt Khúc Trì Nghiêu đốt kích tình ừng đó, hai mắt tỉnh mịch, hô hấp dồn dập, như sói đói nhìn thẳng con mồi bị bắt được, hai mắt thả ra thị huyết quang mang, thân thể hưng phấn tới cực điểm, trán mồ hôi theo cái trán giọt giọt rơi vào ngực , lại tưới tắt trái tim sáng quắc thiếu đốt ngọn lửa.

Khu vực nhạy cảm của phụ nữ chống đỡ kia quá mức nóng hổi cùng cứng rắn, làm Khúc Trì Nghiêu mang theo loại kiên quyết lực lượng động thân tiến vào , Trương Cảnh nhận được ngược lại hút hơi khí, có qua lần □ vẫn là chịu được loại này bị chút tạo ra cảm giác, phản xạ có điều kiện co rút lại muốn đem dị vật trong cơ thể đẩy ra. . . .

Khít khao ấm áp xúc cảm làm cho Khúc Trì Nghiêu nhận được kêu lên tiếng đau đớn, thiếu chút nữa cầm giữ được.

”Buông lỏng, Tiểu Cảnh, hết đau ngay thôi.” Khúc Trì Nghiêu dừng lại, kiên nhẫn hôn trán của , lỏng mảy, chớp mũi, khoe miệng, chờ mặt giảm bớt sau, trong cơ thể ngủ say mãnh thú dần dần thức tỉnh, bắt đầu bị khống chế đứng lên. . . .

Có lẽ là do cảm dục , lại thời gian quá lâu, Khúc Trì Nghiêu vừa mới bắt đầu động tác có chút thô lỗ, thờ dốc cũng rất lợi hại, trước mắt chỉ muốn đem dưới thân phá hủy, ăn vào trong bụng, sung sướng muốn, nhìn qua, cơ hồ đến mức muốn nổ tung, khiếu hiêu muốn phát tiết ra, hai mắt nhắm lại, lần nữa mãnh liệt ra vào, cảm giác khít khao kia cơ hồ khiến bộc phát.

ôm chặt lấy eo Khúc Trì Nghiêu , lắng nghe thô trọng hô hấp, nghe hương vị đặc biệt thuộc về , cảm thụ vật của ở trong người phình lên nóng rực, cứ việc thần hồn điên đảo quanh thân mềm yếu, vẫn là ở nơi này cùng lại lần nữa phát sinh quan hệ, ràng buộc , nếu như ngay từ đầu liền phản đối, mặc dù Khúc Trì Nghiêu lại khát vọng, cũng có thể ngăn cản hết thảy phát sinh, nhưng mà có, hồi hận.

hề nghi ngờ, vô luận khắc chế cẩn thận như thế nào, vẫn như cũ bởi vì mê muội, trầm luân. Vì vậy người đàn ông mà năm mười bốn tuổi, ảnh hưởng tới từ ngày đó đến nay, biết có hay đúng như theo lời thương , chỉ biết là càng nhiều, tình cho người trở nên mù quáng, để cho hoàn toàn mù quáng hời.

Cũng biết trải qua bao lâu, chờ Khúc Trì Nghiêu bộc phát lần cuối , ôm chặt run rẩy, thỏa mãn nằm ở người thờ gấp gấp tức thời điểm, dưới thân sớm mất tri giác.

”Tiểu Cảnh, hyax làm vợ , thương em .” Trong sương mù, Khúc Trì Nghiêu nằm ở bên tai .

Khúc Trì Nghiêu ôm Trương Cảnh quần áo chỉnh tề vẫn ở trong giấc ngủ mê trở về, trong sân đèn sáng choang, nghi hoặc lúc, Khúc Trì Nghiêu nhàng đẩy cửa sau nhìn thấy đúng là loại tình hình này:chú thím Khúc ngồi ở cửa phòng bậc thang, nửa ôm Tiểu Hằng khóc hai mắt sưng đỏ , luống cuống dụ dỗ, nghe thấy cửa động tĩnh,ba ánh mắt đồng loạt nhìn lại.

Nếu như Trương Cảnh bây giờ ý thức thanh tỉnh , nên vô cùng may mắn giờ khắc này là hôn mê , ý thức , cần đối mặt loại tình cảnh cực độ lúng túng tình cảnh, may là da mặt Khúc Trì Nghiêu dày, bên tai cũng nổi lên màu đỏ khá nghi.

”Cha, hai người nơi nào,sao lại bỏ Tiểu Hằng mình vậy.”đứa chạy tới ôm bắp đùi Khúc Trì Nghiêu , mím miệng ai oán lên án, lại phát bộ dáng Trương Cảnh ngủ mê mang như vậy , kỳ quái , “Hai người đâu vậy ? Mẹ như thế nào lại ngủ thiếp , quần áo có mặc tốt cảm mạo !” xong còn có hiểu biết đem đắp lại áo cho Trương Cảnh

Khúc Trì Nghiêu cố làm ra vẻ trấn định , “Mẹ con quá mệt mỏi, ngủ quên, nên cha mới ôm mẹ về.”

”Khụ khụ. . . .”

”Khụ khụ. . . .”

Đứa hiểu, nhưng có nghĩa là hai vợ chồng già hiểu, cộng lại tuổi hơn trăm nét mặt già nua của chú thím Thẩm thoáng đỏ , đồng thời cũng ý thức được chính mình phạm vào cái sai lầm, nên để Tiểu Hằng ngủ cùng hai vợ chồng , quấy rầy đến bọn họ, ngày mai nên vì đứa đến cửa hàng mua chiếc giường lớn mới được. . . .

”Nếu trở lại, chúng ta cũng yên lòng, đêm khuya, mang theo Tiểu Hằng ngủ , Tiểu Hằng sau khi tỉnh lại tìm được các con sợ hãi.” Chú Khúc gỡ điều thuốc trong tay túi, mặt đỏ .

Vì vậy, lúc ánh nắng buổi sớm làm Trương Cảnh tỉnh dậy , đầu tiên là ý thức là thân thể đau nhức , sờ sờ dưới thân giường chiếu, rồi sau đó có chút “A. . . . , mình thế nhưng cùng ở chỗ đó xảy ra cái loại quan hệ đó Quả nhiên. . . . Đúng là. . . . Thế nhưng Trời ạ. . . .”Các loại nội tâm cảm khái, sau đó mờ mắt ra, bị người ngồi bên cạnh, Tiểu Hằng trừng mắt sợ hãi kêu lên!

”Mẹ, rốt cục tỉnh rồi!” Đứa thấy tỉnh, giống như bình thường yên tâm, bàn tay bé vỗ ngực cái, thở ra hơi.

Trương Cảnh hiểu đứa vì cái gì như vậy.

”Mẹ, hôm qua mẹ và cha nơi nào Tiểu Hằng hỏi mà cha cũng , còn được hỏi người lớn làm gì , như vậy, mẹ cùng cha đến cùng làm gì a?” Đứa lên tinh thần căn cứ truy hỏi kỹ càng việc , giường cao khuôn mặt hồn nhiên nhìn nhìn xem Trương Cảnh.

Lúc này nếu như có cái lỗ, Trương Cảnh nhất định chút do dự chui vào, vĩnh viễn cần phải ra, nhìn được ở trong lòng kêu rên, quả nhiên rượu còn là hại người gì đó, cho dù là cơ hồ có số ghi rượu gạo!

”Mẹ?”

”cha con đâu?” Trương Cảnh quyết định sang chuyện khác.

” cha cho Tiểu Hằng quấy rầy mẹ nghỉ ngơi, mẹ mệt mỏi , cha nấu súp cho mẹ ăn .” Đứa tối hôm qua bị lời Khúc Trì Nghiêu làm cho mơ hồ , cho rằng Trương Cảnh là ngồi xe quá mệt mỏi, còn đập rơi giày bỏ lên giường xoa bóp cho .

Trương Cảnh kêu rên tiếng, ngã xuống giường chiếu giữa, già chết. . . .

Tác giả có lời muốn : Khụ khụ, kia cái gì, đã chiến có thể tiến hành ?? Mọi người có hài lòng ? Còn muốn tiếp tục ? ? ? ?

Hắc hắc, vào V Chương 01:, cảm tạ thân môn làm bạn ủng hộ ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Phát Hiện

Lúc Khúc Trì Nghiêu bung canh bỏ câu hầm lên, Trương Cảnh đang nằm lỳ ở trên giường giả chết, mà Tiểu Hằng vẫn còn ngoan vì cô đâm lưng nắn vai, ngẫu nhiên hỏi một chút, “Mẹ, như vậy thoải mái hay không?”

Đứa nhỏ gặp Khúc Trì Nghiêu tiến đến, nịnh nọt hô, “Ba ba!”

Trương Cảnh tiếp tục vui đầu ở trong gối, giả chết, cô không mặt mũi nào đối mặt hắn, càng không thể xuống dưới gặp mặt đi gặp chủ thẩm Thẩm, nhất là ở Tiểu Hằng bên cạnh đâm lưng bên cạnh kề với cô tình huống tối hôm qua, nếu như có bán thuốc hối hận, thì cô nhất định người thứ nhất cướp nó!

Kỳ thật cô không biết là, Khúc Trì Nghiêu cũng rất khản trương, cố làm ra vẻ bình tĩnh, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Mặc dù hắn hơn cô rất nhiều tuổi, lẽ ra kinh nghiệm gì đó nếu so với cô nhiều, nhưng ở tình cảm trên loại sự tình này, hắn vẫn là ở vào nửa lực lợi trạng thái, nhiều năm như vậy, Bành đi là người xuất hiện nhiều lần với hắn trước công chúng nhiều nhất, có thể lên lút bọn họ cũng chỉ là bằng hữu, theo như nhu cầu, theo giá trị con người hắn, không phải là không có phụ nữ sà vào, nhưng đều bị sự lạnh lùng của hắn dọa cho lùi bước, hắn thà rằng muốn, nhìn qua giao cho tay phải, (ai cũng biết rồi chứ ^^) cũng sẽ không cùng phụ nữ phát tiết, chỉ lưu lại là hư không đáng sợ, chỉ có một mối, nhiều một lần cũng không nghĩ.

Hắn có thể chen chúc có rất nhiều phụ nữ, có thể cùng rất nhiều phụ nữ phát tiết ham muốn, nhìn qua, nhưng không có thích cùng phụ nữ lên giường, tình cùng dục giao hợp, cái loại đó tư vị quá mức thực cốt, từng có một lần sẽ khát vọng lần thứ hai, lần thứ ba. . . . Cho nên mới có tối hôm qua hắn có ý định dẫn dụ, đêm qua hết thầy quá mỹ mãn, tâm tình ngất trời, hắn từ trước giờ không cảm thấy thiên đường gần như vậy, trong lúc nhất thời miệng cống thất thủ, đè nén đã lâu tâm tình dâng trào, rồi cuộc tiêu hồn.

Có thể buổi sáng tỉnh lại rồi lại luống cuống.

Đưa ngọc Trương Cảnh này cô gái da mặt mỏng, nếu như biết rõ hắn tối hôm qua lại giờ thủ đoạn, tận lực dẫn dụ cô, hắn không biết cô lần này tỉnh lại có thể hay không như lần trước giống nhau, quan hệ chẳng những không có tiến một bước, ngược lại là buông xuống băng điểm, hối hận không thôi, thậm chí trách hắn, oán hắn, phong sát hắn.

Lúc này Trương Cảnh trong đầu còn có chút không có tản ra cảm khái, tâm tình không thể nói là ngọt ngào vẫn là thổn thức, đang ngửi vị tạp trần, lại trông thấy Khúc Trì Nghiêu bung súp, đứng cách hắn rất xa, trên mặt so với cô còn muốn phức tạp mấy chục lần.

Cô đoán không cho phép Khúc Trì Nghiêu lúc này tâm tình tần suất, vì vậy

cô dứt khoát bất cứ giá nào, chủ động cười cười, “Nghe Tiểu Hằng nói, anh hầm canh cho em bổ thân thể?”

Khúc Trì Nghiêu hiển nhiên không có thể hiểu được trong lời nói của cô khó gặp hài hước, gương mặt tuần tú quý dị kéo ra, môi hắn giật giật, nói, “Tiểu Cảnh, tối hôm qua, chúng ta. . . .”

Trương Cảnh sững sờ, mặt lại trong nháy mắt bạo hồng, nhanh chóng vui đầu vào trong gối, thanh âm rầu rĩ, “Có thể hay không không nhắc tới chuyện đó!” Thật là mất mặt. . . .

Có thể Khúc Trì Nghiêu lại luống cuống, để chén xuống, đi kéo cánh tay cô, từ trước đến nay trầm ổn ngữ điệu lộ ra cuống cuống, “Tiểu Cảnh, em đừng như vậy, tối hôm qua là anh, anh nhận không được, em nếu là tức giận nhất định phải phát tiết ra, có lời gì nhất định phải nói với anh rõ ràng. . . .”

Nói cái gì? Không lẽ nói cảm giác làm phụ nữ rất tốt? Làm người ta dư vị vô cùng? Thật mất thể diện. . . .

”Tiểu Cảnh, em ngàn vạn lần không thể như lần trước như vậy quay đầu liền đi. . . .”

Trương Cảnh giờ mới hiểu được tới đây là xảy ra chuyện gì, tình cảm của hắn lại là đang sợ xuất hiện tình huống lần đầu tiên đó, tình yêu thật là khiến người mù quáng, ngay cả Khúc Trì Nghiêu cũng không ngoại lệ, cô cảm thấy Khúc Trì Nghiêu là một người trầm ổn cẩn thận, đánh đầu thẳng đó, Khúc Trì Nghiêu cảm thấy cô thủy tinh tâm can, dè dặt, quả nhiên là quan tâm sẽ bị loạn sao?

Trương Cảnh đem đầu từ trong gối lấy ra, mặt đỏ ửng máu, “em. . . em rất tốt, có thể hay không phiền anh và đứa nhỏ trên lưng em quẹo trái ra cửa, cho em một cái không gian một mình được không?”

Vì vậy gương mặt tuần tú của Khúc Trì Nghiêu kéo ra, bỗng đứa nhỏ mờ mịt ngồi ở trên lưng Trương Cảnh, hai ba con quẹo trái ra cửa, đặng đặng đập đi xuống lầu. . . .

Trương Cảnh một mình dư vị liên tục duy trì đến khi tiếng cửa mở ra, vợ chồng chủ thẩm Thẩm khiêng cái cuộc rối rít đi vườn hoa, Khúc Trì Nghiêu lần

nữa đi lên đem cô vừa lôi vừa kéo từ trên giường mặc vào, mang xuống lầu.

Bắt quá bất đồng duy nhất chính là, cả trong quá trình Trương Cảnh mặt đều đang rỉ máu, mà Khúc Trì Nghiêu khỏe miệng sẽ không san bằng qua, hẳn không tự giác ôm lấy khỏe miệng, trong đại não liên tục đầy đầy một câu nói: Cuối cùng phải đem cô gái ngọc này giải quyết !!

Chờ tới lúc bọn họ ăn xong đã sắp buổi trưa, không có máy tính, không có network, không có giải trí, nếu đã đều cố ý đến nông thôn, đâu thể muốn những thứ trong thành thị?

Khúc Trì Nghiêu đề nghị đi leo núi, hỏi cô, “Có đi hay không, Tiểu Cảnh?”

Đi, đương nhiên đi, Tiểu Hằng đứa nhỏ này đều nói không sợ mệt, cô còn có thể sợ mệt không?

Ba người lên núi, đều đến có chuẩn bị, tận lực thay đổi quần áo thể thao rộng thùng thình, giày leo núi, đồng dạng kiểu dáng, đồng dạng phong cách, không biết ngược lại thực cho là một nhà ba người.

Khởi điểm Trương Cảnh còn có thể đoán Tiểu Hằng là người sẽ bỏ cuộc trước, cuối cùng không nghĩ tới là mình người thứ nhất đầu hàng, Tiểu Hằng rõ ràng rất hưng phấn, dọc theo đường đi sờ đông sờ tay, đối với cái gì cũng tò mò, gặp Trương Cảnh mệt mỏi bất động, ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn cười, “Ba ba, ba coi mẹ không bằng Tiểu Hằng đây!”

Khúc Trì Nghiêu buồn cười nhìn cô một cái, vươn tay tới kéo cô, Trương Cảnh không phục, còn nghĩ tay của hắn mở ra, không chịu để cho hai ba con họ xem nhẹ, về sau ngay cả té ngã hai lần sau, đành phải ngoan ngoãn bắt lấy tay Khúc Trì Nghiêu.

Đừng xem Khúc Trì Nghiêu bình thường ngoại trừ vội vàng đi làm, rèn luyện cái gì đều không có thời gian, nhưng chính thức đến lúc leo núi lớn, hắn lập tức hiện lộ ra ưu thế đàn ông, trên lưng ba lô lớn, còn một tay kéo một cái, cô đều bò thở hồng hộc hẳn nhưng ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi một tí.

Đỉnh đầu bọn họ đều là rừng cây, viêm liệt ánh nắng bị rừng rậm che, chỉ Dư Tinh tinh điểm một cái xuyên thấu qua lá cây khe hở đang lúc tán rơi xuống, mặc dù chính trực buổi trưa, không chút nào không cảm giác được nóng bức, nhưng không thấy được mặt trời trong rừng cây cũng rất dễ bị lạc phương hướng, Trương Cảnh nhìn đồng hồ tay một chút, có chút bận tâm, “Có còn xa lắm không? Chúng ta có hay không đi lạc?”

Tiểu Hằng đứa nhỏ này vĩnh viễn là tin tưởng Khúc Trì Nghiêu vô điều kiện, an ủi Trương Cảnh, “Mẹ, mẹ phải tin tưởng năng lực của ba ba, ba chắc là sẽ không dẫn chúng ta đi lạc đâu!”

Ba người lại đi lên hơn một giờ, cây cối càng ngày rất thưa thớt, nhưng gốc cây lại càng ngày càng to, mỗi một gốc cây đều giống như dài đến nhiều trăm năm, thiếu lá cây che, bọn họ dần dần có thể nhìn thấy ánh nắng, cuối cùng bọn họ leo đến đỉnh núi, Trương Cảnh tìm một khối đá bằng phẳng, cùng Tiểu Hằng lập tức ngã ngồi, cuồng hóng đều khô nước, Khúc Trì Nghiêu tức thời vận nạp nước khoáng, mỗi người lần lượt một chai.

Trương Cảnh khát là không được, tiếp nhận, ngửa đầu liền rót vào bụng, vừa vận leo núi ra khỏi một thân mồ hôi, một hơi uống xong, thật sự là sảng khoái

Uống hết nước, tim đập dần dần khôi phục đến tần suất bình thường, Trương Cảnh lúc này mới đứng lên cao quan sát cái chỗ này, nói tóm lại, chỗ bọn họ không phải là núi cao nhất, nhưng là kỳ lạ nhất, cả ngọn núi giống như Kim tự tháp vậy, càng đi lên diện tích càng nhỏ, đứng ở đỉnh núi, nhìn lại dưới chân pháp phòng sơn linh, mây trắng Thanh Ai, phong cảnh nhìn một cái không xót gì, chỉ cảm thấy hết thảy quá không chân thực.

Lên cao mà cười thiên hạ, Trương Cảnh nhìn không được hướng hai ba con cảm khái, “Thật muốn bây giờ có một bình rượu ngon, nhóm một đồng lửa lại nướng một con gà rừng, vậy chúng ta thật sự như những người hiệp sĩ trong kịch cổ, một thân đi cùng thiên hạ, lấy đất làm giường, lấy trời làm chăn, bốn bề là nhà”

Tiểu Hằng sầu lo giật nhẹ Khúc Trì Nghiêu, “Ba ba, mẹ không phải là leo núi quá lâu, đại não có vấn đề rồi chứ?”

Khúc Trì Nghiêu lắc lắc đầu, “Không phải là, là tư duy thác loạn.”

Đồng lửa gà rừng nướng không có, năm xưa rượu ngon không có, có thể đóng gói tốt gà quay ngược lại có một con, lon giả bộ cola ngược lại có một chục, Thím Khúc gọi đậu ngược lại có một mâm, những thứ này đối phó bụng đã sớm trống rỗng, vậy là đủ.

Giải quyết xong hành trang tất cả thức ăn, Khúc Trì Nghiêu hỏi cô cùng Tiểu Hằng còn có muốn hay không khắp nơi đi dạo, hai người hai bên liếc nhau một cái, “anh đi, bọn em ở đây chờ.”

Khúc Trì Nghiêu cười ra tiếng, không có miễn cưỡng bọn họ, chính mình theo trí nhớ ngày, ở trong núi lục lọi.

Còn dư lại Trương Cảnh cùng Tiểu Hằng hip mắt nằm ở trên tảng đá hưởng thụ tắm nắng, cùng với gió hiu hiu, lắng đọng mỗi một quả tim.

“Mẹ, vụng trộm nói cho mẹ biết một bí mật.” Tiểu Hằng nằm ở bên tai cô lặng lẽ nói.

Trương Cảnh tò mò nhìn chằm chằm đứa nhỏ, “Bí mật gì?”

“Tiểu Hằng đã sớm biết mẹ, từ lúc mẹ còn không biết Tiểu Hằng, mẹ biết tại sao không?” Đứa nhỏ cố làm ra vẻ thần bí nói.

”Vi cái gì?”

”Bởi vì có một lần ba ba muốn lấy vật gì đó, mang Tiểu Hằng đi, ba không cho phép những người khác đi trong phòng, Tiểu Hằng trong lúc vô tình đẩy ra trong đó một gian phòng, bên trong tràn đầy đều là mẹ hình của mẹ, mặc dù so với hiện tại trẻ tuổi, nhưng Tiểu Hằng nhìn một cái có thể nhận ra mẹ.” Đứa nhỏ thật giống như nhìn coi nào đó bí mật vậy, khe khẽ cười.

Trương Cảnh chỉ cảm thấy ngực rầu rĩ căng căng, trong đầu trong nháy mắt thoáng hiện lên rất nhiều.

Đứa nhỏ không yên tâm lại dặn dò một câu, “Mẹ, này là bí mật của chúng ta, ngàn vạn không muốn nói cho ba ba đó!”

”Mẹ bảo đảm, tuyệt đối sẽ không nói.” Trương Cảnh vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn bảo đảm.

Trên thế giới người làm ta hạnh phúc lại làm người làm ta chưa xót chính là, quanh đi quẩn lại nhiều năm sau, người đó sớm đã không phải là hoàng tử năm đó ôn nhả như ánh mặt trời, mình cũng không phải là thiếu nữ ngại ngùng u mê năm đó, trong mộng thấy hoàng tử của mình bước ra từ rừng cây xanh tốt đại viện mang theo nụ cười về phía mình, nhìn thấy mờ đầu, nhưng không nhìn thấy kết thúc, chỉ vì sương mù hai mắt, chỉ có thể trông thấy một tầng biểu tượng, mới biết được, thì ra là năm đó thầm mến không chỉ có một mình mình.

Ngay tại lúc Trương Cảnh cho rằng Tiểu Hằng đã ngủ, đứa nhỏ mở miệng, thanh âm rầu rĩ, “Mẹ, người về sau sẽ nhớ rõ Tiểu Hằng sao? Cho dù rất già rất già về sau, mẹ cùng ba ba có con của mình, còn có thể nhớ rõ Tiểu Hằng sao?”

”Đương nhiên!”

Tiểu Hằng nở nụ cười, nâng lên bàn tay nhỏ bé, câu dẫn ra ngón út, “Mẹ, Tiểu Hằng về sau sẽ trở lại gặp mẹ cùng ba ba, chúng ta hứa nào!”

Trương Cảnh cảm thấy mũi có chút bết tắc, nhắm mắt lại, cũng học đứa nhỏ đưa ra ngón út, “Nhớ về thăm chúng ta, Tiểu Hằng nếu là thất hứa, mẹ và ba con liền tự mình đi Mỹ quốc tìm con!”

Coi như là rất nhiều năm sau, Trương Cảnh về hưu đi theo Khúc Trì Nghiêu trở về cố hương nông thôn, Tiểu Hằng trưởng thành, từ Mỹ quốc trở về, ba người ngồi cùng một chỗ, tán gẫu bắt đầu một đoạn chuyện cũ này, vẫn là ba người bọn họ trong lúc đó tốt đẹp nhất thư thái nhớ lại.

Chờ bọn họ xuống núi sau, trời đã tối thui, thím Khúc cũng sớm đã làm xong cơm tối, vợ chồng già ngồi ở cửa dưới đại thụ lác lác cây quạu hóng mát chờ bọn họ.

”Có một không? Mau vào đi ăn cơm, nhìn xem Tiểu Hằng đã mệt rồi!” Thím thăm gặp Tiểu Hằng một mồi đỏ bừng cả khuôn mặt, đau lòng sờ sờ đứa nhỏ đầu.

Đang mút lấy cái gạt tàn thuốc chú Khúc nghe xong, không đồng ý nói, “Đứa nhỏ sẽ phải rèn luyện nhiều, leo núi ngại mệt mỏi, trưởng thành có thể làm gì chuyện?”

Buổi tối, mấy người vây quanh cái bàn ăn cơm, chú Khúc vừa uống rượu bên cạnh nói hán khi còn bé đi theo Khúc tư lệnh lên núi đốn củi, chăn trâu, nấu nước nấu cơm, hạ điền làm việc chuyện, Khúc Trì Nghiêu cùng chú Khúc uống rượu, ức khổ tư diễm, thím thăm đã sớm nghe đủ bạn già nói nhảm, chỉ có Trương Cảnh cùng Tiểu Hằng hai người hứng thú dạt dào nghe những thứ này mới nghe lần đầu kỳ lạ quý hiếm chuyện.

Buổi tối lúc ngủ, Tiểu Hằng một cách tự nhiên ôm cái chăn theo vợ chồng già mang đi xuống lầu, không biết thím thăm cùng Tiểu Hằng nói gì đó, đứa nhỏ rõ ràng chủ động muốn ngủ cùng bà, tắm rửa xong liền sớm một chút chui vào phòng chú thím Thăm.

Kỳ thật Trương Cảnh rất muốn kéo đứa nhỏ ra, ít nhất đứa nhỏ ở đây, cô ngủ cũng có thể ngủ an tâm một chút, cô xem hướng Khúc Trì Nghiêu, cố gắng làm cho Khúc Trì Nghiêu đi vào đêm Tiểu Hằng mang ra, có thể Khúc Trì Nghiêu chỉ là nhếch miệng, hướng về cô ý tứ hàm xúc không rõ cười một tiếng./.

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, cái kia ý tứ hàm xúc không rõ cười một tiếng, thần môn biết là thần mã cười một tiếng ha ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Giường Chiến

Trương Cảnh hôm nay phá lệ mè nheo, tắm rửa xong liền giặt quần áo đến nửa canh giờ, còn chủ động đem quần áo bẩn của mọi người trong viện đem ra giếng nước bên cạnh m toàn bộ đều giặt bằng tay.

Khúc Trì Nghiêu đã sớm từ phòng tắm tắm xong đi ra, đi trước sân thượng gọi hai cuộc điện thoại giải quyết công việc, sau đó trở lại phòng, nằm dài trên giường lại mở mắt nhìn trần nhà trong chốc lát, nửa ngày cũng không thấy Trương Cảnh, vừa bực mình vừa buồn cười.

Hắn nhẹ nhàng xuống lầu, phát hiện Trương Cảnh không biết lúc nào đã dựa vào ghế dài trong sân, cứ như vậy ngồi ngủ thiếp đi, nghe được tiếng bước chân của hắn, mở mắt ra, còn có chút không rõ chuyện gì ngủ ngon.

Khúc Trì Nghiêu trực tiếp đi sang ngồi, đưa tay kéo Trương Cảnh, dẫn cô lên lầu, trực tiếp mang về phòng ngủ.

"Em trốn cái gì." Khúc Trì Nghiêu thấp giọng nói, hơi thở nóng đập vào mặt, Trương Cảnh chỉ cảm thấy mặt cùng cổ đều đỏ lên.

Vô luận cô như thế nào không có thói quen, cũng đã không thể chối được giữa bọn họ thực chất quan hệ đã thay đổi, hiện tại cô gái trẻ cũng đã mở ra yêu thương, cô lại là gái ế hai mươi tám tuổi rồi, còn xấu hổ làm vẻ ta đây có ý gì, nghĩ như vậy cô liếc hắn một cái, cố làm ra vẻ trấn định nói, "Hôm nay leo núi mệt quá, em vốn là muốn ngồi ở trên ghế nghỉ một lát, không biết làm sao lại ngủ thiếp đi."

Khúc Trì Nghiêu không có ý định chọc cô, buồn bực cười một tiếng, trước lên giường.

Trương Cảnh vừa thấy cái kiểu cười không như vẻ mặt liền cảm thấy khó xử, như muốn lên đao xuống kiếm biển lửa, sờ đồng sờ tây, hao tổn trong chốc lát thời gian, mới bò lên giường, cách Khúc Trì Nghiêu, dán sát mép giường nhắm mắt lại tự thôi miên mình.

Khúc Trì Nghiêu đang dùng di động để xử lý văn kiện, gặp Trương Cảnh lên giường, liền đưa điện thoại di động đặt trên bàn sách cạnh giường, thuận tay tắt đèn, đưa tay đem kéo cô ngốc đang hận không thể té xuống giường kia ôm vào trong ngực, lồng ngực chấn động, phát ra tiếng cười, "Anh đáng sợ như vậy? Tránh Anh như con mãnh thú và dòng nước lũ."

Người là đại gia, người không đáng sợ ai đáng sợ?

Trương Cảnh dứt khoát vui đầu ở trong lòng hắn, nhắm chặt hai mắt, làm bộ như ngủ say, mặc kệ trên đỉnh đầu người ta buồn cười vẫn là nói chuyện, cũng không thể quấy nhiễu cô!

Đồ ngủ có chút rộng thùng thình, cô như vậy cúi đầu, một bên thân, trước ngực đã lộ ra da thịt tuyết trắng, cùng với một cơ thể đang mơ màng. Mùi hơi thở thơm ngát mơ hồ qua lại lượn lờ Khúc Trì Nghiêu, thị giác khứu giác đồng thời khảo nghiệm sức chịu đựng của hắn chỉ cảm thấy thân thể trong nháy mắt bành trướng.

Biết rõ cô ngốc trong ngực căn bản cũng không có ngủ, Khúc Trì Nghiêu có chút cường thế đem lật úp cơ thể, nghiêng người, đè lên trên.

"A, anh sao vậy, em muốn đi ngủ." Rốt cuộc vẫn giả bộ không ngừng, Trương Cảnh không thể không mở mắt ra cố gắng đẩy ra người phía trên, mặc dù cái loại cảm giác này làm cho người ta dư vị vô cùng, đúng là cô hôm nay đều mệt mỏi một ngày, thì không thể làm cho cô ngủ ngon một giấc a. . .

"Chút nữa ngủ tiếp." Khúc Trì Nghiêu rõ ràng biết rõ cô đang suy nghĩ gì, không để cho cô cơ hội phản kháng, cúi người liền hôn xuống.

Khúc Trì Nghiêu khí huyết chính trực, trước lại đè nén quá lâu, trải qua trái cấm, muốn chính là hình thức cuộc sống, hiện tại rốt cục có thể ném đến ngon ngọt, không có gì cố kỵ, chính là càng không thể thu thập, cô ngốc này đè xuống, bàn tay thô xoa lên thân thể da thịt trắng nõn nà làm thân thể hắn hưng phấn đến cực hạn.

Hắn mặc dù không phải là thân kinh bách chiến (người giỏi tình trường), tình trường lão luyện, nhưng bản năng đàn ông như thế, thuần thực liền đem y phục của cô cho cởi ra, thuần thực dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng cô cắn chặt dò xét vào bên trong đó, ôm lấy lưỡi của cô, bị buộc cùng hắn múa, miệng lưỡi giao triền, trong phòng chỉ còn tiếng thở dồn dập ngân tràn

Trương Cảnh mặc dù trong lòng có chỗ chuẩn bị, nhưng vẫn là bị Khúc Trì Nghiêu vội vàng thô lỗ hù dọa, nộ hôn vội vàng nóng bỏng làm cô căn bản không thể ứng phó, miễn cưỡng dồn dập hô hấp, vô ý thức dùng hai tay vỗ vào phía sau lưng của hắn, nhắc nhở hắn ôn nhu một chút.

Khúc Trì Nghiêu chỉ xem cô như đang nhỏ nhẹ phản kháng, kia dung hạ được cô gãy giữa, bắt được tay của cô nhấc qua đỉnh đầu, hôn nóng bỏng theo cảm, trước cổ, một đường xuống phía dưới, mềm nhũn mà ướt át xúc cảm, chầm ngòi tới chỗ nào, thân thể của cô liền tê dại nhột tới chỗ đó.

Hắn vừa dồn dập vừa rối loạn hô hấp, vừa dùng môi lưỡi chậm rãi bị bắt được bộ ngực sữa đang lắc lư, ngậm lấy núm hoa nho nhỏ a, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích.

Một dòng điện cao áp truyền tới đầu ngón tay, làm Trương Cảnh mất toàn bộ tri giác, từng đợt tê dại từ hắn chạy thẳng vào tim, lại vọt tới toàn thân, lửa nóng khó chịu thiêu rụi lý trí của cô, cô nhận không được toan tính loạn, tình, mê nhẹ, ngậm lên tiếng.

Khát vọng mãnh liệt ở dưới thân thể hắn ngưng tụ, hùng lực khí thế, hắn rốt cuộc không kháng cự được, một tay cởi quần trên người, bàn tay dùng lực buông lỏng đầu gối của cô kéo ra, cơ hồ không có gì do dự, liền chống đỡ cơ thể mềm mại, thân thể trầm xuống tiến vào thân thể của cô.

Mặc dù phía dưới dần dần có thể chứa được số đo của hắn, nhưng vẫn có chút khó chịu, Trương Cảnh ôm thật chặt eo của hắn, vui đầu ở trước ngực hắn không dám nhìn hắn.

Khúc Trì Nghiêu khí thế hùng hăng đem hai cánh tay của cô vắt lên đỉnh đầu, cơ hồ không có dùng nhiều lực khí cùng thân thể của cô giao triền, Trương Cảnh thân thể theo hắn phập phồng mà đung đưa.

"Tiểu Cảnh, nhìn anh." Khúc Trì Nghiêu vừa thở dốc vừa nói thật nhỏ.

"Không quen. . ."

”Về sau từ từ sẽ quen!” Mạnh mẽ va chạm, hân trầm giọng nói.

...

”Tiểu Cảnh, anh đang yêu em không cần phải thẹn thùng.” Nói xong, tốc độ hân dần dần nhanh hơn, tốt đẹp chính là thể lực không làm hân không thay đổi sắc mặt, dần dần, Trương Cảnh ý thức mơ hồ, trong miệng cũng tràn ra đứt quãng thân, ngâm.

Giờ phút này, Khúc Trì Nghiêu cảm thấy trước giờ chuyện của mình làm đang là đối với cô yêu thương, nghe trong miệng cô ngâm, a, trong thoáng chốc chợt cảm thấy dưới thân tăng vọt, một loại cung chiều đến tận xương khoải cảm làm cho hân trong nháy mắt bộc phát.

”Tiểu Cảnh, anh yêu em...” Mồ hôi hòa với chất lỏng dính dính xen lẫn ở thân thể hai người, một hồi xuống, Trương Cảnh hoàn toàn xụi lơ ở dưới thân thể của hân, mà hân bá đạo cứng rắn vẫn đứng lại ở trong cơ thể của cô, nóng rực dính, cô cố gắng đẩy ra thân thể người đàn ông đang ép chặt cô.

Thấy cô hơi chút có động tác, trên người đàn ông liền buồn bực hừ một tiếng, tứ chi sít sao bóp chặt cô, thêm chút nghỉ ngơi liền lại ngóc đầu trở lại.

Không có ai quấy rầy, không có kỳ nữa, một đêm này không biết phản phục bao lâu, cho đến khi Trương Cảnh mệt mỏi mê man, Khúc Trì Nghiêu lúc này mới lau qua loa cho hai người, thỏa mãn ôm cô ngủ.

Trương Cảnh sáng sớm lúc thức dậy eo đau dữ dội, ngày hôm qua leo núi, buổi tối có lần qua lần lại muộn như vậy, toàn thân cao thấp khó chịu.

Khó được lúc Khúc Trì Nghiêu còn chưa tỉnh, đến lúc Trương Cảnh rón rén từ trên giường bò dậy mông lung con mắt soi vào gương chải đầu, trên cổ còn mơ hồ dấu vết Khúc Trì Nghiêu tối hôm qua lưu lại, cô cũng nhìn không được nữa ở trong lòng mắng, người gây ra họa không biết cái gì cũng tỉnh đúng lúc, đang nằm nghiêng ở trên giường nhìn cô chăm chăm.

Trương Cảnh bị hân nhìn giống như cười mà như không rất nhanh làm cho thẹn thùng, vội vã cột đầu tóc, chờ hân một chút, liền đi xuống lầu.

lúc đi xuống lầu, cô này mới phát hiện bên ngoài đang mưa rơi lác đác, chú Khúc thím Khúc lớn tuổi, bắt đầu dậy rất sớm, chú Khúc đang cùng Tiểu Hằng chơi cờ tướng, thím Khúc ở phòng bếp vội vàng làm điểm tâm, thấy cô rơi xuống, nói cô rửa mặt chuẩn bị ăn cơm.

Trương Cảnh có chút thẹn thùng, mỗi lần đều dậy muộn hơn vợ chồng già, còn để bọn họ làm cơm.

Thím Khúc tựa hồ nhìn ra cô không được tự nhiên, lên tiếng an ủi, “Không có việc gì, con xem A Nghiêu không phải là đến bây giờ còn không có xuống sao? Chúng ta cũng biết trong thành thị cùng nông thôn làm việc và thời gian nghỉ ngơi không giống nhau, chú Khúc còn cố ý dặn dò ta không nên quấy rầy đến các con.”

Chờ Trương Cảnh rửa mặt xong, mới vừa đi tới cửa phòng bếp, thím Khúc liền đẩy cô đi ra, “Nơi này không có việc của con, con cùng bọn họ chơi cờ tướng đi, Tiểu Hằng đưa nhóc này thông minh đây!”

Tiểu Hằng nghe thấy có người ở gọi hân, ở trong nhà chính là to cô, “Mẹ, mẹ qua tới giúp con một tý, con đâu không lại ông”

Trương Cảnh đành phải đi cùng Tiểu Hằng, lúc ba người đang hăng say, thím Khúc cơm đã làm xong gọi bọn họ ăn cơm, Khúc Trì Nghiêu vừa vặn cũng từ trên lầu đi xuống.

Bởi vì trời mưa, chú Khúc thím Khúc không đi lều hoa gấp, cho nên cơm nước xong, ván cờ ba người một cách tự nhiên liền biến thành ván cờ bốn người, thím Khúc ở một bên vừa nhét đề giầy vừa xem cuộc chiến, ngẫu nhiên nghĩ nói hai câu, còn bị chú Khúc một câu ‘Quan Kỳ không nói chân quân tử’ cho đình trở về, đáng tiếc chính là thím Khúc không có đọc qua sách gì, căn bản cũng không biết rõ ông đang nói cái gì, hoặc là liên là cô ý, vẫn là muốn nói gì thì nói, chú Khúc dương dương, mặc dù không có các hoạt động giải trí như trong thành phố, nhưng người một nhà cùng một chỗ vẫn là vui vẻ hòa thuận.

Những ngày tiếp theo bọn họ thừa dịp thời tiết tốt giúp chú Khúc thím Khúc sửa sang lại vườn hoa, hạ hạ đất đai, hoặc là dọc theo dòng suối chuyển qua núi lớn. . . . cuộc sống Sung sướng luôn thoáng qua rồi biến mất, bọn họ cuối cùng không có thể ở chỗ này đợi qua một tuần lễ, bởi vì bên Mỹ đang hồi Bành Di và Tiểu Hằng qua.

Tiểu Hằng rời đi ngày đó, cô cùng Khúc Trì Nghiêu cũng không có đi sân bay đưa hân, không phải là bọn họ không tiễn, mà là đứa nhóc không muốn, “Tiểu Hằng phải nhớ kỹ bỏ dạng ba mẹ vui vẻ, không phải nhớ bộ dạng ba mẹ khổ sở vì Tiểu Hằng rời đi.”

Đứa nhóc này tỏ ra bộ dáng hiểu biết bộ dáng làm cho Trương Cảnh vừa chua xót lại vui mừng, giữ vững tinh thần, nheo mắt lại cười lớn, “Cho dù đến nước Mỹ, nhớ ba mẹ thì hãy điện thoại, gọi video, biết không?”

”Dạ! Tiểu Hằng sẽ nhớ rõ!”

Thời gian là liều thuốc tốt, Tiểu Hằng lúc rời đi là lúc quay lại cuộc sống bận rộn ở bệnh viện hết phép trở về sau, trước đó lưu lại rất nhiều ca bệnh, Trương Cảnh hiện tại làm nhiều nhất đúng là cơ giới thức làm thêm giờ, vô hưu vô chỉ tận làm thêm giờ. Mà ở thành thị một chỗ khác, Khúc Trì Nghiêu cuộc sống cũng không rảnh rỗi. Đầu tiên nhà cũ bên kia, Tư lệnh phu nhân biết chuyện đứa cháu mà con mình nuôi trong nhà nhiều năm lại là con của người khác, trong con tức giận ngã bệnh nhập viện.

Khúc Trì Nghiêu làm việc liên gấp rút, hiện tại chạy công ty- bệnh viện -nhà cũ ba đầu chạy, người mệt mỏi không còn hình dáng, có thể hết lần này tới lần khác bên tai vẫn không thể thanh tịnh, Tư lệnh phụ nhân mỗi ngày đều nhắc đi nhắc lại hần, làm sao lại giúp người khác nuôi con, lệnh hần vội vàng tìm cháu dâu về nhà, mà mẹ hần lại bị chuyện này tức không chịu được, ở một bên trợ giúp.

Chỉ có đêm khuya yên tĩnh, hần mới có một lát an bình, liền như hiện tại, hần nằm ghé trên sân thượng, đốt thuốc, khắp người mệt mỏi theo sương mù cuốn đi, hình ảnh gương mặt Trương Cảnh thanh tú tươi cười ở trong đầu càng ngày càng rõ ràng.

Khúc Trì Nghiêu nguyên vốn là muốn chờ thời cơ chín muồi, lại mang Trương Cảnh trở về nhà cũ,hần muốn dẫn cô đi gặp bà nội trước, chính bà nội năm đó cũng rất thích cô, này hần ngược lại không lo lắng, hần duy nhất lo lắng về phần mẹ hần.

Mẹ của mình, hần lại rõ ràng nhất, tính tình căn bản chưa nói tới ôn nhu, thậm chí có điểm cường thế không tốt chỗ, nếu như cưới Trương Cảnh sau khi vào cửa,điều chờ đợi cô tuyệt đối không nhẹ nhàng, không biết cô gốc Trương Cảnh này nguyện ý cùng nhau đối mặt sao?

Khúc Trì Nghiêu đập tắt thuốc trong tay, ngón cái đè lên huyết Thái dương.

Có hần ở đây, còn không thể chiều cô được cho cô gốc Trương Cảnh sao? Không biết vì cái gì, hần tin tưởng, cô và hần sẽ cùng nhau

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, nói một câu bổ sung, nói tên ăn mày vì viết cảnh đùa giỡn trên giường, cố ý kéo người nào đó cùng tên ăn mày xem AV, nhìn một chút tên ăn mày bệnh nghề nghiệp lại bắt đầu phạm vào, dặt cánh tay người nào đó nói, “Ngón tay có vi khuẩn, không rửa sạch sẽ liền hướng chỗ đó nhét, bệnh phụ khoa từ đây mà có Người xem cô gái này bị trĩ dài. Naybao bị anh này dài quá, bên trong khả định bao hết không ít vi khuẩn. . . .”

Cuối cùng người nào đó chạy bại, “Về sau loại việc này không cần lại cố làm ra về thẹn thùng muốn ta cùng người xem”

Rống rống ~~~ tên ăn mày làm cái ác thú vị giọt người! !

Cuối cùng cầu vung hoa, cầu cất giữ, cầu nhấn lại, ta đây trước hôn nhẹ, sao sao ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mâu Thuẫn

Kể từ ngày ở quê trở lại, mặc dù làm thêm giờ cực kì bận, nhưng Trương Cảnh vẫn không có nhiều mệt mỏi, bởi vì tâm tình tốt, làm chuyện gì đều thuận, mà ngay cả lúc chữa bệnh cũng ngâm nga vài câu hát, đi sau cô là hai bạn tập sự cũng cảm nhận được tâm tình của giáo viên mình đang vui vẻ, lớn gan hỏi chuyện, vừa làm bên cạnh vừa nói chuyện ngày qua.

”Cô Trương à, nghe nói giám đốc sắp xếp cho cô kỳ tới chuẩn bị chương trình học, cô muốn đi học sao?”

”Đúng vậy, đi học kinh quản học viện thượng (Tây y phụ khoa)!” Nói đến cái này, Trương Cảnh liền dờ khóc dờ cười, đại học H là đại học tổng hợp, cô thân là bác sĩ chính của bệnh viện, dù thế nào cũng phải cho học sinh viện y đi học mới hợp tình hợp lý đi? Chẳng lẽ nói học kinh tế cũng bắt đầu đối với y học cảm thấy hứng thú?

”Nghe nói kinh quản học viện rất nhiều đẹp trai!” Đến cùng vẫn là cô gái, nhắc tới đẹp trai tâm tình đều kích động, hai cô gái người một câu ta một câu đang thảo luận ai đánh bóng rổ tốt bao nhiêu, ai gia cảnh tốt bao nhiêu, có bao nhiêu cô gái đuổi theo. . . .

”Ai, cậu có nghe nói a Cao Triển Sí không, nghe nói hần đá hoa khôi hệ Anh Ngữ đấy!”

”Hần tại sao lại đá người ta, tội cho hoa khôi ấy quá. . . .”

”Đây không phải là mấu chốt, mấu chốt chính là cậu biết lí do hần đá người ta không? Dĩ nhiên là ghét bỏ người ta không là xử nữ! Người đó đúng là biến thái, bây giờ xử nữ so với nữ trưởng phòng còn hiếm,cậu nói xem hần. . .”

Trương Cảnh ngồi bên cạnh gõ bàn phím cười, thằng nhóc này có được bao nhiêu bản lĩnh đàn ông, ham muốn giữ lấy thật là biến thái

Sắp đến giờ tan tầm mẹ Lưu Tổ Vân gọi điện thoại tới, giọng nói tràn đầy hưng phấn kích động, “Tiểu Cảnh, con hôm nay tan tầm không cần phải về chỗ của Trình Linh, trực tiếp về nhà,mẹ cũng không biết làm món ăn gì tốt, Thái Hà mang thai! Buổi chiều mẹ muốn cùng con đi bệnh viện, tin tốt như vậy nhất định phải nói với cha con, họ Trương nhà chúng ta có hậu rồi! Tiểu Cảnh con nói phụ nữ có thai nên bỏ cái gì tốt đây, gà mẹ. . .”

Nghe được tin tức này Trương Cảnh cũng rất kích động, cha nếu biết thì sẽ vui vẻ, cô mở miệng trấn mẹ đang nói năng lộn xộn, “Mẹ, mẹ chẳng lẽ đã quên trong nhà có bác sĩ phụ sản sao ,không nên gấp, chờ con trở về từ từ nói.”

”Được,con nhanh lên trở lại a!”

Công việc trong tay vốn đã làm xong, hôm nay cô không có trực ban, cởi xuống áo khoác trắng liền vội vã đi tới trạm xe buýt, đợi cô lúc về đến nhà, Tiểu Thành đã cùng Thái Hà ngồi ở trước bàn ăn, thấy cô trở lại, Thái Hà chỉ chỉ canh gà một tăng dầu trước mặt nhìn về cô cười khổ, “Chị à, chị xem mẹ liền mù cuồng cuồng, em mới chỉ nghỉ ngơi một chút, còn chưa có đi bệnh viện kiểm tra đây.”

Mẹ Lưu Tố Vân nghe thấy tiếng động ở cửa từ trong phòng bếp nhô đầu ra, “Tiểu Cảnh, con trở về tới thật đúng lúc, con là bác sĩ, mau khuyên Thái Hà một chút phụ nữ có thai lúc đầu cần thiết chính là bồi bổ nhiều.”

Trương Cảnh thả ra trong tay bao cười ra tiếng, “Mẹ, đây là mớ canh gà, người bình thường nhìn cũng đã ngán rồi, huống chi là người phụ nữ có thai! Thái Hà không có ối cũng đã là tốt, con xem mẹ là gấp đến vàng đầu rồi!”

Lưu Tố Vân không hài lòng, “Lúc mẹ nghỉ có con và Tiểu Thành, cha con chính là làm cái này cho mẹ ăn, mẹ vừa quát có thể uống hai chén lớn! mẹ kêu con về alf giúp mẹ khuyên nó, chứ không phải về cùng phe với tụi nó.”

Trương Cảnh cứ như vậy cười cương cả mặt.

Thái Hà lấy cùi chỏ ngoặt ngoặt Trương Thành, Trương Thành lập tức đón lời nói, “Mẹ, mẹ phải nghe chị, lời chị nói mới có căn cứ khoa học.”

Tuy là nói như vậy, lúc ăn cơm, Tiểu Thành vẫn là gấp thức ăn cho vợ, dặn dò cô phải nhiều ăn một chút, đều nói khi kết hôn đặc biệt là thăng cấp vì làm cha đứa nhỏ liền sẽ tức khắc trở thành người đàn ông trưởng thành, Tiểu Thành mặc dù từ nhỏ liền hiểu chuyện, nhưng kể từ sau khi kết hôn mới trở nên có năng lực đảm đương, mà ngay cả làm việc cũng càng thành thực chừng chặc đầu vào đấy, chức vị cũng bắt đầu thăng tiến. Trước kia, lúc cha mẹ đi làm gấp, chính là cô chăm sóc Tiểu Thành, Trương Cảnh lại có cái cảm giác khó hiểu chị như mẹ vui mừng.

Mà ở đại học H thuộc bệnh viện chiếu cố phụ nhân Cố tư lệnh, Khúc Trì Nghiêu nhện không được con bà nó bức bách, trực tiếp cùng bà nói, “con đã có người yêu, bà cùng mẹ đừng mù quáng giới thiệu cho con đại tiểu thư nào nữa, con không chịu nổi.”

Tư lệnh phụ nhân vừa nghe hần nói như vậy, trực tiếp từ trên giường leo xuống, lưng cũng không đau nữa, rần lên, “Thật sự? là con gái nhà ai? Mau mang đến cho bà gặp chút!”

Khúc Trì Nghiêu trước cùng cô nói một cái nút, “Cô gái bà đã gặp qua, hơn nữa cũng rấy thích cô ấy, bà trước đừng hỏi nhiều như vậy, cô ấy làm ở bệnh viện này, chờ con sẽ mang cô ấy cho bà gặp.”

Vốn tưởng Trương Cảnh buổi trưa sẽ ở bệnh viện, không nghĩ tới học trò của cô trong phòng làm việc nói Cô giáo Trương đã về nhà.

Nói trở lại, Khúc Trì Nghiêu vốn định tìm thời gian đi gặp nhà Trương Cảnh chào hỏi, có thể gần đây bận rộn, không thể sắp xếp, nếu đã cô về nhà, vậy thì thật là tốt.

Khúc Trì Nghiêu điện thoại cũng không gọi, liền trực tiếp đi nhà cô.

Lúc mưa lễ vật cũng tốn hết tâm tư, Bác Trương vẫn còn ở phòng ICU, bác gái Trương thích gì hần cũng không biết, dứt khoát liền mua một chút vậy cá tổ yến, thuốc bổ thời tiết.

Khúc Trì Nghiêu sau khi gõ cửa, là Lưu Tố Vân mở cửa, vừa thấy được hần, Lưu Tố Vân hơi sừng sốt một chút, chờ kịp phản ứng liền mời đến hần vào trong.

Khúc Trì Nghiêu thả thừ trong tay ra, hướng về Lưu Tố Vân áy náy nói, “Di à, tùy tiện đến nhà, mong di thứ lỗi.”

Trương Thành cùng Thái Hà đang ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, thấy vị khách xa lạ, liếc nhau một cái, không rõ tình huống gì, liền chạy ra ngay xái tủ có tượng Thiết quan Âm hồng chuyện.

Trương Cảnh đang nằm trong phòng của em nghỉ trưa, nghe thấy phía ngoài tiếng vang, nghĩ thầm, trong nhà rất ít có khách tới, sẽ là ai chứ? Đứng dậy đi ra bên ngoài, phòng khách lớn cỡ bàn tay chen lẫn tràn đầy, bất quá không khí có chút quỷ dị.

Tiếng động cô mở cửa đi ra, tất cả mọi người theo bản năng hướng cô nhìn sang, ánh mắt các không có cùng, nhất là mẹ Lưu Tố Vân, ánh mắt nhìn cô cực kỳ phức tạp, không biết như thế nào, Trương Cảnh thậm chí có chút ít sợ hãi, không dám đi qua.

“Khúc Trì Nghiêu, chắc hần cũng biết lão Trương ở nằm bệnh viện, cháu có thể qua chào hỏi, di trước thay lão Trương cảm ơn cháu.” Lưu Tố Vân cười nói, buồn cười toan tính lại không đạt đáy mắt.

“di à, đây là chuyện cháu phải làm mà.” Khúc Trì Nghiêu không chút hoang mang trả lời.

Lúc hần uống trà, tầm mắt quét qua chỗ Trương Cảnh đứng, trong mắt mang theo cười ôn hòa toan tính cùng khích lệ, làm cho người ta kim lòng không được muốn dựa vào gần.

Lưu Tố Vân bất động thanh sắc nhìn xem giữa hai người không tiếng động trao đổi, “Khúc Trì Nghiêu, cháu và Trương Cảnh nhà di đã gặp nhau sao?”

Khúc Trì Nghiêu để chén trà trong tay xuống, cười nói, “Di à, hôm nay cháu đến liền muốn nói cho di biết, cháu và Trương Cảnh mấy tháng trước đã gặp nhau.” Khúc Trì Nghiêu cũng không có nói rõ, trong lời nói có ẩn ý

Lưu Tô Vân tự nhiên nghe hiểu, nhìn về phía Trương Cảnh, trên mặt giống như hiển nhiên không vui, “Nhưng đối với bác, Trương Cảnh đã có bạn trai, chuẩn bị cưới chồng rồi.”

Lúc này Lưu Tô Vân nào biết đâu Trương Cảnh nàh bà đã sớm cùng Triệu Lỗi chia tay, hơn nữa còn cùng người đàn ông này cùng nhau đi du lịch, lại càng đã sớm đã xảy ra quan hệ.

Trương Cảnh mặt đỏ lên, cúi đầu ừ ừ nói, “Mẹ, con và Triệu Lỗi đã sớm chia tay”

Lưu Tô Vân vừa nghe, thiếu chút nữa tức giận tại chỗ đến nổi óa, nếu không phải là có Khúc Trì Nghiêu ở đây chỉ sợ sớm đã muốn tát Trương Cảnh một bạt tai. Đứa con gái này thật là tiền đồ, còn có chuyện gì là gạt bà? Cùng Triệu Lỗi sống thật tốt qua ngày có gì không tốt, nhất định phải cùng người đàn ông này cùng một chỗ, chẳng lẽ còn phải chờ đợi người ta đến nhục nhã?

Khúc Trì Nghiêu gặp Lưu Tô Vân hiểu không sai biệt lắm, không ngồi bao lâu liền đứng dậy cáo từ, dù sao mục đích hôm nay đã đạt đến, hần là muốn cho Lưu Tô Vân trước có chuẩn bị, về phần chuyện đàm hôn luận gả hần cũng không có vội vã nói, hần chưa bao giờ đánh một trận cảm một trận, không nói đến ban đầu Trương gia có phản ứng gì, ít nhất nhà cũ bên kia là tránh không được phản đối, những thứ này hần vốn có thể mặc kệ, nhưng nếu là sau này cùng Trương Cảnh khi kết hôn, chỉ sợ cuộc sống của cô nên không thể bỏ qua.

Vốn là Lưu Tô Vân cảm xúc vẫn là dâng cao, có thể kể từ Khúc Trì Nghiêu đi liền thay đổi hoàn toàn sắc mặt, Trương Thành cùng Thái Hà không hiểu ra sao, cũng không rõ ràng lắm tình huống, khó mà nói, lấy lý do buổi chiều đi làm, mang theo ba lô đi ra cửa. Lưu Tô Vân cứ như vậy ngồi trên sofa vẫn nhìn Trương Cảnh, một câu nói cũng không có nói, cho đến khi Trương Cảnh chính mình nhận tội.

“Mẹ, con thích Khúc Trì Nghiêu, nghĩ sẽ tới với hần, lúc trước đi du lịch cùng đi cùng nhau”

Lưu Tô Vân chịu đựng, chịu đựng, rốt cục bộc phát, cười lạnh một tiếng, “Nói đi, mày còn có chuyện gì gạt ta, hôm nay đều nói ra.”

Trương Cảnh áp ứng đem mọi chuyện cần thiết toàn bộ nói ra, kể cả trước giúp Khúc Trì Nghiêu chăm sóc Tiểu Hằng cũng đều nói ra.

Lưu Tô Vân nhìn cô hồi lâu, trong lúc đó hỏi, “Đã xảy ra quan hệ chưa ?.”

“Mẹ...”

Lưu Tô Vân vừa trầm thanh nói một lần, “đã xảy ra quan hệ chưa, nói !!!.”

Trương Cảnh đỏ mặt cắn môi dưới không lên tiếng.

Lưu Tô Vân cũng nhịn không được nữa, đứng người lên tát cô một cái, “Ta bình thời là như thế nào dạy mày, hả? ! mày để liêm sỉ đi đâu rồi? ! mày thật cho là mình bán mình cho hần, có thể leo lên nhàn cao nhà họ Khúc hay sao, bay lên cảnh làm phượng hoàng hả?”

Trương Cảnh bùm mặt khó có thể tin nhìn về phía mẹ, mẹ mặc dù vẫn luôn rất nghiêm khắc, nhưng ở trong ấn tượng của cô chưa từng giận như ngày hôm nay, trong lúc nhất thời Trương Cảnh trong nội tâm ngũ vị tạp trần (rối loạn), “Mẹ, con đã hai mươi tám tuổi, mẹ không phải là vẫn luôn hy vọng con mau chóng lấy chồng sao? Vì cái gì Khúc Trì Nghiêu thì không thể. . . .”

Lưu Tô Vân không nhìn cô, nhàn nhạt bỏ lại một câu, “Ai cũng có thể, chính là Khúc Trì Nghiêu không được.”

Có thể Trương Cảnh lúc này kiên cường cũng nổi lên, từ nhỏ đến lớn cô đều rất nghe lời, cho dù biết rõ mẹ trọng nam khinh nữ, thiên vị Tiểu Thành, cô cũng là dùng lòng chiều cô Tiểu Thành, hết sức nịnh nọt bà, không có chuyện gì là làm trái ý nguyện của bà, nhưng chuyện này cô tuyệt sẽ không nhượng bộ, đây là chuyện cả đời cô, cô muốn mình quyết định.

Nghĩ như vậy, Trương Cảnh nhàn nhạt nói, “Mẹ, nhiều năm như vậy, mẹ có để con trong lòng không?”

Lưu Tô Vân mặt lạnh, “mày là đang trách ta, thiên vị Tiểu Thành.”

“con không dám.”

“Mày còn có cái gì không dám, chưa kết hôn đã cùng ngủ với đàn ông thì có gì không dám? !”

Trương Cảnh cắn môi dưới, kèm chế thanh âm run rẩy, “Mẹ, thúc giục cưới chính là mẹ, hiện tại con thích Khúc Trì Nghiêu, Khúc Trì Nghiêu cũng yêu thích con, như vậy chưa được sao? Mẹ như vậy phản đối lại không có lý do, mẹ nói con làm sao nghe? “

Lưu Tô Vân nửa ngày không có lên tiếng.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mở miệng, “Mày đừng nghĩ sau này gả cho Khúc Trì Nghiêu sẽ được những ngày tháng an lành, ta phản đối tự ta có cái lý của mình / Mày nếu thật sự không nghe, ta cũng không thể cột chân của mày. Chỉ là, mày nhớ kỹ, sau nếu có khổ cũng đừng về đây khóc lóc, ta coi như uống công nuôi đứa con gái này.”

Không còn gì có thể nói, Trương Cảnh cầm lấy bao, nhàn nhạt nói, “con còn có việc ở bệnh viện, đi làm trước, mẹ buổi chiều nếu là đi bệnh viện thăm ba, gọi điện thoại cho con.”

Sự cân bằng mà hai mẹ con cố gắng duy trì nhiều năm rồi cuộc cũng tan vỡ , cho dù quá khứ Lưu Tố Vân thế nào đi nữa, cũng không cần bận tâm nữa , Trương Cảnh có ý nghĩ gì cũng để trong lòng, tận lực nghe lời mẹ. Cho dù Tiểu Thành kết hôn, cô cũng chủ động đem tiền mình dành dụm nhiều năm đem ra , mẹ nói muốn cô chuyển ra ngoài, cô cũng nghe theo chuyển đến chỗ của Trình Linh, cô cũng có thể không nghĩ nhiều đến vậy, Lưu Tố Vân cho cô sinh mạng những việc này là cô phải làm.

Nhưng bây giờ Lưu Tố Vân khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Trương Cảnh , hôn nhân đối với một người phụ nữ mà nói , giống như lần thứ hai đầu thai. Phụ nữ dù làm gì, dù có bản lĩnh thế nào , nhưng không có một người nào, không có một người đàn ông thương mình, chăm sóc mình, như vậy dù cả đời này làm khá hơn, sau lưng cũng có không muốn người ta biết mình cô đơn.

Hiện tại có một người đàn ông như vậy , cô yêu vài chục năm, đối phương cũng yêu cô, nguyện ý cho cô lớn nhất tôn kính, cưới cô chiều cô , những thứ này đối với một nữ nhân mà nói là điều quan trọng nhất khi bắt đầu mỗi quan hệ, mặc dù cô không biết về sau lấy hán thì như thế nào, nhưng là thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, bọn họ đều sai qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn muốn lại tiếp tục sai ?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Gặp Mặt

Hai giờ rưỡi chiều mới giao ban, còn sớm, trong phòng trực ban đã có bác sĩ đang ngủ, mặc dù có phòng nghỉ, nhưng cô ngại người suy nghĩ một hồi, liền trực tiếp ở trên

bàn làm việc nằm sấp , trên mặt rất , trong đầu cũng là trống rỗng , cô nghĩ mẹ có thể sẽ phản đối, nhưng không hề nghĩ đến sẽ phản ứng kịch liệt như vậy .

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động vang lên, cô mở điện thoại, nhưng dòng chữ sang long lanh đập vào mắt “anh sau khi rời đi, nhà như thế nào?”

Trương Cảnh suy nghĩ một chút, nhấn lại cho hán: Không có việc gì.

Mấy giây sau, tin nhắn lần nữa vang lên: Tiểu Cảnh, chúng ta về sau đường còn rất dài, việc giúp chúng ta có thể ở bên nhau là phải thẳng thắn với nhau.

Một cốc nước ấm trong lòng phòng nhộn nhạo, bay thẳng hốc mắt, hâm nóng ẩm ướt , cô cũng chỉ biết quyết định nói thật: Anh cần phải đoán sao. Mẹ em phản đối.

Lúc này đây tin tức tới thời gian có chút kéo dài: Vậy còn em . Em nghĩ thế nào?

Trương Cảnh không chút nghĩ ngợi liền đánh tin: em sẽ kiên trì.

Lần này tin nhắn trả lời vô cùng mau: Em đang ở đâu?

Trương Cảnh không tiếng động nhếch miệng, đứng dậy hướng cửa phòng làm việc đi đến: Bệnh viện.

Vừa mở cửa ra, bên ngoài đứng không phải là Khúc Trì Nghiêu thì là ai?

Khúc Trì Nghiêu lúc này đã thay trang phục khi đến nhà cô, mặc một bộ quần áo màu đen thoải mái, đầu tóc phân tán, sắc mặt ôn hòa, ánh mắt trầm tĩnh, cứ như vậy nhếch khóe miệng xem cô, đợi đến lúc mặt cô ửng đỏ, ánh mắt chợt lóe, đi đến bên cạnh Trương Cảnh , đưa tay khuôn mặt cô vẫn có chút sung đỏ , ngón cái nhẹ nhàng mon trón gương mặt của cô.

Da thịt trắng nõn tí mỉ, năm ngón tay in càng phát ra rõ ràng, nhìn xem là như vậy chói mắt.

Đó cũng không phải là điều hán muốn

”Thực xin lỗi, Tiểu Cảnh, là anh không có giải quyết tốt.”

Trương Cảnh ngẩng đầu lên lắc lắc đầu, cười lớn, “Anh Khúc, đây là nhất định phải đối mặt không phải sao? Không phải chỉ là một cái thôi sao?”

Khúc Trì Nghiêu trong lòng căng thẳng, không cần cô nói, hán cũng biết đầu năm ngón tay đến từ đâu, mười mấy năm trước Chú Thúc phản đối hán có thể lý giải, nhưng là hán không có nghĩ qua hiện tại Mẹ Trương vẫn sẽ phản đối với bọn họ, hán vốn tưởng rằng chỉ cần cùng Mẹ Trương nói rõ ràng tình huống hôn nhân của hán lúc trước sau sẽ có chuyển biến tốt đẹp, bây giờ nhìn lại không chỉ là đơn giản như vậy. Ngược lại Trương Cảnh này cô ngờ làm cho trong lòng hán có chút ngoài ý muốn, trong mắt hán, cô vẫn là đứa con hiếu thuận, thậm chí có thể nói là có chút hiếu đạo ngu ngốc. Mà nay, tại như vậy một cái vấn đề về tình yêu, cô dám kiên trì với chủ trương ý tưởng của mình, vậy hán trước kia đã nhìn lầm cô rồi, ít nhất ở ở phương diện khác nhìn lầm rồi.

Khúc Trì Nghiêu theo bản năng cúi đầu lấy môi nhẹ nhàng đụng chạm gò má sưng đỏ của cô, mềm mại lành lạnh xúc cảm làm cho Trương Cảnh rụt lại, đẩy hẳn, “Cửa không khóa, bên ngoài còn có y tá.”

Khúc Trì Nghiêu quay đầu đi, ở bên môi cô nhẹ đụng chạm, không thể nghe thấy thở dài một tiếng, “Cô ngốc, anh sẽ không để em như vậy, em muốn đi đâu.”

Mặt Trương Cảnh trong nháy mắt hồng rì máu, hẳn buồn cười một tiếng, không tiếp tục khó xử cô, đứng thẳng hướng phòng làm việc bốn phía nhìn lại, “Đá lạnh để ở đâu?”

Vừa nói như vậy, Trương Cảnh liền biết rõ hẳn muốn làm gì, tay hướng hộ sĩ trạm phượng hướng chỉ chỉ, “Chắc chắn sẽ định làm chứ, cho nên muốn phiền toái khúc tiên sinh anh giúp trương bác sĩ một chút.”

Còn có tâm tư nói giỡn, Khúc Trì Nghiêu nhin không được cười ra tiếng, “Trương bác sĩ trước tiên mời ngài ngồi, tôi lập tức liền lấy đến cho ngài.”

Đối với phản đối của mẹ, Trương Cảnh mặc dù khó hiểu, nhưng cũng không có quá mức để ở trong lòng. Ở trong mắt cô, mẹ vẫn luôn giữ lễ giáo phong kiến, có thể là biết rõ cô cũng người đàn ông chưa kết hôn lại phát sinh quan hệ, trong con tức giận mới nói ra cái lời khó nghe, đợi bà hết giận, cô trở về nữa cùng bà nói chuyện, trước mắt làm rõ mẹ tại sao phải phản ứng như vậy kịch liệt mới là mấu chốt.

“Có muốn đi gặp bà nội không?” Man mát lành lạnh thoải mái cảm giác dần dần hóa giải gương mặt phồng, Khúc Trì Nghiêu nói như vậy, Trương Cảnh vẫn không có kịp phản ứng.

“A?”

Như đang nâng niu báu vật, Khúc Trì Nghiêu cầm lấy túi chườm nước đá tay kiên nhẫn mà cẩn thận đụng vào, “đi thăm bà nội chút đi, bà cũng thật nhiều năm không có nhìn thấy em, bà hiện tại ở trong bệnh viện.”

Trương Cảnh lấy tay của hẳn đem túi chườm nước đá bắt lại, nghiêng đầu nhìn hẳn, “Bà nội ngã bệnh? Ở khoa nào?”

Khúc Trì Nghiêu kéo cô đứng dậy, “em đi thì biết.”

Hẳn quá rõ bà nội, bà đâu phải ngã bệnh, chẳng qua là một loại thủ đoạn giận hẳn, giận hẳn nuôi không phải là cháu nội của bà, giận hẳn lúc trước nhìn nhầm cùng Bành Di kết hôn, khi mẹ hẳn tự cho là đúng. . . Uớc chừng là người đã già, chuyện gì cũng bắt đầu không ưa, bắt đầu càng sống càng khó chịu, liền liên gia gia cũng hết cách với bà.

Nhiều năm không thấy tư lệnh phu nhân, lão bà vẫn như năm đó, mặc dù hòa ái dễ gần, nhưng trong mắt lúc nào cũng lộ ra khôn khéo, tám mươi tuổi, tai thính mắt tinh, ý nghĩ rõ ràng linh hoạt, phảng phất nhìn người một cái có thể thấu xương tủy, tựa như đại nhân nhìn xem đứa trẻ ba tuổi ra vẻ bình thường: Chỗ có tâm tư thu hết vào mắt, trong suốt thấu đáo

Phải nói duy nhất có biến hóa chính là tóc hoa râm không ít, mặc bệnh phục nằm ở trên giường bệnh, ngược lại thực có vẻ có chút già nua.

Lão nhân gia trí nhớ rất tốt, thấy cô đi theo Khúc Trì Nghiêu sau lưng tiến đến, thật không có lộ ra quá nhiều kinh ngạc, cười tủm tỉm cùng cô chào hỏi, “Nhiều năm như vậy không tới thăm bà, có quên bà không đó?”

Trương Cảnh cũng là cười tủm tỉm, “Bà nội đều còn nhớ rõ Tiểu Cảnh, Tiểu Cảnh sao có thể quên bà nội đây.”

Khúc Trì Nghiêu ở một bên ngồi nghe các cô tán gẫu, trong tay là lăng hoa lăng hoa Trương Cảnh mang đến, liền nhàm chán vuốt vuốt lăng hoa

Lão nhân gia hỏi Trương Cảnh người nhà cùng tình huống hiện tại, tránh không được nhắc tới Chú Thúc hiện tại đang làm gì, ở biết rõ hẳn hiện tại nằm ở ICU, không khỏi thở dài cảm khái, “Tiểu Trương lại còn không có như ta có thân thể tốt! Tiểu Cảnh liệu có cái gì lão thái bà này có thể giúp được?”

Tư lệnh phu nhân nói mịt mờ, nhưng Trương Cảnh vẫn là nghe rõ, cười nói, “con đang làm ngay tại cái bệnh viện này, bên trong đồng nghiệp đều còn quen thuộc, biết rõ tình huống của ba con, có thể trợ giúp đều có thể trợ giúp một chút.”

Tư lệnh phu nhân gật gật đầu, xem xem cô trên người áo khoác trắng, “Ở bệnh viện đi làm có mệt hay không? Có phải hay không cũng trực lại ca đêm?”

“Không sao, trực đêm rất tốt, ban ngày nghỉ ngơi xem người khác gấp rút, cảm giác mình giống như lười biếng kiểm lời.”

Lão nhân gia bị trêu chọc cười, “Người trực đêm lúc người khác đều đang ngủ, liền không vất vả sao?”

Trương Cảnh nháy mắt mấy cái, ngẫm lại nói, “Này cũng chưa nghĩ qua.”

Khúc Trì Nghiêu cũng cười, bà nội xem cháu nội một cái, “Tiểu Cảnh muốn ăn trái cây gì, làm cho A Nghiêu lấy cho người.”

Trương Cảnh thanh hắng giọng, cổ làm ra vẻ nghiêm trang nói, “Bác sĩ là nguyên tắc, kiên quyết cự tuyệt tất cả đồ người nhà bệnh nhân đem cho, kể cả một viên anh đào nhỏ.”

Lão nhân gia kịp phản ứng sau, nhin không được cười mắng, “Tiểu Cảnh chẳng những trưởng thành, mà ngay cả miệng nhỏ cũng thay đổi được lợi hại như vậy!”

Bởi vì buổi chiều mẹ có thể sẽ đến bệnh viện thăm cha , Trương Cảnh ngồi trong chốc lát liền đứng dậy cáo từ, lão nhân gia hiểu bệnh viện quy củ cũng không còn giữ cô, chỉ là dặn dò Khúc Trì Nghiêu đi đưa tiễn, Khúc Trì Nghiêu theo lời theo cô ra phòng bệnh.

”Chú Thúc bên kia thật sự không thành vấn đề?” Khúc Trì Nghiêu thoáng đoán một chút mới nói ra miệng, cô ngốc này sợ là không thừa nhận rất lớn kinh tế áp lực.

Trương Cảnh cười với hân cười, “Trước mắt hết thấy cũng khỏe.” Mặc dù tiền chữa trị rất cao, nhưng cũng may bệnh của phụ thân tình coi như ổn định, hết thấy đều là đáng giá .

”Nếu như có tình huống nói với anh một tiếng.”

Trương Cảnh điểm đầu, “anh vào đi thôi, bà nội cần chăm sóc, em đi làm.”

”Đi đi, tan tầm anh đón em.”

Mẹ buổi chiều cũng không đến thăm cha, Trương Cảnh muốn gọi điện thoại về nhà, nhưng đều là trong lòng một cỗ kiên cường làm cho cô mấy lần cầm lên điện thoại đi động lại để xuống, thẳng đáo đi động chủ động vang lên, bắt quá không là mẹ điện, là tiểu thành

”Tiểu thành?”

”Chị hai, mẹ vẫn là không yên lòng, để cho em mang Thái Hà đến kiểm tra”

Trương Cảnh bên cạnh gọi điện thoại bên cạnh hướng đối diện sản khoa đi đến, “em mang Thái Hà đến khoa sản, chị ở đó chờ em.”

Trương Cảnh vốn tưởng rằng theo tính tình của mẹ nhất định sẽ đi theo tới đây, bắt quá làm cô thất vọng chính là chỉ có tiểu thành cùng Thái Hà.

Trương Cảnh thấy cô luôn về phía sau nhìn qua, vừa quan sát phản ứng của cô vừa nói, “Mẹ nói đi trước thăm cha, chờ kiểm tra tốt để cho chúng ta đi qua đón bà.”

Nhanh như vậy sẽ đem cô bỏ ra ngoài? Trương Cảnh cười khổ một tiếng dẫn bọn họ đi vào, “Người trước mang Thái Hà vào đi thôi, chị đã dặn đồng nghiệp bên trong rồi.”

Trương Cảnh do dự một chút, nói, “chị hai ,tính tình của mẹ chị cũng không phải không biết, chị . . .”

Trương Cảnh ngắt lời hân, “chị biết rõ, đợi bà hết giận chị sẽ trở về xin lỗi .”

Kiểm tra kết quả rất nhanh liền đi ra, máu hcg dương tính, B cực kỳ biểu hiện còn là một tiểu chồi mầm, Thái Hà bình thường thể chất tương đối khá, ngược lại không có bệnh trạng mang thai sớm, chỉ là dặn dò bọn họ trước ba tháng sau ba tháng không thể cùng phòng, không vận động kịch liệt , hơi chút chú ý một tý, tăng cường dinh dưỡng định kỳ làm sinh kiểm là được.

Hai vợ chồng nhỏ lần đầu tiên làm mẹ, vẫn tương đối khẩn trương , cầm lấy kết quả cực kỳ cẩn thận tìm con của bọn họ đến cùng ở nơi nào, tìm nửa ngày không có kết quả, Thái Hà đưa qua bệnh án nói, “chị hai, ở nơi nào? Như thế nào em một chút cũng không nhìn thấy?”

Trương Cảnh cầm kết quả, chỉ chỉ cháu nhỏ hoặc cháu gái cười nói, “Nha, ở chỗ này, vẫn là một khóa mầm mống nhỏ, có thể hay không nảy mầm trưởng thành đều xem người mẹ này!”

Hai người không thể chờ đợi được nhìn xem, hân không thể chăm chăm ra một cái hố , trương thành trong lúc đó ý thức được một cái vấn đề, “chị hai, về sau là trai hay là gái chị nhìn một chút không phải có thể biết trước sao?”

Trương Cảnh cười hỏi ngược lại, “em quan trọng nam nữ ư?”

Trương Cảnh lắc đầu, “Này cũng không sao cả, liền là có chút tò mò, nghĩ biết trước.”

Thái Hà cũng là gật gật đầu, “em cũng muốn biết trước!”

”Không biết mới có thể còn có mong đợi.” Trương Cảnh cho bọn họ một cái lập lòe nước đôi trả lời, chính là cô sau này mình cũng sẽ không đi tận lực xem kết quả cực kỳ thực bệnh án biết là nam nữ, đã sớm biết kết quả , như vậy quá trình cũng không phải là như vậy mong đợi.

Hai người làm xong kiểm tra muốn thăm xem cha, hỏi cô có muốn cùng đi cùng hay không , Trương Cảnh cười lắc đầu, nói cô còn muốn tiếp tục đi làm, kỳ thật cô là tạm thời không biết chung đụng với mẹ như thế nào, ít nhất ở cô không có hiểu rõ ràng trước chắc là sẽ không trở về.

Buổi chiều giờ tan việc, Khúc Trì Nghiêu đứng giờ tới đón cô, nói là mang cô đi ăn cơm.

Khúc Trì Nghiêu mang cô đến một gian nhà hàng Tây, Trương Cảnh âm thầm hô chịu tội, cô không thích nhất ăn cơm Tây.

Khúc Trì Nghiêu giống như là đang chờ người, Trương Cảnh cũng không hỏi, chỉ là cùng hân cùng nhau chờ.

Thấy cô nửa ngày không có hồi, hần chủ động giải thích, “Trong chốc lát Khúc Trì Viện muốn tới, nó quán quýt lấy anh đòi chính thức gặp em, miệng nó thẳng tắp, em không cần để ý nó quá nhiều.”

Nói thật, Trương Cảnh đến bây giờ còn không rõ ràng lắm Khúc gia có người nào, loại trừ Khúc Trì Nghiêu bên ngoài, cô trước mắt ngược lại chỉ thấy qua tư lệnh, tư lệnh phu nhân còn có Khúc Trì Viện, cha mẹ hần trước kia cũng chưa gặp qua, hoặc cho bọn họ nhà còn có chú, bác, cô đi các loại . Hần đây coi như là muốn dẫn cô từ từ tiếp xúc người nhà của hần sao?

Khúc Trì Nghiêu mặc dù đợi đợi không kiên nhẫn, nhưng là lo lắng trong lúc đó lộ ra nhưng lại cam nguyện, anh em bọn họ đang lúc giương cung bạt kiếm cô không thể không gặp qua, anh em quan hệ giữa nhưng thật ra là rất vi diệu , càng giống là một loại tình nhân không đạt cảm giác.

Khúc Trì Nghiêu đột nhiên hướng về phía sau cô nở nụ cười, Trương Cảnh theo ánh mắt của hần nhìn lại, Khúc Trì Viện đã hấp tấp ngồi ở đối diện, váy liền áo sắc thái rực rỡ, Trương Cảnh yên lặng đếm, ít nhất bảy màu sắc, tươi đẹp mà không tục, rất là xinh đẹp. mang kính mắt màu xanh biếc , ví da màu xanh biếc , như ngẩng đầu như hoa hướng dương, Trương Cảnh đoán tiểu cô nương hiển nhiên đã từ thất bại tình yêu đi ra.

”Một chết đi được một chết đi được.” Cô nói đem cái túi cầm tay ném ở chỗ ngồi bên cạnh, tháo xuống kính mắt che nửa mặt , một đôi mắt to xinh đẹp liền hiện ra, một bộ dạng ta đã sớm biết về mặt nhìn về phía Trương Cảnh.

Khúc Trì Nghiêu ý bảo nhân viên tạp vụ dọn bữa ăn, nhủ mầy nói, “Buổi chiều không học sao? Tại sao lại đi dạo phố?”

Khúc Trì Viện căn bản không ăn hần một bộ này, lập tức kích động đi đến lật túi to, đem cái túi to như đặt trước mặt trương cảnh, ra tay thế lớn thiếu chút nữa Trương Cảnh làm rơi cái ly, “Nha, đây coi như là đang là lần đầu tiên gặp mặt, em lúc chiều đi chọn quà ra mắt.” Nói biiu môi không hài lòng nhìn về phía Khúc Trì Nghiêu, “anh, chẳng lẽ như vậy cũng không phải sao?”

Trương Cảnh cảm tạ lễ vật thật hào phóng, mà ngay cả cho lễ ra mắt vật đều như cây ngay không sợ chết đứng 'Ném' tới đây, tay cầm cá túi gấp hai lần lưng cô, đúng là cô không có nhận được lễ vật vui vẻ. Chỉ là cười tiếp nhận, nói lời cảm tạ xong để bên cạnh.

Khúc Trì Viện bùng nước chanh trên bàn uống một ngụm, tinh tế quan sát cô, lộ ra ngọt ngào tươi cười, “chị lon lên cũng được hơn , bắt quá dễ xứng anh của em, còn kém một chút như vậy.”

Trương Cảnh mỉm cười một tý, cũng không có nhận lời nói, chỉ cho là tiểu nữ sinh trò đùa dai.

”Khúc Trì Viện.” Khúc Trì Nghiêu vắng ngắt hô lên tên của cô.

Khúc Trì Viện biiu môi, cúi đầu trêu ghẹo tảng thịt bò trước mặt, không đầy một lát, lại ngẩng đầu tìm đề tài, “Trước chị học đại học y H hả?”

Trương Cảnh cười gật đầu, “Đúng vậy, khóa 07.”

”Ta cũng là đại học H, bắt quá là quản trị kinh doanh, đại tam.” Nói đến trường học cũ, Trương Cảnh cùng cô có một chút tán gẫu chủ đề, kể một ít chuyện cũ của các cô, cũng không thật là lúng túng, Khúc Trì Nghiêu ngẫu nhiên sẽ chen vào hai câu nói, nhưng đa số thời điểm đều là ở nghiêm túc lắng nghe các cô nói, một bữa cơm ăn cũng là sung sướng, chỉ là lúc kết thúc Trương Cảnh vẫn là nhin không được âm thầm thở ra một hơi: Thật là khó thu phục cô nhóc này

Tác giả có lời muốn nói: Tên ăn mầy đêm nay đi hủ bại, không có thể kịp thời đổi mới, đành phải trở lại thức đêm a (o)/~

Nữ chủ đang từng bước từng bước đi vào hôn nhân phải hay không, khụ khụ, chờ bọn họ từng kết hôn, tên ăn mầy liền khó tránh khỏi hóa thân không tiết tháo quân, gi kia quyền quyền xoa xoa là khó tránh khỏi a, là cửa không cần phải cầm gạch đập ta đây a

Tên ăn mầy trước che mặt chạy như điên ینگ

Nhớ rõ vung hoa, nhấn lại cát giữ a ~~~~~ sao sao ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Dòng Dối

Bỏ qua một bên việc mâu thuẫn với mẹ không nói, Trương Cảnh cảm thấy gần đây cô và những người bên cạnh cô có chuyện tốt liên tục . Đầu tiên việc bình chọn tuần trước, cô cùng Nguyễn Dung lần nữa cùng nhau được bầu là bác sĩ và y tá điển hình trong khoa, có thể thấy được đồng nghiệp đối với cô vẫn tương đối tín nhiệm ủng hộ, vốn cùng cô cũng hòa hợp với đồng nghiệp , gần đây quan hệ thì tốt hơn.

Còn có một việc làm cô vừa vui vẻ vừa lại kinh ngạc là chuyện: Mang thai là không chỉ có Thái Hà, nha Trình Linh rõ ràng cũng mang thai!

Phải nói đoạn thời gian trước cô theo chân Khúc Trì Nghiêu đi về quê Cống Châu, không thì là ở bệnh viện làm thêm giờ, chờ lúc quay lại phòng trọ của

Trình Linh thì cũng mệt mỗi ngã đầu xuống là ngủ, bình thường cùng Lâm Dật cãi nhau đến nửa đêm canh ba thậm chí đêm không về ngủ, cô cũng không còn để ý, cho đến khi tối ngày hôm qua lương tâm cô phát hiện thật lâu chưa nấu Trình đại tiểu thư bữa sáng, hôm nay dậy thật sớm làm món súp hấp cô ấy thích ăn nhất, nhưng lại không như bình thường mất phát sang đảo qua lại, lại tại chỗ che miệng ới, vốn là Trương Cảnh cho rằng cô ấy bị viêm dạ dày, ra lệnh cưỡng chế cô đi làm kiểm tra, nào biết cô ập ứng nửa ngày, chính là không muốn đi bệnh viện, cho đến khi Trương Cảnh nhặt trong sọt rác buồng vệ sinh một que thử thai, lúc này cô mới thành khẩn khai báo.

Giờ phút này Trương Cảnh mới thật sâu cảm nhận được thì ra là trên cao nhìn xuống, ôm cánh tay thăm vấn 'Phạm nhân' khí thế thật so với bình thường cao hơn rất nhiều, thậm chí có thể trực tiếp xem nhẹ ánh mắt đáng thương Trình đại tiểu thư kia, khó trách mỗi một lần Trình đại tiểu thư bức cung đều đứng lên xem cô.

"Minh và Lâm Dật vẫn rất trong sáng." Trình Linh giờ hai tay lên ngoan ngoan nói chuyện, hoàn toàn mất hết khí thế hấp tấp

Trương Cảnh như có như không quét qua cái bụng bằng phẳng của cô giống như cái chậu cô trên bụng, "Hai Ngươi nếu là trong sạch, thì đưa nhò từ trong khe đá chui ra à? "

Trình Linh nóng nảy, "Cậu trước hết phải nghe mình nói, được rồi, vốn là trong sáng, vốn là do Lâm Dật kia lại nói mình kì thật không có lớn lên, lời này lại là ý châm chọc, mình vốn dĩ là size C (mình nghĩ là size ngực lớn... không hiểu cho lắm) làm sao để hấn xem thường được"

Trương Cảnh yên lặng nhìn về phía thói quen đem bên trong nhét hai tầng bột biển yêu tình, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó mình liền không phục, vì chứng minh mình là cup C, để cho hấn thua phải phải phục, mình liền còi đồ ra, cậu cũng biết đi, hôm đó trắng thanh gió mát, không khí trong lành lại tương đối khá, mình tự nhiên lại ngủ với hấn..."

Trương Cảnh lấy tay nâng trán, nhắc nhở cô, "Chú ý dùng từ, là hấn dụ cậu ngủ cùng"

"Đây không phải là mấu chốt, mấu chốt là ngày đó quá kích động, mình liền quên mất kỳ rụng trứng tính nhầm!"

Đây mới thực sự là chuyên gia tình yêu Trình Linh, đừng xem cô bình thường cô nói năng lưu loát, chính thức đến chính mình, đã sớm mình, nát thành một đoàn. Trương Cảnh nhìn không được thờ dài một hồi, chen chúc ngồi bên cạnh cô, "Thế Lâm Dật có biết không?"

Trình Linh như bị đập trúng mìn đồng dạng nhảy dựng lên, "cậu ngàn vạn lần không được nói cho hấn biết, nếu không ta hai không xong!" Nói xong lại như bóng cao su đã xịt hơi đồng dạng co quắp ở trên ghế sofa, thanh âm thật thấp lộ ra bất đắc dĩ, "Ai bảo mình vừa mới bắt đầu mặt mày mảy dạn theo đuổi người ta, lại cũng mới như vấp ngã, hiện tại lại nói với hấn mang thai, như mang đứa bé đến áp chế hấn."

Trình đại tiểu thư hăng hái, nhiệt tình như lửa kia đâu rồi?

Tình yêu nha, nửa là mặt đường nửa là ưu thương, vô luận người ta là hạng người gì, một khi ở trong ái tình đều như nhau,

"Vậy cậu nói xem làm gì bây giờ?" Trương Cảnh không rõ ràng lắm cô ấy cùng Lâm Dật trong lúc đó đến cùng là thế nào, nhưng vì tiểu chồi mầm trong bụng cô ấy không thể không hỏi.

"Mình cũng không biết..."

Lần này ngay cả Trương Cảnh cũng trầm mặc....

Thật lâu trước khi cô đang học lên Trung y, thầy giáo nói bọn họ trung y là một trọng yếu lý luận, gọi là biện chứng luận trị. Trương Cảnh chỉ nhớ rõ thầy giáo lúc ấy cùng các cô đùa cợt, cô nói trung y là biện chứng luận trị không chỉ có thể xử dụng ở trị liệu bệnh tật cụ thể, mượn tình yêu mà nói, tình yêu nó chính là cái bệnh, loại bệnh âm ai cũng sẽ mắc phải, sẽ không có cùng bệnh trạng, sẽ khóc, biết cười, sẽ tương tư, sẽ nghĩ chết, nếu như muốn tìm ra một loại thuốc có thể chữa trị tốt cho toàn bộ người trên thế giới là lời nói vô căn cứ, trăm ngàn người sẽ có trăm ngàn phương thuốc, ngọt bùi, cay đắng, như người ẩm lạnh tự biết.

Khi đó cô nghe chỉ nghĩ có đó là những lời bàn vui, bây giờ nghĩ lại chỉ có đã trải qua, mới có thể có cảm xúc sâu sắc như vậy

Trương Cảnh biết rõ Khúc Trì Nghiêu là phái hành động, nhưng không nghĩ tới động tác của hấn sẽ nhanh như vậy, mới không có vài ngày, hấn đã đưa cô gặp từng người trong nhà hấn.

Nguyên nhân là Tư lệnh phu nhân mới ra viện có hai ngày, hấn đã điện thoại cho cô nói bà muốn mời cô đến làm khách.

Trương Cảnh không phải là cô gái mười mấy tuổi u mê, tự nhiên biết rõ đây là ý gì, này coi như là muốn danh chính ngôn thuận gặp trưởng bối

Khúc Trì Nghiêu cũng không muốn nhanh như vậy, nhưng hấn nghĩ chậm cũng không được, từ sau bà nội gặp qua Trương Cảnh, tâm tình liền bắt đầu thay đổi tốt, tâm tình tốt lắm, một cách tự nhiên cũng không la to choáng váng đầu đau thất lưng, cả ngày cười tùm tùm, gia gia hỏi cô chuyện gì xảy ra, lão nhân gia vui tươi hơn hờ hờ là lần này thật là có cháu dâu, thật có thể ôm cháu.

Khúc Tư Lệnh vừa nghe, vậy còn được, hấn xa so với Khúc Trì Nghiêu lại càng là phái hành động, còn không vội vàng đem cháu dâu mang về nhà, cha Khúc Khúc Quốc Tồn vốn chính là người con có hiếu, vừa nghe lập tức muốn Khúc Trì Nghiêu gọi tới. Mẹ Khúc Vương Cảm biết rồi, cũng mất hứng, nhưng ngại phản đối, chỉ đành phải tạm thời tùy ý bọn họ.

Sáng chủ nhật, Trương Cảnh ở phòng trọ Trình Linh chờ Khúc Trì Nghiêu tới đón cô , cố ý còn lựa trang phục. công việc Bệnh viện nặng nề, cô bình thường mặc trang phục tùy ý, rộng thùng thình, lấy thoải mái là chính, trên chân vĩnh viễn đều là một đôi giày đế bằng, phương tiện chân lướt như bay, hôm nay cô cố ý thay đồ vì học kỳ sau đi học chuẩn quần áo màu xám tro , xuyên thẳng màu sắc là đôi giày cao gót , chính mình soi gương , coi như cũng chẳng chặc.

Bất quá cô vẫn có chút không tự tin,lúc ngồi vào trong xe , tận lực hỏi Khúc Trì Nghiêu, “ em hôm nay mặc như thế này được không ?”

Khúc Trì Nghiêu nghiêm túc cao thấp đánh giá một tý, cho một cái đứng trọng tâm đánh giá, “Chờ em hơn ba mươi tuổi thì hợp”

Trương Cảnh nóng nảy, “Vậy làm sao bây giờ, nếu không em về thay đồ nhie?”

Khúc Trì Nghiêu nín lại cô muốn mở cửa xe, “Chỉ là ăn một bữa cơm, không cần khẩn trương.” Dừng một chút, hần lại bổ sung một câu, “ Em thay đổi để ông thích. vậy là đủ chần chặc rồi.”

Trương Cảnh lúc này mới thoáng an tâm, chờ kịp phản ứng mới ý thức tới hần hay là đang khĩa cô làm về người lớn, trong lòng nhất thời có chút không phục, liếc kĩ qua người mặc cái áo màu đỏ thắm , quần tây dài đen , toát ra một câu, “Nếu mười năm trước anh mặc như vậy thì tốt .”

Xe đánh mạnh một chỗ ngoặt, Khúc Trì Nghiêu nghiêng đầu sang chỗ khác trấn định nhìn thoáng qua cô.

Trương Cảnh như ong mị mắt, dọc theo đường đi đều cảm thấy vui rạo rức .

xuống qua đường cao tốc , xe chậm rãi lái vào một trạch viện độc lập, ở một cái nhà kiến trúc Gothic cách sân nhỏ phía trước. Khúc Trì Nghiêu dừng xe, lách cách còi bỏ dây an toàn trên người cô, nói một câu, “Mười năm trước, mười năm sau, vẫn thích hợp như thế.”

Lúc đầu cô không hiểu ý trong lời nói của hần, hai phút sau mới hậu tri hậu giác nở nụ cười. theo Khúc Trì Nghiêu đi vào phòng khách tầng một của Khúc gia, ngay chính giữa trên ghế sa lon đã có bốn vị trưởng bối ngồi, trong đó hai vị cô biết rõ, mặt khác hai vị nhất định chính là cha mẹ Khúc Trì Nghiêu .

Trương Cảnh để xuống quâ mà Khúc Trì Nghiêu nói tặng tư lệnh bộ cờ tướng, cho bà nội máy mát xa , cho phụ thân áo sơ mi, cho mẹ áo đầm, cho em hần kính mát, sau đó nửa khom lưng, một mực cung kính tiếng hô, “ Chào Gia gia nãi nãi ,bác trai, bác gái xin chào.”

Bà nội cũng là cười ra tiếng, gọi thẳng thật tốt, đưa tay kéo cô bên cạnh ngồi xuống, Khúc Tư Lệnh vỗ đùi, trong lúc đó hiểu, “con gái của Tiểu Trương! Ta thấy liền nhận ra !”

Khúc Tồn Quốc cũng là biết rõ Trương phụ , chỉ là không có nghĩ tới Khúc Trì Nghiêu nói muốn mang về bạn gái sẽ là con gái của Tiểu Trương, theo bản năng hướng vợ nhìn lại.

Ngồi ở ghế sofa một chỗ khác Vương Cầm cười lạnh một tiếng lên tiếng, thật giống như cái gì cũng không biết hiểu bình thường hỏi Trương Cảnh,“Trương tiểu thư trong nhà còn những ai?”

”Cha mẹ, còn có em trai em dâu.”

”A, vậy bọn họ công tác ở đâu?”

”Phụ thân ngã bệnh ở ICU, mẹ là giáo viên về hưu, em trai em dâu đều ở một nhà , làm thư ký của một công ty “ Trương Cảnh nói thật, cũng không có giấu giếm cái gì.

Có thể là bà nội Khúc trước đã cùng Khúc Tư Lệnh đề cập qua, cho nên lúc Trương Cảnh nói ra Khúc Tư Lệnh ngược lại là không có quá nhiều kinh ngạc, chỉ là thờ dài một hơi.

Wang Cầm dựa vào ở trên ghế sofa, bung lên chén nước trước mặt, “cô ngược lại không có nói dối, bất quá cô cũng thấy đấy, nhà chúng ta mặc dù không phải là cửa chính nhà giàu, nhưng cũng không phải là cái gì tiểu môn tiểu hộ có thể tùy tiện vào , bất quá nếu đã A Nghiêu thích cô, vậy ta làm mẹ cũng liền mặc kệ , ta chỉ là hy vọng cô về sau có thể ở mặc kiến thức phương diện nhiều chú ý một chút, không thể cho A Nghiêu mất mặt.”

Nói xong, bộ dạng phục tùng nâng lên chần mền uống một ngụm nước,cũng chưa từng nhìn Trương Cảnh một cái.

Trương Cảnh mặt trong nháy mắt đỏ lên .

”Nói những điều này làm gì!” Khúc bà nội bất mãn hừ một tiếng, “Khúc gia ở đâu cửa nhà giàu sang , muốn nghiêm khắc bàn đến, Khúc lão nhân bất quá chính người nhà nông chân trâu, cô nếu là đặt tại trước kia cũng nhiều lắm là bị người khác gọi là con hát.”

”Mẹ. . .” Vương Cầm ghen hống nhìn trần trời, cô duy trì cái nhà này tôn nghiêm có lỗi gì? Sao như vậy đến nhắm vào cô.

Khúc Trì Nghiêu ngồi ở ghế sofa đối diện lạnh lùng nhìn xem mẹ, thậm chí khóe miệng mang theo một phần châm biếm, nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói mẹ đây là đang cảm quá khứ của mình đến khó xử người khác, phụ thân lúc trước cũng không có nghe theo ông an bài, mà là đôi từ thương, cự tuyệt quan hệ, từng bước từng bước từ rèm cửa sổ làm ăn lập nghiệp, mà cũng chính là ở phụ thân gây dựng sự nghiệp mới biết tới danh tiếng của mẹ , hai người cùng nhau liều mạng, mới có được như bây giờ, nam nữ khác biệt là ở , đàn ông sau khi thành công có thể cho rằng đây là đương nhiên, mà phụ nữ sau khi thành công không có gì hơn biến thành nữ cường nhân, không chỉ là tính tình, mà còn là thủ đoạn , thậm chí đã sớm đã quên bộ dáng ngày xưa ,

một mặt chỉ biết cảm mình bây giờ tới yêu cầu người khác, hoặc là dễ dàng coi thường người khác.

Lúc ở nhà, mẹ Lưu Tô Văn mặc dù lễ giáo tương đối nghiêm khắc, nhưng là lúc ăn cơm vẫn là sẽ cho phép có nói chuyện với nhau, Trương Cảnh cũng cảm thấy có cười vui trên bàn ăn mới càng giống là ăn cơm, hiện tại cô mới thật sự là cảm nhận được cái gì gọi là ăn không nói, nhà bọn họ người lúc ăn cơm tất cả đều là yên tĩnh, không có người nói chuyện, mà ngay cả ăn canh thời điểm cũng cơ hồ là lặng yên không một tiếng động .

Căn cứ gấp thức ăn cũng phải theo nguyên tắc. Trương Cảnh bị kẹp trước mặt vài món ăn, cho đến khi trước mặt cô đầy một chén, sau đó là Khúc Trì Nghiêu không ngừng hướng bên trong gấp thức ăn, câu nói đầu tiên nói trên bàn ăn , “em ăn đi, ăn không hết để anh .”

Trương Cảnh lập tức cảm kích gật đầu.

”Tiểu Cảnh không nên khách khí, muốn ăn cái gì chính mình gấp.” Khúc Tồn Quốc cười dài nói.

Trương Cảnh cũng là cười gật đầu, “ạ ”

Vương Cẩm liếc cô một cái, phảng phất lơ đãng nói, “Nói không chừng là món ăn nhà chúng ta không hợp khẩu vị Trương tiểu thư .”

Trương Cảnh còn chưa tới kịp nuốt xuống cười cứ như vậy cương cứng mặt.

Một bữa cơm ăn giống như đánh trận , Trương Cảnh cúi đầu giải quyết các món ăn chồng chất trong chén , yên lặng nghĩ, cô hôm nay trở về phải uống hai gói thuốc tiêu hóa mới được, cô có dự cảm chính mình không thể tiêu hóa nổi..

Khúc Tư Lệnh buông đũa xuống, bảo mẫu bưng tới nước trà, mỗi người còn trang bị một cái nhỏ chén, Trương Cảnh học Khúc Trì Nghiêu bộ dạng, máy móc, nâng chung trà lên nước súc miệng lại ới đến chén nhỏ bên trong. Như thế nào dòng dõi, Trương Cảnh lúc này mới lĩnh hội tới.

Dòng dõi không phải chỉ nói cho có, cũng không phải hình dung đơn giản , nó thật sự rõ ràng phản ứng tại trong sinh hoạt, chỗ nào cũng có.

Mười mấy năm trước biết Khúc Trì Nghiêu, khi đó chỉ là đơn thuần thích, cũng không có nghĩ nhiều như vậy, coi như là hiện tại, cô suy tính qua giữa hai người chênh lệch, , cô mới ý thức tới đây là vấn đề không thể xem nhẹ, nhìn xem gò má Khúc Trì Nghiêu , Trương Cảnh lần đầu tiên cảm thấy hoang mang .

Ngay tại thời điểm cơ xuất thân, Khúc Tư Lệnh mở miệng, “A nghiêu, con ngày nào đó đi qua nhà Tiểu Cảnh , cùng mẹ Tiểu Cảnh nói một chút, hẹn cái thời gian, xem một chút hai nhà khi nào thì có thể gặp mặt, thương lượng một chút quyết định sự tình.”

Trương Cảnh vừa nghe, sững sốt một chút, cô không hề nghĩ đến sẽ nhanh như vậy, có chút đột ngột cảm giác, đồng dạng không thể tin còn có Vương Cẩm.

”Cha, sao lại nhanh như vậy ,để cho tụi nó quen nhau đã.”

”Còn chờ cái gì, A Nghiêu đã không nhỏ, trước cô tìm cho nó danh môn khuê tú tốt hơn, hù dọa chúng ta nhiều năm như vậy, gây ra chuyện vô liêm sỉ ! Nói sau tiểu Trương làm người ta lại rõ ràng , con gái cũng xứng A Nghiêu , quyết định như vậy, chúng ta cũng già rồi, lại trải qua không vậy vùng nổi.”

Vương Cẩm có chút kiêng kỵ lão gia tử, lấy cùi chỏ thúc Khúc Tồn Quốc, ý bảo hắn nói, có thể cô không nghĩ tới Khúc Tồn Quốc mở miệng lời nói thiếu chút nữa đem cô tức chết, “Cha nói rất đúng, hai nhà sớm một chút gặp mặt định xuống cũng tốt, không biết Tiểu Cảnh ý tứ như thế nào?”

Trương Cảnh xem một chút Khúc Trì Nghiêu không biết trả lời như thế nào.

Khúc Trì Nghiêu nhìn ra sự do dự của cô, bàn tay không e dè che nắm tay cô , sùng ái nói, “Tiểu Cảnh da mặt mỏng, cha như vậy trực tiếp hỏi cô khẳng định sẽ ngượng ngùng .”

Khúc Trì Nghiêu không nghĩ tới chuyện sẽ thuận lợi như vậy, bất quá, điều này khiến hắn thật vui đều muốn kết hôn , như thế nào không sớm làm? Thừa nhiệt đã thiết, tốc chiến tốc thắng, miễn cho đêm dài lắm mộng, tái sinh chi tiết, chỉ là Trương mẫu bên kia muốn nói như thế nào? Hắn ích kỷ nghĩ Trương Cảnh sẽ kiên trì, nhưng là mẹ con trong lúc đó trở mặt thành thù cũng không phải là điều hắn muốn .

Buổi tối lúc Khúc Trì Nghiêu đưa Trương Cảnh về chỗ của Trình Linh , mở cửa liền nghe đến trong buồng vệ sinh âm thanh nôn khan , nhớ tới Trình Linh cảnh cáo lời của cô, Trương Cảnh nhìn Khúc Trì Nghiêu một cái, phát hiện trên mặt cũng dị dạng , an ủi mình phản ứng đầu tiên của đàn ông không nhất định có thể nghĩ tới phương diện kia.

Trình Linh nghe tiếng mở cửa, mặt tái nhợt từ trong phòng vệ sinh bước ra, không nghĩ tới Khúc Trì Nghiêu cũng theo đến, mang theo ánh mắt cảnh cáo không ngừng hướng Trương Cảnh nháy mắt, Trương Cảnh hỏi cô buổi tối ăn cơm chưa, cô lập tức kịp phản ứng, nắm chìa khóa trên tủ giày , vội vã bỏ lại một câu 'mình đói bụng, muốn đi ra ngoài mua đồ' liền chạy xuống lầu rồi đi.

Khúc Trì Nghiêu hiển nhiên không có lập tức thu về ý tứ, một chút cũng ở nhà người ta không mất tự nhiên, phản ứng về mặt thanh thân dựa vào ở trên ghế sofa mở ti vi, nhưng không có xem , chỉ là nhìn chằm chằm cô

Trương Cảnh bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, ngây ngốc nói một câu, “Anh không quay về sao?”

Khúc Trì Nghiêu đưa tay sờ sờ mặt cô gò má, “Cô ngốc, em muốn đuổi anh về ư?”

Tay của hắn chỉ là nhẹ nhàng đụng vào, có thể Trương Cảnh mặt nhưng lại như là lửa đốt.

Hai người càng thân mật tứ chi tiếp xúc đều phát sinh mấy lần , cô thế nhưng giống cô gái mới yêu lần đầu, không biết làm sao.

Khúc Trì Nghiêu nhìn chăm chăm cô, trong tay cảm giác thật tốt quá, đầu ngón tay tiếp xúc da thịt nhẵn nhụi mềm nhẵn, làm cho người ta không bỏ được dời đi.

Kể từ lúc trở về từ Công Châu, hai người vẫn chưa có gần nhau như vậy, hắn này mới phát hiện mình là nghĩ như thế . Trê ti vi không biết cái gì đúng lúc chuyển đến cảnh nam nữ hôn nhau Khúc Trì Nghiêu hô hấp thay đổi lớn, Trương Cảnh cố giả bộ trấn định, vừa ý nghĩ muốn trốn mà không được.

Khúc Trì Nghiêu tay lần nữa phủ sờ mồ má, theo gương mặt trượt, ngón tay cái ma sát môi của cô, nghiêng người, mắt vừa ý, mũi dán mũi đưa mắt nhìn cô, tiếng hít thở hai bên giao thoa, không biết là hắn còn là của cô.

Hắn hôn đến rất có trình tự, mới đầu là dán môi của cô, dần dần liền nhẹ nhàng mút vào, cuối cùng thăm dò vào miệng của cô , cắn đầu lưỡi của cô.

Trương Cảnh nhắm mắt lại, giao mình cho hắn, theo hắn pháp phòng pháp phòng.

Cho đến khi cửa bị đột nhiên đang lúc mở ra.

Tác giả có lời muốn nói: Nói một câu bổ sung, nói ngày hôm qua cuối tuần tên ăn mày bỏ đi trực ban, không có giấc ngủ nướng ngủ, trong nội tâm các loại kêu rên, buổi sáng kiểm tra phòng thời điểm, mô bệnh nhân gia thuộc nói một câu, trương thầy thuốc viết một tay chữ tốt, chữ như kỳ nhân a

Ta đây trong nháy mắt bị chữa khỏi phải hay không, nhiều hiểu chuyện đáng yêu gia thuộc phải hay không! ! A a a

Xem ở tiểu khát cái sung sao vất vả giọt phân thượng, ta đây khóc lóc om sòm lẫn lộn cầu nhấn lại, cầu xin vung hoa, cầu xin cất giữ,

Ta đây đưa tích lũy từ không chùn tay đó ~~~ (o)/~

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Trương Cảnh nhắm mắt lại, giao mình cho hắn, theo hắn pháp phòng pháp phòng.

Cho đến khi cửa bị đột nhiên đang lúc mở ra.

Khúc Trì Nghiêu cùng Trương Cảnh đồng thời giật mình

Khúc Trì Nghiêu bắt mắt nghiêng đầu, mang theo ánh mắt phản nppj nhìn người đi tới .

”Tôi không thấy gì hết, các người cứ tiếp tục. . .” Lâm Dật cũng không nghĩ tới chính mình sẽ quấy rầy đến chuyện tốt của người khác , cũng may hắn cũng đủ bình tĩnh, trấn định đóng cửa lại mời hai người tiếp tục.

Khúc Trì Nghiêu vẫn chưa thỏa mãn muốn tiếp tục, Trương Cảnh còn có thể tiếp tục nữa thì không phải là Trương Cảnh , vừa xấu hổ vừa sợ giật mình, hai tay cuống quýt đẩy ở trước ngực hắn, ngay cả trên lỗ tai đều đỏ bừng, như thế nào cũng không chịu phối hợp.

Khúc Trì Nghiêu hai tay cố định trụ đầu của cô, lấy cái trán chống đỡ, hô hấp đập vào mặt, bắt mắt hừ một tiếng, “Mặc kệ hắn.” Nói xong lại muốn đè lên.

Trương Cảnh vội vàng đẩy ở đầu của hắn, thở khê, “Lâm Dật còn ở bên ngoài, hắn là có chuyện gì.”

Khúc Trì Nghiêu cứ như vậy duy trì nguyên trạng bắt mắt trừng cô hồi lâu, đột nhiên ôm chặt cô, cúi đầu găm một cái trê xương quai xanh của cô, “Trước ghi nợ đã.”

Trương Cảnh cực nhanh thoát khỏi hắn , một lần nữa mở cửa.

”Lâm Dật sao anh lại tới đây?” Không trách Trương Cảnh hỏi như vậy, cô ở với Trình Linh lâu như vậy, cũng ít khi thấy hắn tới đây.

Khuôn mặt lạnh lùng thò lại cso chút ngại ngùng , ánh mắt dao động không chừng, “Trình Linh có ở đây không, điện thoại của cô ấy điện không được.”

”Cô ấy đi xuống lầu mua đồ ăn , rất mau sẽ quay lại

, nếu không anh vào đợi cô đi.”

Lâm Dật gật gật đầu.

Trương Cảnh nghiêng đi thân thể, chờ hẩn sau khi vào nhà, cúi đầu mới phát hiện áo mình vừa rồi bị Khúc Trì Nghiêu chà đạp, đã nhiều nếp nhăn , nút áo ở cổ bị mở ra, da thịt trước ngực như ẩn như hiện.

Máu cô dâng trào, vô ý thức trước hết cài nút áo. Quay đầu liếc một cái Khúc Trì Nghiêu, so với cô cũng không tốt hơn chỗ nào, thay đổi chất vật chính là, cô rõ ràng còn có thể trông thấy phía dưới còn nổi lên cái lều nhỏ Người sáng suốt vừa thấy cũng biết xảy ra chuyện gì.

Nhìn lại Lâm Dật, mặc dù đủ trấn định, nhưng khóe miệng một nụ cười không thể khống chế xuống được , ngồi trên sofa giống như cười mà như không nhìn xem Khúc Trì Nghiêu.

Có thể cô cùng Khúc Trì Nghiêu rõ ràng bất đồng chính là, Khúc Trì Nghiêu như cảnh thường thấy , mi cũng không ngẩng đầu, không nhanh không chậm vuốt chiếc áo bị nhăn.

Trương Cảnh thực tại không mặt mũi ở cái phòng khách nhỏ này, cũng không để ý lễ phép, rón ra rón rén từ Lâm Dật đằng sau vòng qua, vào nhà thay quần áo.

”Các cậu hiện tại tiến triển rất nhanh sao.” Lâm Dật dựa vào ghế sofa, trong thanh âm rõ ràng mang theo trêu tức. Hẩn đột nhiên có chút cảm khái, Tiểu Cảnh là cô gái tốt, làm sao lại đụng với người đàn ông nham hiểm như Khúc Trì Nghiêu , với hiểu biết về Khúc Trì Nghiêu của hẩn hiểu rõ, biết rõ từ nay về sau, Tiểu Cảnh sau này sẽ rất thua thiệt.

”Cậu không mau sao .” Khúc Trì Nghiêu liếc xéo hẩn một cái, ý hữu sở chỉ.

Lâm Dật thuận cảm lên cốc nước khoáng trên bàn trà, mở nắp uống một ngụm, nghi ngờ nói, “Nghe nói người nào đó muốn đàm hôn luận giả , tôi sao có thể so với qua được người nào đó?”

”Không dám, khả năng đến lúc đó còn muốn thỉnh người nào đó một nhà ba người đến uống rượu mừng.” Khúc Trì Nghiêu lời này vừa nói ra, nỗ bối rồi Lâm Dật.

”Cái gì?” Cuối cùng nghĩ ra một tia không tầm thường, Lâm Dật mạnh mẽ ngồi dậy, “ nói thẳng ra đi, cần phải quanh co lòng vòng, cậu có ý gì.”

Khúc Trì Nghiêu lại một lần nữa mở miệng, có chút không có hảo ý, “Vừa rồi có người nói đi xuống mua đồ, không biết phân cao thấp không tốt đối với thai phụ , bất quá cho dù lại không cẩn thận cũng nhiều lắm là sinh non nhi?”

Lâm Dật cứ như vậy cứng đờ, gương mặt tuần tú thay đổi trong nháy mắt, hồi lâu, mạnh mẽ đứng dậy, ở liên tiếp đụng phải khay trà, chân đá phải ghế sofa , đụng tới bình nước suối khoáng, hung hăng bỏ lại một câu 'shit', vội vã rời đi.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng động liên tiếp, Trương Cảnh thay xong T-shirt quần lửng mở cửa đi ra, đã không thấy Lâm Dật, chỉ có Khúc Trì Nghiêu vẫn thanh thần dựa vào ở ngồi trên sofa.

Trương Cảnh nhìn không được hiếu kỳ nói, “Lâm Dật đâu? Đi nhanh như vậy, Trình Linh còn chưa có trở lại đây.”

Khúc Trì Nghiêu quay đầu, đứng dậy đi về phía cô, cô còn chưa kịp phản ứng người đã bị Khúc Trì Nghiêu nâng lên, hai chân bị buộc kẹp ở bên hông hẩn, trên người dán chặt cùng một chỗ, Khúc Trì Nghiêu đôi mắt sâu tối tăm, “Yên tâm, bọn họ đều không trở lại, hiện tại chúng ta có chuyện trọng yếu hơn phải làm.”

Ở cô còn không kịp phản ứng thời điểm, Khúc Trì Nghiêu đã ngăn chặn miệng của cô.

Trương Cảnh mở mắt thật to .

Khúc Trì Nghiêu thoáng buông ra một chút , khàn khàn nói ra một câu, “Nhắm mắt.”

con mắt Trương Cảnh vẫn là mở thật to , có lẽ là không nghe rõ.

Khúc Trì Nghiêu dứt khoát một tay nâng cô, một tay che kín đôi mắt cô, tiếp tục sâu hơn nụ hôn này, cùng lúc trước bất đồng, hôm nay hẩn có chút vội vàng.

Trương Cảnh đáp ứng không xuể, không biết như thế nào cho phải.

Mặc dù hiện ở nhà không có ai, có thể cô không dám cam đoan Trình Linh có thể hay không cùng Lâm Dật rồi trở về, nếu là lại bị đụng gặp một lần, công khai ở trước mặt bọn họ biểu diễn ảnh cảm, vậy thì mất hết cả mặt .

Ngay tại lúc cô nghĩ ngợi lung tung , đầu lưỡi bị hẩn nhẹ nhàng gặm nuốt, có điểm đau nhức, cái miệng càng thì bị hẩn nặng nề nheo.

Hắn đây là đang trừng phạt cô không chuyên tâm.

Có thể dưới tình huống như thế cô sao có thể chuyên tâm? Tim của cô đập đã sớm đập nhanh vượt qua bình thường, nóng lòng phía dưới cô giật nhẹ hần vạt áo, “em mắc tiểu.”

Người có tam cấp, như vậy bình thường, đang lúc, nguyên vẹn lý do, lườm trước hắn cũng không thể nói gì hơn.

Khúc Trì Nghiêu vẫn là cúi đầu, hôn liên tục dừng lại ở bên tai cô về sau trở về ma sát, nơi đó là điểm mẫn cảm của Trương Cảnh, cô chỉ cảm thấy một luồng điện tràn qua toàn thân bay thẳng khi đến mặt, ẩm ướt hâm nóng, lần này cô là thật cảm giác nghĩ muốn đi nhà vệ sinh.

Trương Cảnh nóng nảy, một tay bầu vú ở bờ vai của hắn, một tay đẩy ra đầu của hắn, “Em nói thật, thật sự mắc tiểu, không bài tiết gì sẽ bị sôi thận !”

Khúc Trì Nghiêu hít sâu một hơi, đậu ở chỗ đó bất động, nửa ngày mới đặt cô xuống đến, thờ hờn hờn ngoan ngoan nói, “cô ngốc này, em như vậy sẽ làm xảy ra án mạng.”

Trương Cảnh ngẫm lại, vẫn là giải thích, “Khúc Trì Nghiêu, kỳ thật em là sợ hãi mang thai, hôm nay không phải là kỳ an toàn, em không muốn chưa kết hôn mà có đứa bé.”

Bên kia nửa ngày không có phản ứng.

Hắn cần phải tức giận, đàn ông gặp phải chuyện như vậy, trong lòng luôn không thoải mái.

Trương Cảnh do dự nửa ngày, nhỏ giọng nói câu, “Nếu không em giúp anh.”

Bên kia có phản ứng, “Em sẽ sao ?”

”Em sẽ học anh.” Trương Cảnh nói rất dứt khoát.

Cô lại không có kinh nghiệm, cũng là bác sĩ, đối với cơ thể người quen thuộc, huống chi năm đó lúc cô học đại học, bạn cùng phòng lôi kéo cô cùng nhau xem qua phim AV. Bất quá, cô bình thường xem không quá lâu, bởi vì quá trực tiếp, cảm giác cùng súc sinh không có gì khác biệt, hơn nữa bên trong phim âm thanh quá ồn.

Khúc Trì Nghiêu đang nhìn chăm chăm cô, trong mắt bốc lên ánh sang xanh mon mơn.

Trương Cảnh nhắm mắt lại, cắn răng một cái liền sờ lên, trong lòng còn đang suy nghĩ, thứ này còn rất nhiệt rất thô thật cứng rắn.

Thật lâu, bên kia cắn răng nghiền lợi truyền đến một câu, “Em Thật coi anh như vật thí nghiệm.”

Trương Cảnh xem chừng là phương pháp của mình không đúng, căn cứ khiêm tốn thỉnh giáo nguyên tắc, ý vị thỉnh giáo, phảng phất hắn chính là thầy giáo

Khúc Trì Nghiêu không thể nhịn được nữa, bắt lấy cổ tay của cô, “Buông tay, cảm ơn.”

”Không cần cảm ơn, cái này em làm còn không được.” Cô cái này ngược lại học mau.

”Lại không buông tay, anh nhưng muốn tới thật.” Sau khi nói xong, Khúc Trì Nghiêu đều cảm giác mình quá uất ức, mang thai thì thế nào, kia tốt hơn, nhất cử vài được. Nữ nhân của mình, liền ở bên người, thấy được, lại ăn không được. Truyền đi, thanh danh một đời anh có thể toàn bộ phá hủy.

Trương Cảnh vừa nghe, hù dọa vội vàng buông tay.

Đúng như Khúc Trì Nghiêu lời nói, cô cũng đã tắm sạch sẽ chuẩn bị đi ngủ, Trình Linh vẫn chưa về, Trương Cảnh nghĩ gọi điện thoại cho cô, bị Khúc Trì Nghiêu ngăn lại ở, “em muốn quấy rầy chuyện tốt của người ta ư ?”

Đương nhiên không nghĩ. . . Trương Cảnh yên lặng đem đi động cắt đi.

Trình Linh là chưa có trở về, có thể Khúc Trì Nghiêu không muốn đi, tự lo đi tới toilet, hồi lâu từ bên trong truyền ra tiếng, “Đồ sạch của em ở đâu ?”

Trương Cảnh bắt đắc dĩ đi tới đi, yên lặng chỉ chỉ một hang bên trái, thuận tiện lại tìm ra một cái khăn tắm chưa bao giờ dùng đưa cho hắn

Nằm ở trên giường, cô có chút mệt mỏi, thật muốn ngã đầu đi nằm ngủ. Có thể vừa nhắm mắt lại, từng chuyện ban ngày ở nhà Khúc Trì Nghiêu liền nổi ở trong đầu, chuyển không ngừng.

Từ khi biết Khúc Trì Nghiêu đến bây giờ, Một Khúc Trì Nghiêu trong nội tâm có được ôn hòa tươi cười, cử chỉ ưu nhã, bên cạnh một Khúc Trì Nghiêu khi thì giáo hoạt, đa mưu túc trí, vẫn là con người ở Nông thôn Cống Châu có thể thuần thực làm việc nhà nông, đến cùng cái nào mới thật là hắn đây? Trương Cảnh hoang mang.

Ngay tại lúc cô nghĩ ngợi lung tung, tầm mắt không cẩn thận phiến đến người mới vừa từ trong phòng tắm đi ra chỉ vây quanh khăn tắm, phản xạ có điều kiện đem chân kéo lên, che lại đầu, trong lòng mặc niệm: Ta ngủ thiếp đi, ta ngủ thiếp đi.

Khúc Trì Nghiêu vén chăn lên, chui vào, mắt nhìn chăm chăm vào cô

Trương Cảnh nhắm chặt hai mắt, vờ ngủ.

”Tiểu Cảnh, nằm trên gối ngủ.” Khúc Trì Nghiêu hô một tiếng.

Trương Cảnh làm bộ như không nghe thấy.

Khúc Trì Nghiêu đột nhiên vươn tay vuốt trán của cô, thấy cô lông mi khẽ run, thấp giọng nói câu, “anh nói không đúng thì như thế nào cũng sẽ không ngủ đi, dùng chăn mền che mặt, đối với thân thể không tốt.”

Nói xong đưa tay thuận tiện đem đèn bàn lạch cạch một tiếng tắt, gian phòng tối.

Trương Cảnh mở mắt ra, đi lên xê dịch, đầu kê đến trên gối đầu, có thể vốn là một môi thân thể vừa giống như bị đánh thuốc kích thích, lại lai kinh.

Trương Cảnh xoay người đưa lưng về phía hắn, nhìn một chút đem thân thể hướng về bên hắn dời đi, cảm nhận được hắn ấm áp hơi thở, lại dời đi, dán lưng của hắn, thanh âm nhỏ nhỏ, mang theo thử dò xét tính, “Khúc Trì Nghiêu, anh đã ngủ chưa?”

”Không có, không ngủ được.” Khúc Trì Nghiêu thanh âm cũng là cúi đầu .

”Anh nói nếu mẹ em vẫn không đồng ý thì sao ?” Nghĩ đến phản ứng mẹ cô ngày đó , cô trên miệng nói chờ mẹ hết giận một chút thì trở về, thật ra chính là đi về, cô có thể nói cái gì đó có thể làm cho mẹ đáp ứng chứ.

Ước chừng cách nửa phút, bên kia mới truyền đến thanh âm, “Yên tâm, có anh ở đây.”

”Còn có, em có chút lo lắng về sau làm không tốt ai trò người vợ, mẹ anh . . .” Trương Cảnh giọng buồn buồn lần nữa truyền đến, từ xưa đến nay đều là tốt nhất không chung đụng, mẹ Khúc Trì Nghiêu vừa nhìn cũng không phải là đối tượng có thể cư xử khéo léo

Khúc Trì Nghiêu lật người, tay một cách tự nhiên khoác lên trên eo cô, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, hướng chỉ chúng ta về sau không ở chung chỗ với họ .”

Trương Cảnh đem đầu hướng trước ngực hắn để liễu để, cảm nhận được cơ ngực hắn bèn bĩ

Tâm lúc này mới an tĩnh

Ngày hôm sau, Trương Cảnh tan việc trở về nhà mẹ , buổi tối về đến nhà, trong nhà ngoài ý muốn yên tĩnh.

Chỉ có mẹ Lưu Tổ Vân một người ngồi trên sofa bên cạnh xem ti vi bên cạnh là chiếc áo len lông.

”Mẹ, Tiểu Thành cùng Thái Hà bọn nó đâu?”

”Chắc ra ngoài tản bộ .”

Trương Cảnh cẩn thận ngồi ở ghế sofa đối diện, nhìn xem mẹ đan áo lông, áo lông dùng là là đặc biệt hiệu châm, vừa nhìn chính là đan cho đứa bé .

Đồng hồ treo tường chỉ hướng tám giờ, đây là thời điểm phim truyền hình luân lý , bình thường đều là mẹ lúc xem truyền hình, lúc này trong phim truyền hình tập thứ ba bắt đầu mở , cô gái đang khóc suốt suốt xin bạn trai, “Đừng bỏ lại em, em mang thai đứa con của anh.”

Người đàn ông rất tỉnh táo nói ra hai chữ, “Bỏ đi.”

Lưu Tổ Vân trong lúc đó tắt đi ti vi, xem kỹ nhìn con gái nửa ngày, “Tiểu Cảnh, người thật sự quyết định muốn cùng Khúc Trì Nghiêu ở một chỗ?”

Trương Cảnh không hiểu mẹ vì sao trong lúc đó hỏi như vậy, nhưng vẫn là kiên định gật đầu, “con nghĩ cùng anh ấy một chỗ , không hối hận.”

Lưu Tổ Vân giống như là ở xem cô, lại hình như là xuyên thấu qua cô đang nhìn người nào đó, ánh mắt từ xa xôi nơi nào đó thu hồi tiêu cự, “Hôm nay Khúc Trì Nghiêu đã tới, nói với ta nhà bọn họ muốn tìm cái thời gian quyết định sự tình.”

Cô ngược lại là không nghĩ tới Khúc Trì Nghiêu hôm nay liền sẽ đến , không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Lưu Tổ Vân thở dài một tiếng, “Nữ đại bất trung lưu, cô đã chết sống đều nguyên ý, tôi đã không còn gì để nói , tôi còn là câu nói kia, đường là cô chọn , về sau có ủy khuất gì đừng trở về tìm tôi khóc lóc kể lể.”

”Mẹ. . . .” Mẹ đột nhiên xuất hiện đáp án ngoài ý liệu của cô, nhưng là cô vẫn là không hiểu mẹ vì sao như trước sẽ như vậy, “Mẹ, mẹ vì cái gì không thích Khúc Trì Nghiêu, hoặc là nói là không thích người nhà Khúc Trì Nghiêu?”

Lưu Tổ Vân thanh âm nhàn nhạt, “Tôi chỉ là sợ cô về sau sẽ không thích ứng với cuộc sống nhà bọn họ , không còn gì cả.”

Lại là lý do này, cô cũng sẽ không đơn giản liên tin như vậy, không sai, Khúc Trì Nghiêu cùng cô nhà chênh lệch là rất lớn, nhưng trước cô cũng có nhiều người như vậy, trong đó cũng có điều kiện tốt, kia một lần mẹ không muốn cho cô nắm chặt cơ hội, một lần không phải là nhìn trộm vật chất điều kiện đối phương? Hiện tại thì ngược lại chỉ nói là sợ cô không thích ứng được cái loại đó cuộc sống, trình diễn mẹ con tình thâm.

”Mẹ, có phải hay không người của Khúc gia đã có đụng chạm đến cha?” Trước mắt cô chỉ có thể nghĩ như vậy, bắt quá phản ứng của Khúc tư lệnh lại không giống như là như vậy.

Lưu Tô Văn bắt đầu có chút bức mình, hoặc là vội vã nghĩ che dấu những thứ gì, cầm trong tay len sợi thu thập một tý, đứng dậy, “quan hệ gì cũng không có, tôi một mình, đi ngủ trước.”

Tác giả có lời muốn nói: Buổi tối tiếp tục cùng một đám người hù bại đi, hù bại kết quả chính là thức đêm gõ chữ phải hay không!! A a a... Ngày mai còn muốn tiếp tục 24h, tên ăn mày sắp một mình hồng mắt... .

Xem ở ta đây vất vả gõ chữ phân thượng, khóc lóc om sòm lẫn lộn cầu cất giữ, cầu bình luận, cầu nhấn lại, ta đây tích lũy đưa không ra, ngứa tay phải hay không!!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đợi Gả

Đảo mắt lại đến một tuần, cũng chính là ngày hai gia đình gặp nhau

Khúc Trì Nghiêu đã đặt phòng tại nhà hàng trên tòa nhà nổi danh nhất thành phố, nhà hàng này sở dĩ nổi danh không phải vì có khách hàng nhiều mà là vì giá cả làm cho người ta liú lười, người bình thường không thể tùy tiện vào tiêu tiền

Từ năm thứ nhất đại học Trương Cảnh đã quen ngủ dậy sớm, hôm nay đối với cô mà nói là ngày quan trọng, tinh thần tăng lên 12 vạn phần công lực, nhớ ngày đó ông Khúc Trì Nghiêu thân một bộ đồ màu xám tro, xen kẽ chỉ sợi vàng, nhìn qua tươi đẹp sáng ngời lại không mất hào phóng. Tuy nói hôn sự của cô cùng Khúc Trì Nghiêu trên căn bản là chuyện vãn đã đóng thuyền, sẽ không tái sinh biến cố gì, nhưng nghĩ đến mẹ của Khúc Trì Nghiêu, Trương Cảnh trong lòng vẫn là có điểm sợ, thái độ cao ngạo đó vẫn làm cho cô bối rối.

Cha vẫn còn ở phòng ICU, cho nên Trương Cảnh bên này chỉ có mẹ Lưu Tô Văn đi, đợi cô và mẹ đến điểm hẹn, Trương Cảnh thấy chỉ có cha mẹ Khúc Trì Nghiêu, ông bà của nhà không có đến.

Vương Cẩm cũng không có như ngày đó đối đãi Trương Cảnh, coi như có phong độ, đứng dậy mời đến, “xui gia, mời ngồi”

Trương Cảnh đi sau mẹ đi vào, đánh giá không gian riêng, khoảng chừng trên trăm mét vuông, một bình phong sơn thủy đem căn phòng chia làm hai, bên ngoài dùng để tiếp khách, bên trong còn lại là không gian dùng cơm

Lưu Tô Văn hơi có chút ít co quắp, là giáo viên văn, việc tiếp xúc cũng có giới hạn, cẩn thận ở Vương Cẩm trước mặt ngồi xuống, mỉm cười nói, “ngại quá, làm ông thông gia và bà thông gia đợi lâu”

Vương Cẩm dựa vào ở trên ghế sofa không sao cả nói, “Lão Khúc nhà chúng tôi, buổi sang công ty có việc cần ông giải quyết, tôi không có việc gì, nên đi theo lão Khúc đến công ty một chuyến, chờ họp xong chúng tôi cũng trực tiếp đến đây.”

Khúc Quốc Tồn đầu tiên là như có điều suy nghĩ nhìn Lưu Tô Văn, nghe thấy vợ nhắc tới tên của mình, ông phát giác chính mình thất thố, gấp rút mỉm cười nói, “Chúng tôi cũng là vừa đến.”

”Mẹ, uống trà.” Khúc Trì Nghiêu tự nhiên mời bắt đầu từ Lưu Tô Văn.

Trương Cảnh trợn mắt há hốc mồm nhìn hân, còn chưa có kết hôn mà, liền kêu thuận miệng, cô nghe còn cảm thấy khó chịu. Dù sao làm cho cô hiện tại gọi ba mẹ Khúc Trì Nghiêu, đánh chết cô cũng gọi không ra miệng.

Vương Cẩm nâng chén trà, không để lại dấu vết liếc mắt con trai một cái, còn chưa kết hôn, gọi ngược lại rất có thứ tự.

Một tiếng 'Mẹ' này Lưu Tô Văn trong lòng ngược lại thư thân không ít, đối phương lại như thế nào, trong nhà dù có tiền, địa vị cao, này không trả phải gọi bà một tiếng mẹ.

Vương Cẩm nhẹ thổi thổi chén trà, nước trà hơi lạnh, nhẹ hóp một ngụm, giống như trong lúc lơ đãng nói ra, “Vốn ý của chúng tôi, chuyện này cũng không phải là rất vội, nhưng xui gia cũng biết, ông bà bên tôi đều lớn, cả ngày cầu nhau chuyện ôm cháu đích tôn, chúng ta cũng suy tính đến Tiểu Cảnh cũng không còn nhỏ, kết hôn quá trễ khả năng cũng sẽ ảnh hưởng đến con cái”

Lưu Tô Văn lại không phải người ngu, tự nhiên nghe rõ ý của bà ấy, cảm thấy không nhanh, là đối với thái độ của Khúc gia trong lúc lơ đãng, cũng là đối

với Trương Cảnh cố chấp.

Trương Cảnh vừa nghe, cũng là cả kinh, này còn chưa kết hôn trước hết nhắc tới cháu đích tôn ,nếu như cô sau khi kết hôn không thể kịp thời mang thai thì làm sao đây.

Khúc Trì Nghiêu đối với mấy cái này nhàm chán và làm ra vẻ chuyện nghe được đã sớm bức mình, vừa thấy Trương Cảnh như người vợ nhỏ bị ăn hiếp , ngồi trên sô pha nhàm chán cúi đầu đùa trong tay chén trà, vì vậy đi đến phía sau cô vỗ vỗ bả vai của cô ý bảo cô đi ra ngoài.

Trương Cảnh thăm hơ một hơi, như trút được gánh nặng, lặng lẽ đứng dậy đi theo hắn đi ra ngoài.

Khúc Trì Nghiêu lôi kéo tay của cô mang cô đi vào hội sở phía ngoài sân golf, ở trên thảm cỏ chậm rãi bước, bên ngoài ngày có chút âm, còn thỉnh thoảng có gió thổi qua mặt, xem ra là trời muốn mưa.

Mưa gió sắp đến, nhiệt độ xuống thấp, Trương Cảnh trong lòng rầu rĩ , có chút thờ không được, cô theo bản năng nhìn về phía Khúc Trì Nghiêu, ánh mắt đối phương dừng lại ở phía xa, không biết suy nghĩ cái gì, dẫu cô liên tục không nói gì.

Trương Cảnh giặt nhẹ tay của hắn, “Khúc Trì Nghiêu, em”

Giống như bình thường biết rõ cô muốn nói gì, Khúc Trì Nghiêu đưa tay sờ sờ gò má cô , tươi cười tự động làm cho người ta an tâm, “cô ngốc, yên tâm, về sau đều có anh ở đây.”

Giờ phút này, cô thậm chí có chút ít giả mồm nghĩ, kiếp này sao mà may mắn gặp anh , yêu anh, cũng có thể gả cho anh

Hai người cứ như vậy không tiếng động nắm tay dọc theo sân golf tản bộ, cho đến khi phục vụ tới đây gọi bọn họ.

Chính là đã đến giờ ăn cơm, Vương Cẩm gọi người đi tới gọi bọn họ qua ăn cơm

Lúc bọn họ trở về, người lớn hai nhà đã đem chuyện hôn lễ cùng với tiền đặt cọc thương lượng không sai biệt lắm, Vương Cẩm vừa thấy cô tiến đến đã nói, “Chúng ta đã thương lượng qua, suy nghĩ chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi là con số tốt, tiền lễ này Tiểu Cảnh coi như hài lòng đi?”

Trương Cảnh áp ứng nhìn về phía hai người lớn họ Khúc, những chuyện này cô không hiểu, nói thật số đã vượt qua khỏi phạm vi hiểu biết của cô, lúc hai bạn tốt thời đại học Vương long Mai và Dương Minh kết , nhà Dương Minh đặt tiền lễ là một vạn lẻ một lượng , ý tứ hàm xúc ngàn dặm mới tìm được một, hiện tại Khúc gia ra tiền lễ nhiều như vậy , cô có thể lý giải vì cô được coi trọng hay vì Khúc Gia là nhà tài phiệt ?

Mẹ Lưu Tô Vân trong mi mắt không khó nhìn ra, mẹ đối với mấy cái chữ này vẫn tương đối hài lòng. ít nhất sắc mặt so với thời điểm trước đây tốt hơn rất nhiều, được phép biết rõ cô không hiểu, Lưu Tô Vân cười thay cô nói tiếp, “ Con không hiểu những lễ nghi của người trước đâu ” Trương Cảnh lập tức hướng hai vị Khúc gia cười cười.

Kế tiếp mẹ Khúc lại nói với cô hôn lễ định tại tháng mười một , mặc dù có chút gấp, nhưng là vẫn còn hơn một tháng, đủ để cô có thể chuẩn bị đồ cưới , sớm một chút kết hôn, ông bà nội có thể sớm một chút an tâm

Trương Cảnh vẫn là bảo trì mỉm cười gật đầu, cũng không có chủ động mở miệng nói cái gì, bọn họ nói một câu cô liền ứng một câu.

Khó trách rất nhiều yêu nhau nam nữ trẻ tuổi chính thức đi đến kết hôn còn một bước này nhưng vẫn phải chia tay , người bên cạnh ở đâu cũng có , bởi vì duy trì giữa hai người là tình yêu cũng tiền tài thực tế trước mắt, sẽ có lực vô hình , nếu như không thể tín nhiệm lẫn nhau kiên trì, thì sẽ đường ai nấy đi không còn liên

Cơm nước xong, bọn họ đều tự có việc, Khúc Trì Nghiêu chủ động lái xe đem cô cùng mẹ đưa trở về, hai người bên Khúc gia đã có xe đưa đón

Khúc Trì Nghiêu chở mẹ con các cô về nhà, cũng không có đợi bao lâu, chỉ là lễ phép tính uống một ly trà liền đứng dậy cáo từ, Trương Cảnh tiễn anh ra cửa, đợi cô lại lúc trở lại, mẹ đã thay đổi một bộ quần áo đi ra, ngồi trên sô pha, hiển nhiên là đang chờ cô.

Lưu Tô Vân cẩn thận chăm chú nhìn Trương Cảnh hồi lâu, mở miệng nói ra,“Tiểu Cảnh, Khúc gia tiền biểu , cho dù toàn bộ dùng để chuẩn bị đồ cưới cũng dùng không hết, con cũng biết ba con mỗi ngày cần bao nhiêu tiền, cho nên mẹ nhắc con ít nhất lưu lại một nửa cho nhà.”

Mặc dù Trương Cảnh biết rõ chi phí của cha nằm viện, nhưng là lời nói như vậy từ trong miệng mẹ mình nhàn nhạt nói ra, như vậy là chuyện phải làm, trong lòng cô như ba phải một nửa, cái gì cảm thụ đều có.

”con hiểu rõ,mẹ cầm đi dùng.”

Trầm mặc một hồi, Lưu Tô Vân lại nói tiếp, “Muốn trách thì trách ba con liên lụy chúng ta, chờ con lập gia đình xong , mẹ cùng Tiểu Thành chỉ có chút tiền lương nhiều lắm là chỉ đủ trong nhà chi tiêu, hưởng chi Thái Hà hiện tại cũng mang thai, đợi nó sinh xong , chi tiêu trong nhà cũng tăng , mặc dù con gái gả đi như nước tát ra ngoài , nhưng nhìn ở cha con nuôi con nhiều năm như vậy , con sau khi kết hôn tiền lương cũng nên đóng góp dưỡng cho ba ,mẹ nghĩ Khúc Trì Nghiêu cũng không hỏi con chút tiền lương này đâu.”

Bác sĩ các cô, tiền lương cũng không cao, nghiêm khắc trên ý nghĩa đều dựa vào tiền thưởng sống qua ngày, cô công tác đến bây giờ, mỗi tháng cũng được bảy tám ngàn , mỗi lần cô nhận tiền lương xong chuyện thứ nhất chính là nộp chi phí cho cha hết năm sáu ngàn , còn lại chỉ đủ cho sinh hoạt chi phí bình thường của cô . mẹ nói không phải không có lý, cha xác thực cần cô, những thứ này là cô nên làm, cô nghĩ, cho dù Khúc Trì Nghiêu biết rồi cũng là

sẽ ủng hộ cô, về phần Khúc gia người biết rõ sau sẽ có phản ứng gì, cô cũng không thể biết được.

Hơn một tháng nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, Trương Cảnh không thể không nắm chặt thời gian đầu khóa học trước đặt mua đồ cưới, nếu là đợi đến sau khi tựu trường cô ngoại trừ đi bệnh viện đi làm còn muốn rút thì gian đi giảng bài, thời gian chỉ sẽ càng thêm khẩn trương. Nếu đã mẹ đang chiều cổ Thái Hà không tâm tư quan tâm giúp cô, thì cô chỉ có cái gì đều trên mình trước, dù sao đây là cô nhân sinh một đại yếu chuyện, thay đổi xem như một người khác khởi điểm

Không có mẹ quan tâm, cũng may cô có Trình Linh, cô nhóc rất trọng nghĩa, nâng cao còn nhìn không ra bụng cùng cô đi dạo lần các nơi, có thai phụ ở đây, chỗ lấy hành động của các cô nếu so với bình thường chậm một chút, đi một hồi Trương Cảnh liền dắt cô nghỉ ngơi, so với cô kết hôn, đưa con nuôi trong bụng quan trọng hơn.

Ngay tại cô lần thứ ba lôi kéo Trình Linh nghỉ ngơi, cô này rốt cục không nhịn được, “mình không phải là người yếu đuối, có thể đối đãi ngang hàng không?”

Trương Cảnh bình tĩnh lắng đầu, từ lúc biết rõ Trình Linh nói muốn cùng cô đi chọn đồ cưới, Lâm Dật đã gọi điện thoại vô số lần rất uyển chuyển báo Trương Cảnh đối xử từ tế với mẹ con cô ấy, nếu là để mẹ con cô ấy mệt nhọc, thì cô cưới cũng không cần nghĩ đến.

Trình Linh nâng lên lộ ra hơn nửa đoạn bắp chân, về mặt đau khổ oán hận, “Mình làm sao lại không có phát hiện Lâm Dật lại là người dài dòng như vậy! Để cho mình mang giày đế bần, giày đế bằng! mình đây chính là lúc làm giải phẫu đều muốn mang giày cao gót mới cam tâm, hiện tại đừng nói là giày cao gót, chính là dép lê có gót cũng bị vứt đi, cực kỳ tàn ác a cực kỳ tàn ác! ”

Xem một chút, cái này gọi là oán hận ngọt ngào mà, Trương Cảnh móc ra sữa chua và bánh mì đã chuẩn bị trước đó mở ra, đưa cho mẹ của đứa con nuôi, “Không biết hai ngày trước là ai ở trước mặt mình khen người nào đó trở nên càng ngày càng làm cho người thích, nửa đêm đứng lên chạy nửa vòng thành phố liền vì mua cho cậu một chén chè lạnh, mình là người nào đó, đã sớm phiền đá cậu một phát ra ngoài rồi!”

Trình Linh chân chó lao đảo lắc tay của cô, làm bi thảm trạng, “Ngày nào đó ngay cả cậu cũng đá mình, kia nhân sinh của mình liền hoàn toàn mất đi ý nghĩa, từ đó nhật nguyệt vô quang, cát bay đá chạy, mưa to gió lớn. . .”

Trương Cảnh run rẩy, kịp thời ngăn cản cô không dừng lại bài ca vô tâm, “mẹ đứa nhỏ, cậu kiểm chế đi, ăn đi, vừa ăn vừa nói lại phun ra.”

Hôn lễ của Trình Linh vốn là định không lâu sau, nghe nói Trình Linh còn vì chuyện này cùng cô cha đại náo một hồi, bởi vì đợi đến tháng Mười Một thì bụng đã bắt đầu nhô ra, trực tiếp ảnh hưởng hình ảnh cô dâu mặc áo cưới, cha của cô tức giận trừng cô, “Bây giờ mới biết mặc áo cưới khó coi, sớm đi chỗ nào rồi?”

Từ sau khi đó Trình Linh thật sâu nhận thức ba cô nhưng thật ra là ở biến tướng trừng phạt cô, hết lần này đến lần khác giật gậy Lâm Dật cùng hai nhà nhân đề nghị đính hôn trước, vì trấn an phụ nữ có thai xao động tâm tình, dứt khoát trực tiếp kéo cô đi đăng kí kết hôn, chờ sinh con xong tổ chức hôn lễ, đang một lấy con làm hoa đồng, cho nên hiện tại mẹ của đứa con nuôi này đã thành công thăng cấp thành phụ nữ đã kết hôn.

Trước đây thật lâu chuyên gia tình yêu Trình Linh liền từng nói với cô, bản thân hạn người gì sẽ gặp phải hạng người đó, cho nên vĩnh viễn không cần phải lo lắng về sau sẽ không biết nhìn người, duy nhất cần làm là mỗi ngày cầm cái gương, soi mình có phải hay không trở thành con người mà mình mong muốn, người không thiện với lương tâm, dám yêu dám hận, sẽ không sợ cuối cùng không gặp được đúng người.

Giờ phút này, cô mới thật sự minh bạch Trình Linh sở dĩ có thể gặp được gặp Lâm Dật, không phải là bởi vì Trình gia có nhiều có tiền, không phải là bởi vì Trình gia mở ra bao nhiêu công ty, không phải là bởi vì cô ấy là mỹ nữ, không phải là bởi vì cô ấy so với những người phụ nữ khác ưu tú bao nhiêu, mà là vì cô chính là Trình Linh, chỉ này một người, đây nhiệt tình, dám yêu dám hận, móc tim móc phổi. Người phụ nữ như vậy, cho dù cô là người đàn ông cũng sẽ hảo hảo yêu cô, bởi vì có phụ nữ là để yêu.

Các cô đi dạo một lúc, từ hai người được biến thành bốn người, Lâm Dật sẽ đến trong dự liệu, bởi vì hần bây giờ là ông chồng thập nhị hiếu, chỉ cần có thân ảnh Trình Linh liền nhất định sẽ xuất hiện bên cạnh. Chỉ là Khúc Trì Nghiêu sẽ đến, cô ngược lại là có chút ngoài ý muốn, vốn là Khúc Trì Nghiêu nói giúp cô mua đồ cưới, nhưng là cô cự tuyệt, cưới cô chỉ có một lần, sao có thể để nhà trai chen vào ý kiến được

Nếu đã Khúc Trì Nghiêu đến đây, bốn người ăn cơm trưa xong, Lâm Dật một cách tự nhiên sẽ đem duy nhất phụ nữ có thai vừa đổ lại lửa cộng thêm uy hiếp mang về nhà, cho nên bốn người được lại biến thành hai người được.

Chờ Khúc Trì Nghiêu mang theo cô đến lầu một khu trang sức, cô mới ý thức tới bọn họ còn chưa có chọn nhẫn cưới.

Vốn là Khúc Trì Nghiêu là muốn trực tiếp mua cho cô, nhưng nghĩ lại kết hôn vốn chính là chuyện hai người, cùng Bành Di bất đồng, đây mới là lần chân chính kết hôn của hần, nhẫn cưới tự nhiên muốn hai người chọn.

Trương Cảnh nhìn trúng một cái đơn giản nhưng không mất vẻ hào quang lấp lánh, chọn xong còn cần đem tên của hai người khắc lên, do nghề nhân chuyên nghiệp đem chữ cá tiên hai người khắc vào bên trong. Trương Cảnh rất thích, có thể giá cả lại tuyệt không thích, mẫu mới Cartier, đắt tiền làm người ta lú lờ.

Nhìn ra tâm tư của cô ngốc, Khúc Trì Nghiêu lấy ra chiếc nhẫn đeo vào ngón tay áp út của cô, “Phải tin tưởng, cha của đứa con tương lai của em vẫn có thể mua nhẫn cho em mà.” Dừng một chút, lấy tay bắm lấy cằm, cố làm ra vẻ suy tư, “Khả năng lại quý hơn một chút thì mua không nổi.”

Theo tính tình Khúc Trì Nghiêu, đàn ông thanh niên như hần rất khó mở miệng nói mấy lời ngon ngọt như vậy, nhưng là vòng vèo thuyết pháp lại càng làm cho người như ăn một loại mật ngọt, ngọt mà không ngán.

Trương Cảnh không biết có phải hay không phụ nữ dưới loại tình huống này đều sẽ biến thành cô ngốc, nhưng là cô xác định mình đã cam nguyện biến thành cô ngốc trong miệng hắn

Kể từ lúc từ Công Châu trở về Trương Cảnh tức xưng hô Khúc Trì Nghiêu vì con của hắn sau này, hắn tựa hồ đặc biệt thích cái xưng hô này, Trương Cảnh thậm chí đoán rằng Khúc Trì Nghiêu thật ra là ở biến tướng thay đổi biểu đạt lời tâm tình của đôi tình nhân, chỉ là người nào đó tuổi quá lớn, thực tại thông suốt không ra mặt nói, lấy cớ ẹm đũa trẻ điều khiển cô. Trương Cảnh kia chịu thua thiệt, hai người dọc theo đường đi đấu võ mồm, cho đến khi xe dừng đến nhà cô dưới lầu.

Khúc Trì Nghiêu quay đầu xem cô, khóe miệng ẩn có vui vẻ, “Lập tức tới ngày hôn lễ, anh rất mong đợi ngày nào đó.”

Trương Cảnh vốn là tư duy còn dừng lại đang cùng hắn đấu võ mồm, thấy hắn nhảy ra một câu này, ngược lại chậm chạp.

Khúc Trì Nghiêu tâm tình sung sướng xoa bóp cô sống mũi, “Gặp lại sau, Tiểu Cảnh.”

Trương Cảnh xuống xe sau, sờ sờ mũi, vừa quai dí lại thoải mái lại ngọt ngào, trợn lăn cùng một chỗ liền biến thành tâm tư của cô gái đôi gã

Tác giả có lời muốn nói: Tên ăn mày gần đây muốn bắt đầu đổi mới mới văn (vòng xiên quan hệ) a, bởi vì thân thỉnh tuần sau bảng danh sách, thân môn muốn ủng hộ nhiều hơn cất giữ a ~~~JQ bắn ra bốn phía văn chương, có thịt ăn có súp uống, còn có nội dung vở kịch xem ~~~~ tốt phạt, ta đây lời đầu tiên yêu cảm thấy nội dung vở kịch cũng không tệ lắm, rỗng rỗng ~~~~~

Tiểu khát cái khóc lóc om sòm lăn lộn cầu vung hoa cầu cất giữ cầu nhấn lại ~~~~~ (o)/~

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Kết Hôn

Thời gian Trương Cảnh chuẩn bị đồ cưới ngày càng trôi qua, mấy ngày nay cô không c cho Trình Linh đi cùng cô mà tự mình ở đặt mua, hướng chỉ cô cũng nghiêm chỉnh nhận lấy ánh mắt của Lâm Dật nửa nửa khần cầu nửa là ánh mắt uy hiếp đem Trình Linh cho đón về. Đi dạo thời gian quá dài, Trương Cảnh tùy tiện tìm một cửa hàng đồ uống nghỉ chân, muốn một ly hồng trà.

Trương Cảnh uống hồng trà, tầm mắt bị một đôi nam nữ cách đó ko xa hấp dẫn lấy, người nữ cô không thể nói quen thuộc hay không, chính là em gái Khúc Trì Nghiêu Khúc Trì Viện, cũng chính là em chồng tương lai của cô. Nam chỉ thấy được bóng lưng, từ phía sau nhìn thấy tướng cao ráo gầy gò, những thứ này không phải là trọng điểm, mấu chốt nhất là tóc của hắn không là màu tóc hắn không giống bình thường, màu vàng dưới ánh đèn, nghĩ xem nhẹ đều rất khó.

Trong nháy mắt Trương Cảnh trong đầu thoáng hiện lên nhiều loại ý tưởng, thứ nhất, cô em chồng này lại lâm vào bể tình; thứ hai, lâm vào bể tình với đối tượng thoát nhìn không phải là người bình thường; thứ ba, cô còn chưa có quyền lên tiếng về chuyện yêu đương này. Trương Cảnh dự định là tiến lên chào hỏi, vẫn là làm bộ như không nhìn thấy, nhân cơ hội tránh đi. Đang lúc do dự, đôi nam nữ bên kia đều đứng dậy, hiển nhiên là đã xảy ra tranh chấp.

“Cao Triển Sí, Khúc Trì Viện tôi đến cùng ở đâu không xứng với anh.” Khúc Trì Viện ôm cánh tay, ngữ khí ngạo mạn.

“điểm gì cũng không xứng” Cao Triển Sí không đếm xỉa ánh mắt cao ngạo của cô, đôi mắt hồ ky nhíu lại, cao thấp nhìn quét Khúc Trì Viện, lại nói một câu, “Hai Chân đứng cũng không khép lại, chắc là cũng ăn chơi rất nhiều lần nhỉ? ngại quá, tôi chỉ hứng thú với xử nữ thôi.”

Khúc Trì Viện lập tức thay đổi sắc mặt, một loại cảm giác nhục nhã bị đâm rách xông lên đầu, làm cho cô chỉ cảm thấy đứng đờ đờ không vững, cắn môi dưới, hai mắt hồng hồng, “Cao Triển Sí, loại người như anh sẽ bị bá ứng.”

Cao Triển Sí hai tay liền vuốt, vô vị nói, “Tôi rất mong đợi cái gì là bá ứng.”

“Anh. . .” Khúc Trì Viện đang muốn nói cái gì, bất ngờ nhìn phía sau Cao Triển Sí thấy Trương Cảnh nhìn lại, hai tầm mắt đụng vào nhau.

Xem ra là không có cách nào tránh né, Trương Cảnh đứng dậy vòng qua cái bàn, đi đến trước mặt cô, cười chào hỏi, “Trì Viện, sao em lại ở đây?”

Khúc Trì Viện thấy là cô, có điểm thẹn quá hoá giận, “cô không phải là đều nhìn thấy, còn giả mù sa mưa hỏi cái gì?”

Mặt nóng dán dính lạnh tư vị cũng không hơn gì, Trương Cảnh hít sâu một hơi, cười cười, “chị còn có việc, vậy đi trước.”

Khúc Trì Viện đột nhiên thay đổi một bộ giọng nói, “Không chị đâu, chị i hắn không phải là người xen vào chuyện của người khác rồi bỏ đi chứ?”

Trương Cảnh hiểu cô nói rất đúng cái gì, theo bản năng hướng về người thanh niên không bình thường kia nhìn lại, trùng hợp đối phương cũng đang quan

sát cô, xác thực nói là vẫn nhìn chăm chăm vào cô, Trương Cảnh cười nhạt, “Tôi không nhìn thấy chuyện gì, thì sao lại có thể xen vào chuyện gì?” Cô còn không có thời gian nhàn rỗi đâu đi trông nom mấy cái chuyện của cô em chồng này

Khúc Trì Viện đột nhiên nở nụ cười, “tôi rất mong đợi xem chị làm chị dâu tôi thế nào”

Trương Cảnh cũng là cười cười, cầm lên túi áo xoay người, đồng thời, cười nhạt dần dần ẩn.

Vốn là Trương Cảnh nghĩ tới sau khi tự trường chính mình sẽ phải bận rộn hơn, nhưng là cô đi theo chủ nhiệm xin nghỉ kết hôn, chủ nhiệm vui tươi hơn hẳn chúc mừng cô, hơn nữa đem chương trình học toàn bộ của cô điều đến tháng Mười sau, làm cho các bác sĩ khác giúp cô thay mặt một tý, làm cho cô an tâm làm cô dâu

Kỳ thật nên mua trên cơ bản đều mua xong, ảnh cưới Khúc Trì Nghiêu đã sớm chuẩn bị xong, cô ngược lại là nhàn rỗi, ngồi đếm ngày, cô cũng không phải là cái loại thích dính người, ngẫu nhiên mới có thể cùng Khúc Trì Nghiêu gọi cuộc điện thoại, càng đến gần hôn lễ bọn họ gặp mặt lại càng ít, Trương Cảnh có thể lý giải, cô đặt mua đồ cưới đều mất không ít tâm tư t, huống chi là Khúc Trì Nghiêu.

Buổi tối trước ngày kết hôn, Trương Cảnh ngủ ở trên giường trũng to mắt, nhìn lên trần nhà, một chút cũng không có buồn ngủ. Cái giường này cô ngủ nhiều năm như vậy, cũng không thấy được cái gì, đêm nay đặc biệt không có thói quen, lăn qua lộn lại giữa âm ỉ đến người ngủ bên cạnh Lưu Tố Vân.

”Đã trễ thế này vẫn còn ở lăn qua lăn lại, ngày mai không muốn dậy sớm ư, mau ngủ đi.”

Trương Cảnh nhìn không được le lưỡi một cái, cẩn thận lật thân, chuyển hướng mép giường, sờ đến trên tủ đầu giường di động, chơi trò chơi. Cuối cùng vẫn là nhìn không được nhắn tin cho Khúc Trì Nghiêu: Đang làm gì đây?

Qua vài phút mới hồi âm: Đang cùng Lâm Dật và đám bằng hữu chơi mạt chược.

Cô tiếp tục gửi đi: Khuya lắm rồi, sớm một chút nghỉ ngơi, ngày mai gặp.

Lần này tin tức trở về vô cùng mau: Còn có bây giờ, em sẽ là vợ anh

Trương Cảnh một đêm không chợp mắt.

Rạng sáng năm giờ chuông Trình Linh lái xe mang theo Từ Tiểu Thuyền đón cô đi tiệm áo cưới trang điểm, Trình Linh so với cô là người đã có chồng, không thể làm dâu phụ, nhiệm vụ này chỉ có thể giao cho cô bạn thân tốt tình cùng giường ký túc xá vẫn độc thân Từ Tiểu Thuyền.

Ngồi trên xe, Trương Cảnh dụi mắt, ngáp một cái.

”Làm sao vậy, có quá hưng phấn nên tối hôm qua không ngủ được không?” Từ Tiểu Thuyền lấy khuỷu tay thúc thúc cô, mặt mũi tràn đầy chế nhạo.

”Ừ.” Một đêm không ngủ, cũng chẳng có tinh thần

”cậu nha cần phải giữ vững tinh thần, hôm nay đúng đại sự của đời người, huống chi còn tìm một ông chồng xuất sắc như vậy, mình là cậu ngủ cũng cười” Từ Tiểu Thuyền tiếng nói cất cao.

bị lây cảm xúc phấn kích, Trương Cảnh nheo mắt lại nở nụ cười, “Hôm nay cậu là dâu phụ, cậu nha cần phải cảnh giác cao độ, xem vkj nào hợp mắt, tớ cùng Trình Linh sẽ tác hợp cho cậu.”

”Đó là đương nhiên! Không giới thiệu cho tớ tớ chúc rệu các cậu.”

Ba người một đường vừa nói vừa cười, rất nhanh đã đến tiệm áo cưới.

Ngồi ở phòng hóa trang, thợ trang điểm trang điểm cho cô, trong mắt toát ra ánh sáng đều nhanh vượt qua bóng đèn độ sáng, “Da của cô thật tốt quá, chính là làn da trung tính trong truyền thuyết.”

Trương Cảnh biết mình có làn da tốt, chưa bao giờ trang điểm, nên không bị tổn thương da do đồ trang điểm, ở trong khái niệm của cô những thứ ấy đều là già rồi mới dùng đến, ít nhất hiện tại cô còn không thừa nhận mình già, trước cũng có không ít người khen cô có làn da tốt, có thể vào ngày đặc thù như hôm nay, nghe được chuyên viên chuyên nghiệp khẳng định, cô vẫn là rất vui vẻ.

Trang điểm tốn gần hai giờ, nhìn cô dâu mắt ngọc mày ngài xuất hiện trong gương, Trương Cảnh sợ ngay người, những người xung quanh cũng dừng sờ, Trương Cảnh không khỏi cảm khác sự thần diệu của trang điểm.

Trình Linh vốn định sờ sờ mặt của cô, nhưng nghĩ lại, giơ lên tay nắm lấy cánh tay của cô, “Cậu nha, trang điểm lên mới đúng bộ dáng con người, mình muốn là đàn ông, sẽ hiếp cậu ngay lập tức.”

Trương Cảnh nhìn không được cãi lại, “Chẳng lẽ Trình đại tiểu thư cậu trang điểm lên là dạng cầu hình người ư?” Sau khi nói xong, trên mặt tóa nụ cười tươi sáng

Cái nụ cười này liên tục duy trì đến khi Trình Linh đưa cô về nhà. Các cô ra cửa sớm, lúc trở lại vẫn chưa tới tám giờ, nhưng là mọi người trong nhà đã ngủ dậy, mặc dù trước đây bởi vì chuyện này cùng mẹ huyền não không vui, nhưng là đợi các cô lúc trở lại, trên mặt bàn đã bày xong ba chén trứng

chần nước sôi, Luru Tổ Vân lau lau tay từ trong phòng bếp đi ra, chào hai cô , “Sáng sớm, phiền toái các con , mau ăn ăn một chút gì ăn lót bụng.”

Trình Linh và Từ Tiểu Thuyền rí rít nói lời cảm ơn , ngồi xuống ăn.

Luru Tổ Vân nhìn con gái phảng phất thấy được chính mình lúc còn trẻ, khề thờ dài một cái, ngồi bên cạnh Trương Cảnh , đem vòng ngọc trên tay mình gỡ xuống đeo vào cổ tay Trương Cảnh , “Đây là vòng mà khi kết hôn bà ngoại đã để lại cho mẹ , hiện tại con kết hôn, mẹ đem nó cho con, con cũng hiểu hoàn cảnh trong nhà, mẹ không thể sẽ cho con thêm cái gì.”

Trương Cảnh xem nhìn chiếc vòng ngọc nặng trĩu trên tay, màu xanh lục trong suốt , không biết tại sao, mũi nghẹt lại , có loại xúc động muốn khóc , cô đến bây giờ đều không hiểu mẹ, không hiểu lòng của bà.

Lúc mười giờ, chuông cửa vang lên.

Trình Linh dẫn đầu đi đến cạnh cửa, đối với khe cửa hô to, “Chủ rể à, muốn đón tân nương, bao lì xì phải đưa trước.”

Dựa theo tập tục chỗ ở , lúc nhà trai tới đón tân nương , nhất định phải lại nhét bao lì xì tiền , bất quá cụ thể số lượng là bao nhiêu sẽ phải xem thành ý của nhà trai , bình thường đều là mấy trăm.

”Trình Linh, em không cần phải chen lấn cửa, em bây giờ đâu còn có thể quấy rối.” Không cần nhìn, hẳn cũng biết Trình Linh nhất định là không an phận , Lâm Dật không thể làm gì hướng cửa la to

Trình Linh mới không nghe lời, dựa vào ở bên cửa, đề lại khóa , chính là không mở cửa, “Nhét bao lì xì là bước đầu tiên, chúng tôi mất hứng, anh cũng đừng nghĩ nhận được tân nương.”

”Nhét bao lì xì ít nhất cũng mở khe hở, dưới khe hở nhỏ như vậy sao có thể nhét đi vào.” Lại có một thanh âm khác truyền vào đến, nghe so với xa lạ.

Trình Linh cùng Từ Tiểu Thuyền liếc mắt nhìn nhau, từ từ mở ra một khe cửa, nhanh chóng tiếp nhận đóng kín.

”Tốt lắm, Trình đại tiểu thư.” Mát lạnh thanh âm mang theo ấm áp, “Bao lì xì nhét tiền vào, phiền toái người kiểm tra và nhận.”

Cứ như vậy cách một cánh cửa, Trương Cảnh cảm giác e rằng bụng an tâm.

Trình Linh mở ra bao lì xì, rút ra thật dày một xấp, đếm, ước chừng 8888, mỗi một tờ đều là mới tinh , cô cười đưa cho Trương Cảnh.

Trình đại tiểu thư coi như hài lòng biểu hiện cửa thứ nhất, cho phép thả người, cửa kết... Một tiếng bị mở ra, Khúc Trì Nghiêu mang theo một nhóm người vào, vốn phòng khách không lớn , lập tức trở nên chen chúc không chịu nổi.

Trương Cảnh bị người trong nhà vây quanh ở tận cùng bên trong.

Luru Tổ Vân ý tứ là làm cho Trương Cảnh sớm một chút đi, không cần phải hồ nháo, bên kia khẳng định bận rộn hơn, Trình Linh cười nói với bà “Nhất định phải phải làm như vậy, Tiểu Cảnh cười chỉ có một lần, cũng không thể cứ như vậy dễ dàng cho chú rể rước được.”

Cũng may Khúc Trì Nghiêu nghe lời Lâm Dật , sớm đã có chỗ chuẩn bị, mang người cũng nhiều, nửa là phá cửa giành tân nương, cho đến khi Khúc Trì Nghiêu chạm tay 0 tân nương, một phen kéo qua ôm lấy, trước lao xuống lầu, Trương Cảnh quay đầu lại nhìn xem hỗn loạn phòng khách, nước mắt đều nhanh muốn bật cười, cô không biết nhà người ta kết hôn có hay không cũng giống như vậy.

Xe chạy vô cùng vững vàng, Trương Cảnh ngồi ở trong xe tựa ở Khúc Trì Nghiêu ấm áp ôm ấp bên trong, nhắm mắt lại, cảm thấy rất uất ức. Đại não căng thẳng một đêm dây cung rốt cục dần ra , một môi như dãi núi lấp biển vậy vọt tới, không ý thức lại ngủ thiếp đi.

Đợi lúc cô mở mắt ra , xe đã dừng ở nhà tộc họ Khúc, cô nằm ngủ ở trong khuỷu tay Khúc Trì Nghiêu , như đứa con nít .

Khúc Trì Nghiêu đưa tay vuốt vuốt tóc cô , cúi đầu nhìn xem cô, thanh âm ôn thuận, “Tiểu Cảnh, giữ vững tinh thần, hôm nay là ngày quan trọng của chúng ta.”

Vào nhà họ Khúc, trong nhà vô cùng náo nhiệt , ông bà Khúc Trì Nghiêu, cha mẹ, Khúc Trì Viện, còn có thất đại cô bát đại di (cô chú bác trong họ hàng), những thứ này Trương Cảnh một cái cũng không nhận ra, đi theo đằng sau Khúc Trì Nghiêu, hẳn Hô cái gì, cô liền theo Hô cái đó

Tới lúc mười một giờ , bọn họ tới khách sạn , đứng ở cửa tiếp khách.

Khúc Trì Nghiêu bày tây trang đen thường mặc, mặc bộ veston trắng đứng ở nơi đó, anh tuấn cao ngất, trên mặt chứa đựng nụ cười, giống như đầu thu bên trong ánh mặt trời ấm áp

Trương Cảnh không cao lắm, mặc dù mang giày bảy phân, dựa vào Khúc Trì Nghiêu trước người, cũng có cảm giác chim nhỏ nép người, cô cũng đang cười, cười rất ngọt, rất sáng lạn.

Hai người cười xen lẫn cùng một chỗ, tạo thành hình ảnh hạnh phúc đẹp nhất .

ở cửa khách sạn đứng hơn một giờ, khách mời vào liên không dứt, từ lời nói cử chỉ ăn mặc đến thăm, phi phú tức quý. Trương Cảnh vừa mới bắt đầu

còn có thể phát ra từ nội tâm nụ cười rất vui vẻ , theo thời gian đứng càng ngày càng dài, cười thời gian càng ngày càng dài, trên mặt da thịt càng ngày càng cứng ngắc, nhìn lại Khúc Trì Nghiêu, cũng không tốt hơn cô chút nào.

Cô rất muốn đem bầy tắc giày cao gót quăng đi , chân trưởng đau không chịu được, đặc biệt là ngón cái, quả thực đau không thể duỗi , này không phải xinh đẹp, quả thực là ở chịu tội.

Khúc Trì Nghiêu nhìn ra cô khó chịu, cứ như vậy ngồi xổm xuống bóp bóp chân, “Chờ lúc đi vào Trình Linh sẽ mang cho em đôi giày đế bằng.”

Hắn ngồi chồm hổm xuống, mọi người đều nhìn sang bên này, Trương Cảnh đỏ mặt, bắt lấy bả vai hắn i làm cho hắn đứng lên, “Em còn có thể chịu được, anh đứng lên đi, như vậy rất bị chú ý.”

Khúc Trì Nghiêu ngẩng đầu nhìn cô một cái, “ cái nhìn người khác quan trọng hay chân của em quan trọng hả ?”

Trương Cảnh lập tức im lặng không lên tiếng nữa.

Lúc Khúc Trì Nghiêu mang cô đi vào mời rượu , Trình Linh không biết từ nơi nào lấy ra một đôi giày đế bằng, để cô thay, bên cạnh không có chỗ ngồi, làn váy quá lớn, Trương Cảnh ngồi chồm hổm không chạm tới giày. Anh cứ như vậy ngồi xổm xuống nâng chân của cô lên, cởi giày, quan sát nửa ngày.

”như thế này mà em nói vẫn chịu được sao ?” Khúc Trì Nghiêu nhắc làn váy lên, chỉ chỉ trên ngón cái đã bị tróc da

Trương Cảnh không cười được, mặt nhăn như tờ giấy, “Lần đầu tiên, em cũng không có thói quen, lần sau sẽ tốt hơn.”

Khúc Trì Nghiêu liếc cô một cái, “Lần đầu tiên, em còn muốn có lần sau sao ?”

Trương Cảnh lập tức lắc lắc đầu.

Hai người là nhân vật chính hôm nay, vốn là tiêu điểm chú ý của nhiều người, đột nhiên xuất hiện một màn này , hấp dẫn tất cả con mắt trong đại sảnh, bạn thân quen của Khúc Trì Nghiêu lại càng rớt phá con mắt, ánh mắt nhìn chưa bao giờ thấy Khúc Trì Nghiêu làm như vậy, dựa vào tính cách của hắn, để cho người khác tới cởi giày cho hắn thì được , xa là không nói, nói riêng về năm hắn và Bành Di kết hôn , từ đầu đến cuối còn không thấy chú rể cười, như vậy xem ra Khúc Trì Nghiêu rất coi trọng cô dâu này , hoặc là nói người hắn muốn kết hôn chính là vị tân nương này

Kế tiếp, vốn cô dâu không cao giờ đi giày đế bằng lại càng thấp , so với Khúc Trì Nghiêu thấp hơn một khoảng lớn, rõ ràng sức lực cũng không bằng. Trương Cảnh âm thầm giật nhẹ tay áo Khúc Trì Nghiêu , “Em có thể mang lại cao gót không , với anh phối hợp một chút?”

”Không muốn cái chân rồi ư? muốn mang về sau khi nào thì cũng có thể mang , bây giờ phải lo bảo vệ cái chân của em đi .”

Người này rõ ràng là hiểu sai ý cô mà, cô chỉ cười có một lần, đương nhiên hy vọng mọi người đang ngồi cảm thấy bọn họ tương xứng một chút, về sau ai còn xem, cho dù xem, dù sao sau kết hôn, cô còn không muốn mang để chịu tội đầu

Làm bạn với bọn họ mời rượu chính là Từ Tiểu Thuyền cùng phu rể Khúc Trì Nghiêu Trịnh Khắc Sáng, vừa nghe đến cái tên này, cô cùng Từ Tiểu Thuyền đều rất không hiện hậu nỡ nụ cười.

Cũng may Trịnh Khắc Sáng không cùng các cô so đo, từ trong hộp lấy ra một bình Mao Đài, mở ra đổ hết một nửa, lại hướng đồ nước lọc cho đầy bình, đầy nắp, một lần nữa lắc lắc, làm cho mùi rượu đều bình.

”Anh làm giả....” Từ Tiểu Thuyền chỉ vào hắn, còn như vậy hiển nhiên làm giả.

Trịnh Khắc Sáng bắt mắt nhìn cô một cái, “cô muốn say, nhưng tôi thì không” Trên danh nghĩa là chú rể tân nương mời rượu, kì thực tất cả đều là phu rể hưởng, nếu không phải là cá tiên tiểu nhân Khúc Trì Nghiêu cầm tài liệu đến cùng hắn làm giao dịch, hắn đâu óc bị hư mới làm phu rể cho hắn

Chuyện thực chứng minh, phu rể vẫn bị quá chén , mọi người không dám đối với chú rể làm loạn, bởi vì người ta còn muốn động phòng hoa chúc, có phu rể , không rớt phu rể còn có thể rớt ai?

Buổi tối, trở lại tân phòng, vốn là mọi người còn muốn đi qua trêu chọc cô dâu chú rể, nhưng là bị Khúc Trì Nghiêu dọa than thở khó chịu mời về , chê cười, hắn nhăn đã lâu như vậy, sao có thể để cho bọn họ tới quấy rối?

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, kết hôn thần mã cực kỳ có yêu phải hay không! !

Tên ăn mày nhéo chỉ tính toán, chúng ta nam trúc khô ép thật lâu không có ăn được thịt phải hay không, đều kết hôn, nếu không làm cho hắn ăn thịt liền bệnh liệt dương phải hay không! !

Tên ăn mày lần nữa hóa thân không tiết tháo quân phải hay không! !

Tên ăn mày khóc lóc om sòm lẫn lộn cầu cất giữ cầu vung hoa cầu nhắc lại phải hay không!

Tên ăn mày không nhắc nhở a, về sau trực tiếp đưa tích lũy phải hay không~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Vòng Xiên Quan Hệ

Trương Cảnh ngồi tại mép giường, giờ chân lên cẩn thận cời tắt chân xuống, không ngờ vớ dính đến vết phỏng ở gót chân, như vậy xé ra, vết nước phỏng cũng bị vỡ, cô đau đến mức nhe khóe miệng, âm thầm thề, về sau ai lại muốn cùng cô kết hôn, cô sẽ mang giấy thấp.

Khúc Trì Nghiêu tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy đúng là một màn này.

Hắn lấy hòm thuốc trong phòng tắm ra, tìm ra bông gòn và i-ốt để ở đầu giường, nâng chân Trương Cảnh lên, lấy bông gòn chấm i-ốt để khử trùng, thấm vào vết thương, vẫn là khiến cho Trương Cảnh một hồi hít không khí.

”Bây giờ mới biết đau sao, đã bảo em sớm cũng cời tắt đi, lại không chịu nghe?”

Trương Cảnh cảm thấy Khúc Trì Nghiêu tuyệt đối là cố ý thăm lâu như vậy, cầm lấy bông gòn dứt khoát chính mình làm, trong miệng nhịn không được lầm bầm, “Nhiều người xem như vậy, em đem tắt cời, này mọi người chê cười chết em a.”

Khúc Trì Nghiêu bắt đắc dĩ xoa bóp sống mũi cô “Cô ngốc, trước kia làm sao anh không biết em cũng sẽ chết vì sĩ diện a?”

Cái gì gọi là chết vì sĩ diện? Bình thường cô dâu mới đều sẽ nghĩ như vậy được rồi, nghĩ như vậy cô không khỏi phán một câu, “Hiện tại phát hiện cũng đã muộn, người đã bị nhàn thần của Trương Cảnh niệm chú.” Nói xong giờ tay lên ở trên trán hắn vừa niệm vừa viết, “Giangjìng nhếch lên s.” (mình không biết phải dịch thế nào nên để nguyên bản nhé, ai biết hỗ trợ giúp mình ^^)

”Vậy anh có cần phải mang ơn hay không.” Khúc Trì Nghiêu nói cái kết luận, đem i-ốt và bông gòn thu thập trở về, cất lại trong tủ

Trương Cảnh kéo váy lên, cứ như vậy chân không đi tới phòng tắm, tuy nói đã tháng Mười, nhưng nhiệt độ vẫn cao, như vậy vừa đứng lại đi giăng co một ngày, toàn thân cao thấp đã sớm mồ hôi dính, nhất là trên mặt, quả thực giống như là bị cháy một lớp da.

Cô mặc chính là cái soa rê, khóa kéo đang ở sau lưng, Trương Cảnh cố gắng trở tay kéo xuống, nhưng sờ soạng nửa ngày cũng không thể nào chạm vào phía sau, ngược lại toát mồ hôi, cho đến khi sau lưng nhiều hơn một bàn tay

đầu ngón tay Khúc Trì Nghiêu từ thắt lưng dôi lên trên, thoải mái mà sờ đến cái khóa được giấu trong áo kéo ra

Tay của hắn cũng không có rời đi sau khi kéo khóa, mà là len theo chỗ mở của khóa kéo vào bên trong, cho đến khi sờ đến bộ ngực mềm mại, hơi dùng sức kéo cô về hướng mình, cúi đầu ở bên tai cô thì non, thanh âm trầm thấp, thổi ra hơi thở tựa hồ cũng có thể cháy da thịt của cô, “Tiểu Cảnh, anh xem hôm nay em còn lấy có gì. . .”

Hô hấp Trương Cảnh cũng không yên, cô cũng không phải không biết đêm nay sẽ phát sinh cái gì, cô không muốn kiểm soát trốn. . .

Khúc Trì Nghiêu cứ như vậy nửa ôm cô, đưa tay nhấn chốt mở vòi sen.

”A!” Đột nhiên nước ấm cấp tốc xông qua tóc của cô, mặt, quần áo, Trương Cảnh theo bản năng muốn tránh, lại bị hắn đè lại.

”Ngao ngao, trước tắm nước nóng sẽ thoải mái, chúng ta đêm nay có thời gian, không vội. . .”

Trương Cảnh chui chui nước trên mặt, miễn cưỡng chính mình từ từ quen nhiệt độ cùng tốc độ nước. Nói rất đúng nói cái gì a, cô nào có rất gấp?

Hôm nay Trương Cảnh, bởi vì trang điểm đậm, bớt đi vẻ điềm tĩnh bình thường, nhiều hơn chút ít kiêu ngạo. tóc đen nhánh, vén lên cao, chưa từng có nhiều trang sức, chỉ là tán mắt hạt trân châu trắng, mà càng nổi bật lên đầu tóc đen nhánh. Da thịt trắng nõn non mịn, lông mày đen nhánh mảnh dẻ, đôi môi thoa son bong, non làm cho người ta muốn cắn xuống ăn vào trong bụng, Khúc Trì Nghiêu cứ như vậy nhìn xem cô

Khúc Trì Nghiêu ngồi ở cạnh bồn tắm, chậm rãi giúp cô cời bộ lễ phục dán chặt ở trên đường cong của cô, hắn cúi người gần bên cạnh tai cô, rối loạn hô hấp thổi tai, “Tiểu Cảnh, em để anh ghen lâu như vậy, em nói anh lấy gì để trừng phạt em đây? em có biết không, anh thường nhớ bộ dạng em không mặc gì cả, nằm ở dưới thân thể của anh trở mình trần trọc, không tự kiềm chế. . .”

Trương Cảnh cắn cắn môi, hai gò má nóng hổi, việc hắn nói những lời nói thẳng thắn xấu xa ấy, mà vừa nhắc mắt nhìn thấy hắn so với ngôn ngữ còn thẳng thắn muốn trực tiếp, thậm chí tràn đầy trong ánh mắt, cô chỉ cảm thấy trong nháy mắt tim đột nhiên dừng đập. Mờ mịt trong sương mù, hắn ngửi quan thâm trầm, lui khí phách, càng phát ra có vẻ thanh ánh, nhất là sóng mắt bên trong tỏa tia nham hiểm, phảng phất trong nháy mắt đem linh hồn của cô đều hút đi.

Cô có thể nói kỳ thật cô cũng rất mong đợi sao. . .

Tay Khúc Trì Nghiêu mang theo điện như vậy chậm rãi hoạt động trên thân trắng nõn của cô hắn từ cổ trượt đến hai vai gầy, Trương Cảnh lập tức cảm

thấy hơi thở không đủ, nhin không được hé miệng hít thở

đầu ngón tay hần xoa xoa khuôn ngực đang phập phồng của cô một lúc, Trương Cảnh không chỉ là hơi thở không đủ, trái tim đều muốn nhảy ra

Làm tay của hần chuyển qua trên bắp đùi cô , Trương Cảnh thực tại không thể chịu được, cảm giác mình sắp bị tay của hần làm cháy .

Trương Cảnh bắt lấy tay của hần, kinh hoàng nhìn lên của hần: “Em . . . em sợ hãi. . .”

Mắt hần sắc dụ nhưng tối sầm lại, một tay nâng cô gáy, cúi đầu hôn môi của cô, tay kia thoát ra trở lại giữ hai bắp đùi cô

Khúc Trì Nghiêu cảm giác, cảm thấy trong miệng cô ngốc này có một mùi hương , làm cho hần hơi dính đến đều bị mê hoặc

trước đây hần còn không biết hôn môi có thể làm cho người ta nghiện . Trước kia khi chưa chạm vào cô ngốc này , hần vẫn cảm thấy đây chính là những lời lẽ hoa văn của đám nghệ sĩ nhí nhố nghĩ ra để diễn , lại không nghĩ rằng mình bây giờ thế nhưng chỉ mới chạm vào môi cô liền không thể giữ chút bình tĩnh, điên cuồng muốn cô .

Khu vực yếu ớt kia đã bại lộ trong không khí, nhẹ nhàng đụng chạm giống như có ngàn vạn dây thần kinh bị tác động, tay hần chỉ chậm chạp dây dưa, vuốt phẳng, toàn thân đều ở run rẩy, thở gấp, thậm chí từng đợt suy yếu vô lực, cô chỉ cảm thấy thân thể trở nên trống không, nhu cầu cấp bách một loại nhiệt tình muốn lấp đầy

Cường nhiệt hôn , chung quanh thế giới phảng phất như muốn nghiêng ngả, Trương Cảnh hoàn toàn dứt bỏ ngưng ngừng, cả người đều dựa sát vào hần, dung đường cong của mình cảm thụ cơ thể cường tráng của hần.

Hôn đến khi hít thở không thông, hần rút cục buông môi cô ra, hô hấp vừa dồn dập vừa rối loạn, vừa dùng môi lưỡi chậm rãi bắt được bộ ngực sữa của cô lắc lư, ngậm lấy núm hoa nhỏ kia, dùng lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích. Một hồi dòng điện cao áp truyền đến ngón tay, khiến cô mất toàn bộ vô tri giác.

”Đau ! A...” Trương Cảnh loạn ý mê tình, không tự giác giơ chân, cuốn lấy eo của hần, “Xin Anh” cô thờ dòn dập lấy khí thở, ghé vào lỗ tai hần ngâm khê.

Khúc Trì Nghiêu kêu lên một tiếng đau đớn, ôm cô bước nhanh ra khỏi phòng tắm, cùng cô cùng nhau ngã trên giường, liền lấy thân đè lên cô

Trương Cảnh ngẩng đầu lên, thờ phỉ phò, đánh vào lưng của hần, nhin không được oán hận, “Anh thật là nặng. . .”

Hần cắn môi của cô cười đến giảo hoạt: “... Vậy Tiểu Cảnh ở trên nhé?”

Trương Cảnh vẫn còn ở choáng váng , vô ý thức phát ra một tiếng hàm nghĩa không rõ 'Đau...' .

Khúc Trì Nghiêu có chủ tâm khi để cô, không để cho cô bất kỳ thời gian để suy nghĩ, hần ôm eo của cô, trong tay dùng sức một chút, để cho cô ngồi ở trên người hần.

Đây thật là góc độ mới mẻ , Trương Cảnh trừng mắt nhìn, trông thấy dưới thân một gương mặt quen thuộc huyền mê hoặc , cô giống như là bị đầu độc ở, chậm rãi cúi xuống

Cô nằm ở trên người hần, đưa thay sờ sờ mặt của hần, phát ra từ nội tâm cảm khái, “Khúc Trì Nghiêu, em đã từng nói qua chưa, anh lớn lên thật sự rất đẹp mã. . .”

Khúc Trì Nghiêu vịn lấy vai của cô, kéo cô xuống, ở bên tai cô thấp hỏi: “Như vậy, Tiểu Cảnh cảm thấy anh đẹp nhất ở đâu?”

Trương Cảnh nằm ở bộ ngực hần, nghiêm túc suy tư vấn đề này.

Khúc Trì Nghiêu cũng không cần cô trả lời, chỉ là lôi kéo tay của cô một đường xuống phía dưới, đến hạ vị nóng bỏng thì dừng lại, hần thấp giọng hấp dẫn cô: “... Tiểu Cảnh cảm thấy, nơi này được không?”

Tuy nói cô là bác sĩ sản khoa, nhưng cũng là người từng trải chuyện đời, cũng không thiếu cơ hội thấy lão nhị của mấy anh nam, Trương Cảnh thề, cô là thật lòng mà nói, “Kỳ thật, anh trở mã rất tốt, vừa thô vừa to. . .”

Một câu nói, Khúc Trì Nghiêu bị ghen đến gần chết.

Quả nhiên là phong cách của Trương Cảnh, quả thực hần không biết phải nói gì , thực không hiểu được cô nàng này đánh giá là vinh hạnh hay bi ai.

”này,anh có làm hay không. . .” Cô sắp bị chết cháy . . .

Khúc Trì Nghiêu buồn bực cười một tiếng, xoay người nặng nề cô xuống dưới, hung hăng hôn cô một cái, “Tiểu Cảnh đừng nóng vội, lập tức tới ngay.” Vừa dứt lời thân thể thoáng trầm xuống, chen vào giữa hai chân của cô, nơi huyền bí đã sớm u ướt , đem chính mình nhẹ nhàng đưa vào , liền tạo ra cô bị bít, từ từ chen vào sau trong cô.

Khúc Trì Nghiêu một tay đưa đến trước ngực của cô vuốt ve, tay kia là ôn nhu ở chỗ giao hợp ma sát, ở cô hoàn toàn buông lỏng sau, động tác của hần bắt đầu xâm nhập lên, ướt át ,sít sao bao vây lấy hần, tiêu hồn tận xương khoái cảm cơ hồ khiến hần trầm luân.

Dưới thân căng thẳng thân thể từ từ thích hợp động tác của hắn, theo hắn dùng sức phát ra rất nhỏ tiếng hừ lạnh. Cô gái trắng nõn dần dần trở nên đỏ hồng, theo dồn dập hô hấp kịch liệt lắc lư trước ngực cũng rịn ra mồ hôi.

Nhẹ đẩy đưa, thô trọng thờ dốc cùng hô hấp khó nhọc quện vào nhau, cảm giác đau nhức tê dại bao phủ thần trí cô, pháp phòng pháp phòng gom góp hoàn toàn ở dưới sự khống chế của hắn, thân thể nhạy cảm của cô bị hắn tận lực nghiền nát tàn sát bữa bãi phía dưới, rốt cục nghênh đón khoái cảm kích tình, trong nháy mắt bộc phát □ đem hai người hoàn toàn ném vào thiên đường, khi cô yêu kiều la to một tiếng, hắn gầm nhẹ cũng đem đè nén hồi lâu muốn phát ra, nhìn xuống người phía dưới, Trương Cảnh hoàn toàn xui lơ ở trong ngực của hắn.

Nửa mềm muốn, nhìn qua còn trong cơ thể cô không chịu rút, Khúc Trì Nghiêu nửa ôm cô, đầu dán chặt trong gáy cô, khàn khàn mà thỏa mãn hỏi, “Tiểu Cảnh, cảm giác có được?”

Đầu chỉ là hoàn hảo, quả thực là tiểu hồn, thực cốt, lại cũng không có cái gì có thể so sánh qua tình cùng dục giao hòa.

Trương Cảnh tựa đầu nửa nâng lên, cũng học hắn, đôi môi nhẹ dán ghé vào lỗ tai hắn, nhỏ giọng nói, “em rất thích. . .” Nói xong chủ động hôn trán của hắn, lồng mày, sống mũi, khoe môi, nhẹ nhàng áp vào đôi môi hơi dày của hắn, một tý lại một dưới thân, nhỏ giọng nói thầm, “em yêu anh, rất yêu anh. . .”

Như có như không trên chọc cùng lời tâm tình bên tai, Khúc Trì Nghiêu chỉ cảm giác mình sắp nổi điên, kêu lên một tiếng đau đớn, vẫn không rời đi trong cơ thể cô vật không lồ lại trong nháy mắt nổi giận, không đợi cô hừ ra tiếng đến liền không trở ngại chút nào đang trong cơ thể của cô va chạm.

Vẫn cảm giác chưa đủ, Khúc Trì Nghiêu bay qua thân thể của cô, hôn từ cô gáy dọc theo sống lưng một đường xuống phía dưới, phần lưng của cô da thịt tuyết trắng mềm nhẵn, hắn ôn nhu vuốt ve khám phá, như sợ hơi vừa dùng lực sẽ đem cái thứ yêu quý bị bẻ, đợi cô tỉnh thân hơi vừa lơ lửng, liền dùng bàn tay nâng cặp mông tròn bong của cô lên, thô lỗ một lần nữa xâm nhập.

động tác đột ngột làm cho Trương Cảnh thấy kinh hãi, chưa bao giờ làm tư thế có nửa quý sắp làm cho cô cảm thấy nhục nhã, đầu phục ở trên gối, nước nở muốn gãy giữa.

Có thể lúc này tên đã trên dây không phát không được, Khúc Trì Nghiêu đầu còn có thể chú ý được nhiều như vậy, một tay đưa đến trước ngực đang buông thõng bánh trướng của cô nâng lên, liền đem cô vững vàng cố định trụ, ở Khúc Trì Nghiêu kinh nghiệm có hạn bên trong chưa bao giờ thử thể phóng túng thể này, lúc này bất kỳ ngôn ngữ đều không thể thuyết minh tâm tình của hắn, chỉ có một ý niệm điên cuồng trong đầu chính là nghĩ hung hăng muốn cô. Cô nhỏ giọng tiếng khóc ở Khúc Trì Nghiêu nghe thành tiếng ngâm nga vui vẻ, không khỏi càng thêm phóng túng chính mình.

Theo hữu lực co rúm nhanh chóng, tư duy Trương Cảnh dần dần trôi theo đám mây, theo Khúc Trì Nghiêu một tiếng gầm nhẹ, cô không khỏi kêu lên một tiếng, toàn thân co quắp hôn mê bất tỉnh.

... ..

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Trương Cảnh phát hiện mình đang nằm ở trong Khúc Trì Nghiêu, không chỉ có như thế, bắp chân còn kẹp ở giữa hai chân của hắn, tay đập trên bờ vai hắn.

Hơi thở của hắn cứ như vậy quanh quẩn bốn phía, ầm ập, có chứa hương vị nam tính mãnh liệt.

Trương Cảnh nuốt xuống nước miếng, nhìn không được đưa tay như có như không miêu tả hình dáng hắn.

Người tình trong mắt hóa Tây Thi, lời này tuyệt không sai, có lẽ Khúc Trì Nghiêu không tính đẹp mắt nhất, nhưng ở trong mắt cô là tuyệt vời nhất, Trương Cảnh người nhìn không được nhếch miệng, cô đây coi như là hăm sáu bề tình sao?

Da của hắn đối với đàn ông được xem như tốt, không trắng, là cái loại màu mạch khỏe khoắn, lộ ra anh sang lộng lẫy khỏe mạnh, ma xui quỷ khiến, Trương Cảnh đuổi ra ngón trở chọc nhẹ một chút, xúc cảm thật tốt, co dãn mười phần.

Này là người đàn ông của mình, môi nhếch lên

Vô hạn thỏa mãn, Trương Cảnh cố gắng rút chân mình ra, thân thể rời ra khỏi chốn, mắt thấy sẽ phải trần truồng, không ngờ, thân thể bị ôm chặt xí xao, trên đỉnh đầu truyền đến Khúc Trì Nghiêu thanh âm, “Còn sớm, ngủ một chút nữa.”

“Không còn sớm, dậy trễ mọi người sẽ bàn tán. . .” Nào có cô vợ mới nào dậy trễ, huống chi bây giờ còn là ở nhà cũ, cũng không phải ở biệt thự

Trương Cảnh thoáng giãy giụa, bắt đắc dĩ cánh tay của hắn hữu lực, dán chặt hơn, “Đừng lộn xộn, ngủ thêm đi.” Thanh âm của hắn còn mang theo giọng mũi mới ngủ dậy, Trương Cảnh nghe lại có loại tự dưng gọi cảm.

Ngay tại lúc cô còn muốn giãy giụa, mới phát hiện lão nhị của cứng rắn giống như một khối bàn ủi.

“Đã bảo không được lộn xộn cơ mà, không nghe lời.”

Cô thật không dám lộn xộn, “Có thể người nhà anh. . .”

“Cái gì gọi là người nhà anh, đã kết hôn, sẽ phải đổi cách xưng hô biết không?” Khúc Trì Nghiêu cuối cùng tỉnh, cái cảm tựa trán cô.

”A” Trương Cảnh thấp giọng ứng một câu, vẫn còn ở suy nghĩ làm sao gọi ông bà nội cho quen, gọi ba mẹ cho tự nhiên.

Nguyên tới đây chính là cảm giác của người chồng, buổi sáng có thể ôm lấy vợ của mình không nhớ tới, thậm chí có loại từ nay không vương bận ý nghĩ nào trong đầu, đây mới gọi là kết hôn, cùng Bành Di đám hỏi, không chút tình cảm nào, cùng ngày liền đều tự tản, ai đi đường nấy. Hiện vào trong ngực có một thân thể ấm áp, còn là vợ chân chính, thật sự là một món rất chuyện tốt đẹp.

”Anh còn chưa muốn đứng lên hả?” Trương Cảnh vui đầu ở trước ngực hắn, nho nhỏ nói thầm.

Hắn thật sự rất không nhớ tới, vô luận là cả người.

Nhưng là hôm nay dù sao cũng là ngày đầu tiên, mọi người khẳng định cũng sẽ ở trong phòng khách chờ cô vợ mới, nếu như ngày đầu tiên đã muộn, đúng là không thể nào nói nổi, hắn không thể để cho cô gốc về sau không tốt lắm, nghĩ như vậy Khúc Tri Nghiêu buông lỏng cánh tay, đứng dậy một tay ôm lấy cô, “Được, rồi giường nào!”

Tác giả có lời muốn nói: A a a a a, tên ăn mày muốn học máu, thuyền lớn vô năng, thân là cửa thích hợp xem hắc

Kiểm chế điểm, xem ở tên ăn mày thức đêm gần giống, gần thành, gần bằng gấu mèo mắt phân thượng, ngàn vạn đừng cầm quay đầu đập ta đây a a a a

Ta đây thật sự thành gấu trúc phải hay không, ngày ngày muốn dùng cà phê đến tê dại chính mình a a a a

Ta đây trước ôm đầu bộ dạng xun xoe chạy trốn~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tuần Trăng Mật

Rửa mặt xong, hai người một trước một sau xuống lầu, đi vào phòng khách, quả nhiên đã tới trễ

mọi người trong nhà đều đang ngồi ở ghế sofa, hiển nhiên đã ăn điểm tâm.

Bà nội Khúc đang ngồi xem ti vi, thấy hai người xuống lầu, kêu hai bọn họ đến, “A nghiêu, Tiểu Cảnh, mau đi ăn cơm, nói nhà bếp mang lên, đừng để nguội.”

”Chúng ta còn không biết Tiểu Cảnh thích ăn cái gì, tùy tiện bỏ thêm một chút món ăn, không biết Tiểu Cảnh có quen hay.” Ông nội Khúc cười dài bỏ sung.

Trương Cảnh mỉm cười đáp ứng, lại nhìn kỹ một cái Vương Cầm, thấy cô cũng sắc mặt bình thường, nhìn không ra hi vọng dựa vào ở trên ghế sofa sửa móng tay, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, so với trong tưởng tượng của cô tốt hơn.

Ăn xong bữa sáng, Trương Cảnh cùng Khúc Tri Nghiêu ngồi ở ghế sofa đối diện, Trương Cảnh đoan đoan chính đang ngồi, ngồi cách Khúc Tri Nghiêu khoảng cách một người.

Vương Cầm bên cạnh sửa móng tay vừa nói, “Tiểu Cảnh, vốn là ta là nghĩ chờ các con hưởng tuần trăng mật sau khi trở về nói sau, nhưng là nghĩ lại, đến lúc đó các con đều bận rộn đi làm, ai còn sẽ phản ứng ta.”

Trương Cảnh gặp Vương Cầm dừng lại, mỉm cười nói tiếp, “Mẹ, mẹ cứ nói đi ạ.”

”Ta biết rõ con làm bác sĩ đều bận rộn, nhưng là con nếu đã cùng A Nghiêu kết hôn, chuyện nhà cửa con nên tận tâm chút, ta cũng vậy già rồi, nghĩ hưởng phúc.” Vương Cầm để xuống cắt móng tay, nhìn xem cô.

Trương Cảnh ngây dại, không phải nói về biệt thự sống riêng sao, không cùng ba mẹ hắn ở chung sao? cô theo bản năng hướng Khúc Tri Nghiêu nhìn lại.

Còn chưa chờ Trương Cảnh trả lời, Khúc Tri Nghiêu trước hết chen miệng vào, “Mẹ, ta cùng Tiểu Cảnh trở về biệt thự cây sồi, nơi đó đi làm tiện hơn, cuối tuần lúc nghỉ ngơi chúng con lại tới đây.”

”thì ra là các con là đã sớm thương lượng xong, kia chỉ có thể nói ta không có phúc hưởng thụ.” Vương Cầm lại lần nữa nhìn về phía Trương Cảnh, “Ông bà con còn đang muốn ôm cháu đích tôn, trong cây vào con hiếu kính với bọn họ, sợ là không có cái số tốt kia rồi.”

Ông nội Khúc bà nội Khúc ngoài ý muốn cũng không có lên tiếng, cũng là mặt mũi tràn đầy mong đợi xem bọn họ.

Khúc Trì Nghiêu vô ý thức nhủ mày, đang muốn tiếp tục nói cái gì, Trương Cảnh kịp thời cầm tay của hắn, gạt nhẹ hắn, vội vàng ứng thừa xuống. “Mẹ nói rất đúng, ông bà tuổi cũng lớn, chúng ta là muốn tại bên cạnh hiếu kính bọn họ, về phần đi làm, con ngồi xe A Nghiêu là được.”

Kỳ thật cho dù ở cùng một chỗ, nhiều người náo nhiệt một chút không phải sao? Mới vừa gã tiến nhà bọn họ, luôn sẽ có một thời gian để dung hợp, cho dù tạm thời có điểm bài xích cô cũng là phản ứng bình thường, huống chi ông nội Khúc bà nội Khúc người vừa lại phi thường tốt, bố chồng mặc dù chưa quen thuộc, nhưng thoát nhìn cũng là người hòa ái, về phần mẹ chồng, cho dù hơi chút khó xử một chút, nhưng Trương Cảnh theo bản năng liền tin tưởng cô có thể làm là tốt, có thể trở thành một phần tử của Khúc gia

Vương Cầm trên mặt cuối cùng lộ ra một chút tươi cười, hài lòng gật đầu, “con đã là người biết lý lẽ, vậy ta cứ yên tâm nhiều hơn. Con cũng thấy đấy, trong nhà chỉ có một bảo nữu Vương tẩu phụ bên trong bên ngoài, trước trong nhà mỗi tháng chi phí đều là ta đang xử lý, con đã gã vào nhà này, vậy ta hiện tại liền giao cho con quản lý, kỳ thật cũng không có gì phải làm, mỗi ngày giúp đỡ Vương tẩu mua thức ăn, nhớ sổ thu chi, mặt khác Vương tẩu bình thường cũng đều sẽ theo con chi tiền, lãnh lương. Chúng ta mỗi tháng cuối đối với cái sổ sách, người báo cáo với ta một tý là được.”

“Mẹ, Tiểu Cảnh vừa tới, cô ấy đầu hiểu nhiều như vậy, người ít nhất đợi cô quen thuộc sau lại giao cho cô ấy.” Khúc Trì Nghiêu hiểu, mẹ đây là đang cho Trương Cảnh ra oai phủ đầu, năm đó Bành Di mới vừa gã vào cô cũng là như thế này, đây cũng là một nguyên nhân Khúc Trì Nghiêu không muốn ở tại nhà cũ, hắn và mẹ quan hệ không tốt cũng không xấu, vấn đề lớn nhất liền là mẹ làm người quá mức cường thế, làm cho người ta vô ý thức phản cảm

Vương Cầm chỉ chỉ khúc quốc tòn, “Ta năm đó lúc gã cho cha con cũng có biết cái gì, cũng là từng bước từng bước cùng hắn đi tới.” nói vừa nhìn về phía Trương Cảnh, “Chút chuyện này Tiểu Cảnh con có ứng phó được không, con nói là đi?”

không muốn làm cho Khúc Trì Nghiêu bởi vì chính mình cùng mẹ bắt đầu xung đột, Trương Cảnh vội vàng trả lời, “được, chúng ta tiểu bối nên hỗ trợ chia sẻ chuyện nhà, về sau có chỗ nào không hiểu, mẹ ngài còn phải chỉ giáo con.”

Vương Cầm gật đầu, “Chờ con cùng A Nghiêu tuần trăng mật trở lại liền chính thức tiếp nhận, cả nhà mỗi tháng cơ bản chi phí là một vạn, ta sẽ ở đầu tháng cho người, cuối tháng cùng ta đối với sổ sách, nhiều lui thiếu bổ, gặp được tình huống đặc biệt nói sau.”

Trương Cảnh liên tục đáp ứng.

“Tốt lắm, nên giao phó đều khai báo, Tiểu Cảnh, theo bà nội vào nhà.” Bà nội Khúc đứng dậy, cho dù bành trịch tại không quản sự, nhưng nên có tôn trọng Vương Cầm cũng sẽ cho.

Trương Cảnh đứng dậy đỡ bà nội Khúc vào gian phòng của bà.

Bà nội Khúc kéo ra ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một cái hộp đặt trên tủ đầu giường, vỗ vỗ giường cười nói, “Tiểu Cảnh, đến, cùng bà nội ngồi.”

Trương Cảnh gật gù đầu, theo lời đi qua ngồi xuống.

Bà nội Khúc lôi kéo tay của cô, quan sát nửa ngày, “Mười mấy năm trước, bà nội đã cảm thấy Tiểu Cảnh là một cô gái tốt, khả năng A Nghiêu mẹ nó cho rằng người trèo cao A Nghiêu, nhưng bà nội hiểu, A Nghiêu cưới con là phúc khí của hắn, hiện tại người thành con cháu dâu của bà, bà nội cũng có hi vọng.” nói lại cảm lấy trên tủ đầu giường cái hộp đưa cho cô.

Trương Cảnh cũng không biết là vật gì đó, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

Ngay tại cô do dự không biết nên làm sao bây giờ thời điểm, bà nội Khúc đã nhét vào trong tay cô, “Cái này là lúc kỉ niệm sáu mươi năm ngày cưới, ông nội tặng cho bà một bộ trang sức, ta là lão thái bà, cũng không cần dùng, bà nội nghĩ tặng cho người, tựa như cái biểu tượng, hy vọng người cùng A Nghiêu cũng như ta và ông nội con đồng dạng, cùng kính yêu nhau cả đời.”

Cái hộp cầm ở trong tay nặng trĩu, quá quý trọng, Trương Cảnh không dám thu, “Bà nội, đây là ông nội tặng cho bà, con không thể nhận.”

Bà nội Khúc có làm ra vẻ cá giận nói, “Cái gì có dám hay không, bà và ông không biết khi nào sẽ ra đi, đến lúc đó con cùng A Nghiêu nhìn xem nó, cũng liền có thể nhớ lại chúng ta.”

Trương Cảnh nghe mũi ê ẩm, vội tiếp ở, “Bà nội, bà đừng nói loại lời này, bà cùng ông nội thân thể tốt như vậy, nhất định có thể sống hơn một trăm tuổi đây..”

Từ lúc bọn họ chuẩn bị kết hôn Khúc Trì Nghiêu liền hỏi cô tuần trăng mật muốn đi nơi nào, kỳ thật ở đâu cũng muốn đi, ở đâu cũng có thể không đi, sau đó cô nửa đùa nói, “Muốn đi thì đi, tới đâu hay tới đó, như đi bụi.”

Chỉ là cô không nghĩ tới Khúc Trì Nghiêu thật sự mang cô đi bụi..

Trương Cảnh thề, cô cả đời này điên cuồng cộng lại cũng không bằng một tháng này, cô đoán Khúc Trì Nghiêu cũng vậy

Vốn tưởng rằng Khúc Trì Nghiêu mang cô đi trạm thứ nhất sẽ là nước Pháp, sẽ là nước anh, sẽ là nước Đức, không nghĩ tới là Monaco.

Monaco công quốc, ở phía tây nam Âu châu bộ thành bang quốc gia, ba mặt bị nước Pháp vây quanh, phía nam gần như Địa Trung Hải, đường ven biển dài đến 5.16 km, mà diện tích đất bất quá 1.95 ki-lô-mét vuông, là ngoại trừ Vatican, quốc gia nhỏ nhất trên thế giới

Vừa ra sân bay, cái gió Địa Trung Hải mị người phong tình đập vào mặt, lan tràn trời xanh mây trắng cây cọ thụ, làm cho người ta toàn thân thoải mái, Trương Cảnh toét miệng, đối với trời xanh mây trắng, đồng thời cũng đứng Khúc Trì Nghiêu lộ ra một cái sáng lạn cười to mặt, “Tôi là dân mù đường, khúc tiên sinh, người chuẩn bị mang ta đi đâu chơi?”

Khúc Trì Nghiêu cũng là toàn thân buông lỏng giương nhấc lên khuôn mặt tươi cười, thừa nước đục thả câu, “Dẫn em đi tới một nơi rất kích thích.”

trước tiên bọn họ đi tới khách sạn cát hành lý và ăn cơm, ăn cơm xong liền thẳng đến khu Carlo mơ hồ đặc biệt, một đầu đâm vào sông bạc. Được xưng Las Vegas trong mơ của Châu Âu, đặc biệt song bài Cáo khí thế hoành tráng, kinh thương to lớn, ngoài xếp cả dãy hàng Ferrari, Lamborghini, Maserati..., thấy Trương Cảnh không kịp nhìn, âm thầm lưu luyến, không ngừng nhắc mình bình tĩnh, ngàn vạn đừng để người Trung Quốc mất mặt, dầu gì bên cạnh mình còn có người này cũng coi như từng trải việc đời.

việc từng trải của vị này làm cho cô kinh ngạc còn ở phía sau, cô chưa từng nghĩ tới Khúc Trì Nghiêu trầm ổn thế nhưng quả nhiên một tay ham bài bạc, vừa vào sảnh màu vàng lợt điều cao khung đỉnh đại đánh cuộc sảnh liền làm cho cô mở rộng tầm mắt, nhanh chóng làm tay cô ngứa ngáy.

Khúc Trì Nghiêu thuần thục lật bài, vẫn không quên nghiêng đầu sang chỗ khác yên tâm to gan dạn dạc, “Nếu đã đến đây thì chơi thoải mái vào, thắng cho em, thua tính tính cho anh!”

Nếu đã hẳn nói như vậy, thì cô liền không khách khí, từ đơn giản nhất con cò cò cơ đến đánh cuộc cầu đánh cuộc mã, cô đều lôi kéo Khúc Trì Nghiêu chơi một lần, chỉ là cô là ở đoán tìm kích thích, mà Khúc Trì Nghiêu là có tiếng cũng có miếng đánh cuộc, cô hiện tại rốt cục hiểu dân cờ bạc vì lại mê cờ bạc, bởi vì kích thích.

trước khi cô trở thành ma cờ bạc, Khúc Trì Nghiêu kịp thời được đem cô kéo ra ngoài hướng về quầy hàng, thắng thay đổi ngân phiếu.

Trương Cảnh vẫn chưa thỏa mãn, đồng thời không thể tin, “Khúc Trì Nghiêu, anh học kỹ thuật đồ xúc xác ở đâu vậy? Nghĩ như thế nào đã đến Monaco a?”

Khúc Trì Nghiêu bật cười lớn, nói ra một câu vừa làm cho người ghen tỵ lại vô sỉ lời nói, “Cái này là thiên phú, còn muốn học?”

Đây là biến tướng nói cô không có thiên phú, là ngu ngốc?

cô thành công phát hòa trước, Khúc Trì Nghiêu đưa tay đem mái tóc bị rối loạn của cô vuốt đến sau tai, ánh mắt trước nay chưa có nghiêm túc, “anh là nghĩ nói cho em biết anh nghĩ hết biện pháp hãm hại lừa gạt cưới em trở lại, cũng là một hồi đánh bạc, rất hiển nhiên anh thắng, hơn nữa sẽ là cả đời.”

Được chứ, người chưa bao giờ biện hộ cho lời nói một khi lại nói tới lại như vậy nghiêm túc, thật sự là hết sức tính, cảm giác.

Ma xui quỷ khiến, Trương Cảnh đánh bạc nét mặt già nua, vрон tay đem đầu hẳn kéo xuống, hung hăng hôn một cái, thay vì nói là thân càng không bằng nói là đụng, môi cùng môi đang lúc chạm vào nhau.

Trương Cảnh nhe răng khoe miệng, bởi vì đau đớn cổ quái cười, mồm miệng bắt thanh đạo, “cha của đứa nhỏ, đây là ban thưởng của anh!”

Khúc Trì Nghiêu sờ sờ bị đụng phát đau đôi môi, gương mặt tuần tú có chút run rẩy, “anh thực vinh hạnh!”

Từ Monaco đến nước Pháp bờ biển xanh thăm phía đông bắt đầu từ Nice không quá 10 phút xe lửa, mãi cho đến đi ra nhà ga, Trương Cảnh còn có chút bất quá thần, ngờ ngác xem một chút người bên cạnh lôi kéo tay cô đi vô cùng bình tĩnh, “chúng ta cứ như vậy đến nước Pháp rồi?”

Khúc Trì Nghiêu xoa bóp cô sống mũi, “Nếu không em cho rằng đây là đâu?”

Trương Cảnh sờ sờ mũi, đi theo cước bộ của hắn theo sóng vai chạy ra ngoài, cảm giác, cảm thấy không đúng chỗ nào, rốt cuộc là không đúng chỗ nào đây? Còn có thể có chỗ nào không đúng!” hành lý của chúng ta! Hành lý vẫn còn ở Monaco!”

”em không phải nói muốn đi thì đi sao? Còn muốn hành lý làm có ích lợi gì, mang theo hộ chiếu là được!” Khúc Trì Nghiêu mỉm cười.

Được rồi, thật đúng là danh xứng với thực tùy tính đến cực điểm.

Vừa ra trạm miệng, Trương Cảnh liền hoàn toàn bị khiếp sợ, không hồ đất nước nhiệt tình, xuyên đều tốt thiếu, rất nhiều bikini, bikini!!

Trái lại mới từ Carlo đặc biệt mơ hồ từ trong ra ngoài hai người là 'Kín'!

Hai người dọc theo trung tâm chợ hướng bờ biển đi, chạm mặt đều là những cô gái trẻ mặc bikini kẹp dây khoe chân hay khoác một cái khăn lụa, đàn ông to cao thì than mặc áo lót mặc quần bốn góc, lướt qua nhau, tỏa ra Nice mà mị phong tình, lúc này, bọn họ có phải hay không cũng nên nhập gia tùy tục ở đây?

Lúc hai người từ cửa hàng bước ra lần nữa, Trương Cảnh nghiêng đầu xem một chút Khúc Trì Nghiêu áo quần nghiêm chỉnh đã không còn thấy đâu nữa, thay vào là một chiếc quần cộc vàng hoa hồng cực lớn, áo lót màu trắng, màu đen kẹp kéo, mang lấy kính râm, lúc này không cười, không cười lớn thì dĩ đến bao giờ?

Đối với Khúc Trì Nghiêu, Trương Cảnh nhìn qua tốt hơn nhiều, quần lụa trắng mỏng dài đến mắt cá chân, đôi xăng – đan cùng màu, bong hoa sen vàng

khoa trương đính trên mũ rộng vành che nắng, thanh xuân dào dạt, nhập gia tùy tục lại giữ được vẻ đẹp phương đông nữ tính đặc biệt mỹ lệ.

Cùng nhau đi tới, không ít tiểu tử to gan hướng cô huyết sát.

Khúc Trì Nghiêu khó giữ được bình tĩnh, chau mày, xước xước trên người quần cộc cổ quái, hình tượng toàn bộ bị hủy hoại. Lại thấy vợ mình người khác ngáp ngê, âm thầm hối hận mang cô tới nơi này, thấy thế nào đều cảm thấy vẫn là phải bao bọc thật kỹ hơn nữa.

Trương Cảnh vô cùng hưng phấn nào có thời gian rồi đoán Khúc Trì Nghiêu nhỏ mọn, dặt tay của hắn liền hướng đường ven biển chạy.

Chờ bọn họ đi đến đường ven biển, Trương Cảnh nhận không được lên tiếng kinh hô, không có kích thích nhất chỉ có thay đổi kích thích, rất nhiều mỹ nữ khóa thân a!

cả những lão bà hơn bảy mươi mấy tuổi, trộn lẫn mấy thiếu nữ trẻ tuổi, tất cả đều là khóa thân a! Mớ rộng tầm mắt, một nhìn đã mất!

Mà ngay cả Khúc Trì Nghiêu không nhận được cũng huyết sát, cùng Trương Cảnh ngồi ở nền gạch ăn kem, phơi nắng, xem khóa thân....

Đây là nơi làm người ta kinh ngạc không ít, nhưng lại nhẹ nhàng thanh thản, khắp nơi lộ ra ánh mặt trời cũng sự vui vẻ, phải nói chuyện đi này thật không tệ.

Lúc Khúc Trì Nghiêu mang theo cô chạy về khách sạn ở Monaco, trời đã tối đen, cô đã nói làm sao lại không thể không có hành lý được.

Buổi tối Trương Cảnh toàn thân xụi lơ nằm sấp trên giường khách sạn, tùy ý đôi bàn tay Khúc Trì Nghiêu đang mát-xa trên lưng cô, trên đùi vờn qua, vừa chua xót vừa mềm mại, thoải mái râm rì, nhưng vẫn không quên hỏi hắn, “Những chỗ này anh đều đã tới?”

“không có.”

“Vậy sao thấy anh rành thế?” Trương Cảnh nhận không được nghiêng đầu trừng to mắt nhìn hắn, tràn đầy không thể tin.

Khúc Trì Nghiêu nằm ngửa ở trên giường, hai tay gối đầu, “bà xã gốc của anh, mẹ không biết có thứ gọi là lên kế hoạch trước sao?” nói xong, không đợi cô phản kích, một phen kéo vào trong ngực, lấy ngón cái ma sát đôi môi cô, đầu dần dần đến gần, “anh hầu hạ em lâu như vậy, em có phải hay không cũng nên hậu tạ anh, để cho anh thoải mái một tý..”

Trương Cảnh nghiêm túc nhìn qua con mắt Khúc Trì Nghiêu, mực sặc trong con ngươi hắn là hình ảnh của chính mình, giống như là cho đầu độc bình thường, cô duỗi ra hai tay ôm cổ của hắn, ngừng đầu nhẹ nhàng hôn hắn, “Đương nhiên có thể.....”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Lữ Hành

Sáng sớm hôm sau, khi Trương Cảnh tỉnh lại Khúc Trì Nghiêu đã mặc đồ chỉnh tề, thấy cô tỉnh liền khom lưng hôn một nụ hôn nóng bỏng, cho đến khi Trương Cảnh không thở nổi mới buông cô ra, cười kéo cõng giường: “Khúc phu nhân, hôm nay chúng ta đi Cannes.”

Từ Ma Lạc Ca đến Cannes đường xe cũng chỉ có chừng một tiếng, là một chiếc xe lửa già cỗi, nhưng rất sạch sẽ, Trương Cảnh tay chống cằm, thích thú thưởng thức phong cảnh ngoài cửa xe, ngồi ở đối diện bọn họ là một cặp vợ chồng già tóc bạc trắng, lão bà cười tủm tỉm chủ động dùng tiếng anh để nói chuyện với bọn họ, Khúc Trì Nghiêu từ trung học đã bắt đầu du học ở anh, cho nên nói ra âm giọng của người anh, lão bà một lần cho là hắn là người anh gốc Hoa.

Cũng may Trương Cảnh đi làm một năm từng được bệnh viện cho đến Canada làm trao đổi, anh ngữ mặc dù nói không được tính là giỏi, nhưng trao đổi đứng lên cũng không có vấn đề gì lớn.

Đơn giản trong lúc nói chuyện với nhau Trương Cảnh mới biết được lão ông là người anh, lão bà là người Pháp, trước kia gả cho lão ông sau liền liên tục đi theo lão ông định cư ở anh, trước đây không lâu lão bà bị chẩn đoán là bị ung thư vú, cũng đã hóa trị, lão bà rất lạc quan, lôi kéo bạn già, muốn ở sinh thời thật tốt đi khắp cả cố hương, bọn họ đi vừa đứng cũng là Cannes, đúng là nơi lão bà sinh ra.

Ở biết rõ cô cùng Khúc Trì Nghiêu là vợ chồng mới cưới, cũng chuẩn bị đi Cannes sau, hai vợ chồng già sáng lạng nở nụ cười, chủ động yêu cầu hướng dẫn du lịch cho bọn họ, cùng bọn họ cùng nhau kết bạn du ngoạn.

Có người làm hướng dẫn du lịch, Trương Cảnh cùng Khúc Trì Nghiêu nhìn nhau cười một tiếng, có sao mà không làm?

Cùng là thành phố biển nổi tiếng với bãi biển xanh thẳm, Cannes cùng Nice có chút không giống, Nice làm cho người ta cảm giác là đầy nhiệt tình, yên tĩnh nghỉ ngơi, mà Cannes này tòa thành nhỏ trăn là dày đặc hơn một chút, thay đổi thương nghiệp hóa một chút.

Đến Cannes, Trương Cảnh tự nhiên liền nghĩ đến liên hoan phim Cannes, cùng với Chương Tử Di cùng ly.

Trương Cảnh rục rịch muốn đi hội trường điện ảnh tham quan, lão bà biết ý tưởng của cô, cố làm ra vẻ thần bí lắc lắc đầu, cười nói, “Ta cả lúc nhỏ đều ở đó đi qua, tin tưởng ta, cái gọi là Cannes hội trường điện ảnh xa hoa không bằng bãi biển xinh đẹp.”

Sau đó lão bà vẫn là mang cô cửa đi điện ảnh hội trường, quả thật Như lão bà nói, cùng trên ti vi thật là khác xa nhau, không có như vậy khí phái, rượu đỏ sâm banh mễ nhân thăm đồ, vẫn là cần phủ lên mới có thể được trao cho hoa lệ.

Trương Cảnh không tránh được có chút ít thất vọng. Khúc Trì Nghiêu ngược lại trấn định, “Ngoài kiến trúc không có thể tốt bao nhiêu, ở quốc nội bị xào vô có chỗ vô cùng nóng khả năng còn chưa bằng một trấn nhỏ ở Giang Nam.”

Trương Cảnh không thể đưa hay không gật đầu, bất quá nghĩ lại, “Vậy chúng ta còn ở nước ngoài làm gì? không bằng đi du lịch trong nước.”

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta ngày mai về nước.” Khúc Trì Nghiêu lấy tay xoa quai hàm, cố làm ra vẻ suy tư.

“Ai, tại sao có thể như vậy a, em còn chưa có chơi đủ, nếu đã tính một tháng đương nhiên muốn chơi trở lại!” nói, Trương Cảnh đem tất đều cời, chân trần giẫm nát mềm mại nhện trên bờ cát, ở trên bờ cát qua lại đi, hưng phấn ngoài dứt khoát lôi kéo Khúc Trì Nghiêu cùng nhau hướng bờ biển chạy.

Trần nhỏ bên trong bày biện rất nhiều gian hàng, trong đó có cái quầy hàng làm cho Trương Cảnh cảm thấy bội phần thân thiết, chủ quán là một vị người Trung Quốc, bán đồ gì đó cũng tất cả đều là có vị Trung quốc, có tay biên trung quốc kết, khăn tay lụa, các loại bút lông tranh chữ, còn có giấy màu in mai lan trúc cúc

hai vợ chồng già đối với mấy sản phẩm Trung quốc này yêu thích không buông tay, một loại kiểu ngạo tự hào tình tiết tự nhiên sinh ra, Trương Cảnh chủ động giới thiệu văn hóa phong cảnh Trung hoa, ngẫu nhiên dùng anh ngữ lúc nói không được, Khúc Trì Nghiêu sẽ ở một bên kịp thời bổ sung, một chút chuyên nghiệp thuật ngữ lại càng có thể nói đạo lý rõ ràng, hai vị lão gia hù dọa gọi thẳng muốn tới Trung quốc du ngoạn.

Lúc xế chiều hai vị lão nhân muốn về nhà thăm chốn cũ, không thể lại cùng bọn họ đồng hành, để lại địa chỉ liên lạc, chỉ là một cái lưu số điện thoại tại anh, một người là Trung quốc, bởi vì lão bà còn muốn đến Trung quốc du lịch, chờ Trương Cảnh làm hướng dẫn du lịch.

Ngày này, cô cùng Khúc Trì Nghiêu qua cực kỳ khoái trá hòa hợp, chạng vạng tối, bọn họ đối với trời chiều, Trương Cảnh đem lấy bưu thiếp mua lúc sang ra, thả ở trên đùi lần lượt từng cái một viết.

Trương Cảnh viết hé ra, Khúc Trì Nghiêu uốn cong khoe miệng cười, tùy ý thưởng thức phong cảnh, tùy tiện nhìn lại cô cúi đầu như vậy nghiêm túc viết những thứ gì.

Cho đến khi hần phát hiện trong đó hé ra bên trên viết tên 'Triệu Lỗi', Khúc Trì Nghiêu trong dạ dày chua chua đó là cuộn cuộn tỏa ra ngoài, mặt cơ hồ đều tối nửa bên, chịu đựng thốt ra ra tức giận, khó chịu hỏi, “Sao phải viết cho hần?”

đang viết tám bưu thiếp thứ sáu Trương Cảnh nghe được thanh âm, nghiêng đầu xem một chút ngón tay Khúc Trì Nghiêu chỉ cái tên bên dưới, buồn cười gật đầu, “Nếu đã viết cho Thái Thực Linh, một cách tự nhiên liền nghĩ đến viết cho Triệu Lỗi, huống chi người khác rất tốt.” Cái này người đàn ông tốt nếu không phải Khúc Trì Nghiêu, để bọn họ ở chung một chỗ, như vậy cô cũng không phải là Khúc phu nhân mà là Triệu phu nhân, nghĩ như vậy, có đôi khi vận mệnh thật sự rất kỳ diệu.

cô vừa nói như vậy, Khúc Trì Nghiêu trong lòng càng không phải là mùi vị, “thế anh không tốt à?!” Lời vừa ra khỏi miệng, hần mới ý thức tới lời này như thế nào nghe hẹp hòi như vậy.

Trương Cảnh cứ như vậy mặt tràn đầy nụ cười nhìn chăm chăm Khúc Trì Nghiêu xem, cho đến khi hậu sinh bị xem không được tự nhiên mờ to mắt, mới nhìn không được trong lòng sững được bốc lên bong bóng nói, “Đương nhiên là tốt.”

Khúc Trì Nghiêu không được tự nhiên hư khụ một tiếng, mở to mắt hướng nơi xa bờ biển nhìn lại, chỉ là sau tai cắn quẹt một cái đồ sạm như thế nào cũng che dấu không được.

Trương Cảnh cũng không quản hần khi gió, vẫn như cũ cúi đầu xuống nghiêm túc viết một tờ giấy tám bưu thiếp, có cho Trình Linh, Từ Tiểu Thuyền, Thái Thực Linh, Triệu Lỗi, tiểu Thành, ông bà nội, còn có....

Hồi lâu, Trương Cảnh vừa viết bên cạnh hỏi, “kế tiếp chúng ta đi đến nơi nào?”

Khúc Trì Nghiêu dứt khoát hai tay gối đầu, nằm ngửa ở trên bờ cát, hí híp mắt nhìn qua trời chiều, “Còn không biết, em nói xem?”

“A, không – phải anh có kế hoạch rồi sao?” Trương Cảnh để cây viết trong tay xuống, kinh ngạc nhìn qua thành thoi thông thả người.

Khúc Trì Nghiêu khiêm mi, “Kế hoạch biến hóa khó lường, vốn là hôm nay còn chuẩn bị dẫn em trực tiếp bay Provence, kết quả vẫn phải tới Cannes.”

Trương Cảnh không phải là rất thích huân quần áo cỏ mùi thơm, cho nên đối với Provence không phải là rất hướng tới, nghĩ tới hai ngày nay bọn họ đều ở nước Pháp đi dạo, còn chưa tới những quốc gia khác đây, Trương Cảnh nghĩ một lát đề nghị, “Nếu như chúng ta ngày mai đi Barcelona, có vé máy bay không?”

Khúc Trì Nghiêu đột nhiên ngồi dậy, kéo cô, “Chúng ta đi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

Vì vậy, bọn họ lại hấp tấp chạy tới sân bay, dứt khoát còn có thể mua được vé máy bay, là chuyến bảy giờ, hai người liếc mắt nhìn nhau, rất có ăn ý hướng an kiểm miệng đi đến, đến Barcelona bất quá hơn hai giờ lộ trình, chờ bọn họ máy bay hạ cánh cũng mới vừa tới mười giờ.

Vấn đề đến đây, lúc trên máy bay, hai người có vấn đề là ai giữ ý người ấy, Khúc Trì Nghiêu muốn ở khách sạn thoải mái, Trương Cảnh căn cứ phương tiện muốn tiết kiệm muốn ở nhà khách

Khúc Trì Nghiêu bắt đầu nói cô cố chấp.

Trương Cảnh bắt đầu nói hần lẳng phí đáng xấu hổ

Cuối cùng vẫn là Trương Cảnh nhỏ nhỏ thắng lợi một hồi, mang theo Khúc Trì Nghiêu vào ở nhà khách, thời điểm, sớm đã không còn phòng, chỉ còn lại một phòng tập thể tám người ở ngủ.

Khúc Trì Nghiêu ra vẻ đã sớm biết nhìn về phía vẻ mặt đau khổ của Trương Cảnh.

Ồ liền ở, có gì đặc biệt hơn người chứ!

Trương Cảnh hất đầu, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang dẫn đầu đi ở phía trước, bất quá cũng may cái này tám người ngủ cũng không có thật sự đủ tám người, cộng thêm hai người bọn họ chỉ có bốn người mà thôi, hai người khác một nam một nữ. Bên trong gian phòng cũng không tệ lắm, là tự nhiên mình độc lập phòng rửa mặt, vệ vệ là cái này cũng đã vượt qua dự đoán của Trương Cảnh

Cùng bọn họ đơn giản gật đầu chào hỏi sau, Khúc Trì Nghiêu liền làm cho Trương Cảnh đi vào trước rửa mặt, một mỗi một ngày, cô cũng không còn từ chối, từ đại trong ba lô móc ra quần áo liền xông vào phòng rửa mặt.

Lúc đi ra, Khúc Trì Nghiêu đang cùng kia hai người kia nói chuyện, mỗi người trên tay một chai bia, đang dùng anh ngữ hào hứng dạt dào trò chuyện về quốc gia của mình, Trương Cảnh thế mới biết người nam đến từ quốc gia Bồ Đào Nha láng giềng, mà nữ là đến từ Canada, nhắc tới Canada, Trương Cảnh bản thân ở bệnh viện Ottawa nào đó tu nghiệp một năm, nữ bệnh nhân tóc vàng đầu tiên là ngạc nhiên, rồi sau đó chính là một phen tán thưởng, Trương Cảnh biết rõ cô đây là đang kinh ngạc cái gì, quốc gia phương tây bất đồng Trung quốc, chân chính thầy thuốc tuổi đều thiên đại, bởi vì bọn họ chịu đựng thời gian xa xa so với Trung quốc y học sinh càng dài lâu, yêu cầu thay đổi nghiêm khắc, nghề thầy thuốc này theo bọn họ là vừa cao thượng lại thần thánh.

Nhắc tới những thứ này, hai người nhanh chóng có cùng chung đề tài, ở Khúc Trì Nghiêu đi vào sau khi rửa mặt, bắt đầu tán gẫu nổi lên Canada ở đâu ăn ngon chơi thật thú vị đẹp mắt, chờ Khúc Trì Nghiêu lúc đi ra, Trương Cảnh đã chọn lấy một cái giường trên leo đi lên.

Khúc Trì Nghiêu xoa xoa tóc của cô, hôn hôn trán cô, “Sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ ngon.”

Một mỗi một ngày Trương Cảnh ở cùng Khúc Trì Nghiêu nói quá muộn an sau, đầu hơi dính gối đầu, cơ hồ là lập tức liền tiến vào mộng đẹp, hơn nữa là một đêm không mơ tới hừng đông.

Bọn họ vừa rạng sáng ngày thứ hai liền đi tới đầu đường Barcelona, nói tóm lại, Trương Cảnh cảm thấy Barcelona vô cùng đẹp, không chỉ có có thể xử dụng mỹ từ đẹp để hình dung, nó mỗi một chỗ kiến trúc cũng giống như là có sinh mạng bình thường, lắng đọng cả quốc gia văn hóa nội tình. Từ đầu đường đến mỗi một vị người đi đường trên mặt dạt dào khuôn mặt tươi cười, cũng làm cho người trầm mê lòng say.

Tác giả có lời muốn nói: Tên ăn mày hôm nay trạng thái không tốt, quá mệt mỏi, không thể cố gắng nhìn đêm, đã sắp chọc thủng cực hạn, hôm nay chỉ có thể thay đổi nhiều như vậy, chương sau bổ khuyết thêm

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Baelona (Bắt Côn Trùng) (Phần 1)

Nếu đã nghe ai nói qua “Chỉ có kẻ điên mới có thể đi miêu tả trên cái thế giới này không tồn tại gì đó”, nếu như biết hẳn đem hết thấy những thứ không thể thành có thể , những kiến trúc bên ngoài như dung bút sắp phác thảo , uyển chuyển đường vòng cung, không có quy tắc nào có thể dung định lý vật lý đến suy luận kết cấu kiến trúc , tràn đầy đồng thoại ý nhị, nếu như người ta nghĩ biết một chút về đồng thoại, như vậy không hề nghi ngờ, hẳn là Gaudy.

Hai người bọn họ liền định mục tiêu thứ nhất là tại thánh đường.

Thánh đường, trên thế giới còn chưa làm xong liền bị liệt là kiến trúc di sản thế giới , mới xây dựng vào năm 1882, xuất từ Barcelona trứ danh kiến trúc đại sư Gaudy .(Antoni Gaudi)

Vị này kiến trúc sư này tiếp nhận từ năm 31 tuổi , làm trong 43 trong năm, tất cả tâm huyết toàn bộ tinh hoa ở nơi này giáo đường thiết kế th, cho đến khi ông ra đi thế cũng không có hoàn thành, dốc hết tâm huyết cùng lâm cũng chỉ như thế này thôi.

Trên đường Trương Cảnh nhìn tất cả ảnh chụp cùng tài liệu, nhưng chính thức bước vào như lạc vào cảnh giới kỳ lạ chỗ ngồi này đến nay vẫn chưa xong, thậm chí còn không biết bao nhiêu năm sau mới có thể hoàn thành giáo đường, vẫn là nhìn không được sợ hãi than lên tiếng, thật lâu dùng ánh mắt sững bái với người kiến trúc sư này, cứ như vậy đứng ngây ngốc, mới ý thức tới nghệ thuật chân chính không có từ ngữ nào có thể diễn tả được, nếu không phải người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, có thể nào nhận thức được ảo mộng và thực tế?

Nếu như nói nhất định tận lực lưu lại trên cảm giác như trong thần thoại này, vậy thì đừng quá mức chụp ảnh lưu niệm.

Trương Cảnh cầm tay Khúc Tri Nghiêu, xem tới chỗ nào liền chỉ hướng đến đó, “Chỗ đó, chỗ đó, còn có chỗ đó, đều muốn Khúc tiên chụp cho em 1 tấm.”

Khúc Tri Nghiêu buồn cười nhìn Trương Cảnh như đứa trẻ, đưa tay vuốt tóc cô bay loạn đến sau tai, mặt tràn đầy nụ cười hỏi, “Khúc phu nhân, còn có chỗ nào, đều nói ra đi.”

Trương Cảnh nhìn chung quanh một chút, ngược lại thực có chuyện lạ suy nghĩ một chút, gật gật đầu bổ sung, “Cho em ở cửa chụp một tấm, cũng tốt chứng minh em xác thực đã tới!”

Khúc Tri Nghiêu theo lời kiên nhẫn giúp cô chụp hình, một đường vừa nói vừa cười, mặc dù không giống vợ chồng nhỏ hân không thể ngậm mình ở mặt trong vạc, nhưng không mất một loại ăn ý, giống như là kinh nghiệm nhiều năm, vợ chồng già ăn ý.

Nắng gắt như lửa, cửa thánh đường bắt đầu đông người, hơi thở dài, mang vị muối biển, vẫn như cũ làm cho kia tình cảm đặc biệt dị thường

Khúc Tri Nghiêu một tay ôm vai Trương Cảnh, giờ lên máy chụp hình, tự sướng hình hai người họ, “Khúc phu nhân, cười - - “

”Răng rắc!”

Đây là tấm hình chung của bọn họ ngày ở nước ngoài

- - X năm X nguyệt X ngày, Barcelona, thánh đường.

Bọn họ tới đường hoa lan Bulla nổi danh ăn cơm hải sản, sau khi ăn xong theo dòng người đến trung tâm thành phố lêu lổng, Trương Cảnh thật sự cảm thấy Barcelona phi thường khen, không đơn thuần là kiến trúc rất đẹp trên đường người đi đường càng phải như vậy, mỗi người đều mang vẻ mặt tươi cười nhiệt tình, ánh mặt trời toát ra, vì điều này Địa Trung Hải tăng thêm một loại đặc biệt sức sống nồng nhiệt

Trước đây, Trương Cảnh cũng không biết thì ra là Barcelona có nghệ thuật cũng thú vị như vậy.

Cô cùng Khúc Tri Nghiêu mỗi người trên đầu đội mũ, tay trong tay bước chậm ở đầu đường, lúc bọn họ đi ngang qua một cái thùng rác, thùng rác trong giây lát mở ra, từ bên trong nhảy ra một kẻ lang thang đối với bọn họ kêu to. Bất thành lời, Trương Cảnh bị dọa đến ôm đầu thét chói tai, chạy loạn quanh thùng rác, người nọ gặp Trương Cảnh bị hấn hù đến, cười ha ha cực kỳ sung sướng đắc ý, Khúc Tri Nghiêu cũng đầu tiên là sửng sốt, đợi kịp phản ứng thấy Trương Cảnh thất thố như thế sau, cũng là theo người nọ một hồi cười thật to.

Người nọ khom lưng chào bọn họ, rồi sau đó đứng dậy lại là một cái hôn gió, không biết từ nơi nào móc ra một cái mũ, tư thái ưu nhã hướng bọn họ, hết kinh hãi, Trương Cảnh thật sự hít một hơi khí lạnh, không rõ chuyện gì nhìn về phía Khúc Tri Nghiêu, Khúc Tri Nghiêu hướng về cô khiêu mi cười một tiếng, thả một đồng Euro vào trong mũ của hắn.

Chỉ thấy người nọ lập tức đối với bọn họ một nụ cười 'Cảm ơn đã thưởng thức', rồi sau đó không e dè ngênh ngang đi trở về thùng rác nơi hắn nguy trang, chờ đợi tiếp tục hù đến vị đi đường kẻ tiếp.

Trương Cảnh đối với loại hành vi này quả thực dở khóc dở cười, nắm lấy cánh tay Khúc Tri Nghiêu tiếp tục đi dạo, làm Trương Cảnh ngạc nhiên còn ở phía sau, đường hoa lan Bulla hai bên tùy ý có thể thấy nhiều người già làm tượng đồng, có người bắt chước nữ thần Tự Do, có người giả trang tử thần, chọc cho Trương Cảnh một đường than sợ hãi, không ngừng thét chói tai.

Khúc Tri Nghiêu nói với cô ban ngày những thứ này đều không coi vào đâu, buổi tối càng làm người ta 'Ngạc nhiên mừng rỡ', tỷ như rõ ràng người mặt lâu lười dài chạy phía sau theo đuôi người, có người không đầu mặt y phục trắng ngồi trên ghế dài, đầu để ở một bên, hướng mình ngoắc, hoặc là miệng mở rộng, được ra một ngum dày đặc răng trắng nhìn mình cười. . .

Trương Cảnh sờ sờ sớ sớ đã nổi da gà hết cánh tay, bán tín bán nghi, về sau, chuyện thực chứng minh Khúc Tri Nghiêu nói không chút nào khoa trương, thậm chí xem như bảo thủ, Trương Cảnh cuối cùng thấy được cái gì gọi là dùng tính mạng ở cos.

Monaco, nice, Cannes, Barcelona, thiên đường của song bạc, nice hào phóng khỏa thân, Cannes ánh mặt trời bãi cát cùng thăm dò, Barcelona đầu đường hành vi nghệ thuật, ngăn ngăn không đến mười ngày mà thôi, Trương Cảnh cảm thấy như đã qua rất lâu, thời gian dài làm cho cô cáo cảm giác như ở trong mộng không muốn tỉnh dậy, cho nên lúc Khúc Tri Nghiêu hỏi cô còn muốn đi nơi nào nữa, cô không chút lựa chọn lựa chọn tiếp tục ở trong mộng: “Amsterdam”.

Hà Lan là thành phố Cảng lớn, Amsterdam không thể nghi ngờ là tuyệt vời, cô như Thủy thành Venice bình thường, không thẹn bác thượng Thủy thành danh xưng, nhưng là Venice văn vẻ là Italy một cái trấn nhỏ, mà Amsterdam làm Hà Lan thủ đô, cửa cảng quốc tế, khó tránh khỏi khắp nơi muốn có vẻ so với Venice thay đổi lộ ra thành phố lớn gặp may mắn cảm giác ưu việt.

Không hề thấp thỏm, bọn họ buổi sáng đi theo phần đông du khách leo lên du thuyền, bước lên du lãm Amsterdam hoàng kim đường thẳng, thuyền nhỏ nhẹ nhàng như thường ở trung tâm thành phố thủy đạo bên trong ghé qua, trên bờ đếm không hết ô mặt trời ngồi xuống uống cà phê người, một bộ nhân nhả mà an tường Thủy thành phong tình.

Nhắc tới Hà Lan một cách tự nhiên liền sẽ nghĩ đến cái gì? Máy xay gió cùng cây uất kim hương (hoa tulip). Mùa Cây uất kim hương nở rộ là tháng tư đến tháng sáu, bọn họ đã bỏ lỡ nở mùa hoa, nên quyết tâm đến thôn máy xay gió nổi tiếng.

Vốn là Khúc Tri Nghiêu đề nghị ngồi xe đi xem máy xay gió, nhưng là Trương Cảnh cảm thấy nếu đã đến đây liền nhập gia tùy tục, vì vậy cười hi hi cùng Khúc Tri Nghiêu nói, “Chúng ta thuê xe đạp đi đi?”

Khúc Tri Nghiêu ôm cánh tay thon gầy của Trương Cảnh đánh giá một tý, “Nghe nói bác sỹ thể chất khá kém, Khúc phu nhân, em xác định em có thể đạp xe đến thôn máy xay gió chứ?”

Một thị cô còn chưa tính, thậm chí ngay cả toàn thể nhân viên cứu hộ cũng bị coi thường, không ăn bánh bao cũng muốn tranh khẩu khí, Trương Cảnh học bộ dạng Khúc Tri Nghiêu, ngửa đầu ôm cánh tay lỗ mũi hừ khi, “Khúc tiên sinh anh có chưa từng nghe qua sự chịu đựng của bác sỹ cũng là mạnh nhất, em hiểu rõ những người này tuổi cũng không nhỏ, có thể ngàn vạn đừng một mồi, một mồi tới chỗ nào cũng không để eo một nhọc ~”

Không thể không nói, Trương Cảnh nói lời này không khác là ở trên lưng cạp nhỏ lông, vật cứng rắn ở giữa của người nào đó một phen mò qua Trương cảnh Trương Cảnh, nắm mông ôm lấy, hai chân treo trên bầu trời, sít sao áp chế hướng nơi nào đó.

Khúc Tri Nghiêu cúi đầu ở bên tai cô thở hơi, thanh âm trầm thấp mà nguy hiểm, “Vật nhỏ Nhanh mồm nhanh miệng, tuổi không nhỏ vẫn có thể làm cho em mỗi lúc trời tối một mồi thờ hồng học, không tự kiểm chế?”

Trên đùi có vật nguy hiểm hăm nóng chống đỡ chính mình, giờ phút này Trương Cảnh mặc dù mặt đỏ ửng máu, nhưng vẫn là không sợ chết níu lấy cổ áo người nào, sức lực không đủ bổ sung một câu, “Cho nên người nào đó mới phải chú ý, coi chừng nói trước. . . đau. . .”

Khúc Tri Nghiêu tức giận cắn môi cô, cái miệng hồ ngôn loạn ngữ nhỏ nhắn, tiến quân thần tốc, đầu lưỡi qua lại tảo động, không buông tha mỗi một cái góc nhỏ, kéo cái lưỡi thom tho dây dưa cùng múa, thẳng đến người trong ngực hơi thở dần dần thô, rốt cuộc ức chế không được rên lên. . .

Thật lâu, Khúc Tri Nghiêu mới lưu luyến không rời buông ra, lấy cái trán chống đỡ cô, hơi thở không yên buồn bực cười ra tiếng, “Khúc phu nhân người tạm thời có thể yên tâm, tương lai mấy thập niên tới, tính phúc vẫn là có thể có.”

Trương Cảnh đầu còn là cô gái chưa biết mùi đời, đương nhiên hiểu Khúc Tri Nghiêu chỉ là cái gì, ánh mắt của cô loạn quét, cố gắng nói sang chuyện khác, “Nếu không xuất phát liền sẽ đến thôn máy xay gió muộn mất, khúc tiên sinh ngài có thể trước cho tôi xuống không?”

Khúc Tri Nghiêu dứt khoát trực tiếp ôm cô ngã trên giường lớn khách sạn, thân thể cường tráng lần nữa nguy hiểm áp chế hướng cô, thở ra hơi thở nóng rực không thôi, “Không bằng. . . Chúng ta trước trước tiên làm chuyện có ý nghĩa đã?”

Trương Cảnh thẹn quá hoá giận đẩy hẳn, “Ai muốn cùng anh làm loại chuyện đó!” Ban ngày, này không trắng ngày tuyền dâm sao. . .

Ngay tại lúc Trương Cảnh còn đang nghĩ biện pháp đẩy người đàn ông ở trên ra, Khúc Tri Nghiêu đột nhiên đứng dậy, hơn nữa thuận tay kéo cô, thuần khiết vạn phần, vô cùng nghiêm chỉnh uốn nắn cô, “Khúc phu nhân em đang loạn tưởng cái gì, bên ngoài mặt trời rất lớn, chúng ta ít nhất phải trang bị đầy đủ trước khi xuất phát.” Nói xong không đợi Trương Cảnh phản ứng, liền tránh đi chuẩn bị mũ che nắng phòng nắng sương giày thể thao quần vận động.

Trương Cảnh cắn răng nghiêng lợi trừng mắt với bóng lưng 'Bận rộn' của người nào đó, trừng chết người trừng chết người trừng chết người!

Vì danh dự toàn thể nhân viên cứu hộ, Trương Cảnh dọc đường đi dùng hết sức, theo sát Khúc Tri Nghiêu, sĩ khí sát bất khả nhục, kiên quyết không chấp nhận người nào đó đưa tới 'Cảnh ô-lưu'.

Khúc Tri Nghiêu cố ý thả chậm tốc độ, để Trương Cảnh phía sau một chút thành thói thông thả đạp, chờ Trương Cảnh đuổi tới lại một tay vịn đầu xe của cô, chuẩn bị kéo theo cô, bị cô ngốc cự tuyệt cũng không có gì bất ngờ, Khúc Tri Nghiêu cũng không tức giận, ôm lấy khoe miệng, tâm tình thật tốt bắt đầu gia tăng tốc độ, quả nhiên không được bao xa, cô ngốc dứt khoát đem xe dừng, ngồi ven đường nghỉ ngơi.

”Thân thể cường tráng, nghị lực phi phạm, bác sỹ Trương à? Còn đi được hay không?” Khúc Tri Nghiêu đường cũ phản hồi, nhìn Trương Cảnh ngồi trước xe, khiêu mi nhìn về cô ngốc đã sớm một mồi thờ hồn hên.

Chọc cái gì chứ! Trương Cảnh hung hăng nghĩ.

Bất quá nghĩ lại, cô dứt khoát đứng dậy chen đến phía trước xe, “Nếu em không đạp được nữa, vậy khúc tiên sinh thân thể cường tráng lâu năm chờ em đi!” Nói xong, không chút khách khí đặt mông ngồi lên, một chết người!

Khúc Tri Nghiêu buồn cười nhìn xem cô như đứa con nít, cũng không tức giận, đưa tay ổn định thân thể của cô, một tay đạp xe, tay kia mang kéo theo xe Trương Cảnh, “Bác sỹ Trương làm sao!”

Hai người chậm rãi đạp theo hướng Amsterdam, ước chừng cách chợ trung tâm mười lăm km, liền dần dần hiện ra những cỗ máy xay gió làm tinh thần phấn chấn hẳn lên đối với Khúc Tri Nghiêu và Trương Cảnh là du khách mà nói thì thật tuyệt vời, như là một bảo tàng mở, từ đây có thể tùy ý thấy được cuộc sống của người Hà Lan ở thế kỷ 17, 18, nhìn ngắm động lực của máy xay gió, xay nghiền chế tạo thuốc màu bó củi, trong đó hấp dẫn Trương Cảnh nhất chính là chế tác hài gỗ (giày) và biểu diễn chế tạo pho mát, hết thấy tất cả đều chứng tỏ người Hà Lan đặc biệt là dân tộc phong tình.

Đợt lúc buổi tối về khách sạn , đã là đêm khuya, du ngoạn một ngày, Trương Cảnh đã sớm mệt mỏi tinh thần lẫn thể xác, vừa vào cửa liền trực tiếp đá rơi giày thể thao, thẳng đến phòng tắm trước rửa sạch một tý, chờ Trương Cảnh lau tóc đi ra, Khúc Trì Nghiêu đang dùng máy tính bằng mạng của khách sạn , Trương Cảnh cho là hẳn đang dùng network xử lý công vụ, cũng không có ý định quấy rầy hẳn, chính mình vén chăn lên chuẩn bị ngủ trước , không nghĩ tới Khúc Trì Nghiêu thấy cô đi ra ngoắc làm cho cô đi qua.

”Tiểu Hằng muốn gặp mẹ Tiểu Cảnh , tối đây nhìn Tiểu Hằng này ?”

”Tiểu Hằng?” Trương Cảnh nhìn không được ngạc nhiên mừng rỡ kêu ra tiếng, nhóc con rồi đi hơn một tháng, không biết đã quen cuộc sống ở Mỹ chưa?.

Trương Cảnh từ trên giường nhảy lên, ngay cả dép cũng không mang , chân không liền chạy tới, Khúc Trì Nghiêu thấy thế, một tay ôm lấy cô vào lòng để cô ngồi , nhẹ giọng khiển trách cô, “Ban đêm nhiệt độ thấp, coi chừng bị lạnh.”

Còn chưa chờ Trương Cảnh có phản ứng gì, bên kia Tiểu Hằng đã bắt mắt chu cái miệng nhỏ nhắn, “Tiểu Hằng còn đang nhìn, ba mẹ cũng không nên coi thường Tiểu Hằng!”

Trương Cảnh hì hì một tiếng nở nụ cười, cách màn hình làm động tác xoa bóp khuôn mặt , “Nào dám đem hoàng tử nhỏ của chúng ta quên mất chứ !”

Bên Mỹ màn đêm vừa buông xuống , Bành Di cùng cha ruột Tiểu Hằng Cao Chí Lăng ghen hò , để đứa nhỏ ở nhà ,nhóc con mặc dù ngoài miệng cần nhần , nhưng là có thể nhìn ra được hẳn đã quen có người cha ruột ấy , Trương Cảnh đoán nhóc con trôi qua cũng không tệ lắm, ít nhất khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đầy tị .

”Mẹ Tiểu Cảnh , mẹ cùng ba đến Mỹ hưởng tuần trăng mật được hay không, Tiểu Hằng rất nhớ các người .” đứa nhỏ gục xuống bàn, trừng to mắt đen như mực , tội nghiệp nhìn bọn họ, là người sẽ không thể chống đỡ được đòn tấn công này của hẳn .

”Đương nhiên được!” Trương Cảnh cùng Khúc Trì Nghiêu liếc nhìn nhau, cực kỳ ăn ý đồng thời mở miệng.

Tuần trăng mật ngày thứ mười ba, bọn họ từ Amsterdam trực tiếp mù mịt bay đi New York, đem hành trình Âu châu biến thành hành trình Bắc Mỹ , đại khái Tiểu Hằng lúc trước đã cùng Bành Di đã nói qua, cho nên lúc bọn họ mới ra đến cửa sân bay, một mỹ nữ mang theo kính mát lớn đôi môi gợn đỏ cũng Tiểu Hằng tiến lên chào đón .

”Ba , mẹ Tiểu Cảnh !” đứa nhỏ tránh tay Bành Di , bước đi chân ngắn nhào tới hướng bọn họ , “Tiểu Hằng rất nhớ ba mẹ !”

Khúc Trì Nghiêu một tay ôm lấy Tiểu Hằng , hôn vào mặt đứa nhỏ , “Con trai, ba cũng rất nhớ con !”

Đứa nhỏ cố ý lau lau khuôn mặt, bùi môi bất mãn nói, “Ba không được hôn, con muốn hôn mẹ Tiểu Cảnh.”

Trương Cảnh vừa muốn khóc vừa muốn cười, đưa tay ôm qua đứa nhỏ, hung hăng hôn hai cái, “ con mẹ càng ngày càng đẹp trai!”

Bành Di một cách tự nhiên tiếp nhận hành lý của bọn họ , dẫn bọn họ đi , vừa đi vừa cười giải thích, “ công ty Wallace tạm thời có cuộc họp , anh ấy nói rằng sẽ cho mọi người đón gió tấy trần, muốn cảm tạ mọi người đã chiếu cố với Tiểu Hằng.”

Tác giả có lời muốn nói: Lúc cách một tuần lễ, tên ăn mày lại đã trở lại, thân môn, ta đây nghĩ là cửa phải hay không! !

Tên ăn mày động kinh cùng người nào đó đi chơi , đoán một chút tên ăn mày đi nơi nào? Rõ ràng ~~~ tốt phạt, ta đây đi Amsterdam a a a, đẹp quá a a a, làm cho tên ăn mày cái này dễ nhui mở rộng tầm mắt, đại ném người trong nước mặt áp úng!

Đến nơi đây Tiểu Cảnh bọn họ tuần trăng mật cũng sắp đã qua một đoạn thời gian, Tiểu Hằng đứa bé này cũng đi ra phải hay không ~~~~

Hắc hắc, nói tên ăn mày nhéo chỉ tính toán, nam trúc giống như rất nhiều ngày không có hiện trường biểu diễn ăn thịt , ta đây có cần phải tới một đoạn nỉ? ? ? ~~~~

☆, New York

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, thật lâu không có trở lại, lui về phía sau tên ăn mày hứa hẹn ngày thay đổi! !

Vì biểu đạt áy náy, tên ăn mày lên trước thịt! ! ! Thượng nhục thịt ~~~! ! !

Tên ăn mày bị một vị thanh xuân vô địch tiểu bách hoa cho tổ cáo sắc · tình ...

Cho nên trước dùng cái khác thay thế, cần nguyên bản ở phía dưới lưu hòm thư đi, mặt khác mang vào bị khóa chương tiết 37 chương

Tên ăn mày vốn là người hiền lành, nếu đã tiểu bách hoa thuần khiết như thế, tên khát cái kia cần phải ghê tởm chết cô, chà mẹ nó, tên ăn mày bình sinh ghét nhất loại này giả bộ thanh cao vờ thuần khiết giả bộ mười ba nữ nhân! Không ai!

Bất quá. . . Có lẽ tiểu bách hoa thông báo chồng cô về sau là bệnh liệt dương, ba giây giao các loại, nếu như nói như vậy. . . . Khụ khụ, tên ăn mày là có thể đề cử vài vị quen biết thầy thuốc cho trị trị ! ! ~~~~

Buổi tối bọn họ không ngoài ý muốn ở lại nhà của Tiểu Hằng tại Mỹ, ngoài ý nghĩ của Trương Cảnh là bố của Tiểu Hằng Cao Chí Lăng này hơn 40 tuổi những thoát nhìn trông như trẻ tuổi, nhưng người tuổi trung niên vóc dáng khó tránh khỏi biến dạng, bụng bự là những bữa tiệc bên ngoài hằng năm, khuôn mặt nếu so với Khúc Trì Nghiêu tròn hơn, ngũ quan coi như đoan chính, con mắt rất lớn, sống mũi rất cao, đôi môi hơi có vẻ dày đặc, tướng mạo mặc dù không xấu, nhưng là tuyệt đối không thể là mỹ nam. Như vậy vừa nhìn, Trương Cảnh cảm thấy Khúc Trì Nghiêu tuyệt đối có thể được xưng tụng là anh chàng đẹp trai lớn tuổi, vóc người kia, diện mạo đó, khí chất đó. . . Trương Cảnh thậm chí bắt đầu may mắn nghĩ, cô như vậy có tính hay không là nhất được vật báu?

Trương Cảnh nghĩ đến chuyên chú, con mắt còn vẫn nhìn chăm chăm vào Khúc Trì Nghiêu, Khúc Trì Nghiêu ngẩng đầu lên, đúng lúc chống lại tầm mắt của cô, khóe miệng độ cong sâu vài phần, chân mày khóe mắt chỗ đều là ấm áp vui vẻ.

“Tiểu Hằng ở trong nước có cậu chiều cô, tôi đây là cha nhưng vẫn chưa có đủ tư cách, nào, tôi mời cậu một ly.” Cao Chí Lăng bung lên cốc có chân dài hướng về hai người thăm hỏi.

“Không đâu, Tiểu Hằng này rất ngoan.” Khúc Trì Nghiêu nói lời thật tâm, rồi sau đó cũng là giọng lên và uống, Trương Cảnh thấy thế, cũng theo Khúc Trì Nghiêu uống.

Kỳ thật Trương Cảnh thủy chung không biết rõ, Bành Di còn trẻ dung mạo xinh đẹp, làm sao sẽ cùng Cao Chí Lăng lớn tuổi như vậy cùng một chỗ? Thật chẳng lẽ đàn ông lớn tuổi có mị lực sao? Còn nữa, Cao Chí Lăng vì sao cũng chờ Tiểu Hằng lên tiểu học mới đón hân về Mỹ, chẳng lẽ lúc trước hân không biết sự tồn tại của Tiểu Hằng? Nhân nhạ nghi hoặc xông lên đầu, cũng may Trương Cảnh không phải là một người nhiều chuyện, người khác không chủ động nhắc tới, cô cũng không nên hỏi đến.

Một bữa cơm ăn được khách và chủ tận vui mừng, Bành Di thoát nhìn cùng Cao Chí Lăng tình cảm rất tốt, thỉnh thoảng mỉm cười nhìn nhau, mà ông chú tựa hồ đối với cô cùng Tiểu Hằng cũng cực kỳ săn sóc chiều cô, Tiểu Hằng đứa nhỏ này đoán chừng là đã thành thói quen cuộc sống ở Mỹ, thân tình cho phép, người một nhà thoát nhìn ngược lại thật sự là sự hòa thuận mỹ mãn, cô cũng có một gia đình nhỏ, cùng Khúc Trì Nghiêu xây dựng gia đình, nếu như lại có thể nhiều thành viên vậy thì càng tốt hơn.

Cơm nước xong, Tiểu Hằng như chủ nhà, chủ động yêu cầu mang theo cô cùng Khúc Trì Nghiêu đi chuẩn bị phòng cho bọn họ, hơn nữa ở lý trong phòng không muốn đi, kể cho bọn họ những điều hân học được ở Mỹ, cuối cùng vẫn là Bành Di viện cớ bụng sữa cho bọn họ đem đứa nhỏ vừa dỗ lại lừa mang về trong phòng mình.

Nhớ tới Bành Di mang Tiểu Hằng lúc rời đi nói, Trương Cảnh gò má đã nóng lên, “Mẹ Tiểu Cảnh mẹ cùng ba là tân hôn, nghỉ ngơi tốt có thể cho Tiểu Hằng có một em trai hoặc là một em gái.”

Mặc dù ở Mỹ giáo dục giới tính gọi là sớm, nhưng Tiểu Hằng sinh ra và lớn lên trung quốc, đối với những điều này vẫn là không hiểu, bên cạnh cùng Bành Di nhỏ giọng mà lại hiếu kỳ hỏi cô, “Mẹ, em trai và em gái sinh ra như thế nào a?”

“Chính là mẹ Tiểu Cảnh sinh ra a.”

“Sinh thế nào?”

“Chính là. . .” Thanh âm càng ngày càng xa, Trương Cảnh cũng nghe được không quá rõ ràng rồi, đồng dạng nghe thấy còn có Khúc Trì Nghiêu, gặp cô nương ngốc gò má ửng đỏ, Khúc Trì Nghiêu vỗ vỗ đầu của cô cười cười, “Khúc phu nhân còn không đi tắm rửa? Vẫn là. . . Chờ anh cùng nhau?”

Quả nhiên, đàn ông già đều là càng già càng không đứng đắn.

Trương Cảnh nghiêng liếc hân một cái, cô làm ra vẻ bình tĩnh cầm quần áo, “Ai muốn cùng anh cùng nhau tắm?”

Trong phòng tắm đã có sẵn đồ dung, Bành Di thậm chí còn tỉ mỉ chuẩn bị cho bọn họ quần áo thay đổi, Trương Cảnh cầm lấy đồ ngủ phía trên xem một chút, sợi tơ chạm rỗng, Trương Cảnh le lưỡi, còn là của mình đồ ngủ bảo thủ a.

Tắm rửa xong, cô mặc đồ mình vào đứng trước gương thật lâu, rộng rãi thật to, cao thấp hai kiện thức, trên mặt còn in một con chuột Mickey, mặc dù ngây thơ, nhưng cô rất thích.

Trương Cảnh vốn muốn tìm một quyển tạp chí xem một chút, nhưng cảm quyền ở đầu giường mới ý thức đây là nước Mỹ, đều là tiếng anh, nhìn xem liền hoa cả mắt đau đầu, lại một mờ ti vi, vẫn là tiếng anh, cô dứt khoát tắt ti vi, nằm ở trên giường cái gì cũng không làm, nhắm mắt dưỡng thần.

Cho đến khi Khúc Trì Nghiêu vén chăn lên, chui vào, áp lồng ngực vào cô. Lồng ngực của hân rất nóng, cho dù cách y phục, cô cũng có thể cảm nhận được, Trương Cảnh vận vẹo uốn éo thân thể cố gắng cách hân xa một chút.

“Đừng động, nằm yên trong lòng anh nào.” Khúc Trì Nghiêu đối với bên tai của cô nói, ấm áp hô hấp trong lúc lơ đãng liền chui vào trong tai cô.

Lỗ tai là vùng mẫn cảm của cô, Trương Cảnh thân thể có điểm run, nhắm hai mắt lại cắn môi dưới, im lặng không lên tiếng, đang run động lòng mi lại tiết lộ sự bối rối của cô.

“Tiểu Cảnh, anh nhớ em.” Nhìn xem lông mi cô rung động, ửng đỏ gò má, Khúc Trì Nghiêu trong lòng có cỗ sóng nhiệt ở bắt đầu khởi động, gần đây bọn họ ban ngày đi chơi, buổi tối trở về cô nhóc mệt mỏi, Khúc Trì Nghiêu cũng tự sinh nhịn xuống trong lòng cái kia phần xao động, nhưng hôm nay, hân không nghĩ nhịn nữa, cũng không nhịn được.

Trương Cảnh vẫn không nói lời nào, chỉ là bị Khúc Trì Nghiêu ôm vào trong ngực thân thể có chút cứng ngắc.

Khúc Trì Nghiêu tay vào tà áo của cô , mềm mại có thể đụng tay đến, tìm đập không cách nào ức chế, hẳn xác thực nghĩ cô, thân thể của hắn so với tâm thay đổi thành thực. Khúc Trì Nghiêu hô hấp dần dần thô, máu bắt đầu khởi động, hai tay tiến thêm một bước thăm dò vào trong cơ thể cô, lúc này đây là một tay nắm chắc mục tiêu, thật mềm mại, hẳn thậm chí cso cảm giác thật lâu chưa nếm lại tư vị này .

”Khúc Trì Nghiêu. . .” Lúc này Trương Cảnh cũng không tốt đến đi đâu, tìm đập cấp tốc, hô hấp dần dần gấp rút, có thể nghĩ đến đây là ở nhà người ta, cô liền có chút khản trương, hai tay vói lên tay Khúc Trì Nghiêu thô ráp , cố gắng ngăn cản hắn tiến thêm một bước , cho dù là một chút hơi yếu ngăn cản.

”Không sao , chúng ta động nhẹ một chút .” Thật giống như nhìn thấu cô bất khoản điều gì , Khúc Trì Nghiêu một cái tay cô trụ cổ tay mảnh khảnh của cô , xoay người đề đề lên , cúi đầu xuống ngậm lấy môi , mút hút vài hơi, dứt khoát buông tay cô, hai cánh tay nâng lên mặt của cô, cúi đầu bắt được môi của cô.

(bị cua đồng bộ phận thỉnh coi mặt trên!)(tính lượt 1 vạn chữ)

Sáng ngày thứ hai lúc bọn họ rời giường , Tiểu Hằng đã sớm ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chờ họ , thấy bọn họ đi ra, vui vẻ phác qua, chu miệng nhỏ, “ba mẹ , Tiểu Hằng muốn làm hướng dẫn viên cho hai người đi chơi , nhưng mẹ nhỏ nói Hằng không được đi vào quầy rầy ba mẹ ngủ , muốn con ở ngoài chờ , mẹ Tiểu Cảnh thật là lười ! Tiểu Hằng đã đợi hơn một giờ rồi !”

Trương Cảnh có chút thẹn thùng, sờ sờ đưa nhro nói , “Ngại quá, mẹ Tiểu Cảnh hôm qua mệt quá .” lẩn qua lẩn lại tới nửa đêm sao không mệt cho được .

Đứa nhỏ gật gật đầu, thật giống như rất rõ ràng nói, “Tiểu Hằng biết rõ, hai người là đang tạo em cho tiểu Hằng “,

Oành!

Trương Cảnh cảm giác mình nhất định đều hồng đến cổ, trũng mắt liếc giống như cười nhìn người mặt dày gây ra họa , tùy Tiểu Hằng kéo cô đến phòng ăn ăn điểm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Về Nước

nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Về Nước (Phần 2)

Tuần trắng mặt của hai người có thêm Tiểu Hằng gia nhập nên biên thành “Tam nhân hành”, Bành Di cùng Cao Chí Lăng rất yên tâm đem Tiểu Hằng giao cho cô cùng Khúc Trì Nghiêu, trước khi bước ra cửa Bành Di còn ôm cô thăm thiết, hướng cô cười bí ẩn , “có khi Tiểu Hằng đã biết cậu từ sớm, mình so với Tiểu Hằng còn muốn biết sớm hơn, đáng tiếc A nghiêu đã quen cậu trước nếu không chúng ta đã là bạn tri kỉ”

Tuy là một câu nói đùa, nhưng Trương Cảnh biết bên trong ít nhất ba phần là thật lòng, Bành Di và Khúc Trì Nghiêu đầu gì cũng có một đoạn hôn nhân, Khúc Trì Nghiêu có thể cảm thấy đó là Bành Di đang giúp hắn, nhưng có thể Bành Di không hoàn toàn nghĩ như vậy, đây là bản tính phụ nữ, có một chút không tự nhủ muốn càng nhiều hơn

”Nghĩ gì mà nghiêm túc vậy Khúc phu nhân?” Ngồi ở ghế dài trong quảng trường Khúc Trì Nghiêu nghiêng đầu , khiêu mi nhìn cô.

Trương Cảnh thu thập tâm tình, hướng hắn cười tươi sáng, lớn tiếng nói, “Đang suy nghĩ khúc tiên sinh anh lớn lên thật đẹp trai!”

Đang ở trên quảng trường nhỏ chơi với bồ câu Tiểu Hằng nghe thấy Trương Cảnh cười, đặng đặng chạy đến trước mặt cô, ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen tròn nhìn cô, “Tiểu Hằng có đẹp trai không? Tiểu Hằng cùng cha ai đẹp hơn?”

Trương Cảnh cười to, cúi người xuống một tay ôm lấy đứa nhỏ, hung hăng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn một ngụm, “Bảo bối Tiểu Hằng đẹp trai nhất!”

Đại khái đứa nhỏ cũng không nghĩ mẹ Tiểu Cảnh lại “nhiệt tình” đến như vậy, tay che lấy chỗ bị Tiểu Cảnh hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng, chộc cho Trương Cảnh lại là một hồi cười to.

Khúc Trì Nghiêu bị ghê lạnh một bên dựa vào ở trên ghế dài, cánh tay một cách tự nhiên khoác lên Trương Cảnh trên vai, sâu kín hỏi, “anh đẹp trai hai Tiểu Hằng đẹp hơn hả?”

“... .”

Ngày mùa hè chạng vạng, mặt trời chiều ngã về tây, mọi người tập trung chỗ có âm nhạc, dưới chân tượng nữ thần tự do có bậc thang dài rộng quy tụ rất nhiều nam thanh nữ tú và du khách, bối nơi đây phảng phất cũng âm nhạc cảm thụ hơi thở tự do của nước Mỹ.

Tiểu Hằng không chịu nổi tính tình, muốn tự mình chơi, hơn nữa nó bảo đảm ở trong phạm vi tầm mắt, Khúc Trì Nghiêu gật đầu bày tỏ cho phép, đứa nhỏ lấy được cho phép, toét miệng hướng về mấy đứa nhỏ cùng trang lứa chạy tới, Trương Cảnh buồn cười nhìn xem đứa nhỏ thoảng ngược ngược nắm tay một bé gái tóc vàng da trắng, cô gái nhỏ còn cực kỳ 'Hữu hảo' hôn Tiểu Hằng một cái trên mặt, lại càng chộc cho đứa nhỏ bỏ bưng mặt, luống cuống hướng bọn họ bên này nhìn, Trương Cảnh nhìn cười, hướng hân giơ ngón tay cái lên, tiểu sói ca mị lực không nhỏ a!

“Ai, đứa nhỏ trưởng thành cũng là gieo họa!” Trương Cảnh hắt cùi chỏ ngoặt ngoặt giống như cô ngồi ở trên bậc thang người.

“Đương nhiên, có mẹ Tiểu Cảnh khen hân như vậy, hân có thể không gieo họa?” Lời vừa ra khỏi miệng Khúc Trì Nghiêu mới phát giác được giống như có điểm không phải là tư vị, đặc biệt Trương Cảnh giống như cười mà như không nhìn hân, hân càng cảm thấy được. . . . Khụ. . . hân . . . đỏ mặt.

Đúng lúc này, một người đàn ông có đầu tóc có nhiều bím dài đang say sưa hát một bản nhạc đồng quê, tiếng hát trầm thấp hùng hậu, giống như vò rượu lâu năm, làm cho mọi người xung quanh say khướt, tuổi cũng không, ước chừng chừng bốn mươi tuổi, có nhiệt tình tàn trẻ, hân càng hát càng hăng say, vừa đánh đàn vừa lên bậc thang, đi vào trong đám người, cũng có người cùng hân hát đối lẫn nhau, Trương Cảnh hứng thú đặt đảo thường thức trận biểu diễn ngẫu hứng này.

Anh chàng đi đến bên cạnh Trương Cảnh, nhìn cô hát hăng say, ánh mắt thâm thúy xanh thắm đậm chất phong tình.

Khúc Trì Nghiêu thủ thế làm cho người hát dời đi tầm mắt, sau đó hân liền trước mắt bao người, cúi đầu, bá đạo hôn Trương Cảnh, tham muốn giữ lấy lộ rõ trong ánh mắt.

Chung quanh nổ tiếng trầm trồ khen ngợi, tiếng huýt sáo, Trương Cảnh giữa so với kỹ thuật hôn cao siêu thuần thực của hân căn bản không đáng giá được nhắc tới, chỉ có thể choáng váng đi theo hân pháp pháp pháp pháp.

Đội cô khôi phục thần trí, người ca hát hướng họ rồi cúi chào một cái rồi rời đi, ở giữ tiếng trầm trồ vẫn không quên đối với Khúc Trì Nghiêu giơ ngón tay cái khen ngợi

Khúc Trì Nghiêu đang lúc mọi người nhìn mình thì dương dương tự đắc, chỉ là nhìn thật kỹ, khóe miệng nhưng có chút cứng ngắc, bởi vì Trương Cảnh tình sau, đôi tay thường cầm dao phẫu thuật lúc này đang gắt gao vịn bên hông hân.

Ngày này, bọn họ ở trên quảng trường nhỏ chơi đến rất khuya, từ trời chiều thường thức mặt trời lặn, đến chạng vạng lúc vang lên tiếng hát, đến màn đêm buông xuống ngắm cảnh đêm New York trên không, chưa từng thử qua như Trương Cảnh, về mặt ngày ngộ, có thể nói kỳ quái, lại cảm thấy thời gian tràn đầy, tâm âm áp như muốn tràn ra một thứ gì đó.

Cho đến khi cuộc gọi từ bên kia đại dương truyền đến, Khúc Trì Nghiêu nghe xong, sắc mặt từ từ bình tĩnh, thậm chí là trầm thấp, rồi sau đó trấn định nhìn Tiểu Hằng đang ăn kem cùng Trương Cảnh nói, “Tiểu Cảnh, chúng ta phải về sớm thôi, bà nội lần này là thật sự ngã bệnh, xuất huyết não.”

Trương Cảnh nghe được tin tức này cũng cả kinh, nghĩ tới bà nội lúc nào cũng hí hửng khuôn mặt tươi cười, trong lòng ngũ vị tạp trần, hai người đem đứa nhỏ đưa trở về, Khúc Trì Nghiêu ở trên đường liền gọi điện thoại book vé máy bay, bay chuyển đêm mười một giờ, vẫn còn kịp thu dọn đồ đạc.

Tiểu Hằng đứa nhỏ này mặc dù rất không muốn tạm biệt bọn họ, nhưng đứa nhỏ rất hiểu chuyện, biết rõ bà cố ngã bệnh không phải là làm việc nhỏ, một tiếng cũng không thốt ra, chỉ là lúc ở đưa bọn họ lên máy bay, nhỏ giọng nói, “cha, Tiểu Cảnh mẹ, về sau nhất định phải nhớ Tiểu Hằng đó, chờ Tiểu Hằng trưởng thành, sẽ tự mình đi Trung quốc thăm mọi người.”

Trương Cảnh hốt mắt nóng lên, mỉm cười sờ sờ đứa nhỏ đầu, “Tiểu Hằng, tạm biệt, mẹ Tiểu Cảnh sẽ rất nhớ con.”

“Tạm biệt.”

Lúc bọn họ xuống máy bay, đã là buổi trưa ngày hôm sau, hành lý hai người cũng cất, Khúc Trì Nghiêu lái xe trực tiếp đến bệnh viện đại học H, cũng may bà nội Khúc cứu chữa kịp thời, giữ được tính mạng, nhưng liệt nửa người, mồm miệng không rõ, hệ thống đại não vận động cùng ngôn ngữ không đồng nhất, không có biện pháp gì, biện pháp tốt chính là từ từ phục hồi, có thể sẽ khôi phục, cũng có thể có thể vĩnh viễn như vậy, thậm chí từ vong.

Chờ bọn họ đến, bà nội Khúc đã chuyển đến khoa nội thần kinh, chủ nhiệm Dương giáo sư đang cùng Khúc tự lệnh, cha mẹ Khúc bàn bạc, giải thích phương án trị liệu cùng với dự đoán bệnh tình, giáo sư Dương gặp Trương Cảnh cùng con trai lớn Khúc gia, đầu tiên là thăm hỏi, rồi sau đó liền hiểu được, cười ha hả mời đến, “Thì ra là tiểu Trương đúng là cháu dâu của khúc lão tiên sinh, tiểu Trương đúng là đại biểu tiên tiến của bệnh viện chúng ta, làm người bác sĩ chính trực y đức lại cao, khúc lão tiên sinh thật tốt phúc nha!”

Cha Khúc cũng là xã giao lão luyện, khúc tư lệnh bởi vì chuyện của bà nội Khúc nên đối với chuyện này không có tâm tư, cha Khúc tự nhiên hiểu hần ý tứ trong lời nói, cũng không quanh co lòng vòng, “Tôi nghe nói quý viện hiện tại muốn xây dựng thêm, lại bởi vì chính phủ ngân sách không đủ đang rầu rĩ.”

giáo sư Dương cũng là người tinh, vừa nghe tiếng nói, lập tức đón, “Đúng vậy, đang lo có thể hay không xin tài trợ một chút đây!”

Đến cùng đều là người lẫn lộn trên xã hội luyện ra được, ngoại trừ khúc tư lệnh, ba người kia tất cả trò chuyện với nhau thật vui, Trương Cảnh khoe miệng hường bọn họ đơn giản chào hỏi sau liền đi theo Khúc Trì Nghiêu vào xem bà nội Khúc.

Bà nội Khúc mặc dù nói không được, nhưng ý thức coi như thanh tỉnh, một thấy bọn họ tiến đến vội vã đưa tay kéo bọn họ, trong miệng gấp đến độ nói 'A a'.

Khúc Trì Nghiêu bước đi qua, bắt được tay bà nội Khúc, ngồi ở bên giường, như đứa nhỏ làm nũng, cầm cái trán cọtay bà, “Bà nội, A nghiêu của bà mang vớ về rồi đây.”

Trương Cảnh chưa bao giờ thấy Khúc Trì Nghiêu như vậy, con cái đều như Khúc Trì Nghiêu, đối mặt với sự già nua và bệnh tật đều tỏ ra bất lực, cực kỳ giống lúc trước cha cô lúc thông báo bệnh tình nguy kịch, khi đã nhìn quen với sự sống chết, nhưng đến việc của mình, cô cũng chỉ biết nhịn không được thất thanh khóc rống.

Trương Cảnh đi lên phía trước cầm tay bị liệt của bà nội, cười gọi một tiếng, “Bà nội. . .” Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới ý thức tới trong thanh âm còn lưu lại còn chưa kịp che dấu ghen ngào.

Mặc dù tuần trăng mật nói trước trở lại, nhưng Trương Cảnh cũng không còn vội vã đi làm, bà nội đang bệnh, trong nhà nhất định là nhiều việc, mẹ chồng Vương Cẩm cũng không còn khách khí với cô, chính thức làm cho giao cho cô tiếp quản mọi việc trong nhà, Vương Cẩm đối với cô không nóng không lạnh, ôn hoà, cũng không có làm khó cô, điều này cũng làm cho cô thở phào nhẹ nhõm.

Này, kỳ thật liền là một sự khởi đầu tốt đẹp.

Để cô đi chợ mua thức ăn và làm cơm, cũng không coi là việc khó, cô trước kia lúc ở nhà cũng giúp mẹ làm, chỉ bất quá bây giờ gia đình nhiều người mà thôi, đơn giản là về sau bắt đầu dậy sớm, không thể lại ngủ nướng.

Trương Cảnh hiện tại buổi sáng năm giờ rưỡi đã dậy, trước cùng cô bảo mẫu cùng đi chợ mua đồ ăn sáng, trở lại cũng đã bảy giờ, cho dù thời gian nghỉ kết hôn đã qua, đi làm cũng là kịp. Khúc Trì Nghiêu không có ngày nghỉ, sau khi trở về liền tăng ca làm việc công ty, hiện tại Trương Cảnh đem chuyện nên làm làm xong sau sẽ gặp đến bệnh viện, cùng bà nội Khúc tâm sự, cho bà nội Khúc mát xa huyết vị, trợ giúp phục hồi, mặc dù tuần trăng mật không giống như giấc mơ, nhưng cô hiểu hiện tại mới gọi cuộc sống, người dù sao cũng phải trở về cuộc sống không phải sao?

Kỳ thật cô đang lo lắng chính là, ngày nghỉ kết thúc đi làm liền sẽ không có nhiều thời gian nhàn rỗi như vậy, nếu như trực đêm, vậy thì không có biện pháp bận tâm việc trong nhà, huống chi gần tới lúc đi học lại, nghĩ như vậy, cô liền có chút ít nhưc đầu, xem ra tìm một cơ hội cùng Khúc Trì Nghiêu nói một chút, có thể hay không tìm thêm một người giúp việc.

Trước buổi tối ngày cô đi làm, Trương Cảnh nằm ở trong lòng Khúc Trì Nghiêu, như những cặp vợ chồng khác, trò chuyện sự tình trong nhà, Trương Cảnh liền thừa lúc này đem ý nghĩ của mình cùng Khúc Trì Nghiêu nói ra, “Khúc Trì Nghiêu, anh thấy trong nhà có thể hay không kiếm thêm một người giúp việc Vương tỷ, như vậy em trực đêm, trong nhà cũng có thể làm được.”

Khúc Trì Nghiêu hôn hôn trán cô, không thể đưa hay không, “Nhất định phải thuê thêm, bà nội hiện tại cả ngày nằm ở bệnh viện cũng cần người trông nom.”

Trương Cảnh có chút tức giận ở trong lòng nghĩ Khúc Trì Nghiêu một người thông minh lanh lợi như vậy, như thế nào giờ phút này có chút đầu gỗ đây!

Từ xưa bà tức tranh luận, con trai đương nhiên sẽ không cảm thấy như thế nào, chờ hần phát hiện vấn đề đã là vấn đề lớn, Trương Cảnh có chút tức giận nắm một cái ngang hông Khúc Trì Nghiêu, “Ý của em là muốn anh cùng mẹ thương lượng một chút.”

Khúc Trì Nghiêu buồn cười xoa bóp gương mặt mỹ nhân, không trách được mọi người nói trước khi kết hôn sau khi kết hôn khác nhau không chỉ có đàn ông, còn có phụ nữ, này không, mới vừa mới bắt đầu, mỹ nhân đã lộ chiêu mèo cào rồi

Khúc Trì Nghiêu gác công ty và bệnh viện cứ luân phiên chạy, ban ngày mệt mỏi quá, có đôi khi buổi tối cũng không về mà đến bệnh viện trực bà nội, hiện tại vợ chồng mới cưới hai người khó được thích ý nằm cùng một chỗ như vậy, nói nói chuyện, Khúc Trì Nghiêu tay liền bắt đầu hạnh kiểm xấu nhúc nhích, theo tà áo dưới áo ngủ bày hướng lên vuốt ve, tiếng hít thở dần dần thô.

Kết hôn đều gần một tháng, Trương Cảnh tự nhiên hiểu hần điểm này tâm tư, cũng sẽ không có ngăn cản hần, theo hần làm loạn.

Khúc Trì Nghiêu thấy được Trương Cảnh ngẫm đồng ý, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xoay người nằm trên, tay chân miệng, cùng sử dụng, phía dưới Trương Cảnh, lập tức là được lột xác trũng gà, tron mượt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Hãy Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

